

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-63-12

Druk nr 3151
Warszawa, 6 lutego 2015 r.

Pan
Radosław Sikorski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Środowiska.

Z poważaniem

(-) Ewa Kopacz

USTAWA

z dnia

o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych^{1),2)}

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, ustawę z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, ustawę z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 6 lipca 2001 r. o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych, ustawę z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności, ustawę z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 8 grudnia 2006 r. o Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej, ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko i ustawę z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

²⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631, z późn. zm.).

W zakresie swojej regulacji ustawa wykonuje postanowienia:

- 1) rozporządzenia Komisji (WE) nr 748/2009 z dnia 5 sierpnia 2009 r. w sprawie wykazu operatorów statków powietrznych, którzy wykonywali działalność lotniczą wymienioną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE poczynając od dnia 1 stycznia 2006 r. ze wskazaniem administrującego państwa członkowskiego dla każdego operatora statków powietrznych (Dz. Urz. UE L 219 z 22.08.2009, str. 1, z późn. zm.);
- 2) rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1, z późn. zm.);
- 3) rozporządzenia Komisji (UE) nr 550/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustalającego, na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, pewne ograniczenia w zakresie wykorzystania międzynarodowych jednostek z tytułu projektów związanych z gazami przemysłowymi (Dz. Urz. UE L 149 z 08.06.2011, str. 1);
- 4) rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 1);
- 5) rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 30, z późn. zm.);
- 6) rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylające rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 03.05.2013, str. 1);
- 7) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmian klimatu, oraz uchylającego decyzję 280/2004/WE (Dz. Urz. UE L 165 z 18.06.2013, str. 13, z późn. zm.);

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa zasady funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

8) rozporządzenia Komisji (UE) nr 1123/2013 z dnia 8 listopada 2013 r. w sprawie określania uprawnień do międzynarodowych jednostek emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 299 z 09.11.2013, str. 32).

Ustawa wykonuje następujące decyzje:

- 1) decyzję Komisji z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie zapobiegania podwójnemu liczeniu redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w przypadku projektów realizowanych w ramach protokołu z Kioto (2006/780/WE) (Dz. Urz. UE L 316 z 16.11.2006, str. 12);
- 2) decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 136, z późn. zm.);
- 3) decyzję Komisji z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie szczegółowej interpretacji rodzajów działalności lotniczej wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2009/450/WE) (Dz. Urz. UE L 149 z 12.06.2009, str. 69);
- 4) decyzję Komisji z dnia 24 grudnia 2009 r. ustalającą, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki (2010/2/UE) (Dz. Urz. UE L 1 z 05.01.2010, str. 10, z późn. zm.);
- 5) decyzję Komisji z dnia 22 października 2010 r. dostosowującą w całej Unii liczbę uprawnień, które mają być wydane w ramach systemu unijnego na rok 2013, oraz uchylającą decyzję 2010/384/UE (2010/634/UE) (Dz. Urz. UE L 279 z 23.10.2010, str. 34);
- 6) decyzję Komisji K (2011) 1983 wersja ostateczna z 29 marca 2011 r. w sprawie metodologii przejściowego przydziału instalacjom wytwarzającym energię elektryczną bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE (decyzja niepublikowana);
- 7) decyzję Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2011/278/UE) (Dz. Urz. UE L 130 z 17.05.2011, str. 1, z późn. zm.);
- 8) decyzję Komisji z dnia 30 czerwca 2011 r. w sprawie ogólnounijnej ilości uprawnień, o której mowa w art. 3e ust. 3 lit. a–d dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (2011/389/UE) (Dz. Urz. UE L 173 z 01.07.2011, str. 13);
- 9) decyzję Komisji z dnia 26 marca 2013 r. określającą roczne limity emisji państw członkowskich na lata 2013–2020 zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE (2013/162/UE) (Dz. Urz. UE L 90 z 28.03.2013, str. 106);
- 10) decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 377/2013/UE z dnia 24 kwietnia 2013 r. wprowadzającą tymczasowe odstępstwa od dyrektywy 2003/87/WE ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 113 z 25.04.2013, str. 1);
- 11) decyzję Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącą krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2013/448/UE) (Dz. Urz. UE L 240 z 07.09.2013, str. 27);
- 12) decyzję Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącą standardowego współczynnika wykorzystania zdolności produkcyjnych zgodnie z art. 18 ust. 2 decyzji 2011/278/UE (2013/447/UE) (Dz. Urz. UE L 240 z 07.09.2013, str. 23).

2. System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, zwany dalej „systemem”, obejmuje emisję gazów cieplarnianych z:

- 1) instalacji;
- 2) operacji lotniczej.

3. Emisja gazów cieplarnianych z instalacji dotyczy:

- 1) dwutlenku węgla (CO₂);
- 2) podtlenku azotu (N₂O);
- 3) perfluorowęglowodorów (PFCs).

4. Emisja gazów cieplarnianych z operacji lotniczej dotyczy dwutlenku węgla (CO₂).

5. Rodzaje działań prowadzonych w instalacjach wraz z wartościami progowymi odniesionymi do zdolności produkcyjnych tych instalacji i gazy cieplarniane przyporządkowane danemu działaniu – stanowiące kryteria uczestnictwa instalacji w systemie określa załącznik nr 1 do ustawy.

Art. 2. Przepisów ustawy nie stosuje się do emisji z:

- 1) instalacji lub jej części stosowanej do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów i procesów technologicznych oraz instalacji wykorzystującej wyłącznie biomasę;
- 2) instalacji spalania odpadów niebezpiecznych lub odpadów komunalnych;
- 3) operacji lotniczej:
 - a) wykonywanej wyłącznie w celu przewozu, podczas oficjalnej misji, panującego monarchy i członków jego najbliższej rodziny, szefów państw, szefów rządów i ministrów wchodzących w skład rządu państwa innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, jeżeli taki jej charakter został potwierdzony w planie lotu,
 - b) wojskowej, wykonywanej przez wojskowe statki powietrzne, służby celnej, policji, straży granicznej, żandarmerii wojskowej, straży miejskiej i innych służb ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego,
 - c) związanej z działaniami poszukiwawczo-ratowniczymi, przeciwpożarowej i gaśniczej, z pomocą humanitarną lub służb ratowniczych, jeżeli jest ona wykonywana na podstawie zezwolenia właściwego organu,
 - d) wykonywanej zgodnie z przepisami dla lotów z widocznością (lot VFR), określonych w załączniku 2 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie

cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212 i 214, z późn. zm.³⁾),

- e) kończącej się na lotnisku, z którego wystartował statek powietrzny, i wykonywanej bez międzylądowania,
- f) szkoleniowej, wykonywanej wyłącznie w celu uzyskania licencji lub uzyskania uprawnień przez członków personelu lotniczego, jeżeli jest to potwierdzone w planie lotu, pod warunkiem że nie jest ona wykorzystywana do przewozu pasażerów ani ładunku lub do przebazowania statku powietrznego,
- g) wykonywanej wyłącznie w celu przeprowadzenia badań naukowych lub sprawdzenia, przetestowania lub przeprowadzenia procesu certyfikacji statku powietrznego lub urządzenia pokładowego lub naziemnego,
- h) wykonywanej przez statek powietrzny o maksymalnej certyfikowanej masie startowej poniżej 5700 kg,
- i) wykonywanej w ramach zobowiązań z tytułu wykonywania obowiązków użyteczności publicznej zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (Dz. Urz. UE L 293 z 31.10.2008, str. 3), na trasach w regionach najbardziej oddalonych określonych w art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE 2012 C/326, str. 1) lub na trasach, których oferowana zdolność przewozowa nie przekracza 30 000 miejsc rocznie,
- j) wykonywanej przez operatora statku powietrznego będącego przewoźnikiem lotniczym w rozumieniu ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2013 r. poz. 1393 oraz z 2014 r. poz. 768), który realizuje:
 - mniej niż 243 operacje lotnicze w każdym z trzech kolejnych czteromiesięcznych okresów w roku kalendarzowym albo
 - operacje lotnicze, których łączna roczna wielkość emisji wynosi mniej niż 10 000 Mg CO₂.

³⁾ Zmiany wymienionej Konwencji zostały ogłoszone w Dz. U. z 1963 r. Nr 24, poz. 137, z 1969 r. Nr 27, poz. 210, z 1976 r. Nr 21, poz. 130, Nr 32, poz. 188, z 1984 r. Nr 39, poz. 199, z 2000 r. Nr 39, poz. 446, z 2002 r. Nr 58, poz. 527, z 2003 r. Nr 78, poz. 700 oraz z 2012 r. poz. 368 i 370.

Art. 3. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) biomasie – rozumie się przez to biomasę, o której mowa w art. 3 pkt 20 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 30, z późn. zm.);
- 2) emisji – rozumie się przez to gazy cieplarniane wprowadzane do powietrza w wyniku działań człowieka, związanych z eksploatacją instalacji lub z wykonywaną operacją lotniczą;
- 3) gazach cieplarnianych – rozumie się przez to:
 - a) gazy:
 - dwutlenek węgla (CO₂),
 - metan (CH₄),
 - podtlenek azotu (N₂O),
 - fluorowęglowodory (HFCs),
 - perfluorowęglowodory (PFCs),
 - sześćfluorek siarki (SF₆),
 - b) inne niż wymienione w lit. a gazowe składniki atmosfery zarówno naturalne, jak i antropogeniczne, które pochłaniają i reemitują promieniowanie podczerwone;
- 4) grupie kapitałowej – rozumie się przez to grupę kapitałową, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.⁴⁾);
- 5) instalacji – rozumie się przez to stacjonarne urządzenie techniczne lub zespół takich urządzeń, w których są prowadzone jedno lub więcej działań określonych w załączniku nr 1 do ustawy, oraz wszelkie inne czynności posiadające bezpośredni techniczny związek ze wskazanymi działaniami prowadzonymi w danym miejscu, które powodują emisję lub mają wpływ na jej wielkość;
- 6) instalacji nowej – rozumie się przez to instalację:
 - a) która po raz pierwszy uzyskała zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych po dniu 30 czerwca 2011 r. lub

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 613 oraz z 2014 r. poz. 768 i 1100.

- b) w której nastąpiło znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej po dniu 30 czerwca 2011 r.;
- 7) instalacji wytwarzającej energię elektryczną – rozumie się przez to instalację, która po dniu 31 grudnia 2004 r. wytwarzała energię elektryczną przeznaczoną do sprzedaży osobom trzecim, i w której nie prowadzi się innych rodzajów działań określonych w załączniku nr 1 do ustawy niż spalanie paliw;
- 8) jednostce poświadczonej redukcji emisji – rozumie się przez to jednostkę poświadczoną redukcji emisji w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2013 r. poz. 1107, z 2014 r. poz. 110 oraz z 2015 r. poz. ...);
- 9) jednostce redukcji emisji – rozumie się przez to jednostkę redukcji emisji w rozumieniu art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
- 10) okresie rozliczeniowym – rozumie się przez to przedział czasu rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2013 r. i kończący się z dniem 31 grudnia 2020 r. oraz każdy następujący po nim ośmioletni przedział czasu;
- 11) operacji lotniczej – rozumie się przez to lot statku powietrznego, który rozpoczyna się lub kończy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- 12) operatorze statku powietrznego – rozumie się przez to podmiot, który użytkuje statek powietrzny w czasie wykonywania operacji lotniczej, a w przypadku gdy podmiot ten nie jest znany lub nie został wskazany przez właściciela statku powietrznego, właściciela statku powietrznego – jeżeli spełnia przynajmniej jeden z następujących warunków:
- a) Rzeczpospolita Polska została dla tego operatora wskazana jako administrujące państwo członkowskie w rozporządzeniu Komisji Europejskiej wydanym w związku z art. 18a ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631) lub

- b) posiada koncesję na podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu lotniczego, o której mowa w art. 164 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze, lub
 - c) posiada certyfikat upoważniający operatora statku powietrznego do wykonywania działalności gospodarczej przy użyciu statków powietrznych, o którym mowa w art. 160 ustawy określonej w lit. b, lub
 - d) posiada upoważnienie dla przewoźnika lotniczego będącego przedsiębiorcą zagranicznym z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 192a ustawy określonej w lit. b, lub
 - e) posiada zezwolenie dla obcych przewoźników lotniczych na wykonywanie przewozów lotniczych do lub z Rzeczypospolitej Polskiej, wydane na podstawie art. 193 ustawy określonej w lit. b;
- 13) podinstalacji – rozumie się przez to oznaczoną część instalacji wraz z produktami i odpowiadającą im emisją albo oznaczoną część instalacji oraz odpowiadającą jej emisję albo poziom emisji; wyodrębnia się podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności dla produktów albo podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple, albo podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie, albo podinstalację wytwarzającą emisje procesowe, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 21 ust. 4;
- 14) prowadzącym instalację – rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, która posiada tytuł prawny do władania instalacją w celu jej eksploatacji;
- 15) rejestrze Unii – rozumie się przez to rejestr Unii, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 03.05.2013, str. 1);
- 16) spalaniu – rozumie się przez to każde utlenianie paliwa, niezależnie od sposobu wykorzystania uzyskanej w tym procesie energii cieplnej, elektrycznej lub mechanicznej, oraz wszelkie inne bezpośrednio z tym związane czynności, w tym przemywanie gazów odlotowych;

- 17) statku powietrznym – rozumie się przez to statek powietrzny w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze;
- 18) tonokilometrze – rozumie się przez to 1 Mg ładunku handlowego, stanowiącego łączną masę towarów, przesyłek pocztowych i pasażerów, przewiezionego na odległość 1 km;
- 19) tytule prawnym – rozumie się przez to tytuł prawny, o którym mowa w art. 3 pkt 41 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.⁵⁾);
- 20) uprawnieniu do emisji – rozumie się przez to uprawnienie do wprowadzania do powietrza ekwiwalentu, w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, dwutlenku węgla (CO₂) utworzone w ramach systemu, które służy do rozliczenia wielkości emisji w ramach tego systemu, i którym można rozporządzać na zasadach określonych w ustawie;
- 21) weryfikatorze – rozumie się przez to:
 - a) osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, o której mowa w art. 3 pkt 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 1),
 - b) osobę fizyczną, która uzyskała akredytację w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w lit. a – która przeprowadza weryfikację zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w lit. a, lub zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 6;
- 22) zakładzie – rozumie się przez to zakład, o którym mowa w art. 3 pkt 48 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 23) zezwoleniu – rozumie się przez to decyzję zezwalającą na emisję gazów cieplarnianych z instalacji i określającą obowiązki prowadzącego instalację w zakresie monitorowania.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238, z 2014 r. poz. 40, 47, 457, 882, 1101, 1146, 1322 i 1662 oraz z 2015 r. poz.

Art. 4. Minister właściwy do spraw środowiska:

- 1) jest organem właściwym do wykonywania zadań wynikających z:
 - a) rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1031/2010”,
 - b) rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 600/2012”,
 - c) rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 601/2012”,
 - d) rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011, zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 389/2013”
- chyba że przepisy ustawy stanowią inaczej;
- 2) pełni funkcję punktu kontaktowego w rozumieniu art. 69 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012;
 - 3) prowadzi koordynację, o której mowa w art. 10 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

Art. 5. 1. Organy Inspekcji Ochrony Środowiska działające na podstawie ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 686 i 888, z 2014 r. poz. 1101 oraz z 2015 r. poz. ...), zwane dalej „organami Inspekcji”, wykonują zadania dotyczące kontroli przestrzegania przepisów w zakresie emisji objętych systemem i szacowania wielkości tej emisji z uwzględnieniem przepisów ustawy, z tym że:

- 1) wojewódzki inspektor ochrony środowiska jest właściwy ze względu na:

- a) miejsce wprowadzania do środowiska gazów cieplarnianych objętych systemem określone w pozwoleniu, o którym mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska – w sprawach wykonywania zadań związanych z emisją z instalacji,
 - b) siedzibę lub miejsce zamieszkania operatora statku powietrznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – w sprawach wykonywania zadań związanych z operacjami lotniczymi;
- 2) Główny Inspektor Ochrony Środowiska wykonuje zadania związane z operacjami lotniczymi – w przypadku operatorów statków powietrznych niemających siedziby lub miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o których mowa w art. 3 pkt 12 lit. a.

2. Polskie Centrum Akredytacji działające na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2014 r. poz. 1645, z późn. zm.⁶⁾) jest krajową jednostką akredytującą, w rozumieniu art. 54 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012, i wykonuje zadania tej jednostki określone w tym rozporządzeniu.

Art. 6. Minister właściwy do spraw środowiska w sprawach rozstrzyganych na podstawie ustawy jest organem wyższego stopnia, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 oraz z 2014 r. poz. 183 i 1195), w stosunku do:

- 1) marszałka województwa;
- 2) starosty;
- 3) regionalnego dyrektora ochrony środowiska.

Art. 7. Systemem administruje Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, zwany dalej „Krajowym ośrodkiem”.

Rozdział 2

Zarządzanie rachunkami w rejestrze Unii

Art. 8. 1. Rejestr Unii działa na zasadach określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 389/2013.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1662 oraz z 2015 r. poz.

2. Krajowy ośrodek pełni obowiązki krajowego administratora w rozumieniu art. 3 pkt 22 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 i zarządza zbiorem rachunków w rejestrze Unii podlegających jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Prowadzący instalację jest obowiązany do posiadania w rejestrze Unii rachunku posiadania operatora, o którym mowa w art. 16 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

4. Operator statku powietrznego jest obowiązany do posiadania w rejestrze Unii rachunku posiadania operatora statków powietrznych, o którym mowa w art. 17 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

5. Krajowy ośrodek otwiera w rejestrze Unii rachunki, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 389/2013, i zarządza nimi na zasadach określonych w tym rozporządzeniu i ustawie.

6. Uprawnienia do emisji utrzymywane na krajowych rachunkach posiadania stanowią własność Skarbu Państwa.

7. Krajowy ośrodek wykonuje prawomocne orzeczenia właściwych sądów lub innych uprawnionych organów i ostateczne decyzje administracyjne, których przedmiotem jest rozporządzanie uprawnieniami do emisji znajdującymi się na rachunkach w rejestrze Unii podlegających jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej lub ograniczenie prawa posiadacza rachunku do rozporządzania tymi uprawnieniami.

8. Krajowy ośrodek informuje posiadacza rachunku o wykonaniu orzeczenia lub decyzji, o których mowa w ust. 7, oraz wskazuje organ, który je wydał.

Art. 9. 1. Wniosek o otwarcie rachunku w rejestrze Unii powinien odpowiadać wymaganiom określonym w art. 15–20 oraz w art. 24 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

2. Wniosek o otwarcie osobistego rachunku posiadania lub rachunku obrotowego w rejestrze Unii może złożyć:

- 1) osoba fizyczna posiadająca miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub wpisana do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, o której mowa w ustawie z dnia 2 kwietnia 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.⁷⁾),
- 2) osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego, o którym mowa w ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r.

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 675, 983, 1036, 1238, 1304 i 1650 oraz z 2014 r. poz. 822, 1133, 1138, 1146 i 1885.

o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1203 oraz z 2014 r. poz. 1161, 1306 i 1924)

– będąca podatnikiem podatku od towarów i usług zarejestrowanym jako podatnik zgodnie z art. 96 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, późn. zm.⁸⁾) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Przynajmniej jedna osoba wskazana we wniosku o otwarcie rachunku jako upoważniony przedstawiciel, o którym mowa w art. 23 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, jest obowiązana posiadać stałe miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Do wniosku o otwarcie rachunku w rejestrze Unii, oprócz dokumentów i informacji określonych w załącznikach III–VIII do rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, dołącza się:

1) oświadczenie, że:

- a) nie toczy się postępowanie, o którym mowa w art. 22 ust. 2 lit. b rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, wobec osoby fizycznej – w przypadku gdy wniosek dotyczy osoby fizycznej,
- b) nie toczy się postępowanie, o którym mowa w art. 22 ust. 2 lit. b rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, wobec żadnej osoby fizycznej pełniącej funkcję członka zarządu lub innego organu zarządzającego wnioskodawcy, powołanej do pełnienia tej funkcji, zgodnie z postanowieniami umowy spółki, statutu lub innymi obowiązującymi jednostkę przepisami prawa – w przypadku gdy wniosek dotyczy osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną,
- c) nie toczy się postępowanie, o którym mowa w art. 24 ust. 5 lit. b rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, wobec osób fizycznych wyznaczonych jako upoważniony przedstawiciel lub dodatkowo upoważniony przedstawiciel, o których mowa w art. 24 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013;

2) dowód wniesienia opłaty za otwarcie rachunku.

5. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy/a odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1342, 1448, 1529 i 1530, z 2013 r. poz. 35, 1027 i 1608, z 2014 r. poz. 312, 1171 i 1662 oraz z 2015 r. poz.

ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.)”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

6. Wniosek o otwarcie i zamknięcie rachunku w rejestrze Unii składa się w postaci papierowej na formularzu dostępnym na stronie internetowej Krajowego ośrodka z zachowaniem wymagań, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 389/2013.

7. Przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio do wniosków o aktualizację danych dotyczących rachunku w rejestrze Unii.

Art. 10. 1. Krajowy ośrodek informuje niezwłocznie, w postaci elektronicznej opatrzonej bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu albo w postaci papierowej, podmiot ubiegający się o otwarcie rachunku w rejestrze Unii albo posiadacza rachunku w tym rejestrze o:

- 1) odmowie dokonania czynności przez Krajowy ośrodek w zakresie otwierania rachunku, aktualizacji danych dotyczących rachunku, zamykania rachunku w rejestrze Unii oraz zatwierdzania upoważnionego przedstawiciela i dodatkowego upoważnionego przedstawiciela, o których mowa w art. 22 ust. 2, art. 24 ust. 5, art. 25 ust. 3 oraz art. 28 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013;
- 2) zawieszeniu dostępu upoważnionego przedstawiciela lub dodatkowego upoważnionego przedstawiciela do rachunku w rejestrze Unii lub do procesów, do których upoważniony przedstawiciel miałby w przeciwnym przypadku dostęp, o którym mowa w art. 34 ust. 1–4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera:

- 1) oznaczenie podmiotu ubiegającego się o dokonanie czynności w rejestrze Unii;
- 2) określenie rodzaju czynności, której dokonania odmówiono, ze wskazaniem jej podstawy prawnej, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 389/2013;
- 3) uzasadnienie odmowy dokonania czynności, o której mowa w ust. 1 pkt 1;
- 4) pouczenie o prawie i terminie wniesienia sprzeciwu od odmowy dokonania czynności przez Krajowy ośrodek, zgodnie z art. 22 ust. 3, art. 24 ust. 6, art. 25 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

3. Informacja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, zawiera:

- 1) oznaczenie posiadacza rachunku w rejestrze Unii, którego dotyczy zawieszenie;
- 2) uzasadnienie zawieszenia dostępu;

3) pouczenie o prawie i terminie wniesienia sprzeciwu od zawieszenia dostępu, o którym mowa w art. 34 ust. 1 i 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, zgodnie z art. 34 ust. 6 tego rozporządzenia.

4. Sprzeciw, o którym mowa w ust. 2 pkt 4 i w ust. 3 pkt 3, wraz z uzasadnieniem wnosi się za pośrednictwem Krajowego ośrodka do ministra właściwego do spraw środowiska, w terminie 30 dni od dnia doręczenia informacji.

5. Termin do wniesienia sprzeciwu podlega przywróceniu, jeżeli podmiot ubiegający się o otwarcie rachunku w rejestrze Unii albo posiadacz rachunku w tym rejestrze uprawdopodobni, że uchybienie terminowi nastąpiło bez jego winy.

6. W przypadku gdy Krajowy ośrodek uzna sprzeciw w całości za uzasadniony, w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania, podejmuje czynność, której dokonania odmówił, albo przywraca dostęp upoważnionego przedstawiciela lub dodatkowego upoważnionego przedstawiciela do rachunku w rejestrze Unii lub do procesów z tego rachunku.

7. W przypadku gdy Krajowy ośrodek nie uzna sprzeciwu w całości za uzasadniony, w terminie określonym w ust. 6, przekazuje sprzeciw do ministra właściwego do spraw środowiska.

8. Minister właściwy do spraw środowiska w terminie 30 dni od dnia otrzymania sprzeciwu wydaje decyzję o uwzględnieniu sprzeciwu w całości lub w części i nakazuje Krajowemu ośrodkowi dokonanie danej czynności albo przywrócenie dostępu, albo wydaje decyzję o odmowie uwzględnienia sprzeciwu.

9. Kopię ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 8, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi.

10. Krajowy ośrodek wykonuje decyzję o uwzględnieniu sprzeciwu w całości lub w części, w terminie 7 dni od dnia jej otrzymania.

Art. 11. 1. Krajowy ośrodek informuje Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwany dalej „Narodowym Funduszem”, o otwarciu oraz zamknięciu rachunku w rejestrze Unii, w terminie 30 dni odpowiednio od jego otwarcia albo zamknięcia.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę podmiotu, któremu odpowiednio otwarto albo zamknięto rachunek w rejestrze Unii, oraz jego adres zamieszkania albo adres siedziby;
- 2) numer rachunku w rejestrze Unii, który odpowiednio otwarto albo zamknięto;
- 3) dzień odpowiednio otwarcia albo zamknięcia rachunku w rejestrze Unii.

Art. 12. 1. Krajowy ośrodek określa w regulaminie szczegółowe warunki techniczne otwierania i zarządzania rachunkami w rejestrze Unii.

2. Regulamin, o którym mowa w ust. 1, jest udostępniany na stronie internetowej Krajowego ośrodka.

Art. 13. 1. Za otwarcie rachunku w rejestrze Unii wnosi się opłatę w wysokości 2000 złotych.

2. Posiadacz rachunku w rejestrze Unii wnosi, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, opłatę roczną w wysokości 500 złotych, wskazując w tytule przelewu bankowego numer rachunku w rejestrze Unii, którego dotyczy wnoszona opłata.

3. Nie wnosi się opłaty za otwarcie rachunku i opłaty rocznej w przypadku krajowego rachunku posiadania.

4. Opłatę za otwarcie rachunku i opłatę roczną wnosi się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu. Opłaty stanowią przychód Narodowego Funduszu.

5. Opłaty rocznej nie wnosi się za rok, w którym wniesiono opłatę za otwarcie rachunku.

Art. 14. 1. Narodowy Fundusz przekazuje Krajowemu ośrodkowi, w terminie do dnia 14 kwietnia każdego roku, informację o wniesieniu opłaty rocznej zawierającą następujące dane:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę posiadacza rachunku oraz jego adres zamieszkania albo adres siedziby;
- 2) numer rachunku w rejestrze Unii;
- 3) wysokość wniesionej opłaty;
- 4) datę wpływu opłaty na rachunek bankowy Narodowego Funduszu.

2. W przypadku niewniesienia opłaty rocznej, stosuje się art. 34 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013. Przywrócenie dostępu do rachunku w rejestrze Unii następuje niezwłocznie po przekazaniu Krajowemu ośrodkowi dowodu wniesienia tej opłaty.

Rozdział 3

Rozporządzenie uprawnieniami do emisji znajdującymi się na rachunkach w rejestrze Unii i przenoszenie tych uprawnień

Art. 15. 1. Uprawnieniami do emisji można swobodnie rozporządzać, chyba że ustawa lub przepisy Unii Europejskiej dotyczące handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych stanowią inaczej.

2. Czynności rozporządzające uprawnieniami do emisji mogą być dokonywane między osobami fizycznymi, osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi niebędącymi osobami prawnymi, które posiadają rachunek w rejestrze Unii.

Art. 16. 1. Uprawnienia do emisji są ważne w okresie rozliczeniowym, na który zostały przydzielone.

2. Uprawnienia do emisji niewykorzystane w danym roku okresu rozliczeniowego zachowują ważność w kolejnych latach tego okresu.

3. Uprawnienia do emisji znajdujące się na rachunku w rejestrze Unii, z wyłączeniem krajowego rachunku posiadania, niewykorzystane w danym okresie rozliczeniowym są zastępowane równoważną liczbą uprawnień do emisji ważnych w kolejnym okresie rozliczeniowym.

Rozdział 4

Ogólne zasady przydzielania instalacjom uprawnień do emisji

Art. 17. 1. Uprawnienia do emisji przydzielane instalacjom na podstawie przepisów rozdziałów 5, 6, 10 i 11 są uprawnieniami do emisji ogólnych w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

2. Uprawnienia do emisji są przydzielane instalacjom na poszczególne lata okresu rozliczeniowego na zasadach określonych w ustawie.

3. Wykaz instalacji i liczba uprawnień do emisji przydzielonych na dany rok dla każdej z tych instalacji są ustalane w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 i art. 29 ust. 1 oraz stosownie do informacji, o których mowa w art. 41 ust. 2, art. 69 ust. 12, art. 70 ust. 11 i art. 72 ust. 10.

4. O ile przepis szczególny nie stanowi inaczej, uprawnienia do emisji wydaje się na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii nie wcześniej niż od dnia 1 lutego i nie później niż do dnia 28 lutego każdego roku. Uprawnienia do emisji wydaje się w liczbie, jaka została przydzielona instalacji na dany rok na podstawie przepisów lub stosownie do informacji, o których mowa w art. 41 ust. 2, art. 69 ust. 12, art. 70 ust. 11 i art. 72 ust. 10.

5. Krajowy ośrodek przekazuje marszałkowi województwa informację o liczbie uprawnień do emisji wydanych na rachunek posiadania operatora albo na rachunek posiadania operatora statków powietrznych w rejestrze Unii w terminie 14 dni od dnia ich wydania.

6. Informacja, o której mowa w ust. 5, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego;
- 2) w przypadku instalacji – jej oznaczenie;
- 3) liczbę wydanych uprawnień do emisji ze wskazaniem roku, za który zostały wydane;
- 4) dzień wydania uprawnień do emisji.

Art. 18. 1. Uprawnienia do emisji wydane na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii w liczbie większej niż ustalona w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 lub stosownie do informacji, o których mowa w art. 69 ust. 12, art. 70 ust. 11 i art. 72 ust. 10, zwane dalej „nadmiarowo wydanymi uprawnieniami do emisji”, podlegają zwrotowi.

2. Krajowy ośrodek występuje z wnioskiem o zwrot liczby nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji do prowadzącego instalację. Prowadzący instalację zwraca nadmiarowo wydane uprawnienia do emisji w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku.

3. Jeżeli prowadzący instalację nie zwróci nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji w terminie, o którym mowa w ust. 2, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o prowadzącym instalację, który nie dopełnił obowiązku zwrotu.

4. Informacja, o której mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację, jego adres zamieszkania albo adres siedziby;
- 2) liczbę nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji.

5. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie zwrotu równowartości nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji, określając kwotę podlegającą zwrotowi oraz termin jej uiszczenia.

6. Przy obliczaniu kwoty podlegającej zwrotowi przyjmuje się jednostkową cenę uprawnienia do emisji, która odpowiada średniej cenie uprawnienia do emisji notowanej na giełdzie ICE/ECX i EEX na rynku wtórnym spot w ostatnim dniu, w którym realizowany był obrót uprawnieniami do emisji, poprzedzającym dzień wydania decyzji, w przeliczeniu na złote według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu poprzedzającym dzień wydania decyzji.

Art. 19. 1. Do kwoty, o której mowa w art. 18 ust. 5, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.⁹⁾).

2. Kwota, o której mowa w art. 18 ust. 5, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2014 r. poz. 1619).

3. Należności wnoszone w związku z obowiązkiem zwrotu kwoty, o której mowa w art. 18 ust. 5, stanowią dochód budżetu państwa.

Rozdział 5

Przydział uprawnień do emisji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej

Art. 20. 1. Uprawnienia do emisji dla instalacji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej są przydzielane na podstawie wniosku o przydział uprawnień do emisji na okres rozliczeniowy.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, jest składany do Krajowego ośrodka na formularzu dostępnym na stronie internetowej Krajowego ośrodka w postaci papierowej i postaci elektronicznej umożliwiającej przetwarzanie zawartych w nim danych.

Art. 21. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 20 ust. 1, zawiera informacje o instalacji, w szczególności dotyczące:

- 1) przynależności instalacji do sektora lub podsektora narażonego na znaczące ryzyko ucieczki emisji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 10a ust. 13 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631), zwanej dalej „dyrektywą 2003/87/WE”;
- 2) wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji;
- 3) początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej dla każdej podinstalacji;
- 4) historycznego poziomu działalności w instalacji;
- 5) wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji.

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1101, 1342 i 1529, z 2013 r. poz. 35, 985, 1027, 1036, 1145, 1149 i 1289 oraz z 2014 r. poz. 183, 567, 915, 1171, 1215 i 1328.

2. Początkowa zainstalowana zdolność produkcyjna, o której mowa w ust. 1 pkt 3, oznacza średnią z dwóch największych miesięcznych wielkości produkcji w podinstalacji w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. albo w okresie od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. – jeżeli instalacja w pierwszym okresie nie działała albo działała krócej niż dwa miesiące, przyjmując, że podinstalacja działała przy tym obciążeniu 720 godzin na miesiąc przez 12 miesięcy w roku.

3. Historyczny poziom działalności w instalacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, określa się dla okresu odniesienia od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. albo dla okresu odniesienia od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., jeżeli poziom działalności w drugim okresie odniesienia jest wyższy.

4. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania dotyczące wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji do celów przydziału uprawnień do emisji, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i art. 67 ust. 2 pkt 1 oraz w art. 70 ust. 3 pkt 1,
- 2) zakres i sposób gromadzenia danych do określania początkowo zainstalowanej zdolności produkcyjnej, o której mowa w ust. 1 pkt 3, art. 67 ust. 2 pkt 2, i zainstalowanej zdolności produkcyjnej, o której mowa w art. 70 ust. 3 pkt 2, w instalacji i podinstalacji w celu określenia okresów odniesienia będących podstawą do wyliczania przydziału uprawnień do emisji,
- 3) sposób określania historycznego poziomu działalności, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, oraz poziomów działalności, o których w art. 67 ust. 2 pkt 3 i art. 70 ust. 3 pkt 3,
- 4) sposób obliczania wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji
– biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia jednolitych wymagań dotyczących gromadzenia i weryfikacji danych wykorzystywanych na potrzeby przydziału uprawnień do emisji.

5. Informacje o instalacji, o których mowa w ust. 1, podlegają weryfikacji przez weryfikatora w zakresie wiarygodności oraz dokładności, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 6. Z przeprowadzonej weryfikacji sporządza się protokół.

6. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wymagania w zakresie weryfikacji informacji przekazanych przez prowadzącego instalację, mając na uwadze konieczność zagwarantowania, że przydział uprawnień do emisji powinien następować na podstawie rzetelnych i wiarygodnych danych.

7. Koszty weryfikacji informacji o instalacji ponosi prowadzący instalację.

8. Prowadzący instalację składa wniosek, o którym mowa w art. 20 ust. 1, nie później niż na 17 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.

9. Do wniosku, o którym mowa w art. 20 ust. 1, dołącza się:

- 1) raport o metodyce zbierania danych przekazanych we wniosku;
- 2) protokół z przeprowadzonej przez weryfikatora weryfikacji informacji o instalacji, o których mowa w ust. 1;
- 3) opis i schemat strukturalny instalacji z podziałem na podinstalacje.

10. Jeżeli wniosek o przydział uprawnień do emisji nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 1–3, 9, oraz określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 4 oraz w art. 20 ust. 2, Krajowy ośrodek wzywa prowadzącego instalację do usunięcia braków w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia. Do wniosku składanego w postaci elektronicznej dołącza się skany dokumentów.

Art. 22. 1. Krajowy ośrodek sprawdza zweryfikowane informacje o instalacji, o których mowa w art. 21 ust. 5, w zakresie kompletności danych oraz zgodności i poprawności przeprowadzonych obliczeń, zgodnie z ustawą i przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi przydziału uprawnień do emisji.

2. Na podstawie zweryfikowanych informacji o instalacji oraz po dokonaniu sprawdzenia, oblicza się dla każdego roku okresu rozliczeniowego dla każdej instalacji, z podziałem na podinstalacje, wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 4 pkt 4.

3. Wstępna całkowita roczna liczba uprawnień do emisji dla instalacji stanowi sumę wszystkich wstępnych rocznych liczb uprawnień do emisji z podinstalacji obliczonych zgodnie z ust. 2.

Art. 23. 1. Krajowy ośrodek przygotowuje projekt wykazu instalacji wraz z obliczoną wstępną całkowitą roczną liczbą uprawnień do emisji, zgodnie z art. 22 ust. 3.

2. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska projekt wykazu, o którym mowa w ust. 1.

3. Minister właściwy do spraw środowiska zapewnia możliwość udziału społeczeństwa przy opracowywaniu projektu wykazu, o którym mowa w ust. 1, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku

i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235, z późn. zm.¹⁰⁾).

4. Minister właściwy do spraw środowiska przedstawia projekt wykazu, o którym mowa w ust. 1, do akceptacji Radzie Ministrów.

5. Jeżeli Rada Ministrów zaakceptuje wykaz, o którym mowa w ust. 4, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje go Komisji Europejskiej.

Art. 24. 1. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje wykazu w części, minister właściwy do spraw środowiska, kierując się koniecznością zapewnienia obowiązku wykonania decyzji Komisji dotyczącej wykazu, sporządza poprawiony w zakresie wskazanym w decyzji Komisji projekt wykazu. Do opracowania projektu poprawionego wykazu przepisy art. 21–23 stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje wykazu w całości, minister właściwy do spraw środowiska sporządza projekt nowego wykazu. Do opracowania projektu nowego wykazu stosuje się przepisy art. 21–23.

Art. 25. 1. Jeżeli Komisja Europejska zaakceptuje wykaz, o którym mowa w art. 23 ust. 5 albo w art. 24 ust. 1 albo 2, Krajowy ośrodek oblicza całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji, która ma być przydzielona instalacji znajdującej się w wykazie.

2. Całkowita roczna liczba uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 1, stanowi iloczyn wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji określonej dla instalacji w wykazie, o którym mowa w ust. 1, i międzysektorowego współczynnika korygującego określonego w decyzji Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2013/448/UE) (Dz. Urz. UE L 240 z 07.09.2013, str. 27).

3. Całkowita roczna liczba uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 1, w przypadku instalacji wytwarzającej energię elektryczną, której przydziela się uprawnienia do emisji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej, stanowi wstępną całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji określoną dla instalacji w wykazie, o którym mowa w ust. 1 – dostosowaną na każdy rok okresu rozliczeniowego za pomocą współczynnika liniowego, o którym mowa w art. 10 ust. 9 akapit drugi decyzji Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238, z 2014 r. poz. 587, 822, 850, 1101, 1133 oraz z 2015 r. poz.

w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2011/278/UE) (Dz. Urz. UE L 130 z 17.05.2011, str. 1, z późn. zm.), zwaną dalej „decyzją Komisji nr 2011/278/UE”.

4. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, wykaz instalacji wraz z całkowitą roczną liczbą uprawnień do emisji przydzieloną każdej z tych instalacji na okres rozliczeniowy, obliczoną zgodnie z ust. 2 i 3, kierując się stanowiskiem Komisji Europejskiej, a także powszechnym charakterem tego wykazu.

Art. 26. 1. Całkowita roczna liczba uprawnień do emisji, przydzielona dla danej instalacji w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4, podlega dostosowaniu do zmian w wykazie sektorów lub podsektorów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 10a ust. 13 dyrektywy 2003/87/WE.

2. Prowadzący instalację w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie przepisów wprowadzających zmiany w wykazie sektorów lub podsektorów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji, przedkłada do Krajowego ośrodka informację o instalacji, o której mowa w art. 21 ust. 1.

3. Przepisy art. 21–24 oraz art. 25 ust. 1–3 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 6

Przydział uprawnień do emisji w okresie rozliczeniowym 2013–2020 dla instalacji wytwarzających energię elektryczną

Art. 27. 1. W okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. instalacjom wytwarzającym energię elektryczną, które były eksploatowane najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r., lub instalacjom wytwarzającym energię elektryczną, w przypadku których proces inwestycyjny został faktycznie rozpoczęty najpóźniej w tym dniu, mogą być przydzielone uprawnienia do emisji na zasadach określonych w niniejszym rozdziale.

2. Za dzień faktycznego rozpoczęcia procesu inwestycyjnego uznaje się dzień, w którym zostały podjęte prace przygotowawcze związane z tym procesem.

3. Uprawnienia do emisji przydzielone instalacji wytwarzającej energię elektryczną, w przypadku której proces inwestycyjny został faktycznie rozpoczęty najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r., mogą zostać wydane tej instalacji od roku, w którym rozpoczęto eksploatację tej instalacji.

4. Prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, w przypadku której proces inwestycyjny został faktycznie rozpoczęty najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r., przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska i Krajowemu ośrodkowi informację o oddaniu instalacji do użytkowania, w terminie 14 dni od dnia oddania tej instalacji do użytkowania.

Art. 28. 1. Wartość uprawnień do emisji wydanych instalacjom wytwarzającym energię elektryczną na zasadach określonych w niniejszym rozdziale stanowi wartość pomocy publicznej w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zwanej dalej „pomocą publiczną”.

2. Prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, któremu wydano uprawnienia do emisji na zasadach określonych w niniejszym rozdziale, jest beneficjentem pomocy publicznej.

Art. 29. 1. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, wykaz instalacji wytwarzających energię elektryczną, o których mowa w art. 27 ust. 1, wraz z liczbą uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia danej instalacji na każdy rok okresu rozliczeniowego 2013–2020, kierując się decyzją Komisji Europejskiej z dnia 13 lipca 2012 r. C(2012) 4609 dotyczącą wniosku zgłoszonego przez Polskę na podstawie art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na modernizację wytwarzania energii elektrycznej oraz decyzją z dnia 22 stycznia 2014 r. C(2013) 6648 final. – Odstępstwo na podstawie art. 10c dyrektywy 2003/87/WE w sprawie handlu emisjami – bezpłatne uprawnienia dla wytwórców energii elektrycznej, w których Komisja Europejska zaakceptowała złożony przez Rzeczpospolitą Polską wniosek dotyczący przydziału uprawnień do emisji instalacjom wytwarzającym energię elektryczną w okresie rozliczeniowym 2013–2020, a także powszechnym charakterem tego wykazu.

2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, zawiera listę instalacji wytwarzających energię elektryczną, które kwalifikują się do przydziału uprawnień do emisji, wraz z liczbą uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia danej instalacji na każdy rok okresu rozliczeniowego 2013–2020, ustaloną przez ministra właściwego do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, zgodnie z decyzją Komisji nr K (2011) 1983 z dnia 29 marca 2011 r. w sprawie metodologii przejściowego przydziału instalacjom wytwarzającym energię elektryczną bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, oraz z uwzględnieniem wytycznych zawartych w Komunikacie

Komisji Wytyczne w zakresie nieobowiązkowego stosowania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE (2011/C 99/03) (Dz. Urz. UE C 99 z 31.03.2011, str. 9), zwanego dalej „Komunikatem Komisji nr 2011/C 99/03”, na podstawie:

- 1) zweryfikowanych emisji w latach 2005–2007 lub
- 2) wskaźnika wydajności ex ante.

Art. 30. 1. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, niezwłocznie po zatwierdzeniu przez Komisję Europejską, krajowy plan inwestycyjny sporządzony przez ministra właściwego do spraw gospodarki na podstawie informacji przekazanych przez podmioty realizujące zadania inwestycyjne z uwzględnieniem potrzeby modernizacji i poprawy infrastruktury, wspierania czystych technologii, a także dywersyfikacji struktury energetycznej i źródeł dostaw, zatwierdzony przez Komisję Europejską w decyzjach, o których mowa w art. 29 ust. 1, uwzględniając poufność informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503, z późn. zm.¹¹⁾).

2. Krajowy plan inwestycyjny, o którym mowa w ust. 1, zawiera wykaz zadań inwestycyjnych, z podaniem dla każdego zadania inwestycyjnego w szczególności:

- 1) podmiotów podejmujących poszczególne zadania inwestycyjne;
- 2) okresu realizacji poszczególnych zadań inwestycyjnych oraz przewidywanych terminów zakończenia realizacji tych zadań inwestycyjnych;
- 3) kwoty kosztów inwestycyjnych planowanych do poniesienia w poszczególnych latach;
- 4) wyodrębnionej kwoty kosztów inwestycyjnych planowanych do poniesienia na dostosowanie instalacji do przepisów w zakresie emisji przemysłowych, z wyjątkiem kosztów sfinansowanych ze źródeł, stanowiących pomoc publiczną;
- 5) wyodrębnionej kwoty kosztów inwestycyjnych planowanych do poniesienia na dostosowanie do przepisów w zakresie odnawialnych źródeł energii, z wyjątkiem kosztów sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną;
- 6) wyodrębnionej kwoty kosztów inwestycyjnych planowanych do sfinansowania ze środków krajowych i Unii Europejskiej, które stanowią pomoc publiczną.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 162, poz. 1693, Nr 172, poz. 1804, z 2005 r. Nr 10, poz. 68, z 2007 r. Nr 171, poz. 1206 oraz z 2009 r. Nr 201, poz. 1540.

Art. 31. 1. Podmiotem realizującym zadania inwestycyjne może być prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, grupa kapitałowa, do której należy prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, lub operator systemu dystrybucyjnego w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.¹²⁾), lub spółka celowa, do której należy prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, operator systemu przesyłowego gazowego albo systemu przesyłowego elektroenergetycznego w rozumieniu tej ustawy.

2. W przypadku inwestycji realizowanych przez grupy kapitałowe wyznacza się podmiot odpowiedzialny za realizację obowiązków sprawozdawczych wynikających z ustawy.

3. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym, który w związku z realizacją tego zadania ponosi koszty inwestycyjne w celu ich zbilansowania z wartością uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia instalacji wytwarzającej energię elektryczną, podlega obowiązkom wynikającym z przepisów ustawy.

Art. 32. 1. Zadania inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym są realizowane zgodnie z zatwierdzonymi wskaźnikami zgodności.

2. Wskaźniki zgodności oznaczają parametry służące wykazaniu, że zadanie inwestycyjne jest realizowane zgodnie z zasadami określonymi w Komunikacie Komisji nr 2011/C 99/03.

3. Wskaźniki zgodności określa załącznik nr 2 do ustawy.

4. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym składa do ministra właściwego do spraw środowiska, nie później niż w terminie 3 miesięcy przed dniem rozpoczęcia realizacji zadania inwestycyjnego, wniosek o zatwierdzenie odpowiedniego wskaźnika zgodności.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera w szczególności:

- 1) charakterystykę zadania inwestycyjnego;
- 2) proponowany wskaźnik lub wskaźniki zgodności oraz ich wartość:
 - a) przed rozpoczęciem realizacji zadania,
 - b) po zakończeniu realizacji zadania.

6. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi wniosek, o którym mowa w ust. 4, w celu wydania opinii na temat prawidłowości doboru wskaźnika

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 984 i 1238 oraz z 2014 r. poz. 457, 490, 900, 942, 1101 i 1662.

lub wskaźników zgodności zawartych w tym wniosku. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska opinię w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku. Przy zasięganiu opinii przepisu art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się.

7. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, sporządza się w postaci papierowej albo elektronicznej opatrzonej podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą kwalifikowanego certyfikatu, na formularzu według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 36 ust. 8 pkt 1.

8. Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze decyzji:

- 1) zatwierdza proponowany we wniosku wskaźnik lub wskaźniki zgodności dla danego zadania inwestycyjnego albo
- 2) odmawia zatwierdzenia proponowanego wskaźnika lub wskaźników zgodności – w przypadku gdy wskaźnik lub wskaźniki zgodności nie zostały dobrane prawidłowo dla realizacji danego zadania inwestycyjnego.

9. Po zakończeniu realizacji zadania inwestycyjnego podmiot realizujący to zadanie przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska poświadczenie osiągnięcia zatwierdzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności, chyba że poświadczenie osiągnięcia zatwierdzonego wskaźnika lub wskaźników zgodności sporządza minister właściwy do spraw środowiska.

10. Poświadczenie osiągnięcia każdego z zatwierdzonych wskaźników zgodności, o którym mowa w ust. 9, sporządza:

- 1) minister właściwy do spraw środowiska w zakresie:
 - a) sieci przesyłowych i dystrybucyjnych elektroenergetycznych,
 - b) sieci przesyłowych gazowych,
 - c) sieci ciepłowniczych– w formie zaświadczenia;
- 2) weryfikator w zakresie emisyjności lub redukcji emisyjności produktu oraz w zakresie zastosowanego paliwa – w formie opinii.

11. Poświadczenie osiągnięcia każdego z zatwierdzonych wskaźników zgodności sporządza się, z zastrzeżeniem ust. 12, po zakończeniu realizacji zadania inwestycyjnego.

12. Poświadczenie osiągnięcia każdego z zatwierdzonych wskaźników zgodności w zakresie emisyjności, redukcji emisyjności oraz zastosowanego paliwa sporządza się po upływie 12 miesięcy od dnia zakończenia realizacji zadania inwestycyjnego.

13. Koszty sporządzenia poświadczenia osiągnięcia każdego z zatwierdzonych wskaźników zgodności ponosi podmiot realizujący zadanie inwestycyjne.

Art. 33. 1. Realizacja zadań inwestycyjnych ujętych w krajowym planie inwestycyjnym, stanowiących roboty budowlane w rozumieniu ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409, z późn. zm.¹³⁾), podlega kontroli przez organy nadzoru budowlanego.

2. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne składa wniosek o przeprowadzenie kontroli, o której mowa w ust. 1, nie rzadziej niż raz w okresie sprawozdawczym.

3. Kontrola, o której mowa w ust. 1, obejmuje sprawdzenie zgodności wykonywanych robót budowlanych z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane i jest prowadzona na zasadach określonych w przepisach tej ustawy.

Art. 34. 1. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym, w terminie do dnia 30 września każdego roku, przedkłada Krajowemu ośrodkowi sprawozdanie rzeczowo-finansowe z realizacji zadania inwestycyjnego za okres sprawozdawczy, zwane dalej „sprawozdaniem rzeczowo-finansowym”, wraz z opinią biegłego rewidenta, o której mowa w art. 36 ust. 2.

2. Sprawozdania rzeczowo-finansowego nie składa się, jeżeli w okresie sprawozdawczym nie poniesiono żadnych kosztów inwestycyjnych. W takim przypadku podmiot realizujący zadanie inwestycyjne przedkłada Krajowemu ośrodkowi odpowiednią informację w terminie, o którym mowa w ust. 1. Informacja zawiera również szczegółowe dane o wykorzystaniu nadwyżki kosztów inwestycyjnych, o których mowa w art. 38 ust. 3. Informację składa się na formularzu według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 36 ust. 8 pkt 4.

3. Jeżeli przyczyną nieponiesienia kosztów inwestycyjnych jest wstrzymanie realizacji zadania inwestycyjnego, podmiot realizujący to zadanie informuje ministra właściwego do spraw środowiska o przyczynach wstrzymania oraz planowanym terminie wznowienia realizacji zadania inwestycyjnego, w terminie, o którym mowa w ust. 1.

4. Jeżeli w okresie sprawozdawczym podmiot realizujący zadanie inwestycyjne nie poniósł żadnych kosztów inwestycyjnych i nie wykorzystano nadwyżki kosztów inwestycyjnych, o których mowa w art. 38 ust. 3, wydanie uprawnień do emisji planowanych

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 40, 768, 822, 1133 i 1200.

do przydzielenia na kolejny rok okresu rozliczeniowego, zawiesza się, nie dłużej jednak niż na 4 lata okresu rozliczeniowego.

5. Niezłożenie sprawozdania rzeczowo-finansowego za pięć kolejnych okresów sprawozdawczych jest równoznaczne z zaprzestaniem realizacji zadania inwestycyjnego. Równowartość wydanych uprawnień do emisji w związku z realizacją zadania inwestycyjnego podlega zwrotowi.

6. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji i określa kwotę podlegającą zwrotowi wraz z terminem jej zwrotu.

7. Uprawnienia, których wydanie uległo zawieszeniu, podlegają wydaniu, jeżeli podmiot realizujący zadanie inwestycyjne złoży sprawozdanie rzeczowo-finansowe wykazujące poniesienie kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji, określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, przepisy art. 39 ust. 3–7 stosuje się odpowiednio.

9. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska sprawozdanie rzeczowo-finansowe, o którym mowa w ust. 1, po sprawdzeniu, czy sprawozdanie nie zawiera braków i uchybień, w terminie 30 dni od dnia otrzymania tego sprawozdania.

10. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o stwierdzonych uchybieniach i brakach oraz listę podmiotów, które realizują zadania inwestycyjne, i które w terminie nie przedłożyły sprawozdania rzeczowo-finansowego.

11. Okresem sprawozdawczym jest okres rozpoczynający się z dniem 1 lipca i kończący się dnia 30 czerwca następnego roku.

12. Sprawozdanie rzeczowo-finansowe sporządza się w postaci papierowej i postaci elektronicznej umożliwiającej elektroniczne przetwarzanie zawartych w nim danych na formularzu według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 36 ust. 8 pkt 2.

13. Sprawozdanie rzeczowo-finansowe zawiera w szczególności:

- 1) charakterystykę zadania inwestycyjnego z podaniem zatwierdzonego wskaźnika zgodności, o którym mowa w art. 32 ust. 8;

- 2) harmonogram rzeczowo-finansowy realizacji zadania inwestycyjnego;
- 3) zestawienie planowanych źródeł finansowania zadania inwestycyjnego, w tym źródeł finansowania ze środków krajowych i Unii Europejskiej, stanowiących pomoc publiczną;
- 4) zestawienie rzeczowych elementów zadania inwestycyjnego zrealizowanych w okresie sprawozdawczym;
- 5) zestawienie poniesionych kosztów inwestycyjnych netto, tj. kosztów pomniejszonych o wartość podatku od towarów i usług, przed potrąceniem innych podatków i opłat, z wyszczególnieniem kosztów:
 - a) związanych ze spełnieniem obowiązków wynikających z przepisów dotyczących emisji przemysłowych, z wyjątkiem kosztów sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną,
 - b) związanych ze spełnieniem obowiązków wynikających z przepisów dotyczących promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, z wyjątkiem kosztów sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną,
 - c) sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną;
- 6) informacje o wykorzystaniu nadwyżki kosztów inwestycyjnych, o których mowa w art. 38 ust. 3;
- 7) zestawienie protokołów z kontroli realizacji zadania inwestycyjnego przeprowadzonych przez organy nadzoru budowlanego w okresie sprawozdawczym, z uwzględnieniem uwag i zastrzeżeń organów przeprowadzających kontrolę oraz sposobu realizacji zaleceń pokontrolnych;
- 8) wartość kosztów inwestycyjnych poniesionych na realizację zadania inwestycyjnego możliwych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji;
- 9) wykaz instalacji wytwarzających energię elektryczną, którym zostaną wydane uprawnienia do emisji w związku z poniesieniem kosztów inwestycyjnych na realizację danego zadania, wraz z liczbą uprawnień do emisji dla poszczególnych instalacji.

14. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne przechowuje dokumentację związaną z realizacją tego zadania przez okres 10 lat od dnia wydania uprawnień do emisji na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii oraz udostępnia tę dokumentację na wezwanie ministra właściwego do spraw środowiska.

15. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne dokonuje aktualizacji harmonogramu rzeczowo-finansowego, w przypadku zmian w realizacji tego zadania, które będą miały wpływ na termin zakończenia jego realizacji.

Art. 35. 1. Koszty inwestycyjne na realizację zadań inwestycyjnych związanych ze spełnieniem obowiązków wynikających z przepisów dotyczących promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, z wyjątkiem kosztów sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną, mogą zostać wykorzystane do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji po przekroczeniu przez Rzeczpospolitą Polską 15% krajowego celu ogólnego w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto. Udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto ustala się na podstawie wyników badań statystycznych statystyki publicznej gromadzonych zgodnie z przepisami wydawanymi na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2012 r. poz. 591, z 2013 r. poz. 2 oraz z 2014 r. poz. 1161 i 1662).

2. Koszty inwestycyjne powinny być wyrażone w złotych w cenach z 2010 r. z uwzględnieniem wskaźników cen nakładów inwestycyjnych ustalanych na koniec roku poprzedzającego koniec okresu rozliczeniowego na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

3. Koszty inwestycyjne ponoszone w walutach obcych podlegają przeliczeniu na złote zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

Art. 36. 1. Sprawozdanie rzeczowo-finansowe jest weryfikowane przez biegłego rewidenta, o którym mowa w ustawie z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz nadzorze publicznym (Dz. U. Nr 77, poz. 649, z późn. zm.¹⁴⁾).

2. Biegły rewident w ramach weryfikacji sprawozdania rzeczowo-finansowego sporządza opinię, w której poświadcza wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji, z uwzględnieniem realizacji rzeczowych elementów zadania inwestycyjnego.

3. Kosztami kwalifikowanymi do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji są koszty inwestycyjne netto poniesione na realizację

¹⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228, z 2012 r. poz. 855, z 2013 r. poz. 1036 oraz z 2014 r. poz. 768.

zadania inwestycyjnego ujętego w krajowym planie inwestycyjnym pomniejszone o wartość kosztów finansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną, a także o wartość finansowanych z innych źródeł kosztów poniesionych w związku ze spełnianiem obowiązków wynikających z przepisów dotyczących emisji przemysłowych oraz przepisów dotyczących promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, z zastrzeżeniem art. 35 ust. 1. Przez koszty inwestycyjne netto należy rozumieć koszty pomniejszone o wartość podatku od towarów i usług, ale przed potrąceniem innych podatków i opłat.

4. Opinia biegłego rewidenta jest składana w języku polskim wraz z tłumaczeniem tej opinii przez tłumacza przysięgłego na język angielski. Opinię biegłego rewidenta sporządza się na formularzu według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie ust. 8 pkt 3.

5. Koszty weryfikacji sprawozdania rzeczowo-finansowego oraz koszty tłumaczenia opinii biegłego rewidenta przez tłumacza przysięgłego ponosi podmiot realizujący zadanie inwestycyjne.

6. W przypadku stwierdzenia braków lub uchybień w zweryfikowanym sprawozdaniu rzeczowo-finansowym, minister właściwy do spraw środowiska wyznacza termin na ich usunięcie.

7. Jeżeli mimo upływu terminu braki lub uchybienia w zweryfikowanym sprawozdaniu rzeczowo-finansowym nie zostaną usunięte, nie wydaje się uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia instalacji w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1, na kolejny rok okresu rozliczeniowego.

8. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór:

- 1) formularza wniosku o zatwierdzenie odpowiedniego dla realizacji danego zadania inwestycyjnego wskaźnika zgodności, o którym mowa w art. 32 ust. 4,
- 2) formularza sprawozdania rzeczowo-finansowego,
- 3) formularza opinii biegłego rewidenta, o której mowa w ust. 2,
- 4) formularza informacji, o której mowa w art. 34 ust. 2

– z uwzględnieniem potrzeby zapewnienia jednolitego standardu przekazywanych informacji, specyfiki zadań inwestycyjnych ujętych w krajowym planie inwestycyjnym oraz potrzeby prawidłowego monitorowania ich realizacji, a także potrzeby zapewnienia zgodności pomocy publicznej z warunkami jej dopuszczalności.

Art. 37. 1. Zadania inwestycyjne realizowane przez operatora systemu przesyłowego gazowego albo systemu przesyłowego elektroenergetycznego mogą być współfinansowane przez prowadzącego instalację wytwarzającą energię elektryczną lub grupę kapitałową, do której należy prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną.

2. Prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną lub grupa kapitałowa, do której należy prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, za współfinansowanie, o którym mowa w ust. 1, uzyskuje uprawnienia do emisji wydane w związku z rozliczeniem kosztów inwestycyjnych poniesionych na realizację zadania inwestycyjnego.

3. Operator systemu przesyłowego ogłasza na swojej stronie internetowej ogólne warunki współfinansowania zadania inwestycyjnego oraz wzór umowy na współfinansowanie tego zadania.

4. Ogólne warunki współfinansowania zadania inwestycyjnego określają w szczególności przedmiot zadania inwestycyjnego ujętego w krajowym planie inwestycyjnym wraz z harmonogramem realizacji tego zadania.

Art. 38. 1. Uprawnienia do emisji są wydawane instalacjom wytwarzającym energię elektryczną w liczbie stanowiącej równowartość poświadczoną w sprawozdaniu rzeczowo-finansowym wysokości poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji, jednak nie większej niż liczba uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia tej instalacji na dany rok w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1.

2. Wartość uprawnień do emisji, które mają być wydane na dany rok, ustala się na podstawie jednostkowej ceny uprawnień do emisji określonej w Komunikacie Komisji nr 2011/C 99/03 według kursu euro, który wyniósł cztery złote.

3. W przypadku gdy poświadczona w sprawozdaniu rzeczowo-finansowym wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji jest wyższa niż wartość uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia instalacji na dany rok w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1, nadwyżka kosztów inwestycyjnych może zostać wykorzystana do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji w następnych latach okresu rozliczeniowego, jednak nie później niż do dnia 28 lutego 2020 r.

4. W przypadku gdy poświadczona w sprawozdaniu rzeczowo-finansowym wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji jest niższa niż wartość uprawnień do emisji planowanych do

przydzielenia instalacji na dany rok w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1, uprawnień do emisji, w liczbie która stanowi różnicę między liczbą uprawnień do emisji planowaną do przydzielenia na dany rok a liczbą uprawnień do emisji wydanych w tym roku instalacji, przenosi się na następne lata, nie dłużej jednak niż na 4 lata i nie później niż do dnia 28 lutego 2020 r.

5. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne jest obowiązany poinformować, w postaci elektronicznej opatrzonej podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą kwalifikowanego certyfikatu albo w postaci papierowej, ministra właściwego do spraw środowiska o terminie zaprzestania realizacji tego zadania, nie później niż po upływie 21 dni od dnia zaprzestania realizacji zadania inwestycyjnego.

6. W przypadku zaprzestania realizacji zadania inwestycyjnego beneficjent pomocy publicznej zwraca równowartość uprawnień do emisji wydanych w związku z realizacją tego zadania do dnia zaprzestania jego realizacji na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw środowiska w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji i określającej kwotę podlegającą zwrotowi.

7. Do obowiązku zwrotu równowartości uprawnień do emisji przepisy art. 39 ust. 4–7 stosuje się odpowiednio.

Art. 39. 1. Łączna wartość pomocy publicznej udzielonej w formie uprawnień do emisji na dane zadanie inwestycyjne wraz z inną pomocą publiczną i pomocą *de minimis* nie może przekroczyć 100% wartości kosztów kwalifikowanych.

2. Równowartość wydanych uprawnień do emisji, których wartość powoduje przekroczenie intensywności pomocy, o której mowa w ust. 1, podlega zwrotowi na zasadach określonych w ust. 4–7.

3. Po stwierdzeniu zaprzestania realizacji zadania inwestycyjnego na podstawie informacji, o której mowa w art. 38 ust. 5, minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji i określa kwotę podlegającą zwrotowi wraz z terminem jej zwrotu.

4. Kwota podlegająca zwrotowi stanowi równowartość uprawnień do emisji podlegających zwrotowi obliczoną przy uwzględnieniu jednostkowej ceny uprawnienia do emisji, która odpowiada średniej cenie uprawnienia do emisji notowanej na giełdzie ICE/ECX i EEX na rynku wtórnym spot w ostatnim dniu, w którym realizowany był obrót uprawnieniami do emisji, poprzedzającym dzień wydania uprawnień do emisji na rachunek prowadzącego instalację, powiększoną o odsetki obliczone z zastosowaniem stopy zwrotu

pomocy określonej zgodnie z rozdziałem V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz. Urz. UE L 140 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 8, t. 4, str. 3).

5. Należności wnoszone w związku z obowiązkiem zwrotu kwoty, o której mowa w ust. 4, stanowią dochód budżetu państwa.

6. Do kwoty, o której mowa w ust. 4, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

7. Kwota, o której mowa w ust. 4, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 40. 1. W przypadku gdy podmiot realizujący zadanie inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym nie osiągnął zatwierdzonego wskaźnika zgodności określonego w decyzji, o której mowa w art. 32 ust. 8, beneficjent pomocy publicznej zwraca równowartość uprawnień do emisji wydanych w związku z realizacją tego zadania na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw środowiska w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji i określającej kwotę podlegającą zwrotowi.

2. Do obowiązku zwrotu kwoty, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 39 ust. 3–7.

Art. 41. 1. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej w celu akceptacji wykaz instalacji wytwarzających energię elektryczną wraz z liczbą uprawnień planowanych do wydania tym instalacjom w danym roku okresu rozliczeniowego.

2. Minister właściwy do spraw środowiska, po zaakceptowaniu przez Komisję Europejską wykazu, o którym mowa w ust. 1, ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację o liczbie uprawnień do emisji, która w danym roku okresu rozliczeniowego zostanie wydana instalacjom wytwarzającym energię elektryczną.

3. Uprawnienia do emisji wydaje się na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii w liczbie określonej w informacji, o której mowa w ust. 2.

Art. 42. 1. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki sporządza corocznie raport z realizacji zadań inwestycyjnych ujętych w krajowym planie inwestycyjnym.

2. Raport, o którym mowa w ust. 1, sporządza się na podstawie danych i informacji zawartych w sprawozdaniach rzeczowo-finansowych.

3. Minister właściwy do spraw środowiska przedkłada raport, o którym mowa w ust. 1, Komisji Europejskiej.

4. Raport, o którym mowa w ust. 1, z wyłączeniem informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra.

Art. 43. Minister właściwy do spraw środowiska może przedłożyć Komisji Europejskiej na dwa lata przed zakończeniem okresu rozliczeniowego wnioski o wydłużenie okresu, w którym mogą być przydzielone uprawnienia do emisji na zasadach określonych w niniejszym rozdziale.

Rozdział 7

Przydział uprawnień do emisji operatorom statków powietrznych

Art. 44. Uprawnienia do emisji przydzielane operatorom statków powietrznych na podstawie przepisów niniejszego rozdziału są uprawnieniami do emisji lotniczych, o których mowa w art. 3 pkt 7 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

Art. 45. 1. Operator statku powietrznego składa do ministra właściwego do spraw środowiska wnioski o przydział uprawnień do emisji, nie później niż na 21 miesięcy przed dniem rozpoczęcia okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.

2. Wniosek o przydział uprawnień do emisji podlega opłacie rejestracyjnej w wysokości 500 złotych. Opłata jest wnoszona na rachunek urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska i stanowi dochód budżetu państwa.

3. Wniosek o przydział uprawnień do emisji zawiera:

- 1) nazwę operatora statku powietrznego oraz oznaczenie jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu;
- 2) oznaczenie okresu rozliczeniowego, którego dotyczy wniosek.

4. Do wniosku o przydział uprawnień do emisji dołącza się:

- 1) dowód uiszczenia opłaty rejestracyjnej;

2) raport dotyczący tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych, o którym mowa w art. 67 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, oraz sprawozdanie z weryfikacji tego raportu.

5. Jeżeli wniosek o przydział uprawnień do emisji nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w ust. 3 i 4, minister właściwy do spraw środowiska wzywa operatora statku powietrznego do usunięcia braków w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.

6. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje wnioski o przydział uprawnień do emisji do Komisji Europejskiej, nie później niż na 18 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.

7. Minister właściwy do spraw środowiska, zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej wydaną na podstawie art. 3e ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, w terminie 3 miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję Europejską tej decyzji, oblicza:

- 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przydzielonych na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przydział uprawnień do emisji został przekazany do Komisji Europejskiej, mnożąc liczbę tonokilometrów podanych w tym wniosku przez wartość wzorca porównawczego ustalonego w decyzji;
- 2) liczbę uprawnień do emisji przydzielonych na każdy rok okresu rozliczeniowego operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przydział uprawnień do emisji został przekazany do Komisji Europejskiej, dzieląc liczbę uprawnień do emisji, obliczoną zgodnie z pkt 1, przez liczbę lat okresu rozliczeniowego.

Art. 46. 1. Operator statku powietrznego może wystąpić z wnioskiem o przydział uprawnień do emisji z rezerwy, z której przydziela się uprawnienia do emisji dla operatorów statków powietrznych, zwanej dalej „specjalną rezerwą”.

2. Uprawnienia do emisji ze specjalnej rezerwy przydziela się operatorowi statku powietrznego, w przypadku gdy:

- 1) rozpoczęcie wykonywania operacji lotniczych objętych systemem nastąpiło po zakończeniu roku monitorowania, o którym mowa w art. 80 ust. 2, i ich wykonywanie nie stanowi kontynuacji operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego albo
- 2) średnioroczny wzrost liczby tonokilometrów między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 80 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego wynosi ponad 18%, pod

warunkiem że nie jest on następstwem operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego.

3. Liczba uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy przydzielonych operatorowi statku powietrznego, który spełnia przesłankę, o której mowa w ust. 2 pkt 2, nie może przekroczyć 1 000 000 uprawnień do emisji w okresie rozliczeniowym.

4. Wniosek o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy składa się do ministra właściwego do spraw środowiska, nie później niż do dnia 30 czerwca w trzecim roku okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.

5. Wniosek o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy podlega opłacie rejestracyjnej w wysokości 500 złotych. Opłata jest wnoszona na rachunek urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska i stanowi dochód budżetu państwa.

6. Do wniosku o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy stosuje się art. 45 ust. 3.

7. Do wniosku o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy dołącza się:

- 1) dowody potwierdzające spełnienie przez operatora statku powietrznego przesłanki, o której mowa w ust. 2 pkt 1 albo pkt 2;
- 2) dowód wniesienia opłaty rejestracyjnej;
- 3) raport dotyczący tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych, o którym mowa w art. 67 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, oraz sprawozdanie z weryfikacji tego raportu.

8. Wniosek o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy złożony przez operatora statku powietrznego spełniającego przesłankę, o której mowa w ust. 2 pkt 2, zawiera dodatkowo informacje o:

- 1) procentowym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 80 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego;
- 2) całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 80 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego;
- 3) całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 80 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego, przekraczającym 18%.

9. Jeżeli wniosek o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w ust. 6–8, minister właściwy do spraw środowiska wzywa operatora statku powietrznego do usunięcia braków w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.

10. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje do Komisji Europejskiej wnioski o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy, nie później niż do dnia 31 grudnia w trzecim roku okresu rozliczeniowego.

11. Minister właściwy do spraw środowiska, zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej wydaną na podstawie art. 3f ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, w terminie 3 miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję Europejską tej decyzji, oblicza:

- 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przydzielonych ze specjalnej rezerwy na dany okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przydzielenie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy został przekazany do Komisji Europejskiej;
- 2) liczbę uprawnień do emisji przydzielonych ze specjalnej rezerwy na każdy rok okresu rozliczeniowego operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przydzielenie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy został przekazany do Komisji Europejskiej, dzieląc liczbę uprawnień do emisji, o której mowa w pkt 1, przez liczbę lat do końca okresu rozliczeniowego.

12. Obliczenie całkowitej liczby uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 11 pkt 1, następuje przez pomnożenie wartości wzorca porównawczego ustalonego w decyzji Komisji Europejskiej wydanej na podstawie art. 3f ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE przez:

- 1) liczbę tonokilometrów wskazaną we wniosku o przydzielenie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1;
- 2) liczbę tonokilometrów przekraczającą procentowy wzrost, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, w przypadku, o którym mowa w tym przepisie.

Art. 47. 1. Minister właściwy do spraw środowiska po dokonaniu obliczeń, o których mowa w art. 45 ust. 7 i art. 46 ust. 11, ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra i przekazuje do Krajowego ośrodka, informacje o:

- 1) całkowitej liczbie uprawnień do emisji przyznanych na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego;
- 2) liczbie uprawnień do emisji przyznanych operatorowi statku powietrznego na każdy rok okresu rozliczeniowego.

2. Uprawnienia do emisji są wydawane operatorowi statku powietrznego, w terminie do dnia 28 lutego każdego roku, w liczbie, jaka została określona w informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2.

Rozdział 8

Aukcje uprawnień do emisji

Art. 48. 1. Liczbę uprawnień do emisji przeznaczoną do sprzedaży w drodze aukcji określa i ogłasza Komisja Europejska, zgodnie z art. 10 oraz art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010.

2. Środki uzyskane ze sprzedaży w drodze aukcji uprawnień do emisji stanowią dochód budżetu państwa.

3. Zasady sprzedaży uprawnień do emisji w drodze aukcji określa rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010.

4. Krajowy ośrodek pełni funkcję prowadzącego aukcję w rozumieniu art. 3 pkt 20 rozporządzenia Komisji (UE) 1031/2010.

5. Uprawnienia właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do uprawnień do emisji sprzedawanych w drodze aukcji wykonuje minister właściwy do spraw środowiska.

6. Co najmniej połowę środków pieniężnych uzyskanych z aukcji w danym roku kalendarzowym lub ich równowartość przeznacza się przynajmniej na jeden spośród następujących celów:

- 1) redukcję emisji gazów cieplarnianych, w tym przez wkład na rzecz Globalnego Funduszu Efektywności Energetycznej oraz Energii Odnawialnej oraz na rzecz Funduszu Adaptacyjnego wprowadzonego w życie na konferencji w sprawie zmian klimatu w Poznaniu (COP 14 i COP/MOP 4), adaptację do skutków zmian klimatu oraz finansowanie prac badawczo-rozwojowych oraz projektów demonstracyjnych w zakresie zmniejszenia emisji i adaptacji do skutków zmian klimatu, w tym udział w inicjatywach realizowanych w ramach europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych i Europejskich Platform Technologicznych;
- 2) rozwój energii ze źródeł odnawialnych w celu realizacji zobowiązań Unii Europejskiej dotyczących wykorzystania w 20% energii ze źródeł odnawialnych do roku 2020, jak również rozwój innych technologii przyczyniających się do przejścia do bezpiecznej i zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej oraz pomoc w realizacji zobowiązań Unii Europejskiej dotyczących zwiększenia efektywności energetycznej o 20% do roku 2020;

- 3) unikanie wylesiania oraz zwiększenie zalesiania i ponownego zalesiania w krajach rozwijających się, które ratyfikowały Ramową Konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, sporządzoną w Nowym Jorku dnia 9 maja 1992 r. (Dz. U. z 1996 r. Nr 53, poz. 238); transfer technologii i ułatwienie adaptacji do niekorzystnych skutków zmian klimatu w tych krajach;
- 4) pochłanianie dwutlenku węgla związane z zalesianiem oraz antropogenicznymi działaniami z zakresu gospodarki leśnej w Unii Europejskiej;
- 5) bezpieczne dla środowiska wychwytywanie i geologiczne składowanie CO₂, w szczególności pochodzącego z elektrowni opalanych stałym paliwem kopalnym oraz z sektorów i podsektorów przemysłu, również w krajach trzecich;
- 6) rozwiązania zachęcające do wprowadzania niskich emisji oraz publicznych środków transportu;
- 7) finansowanie badań i rozwoju w zakresie efektywności energetycznej oraz czystych technologii w sektorach objętych systemem;
- 8) zwiększenie efektywności energetycznej i termomodernizację budynków, w tym poprzez dostarczanie wsparcia finansowego w celu uwzględnienia aspektów społecznych w przypadku gospodarstw domowych o niskich i średnich dochodach;
- 9) finansowanie badań i rozwoju w zakresie łagodzenia i dostosowania adaptacji do skutków zmian klimatu w dziedzinie aeronautyki i transportu lotniczego;
- 10) pokrycie wydatków administracyjnych związanych z administrowaniem systemem przez Krajowy ośrodek.

7. Jako realizację zasady wyrażonej w ust. 6 uznaje się również stosowanie polityk wsparcia podatkowego lub finansowego oraz polityk regulacyjnych wywierających wpływ na wsparcie finansowe działań wymienionych w ust. 6.

Art. 49. 1. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych przygotowuje corocznie sprawozdanie dotyczące wykorzystania w poprzedzającym roku kalendarzowym środków, o których mowa w art. 48 ust. 6 i 7, z zachowaniem wymagań określonych w art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmian klimatu, oraz uchylającego decyzję 280/2004/WE (Dz. Urz. UE L 165 z 18.06.2013, str. 13).

2. Minister właściwy do spraw środowiska uzgadnia sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, z członkami Rady Ministrów i przedstawia je do akceptacji Radzie Ministrów. Po zaakceptowaniu sprawozdania przez Radę Ministrów, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje sprawozdanie, w terminie do dnia 31 lipca każdego roku, Komisji Europejskiej.

3. W przypadku gdy wysokość wydatkowanych środków pieniężnych za dany rok kalendarzowy nie osiągnęła minimalnego poziomu wynikającego z art. 48 ust. 6 i 7, Rada Ministrów wskaże, w drodze uchwały, cele spośród wymienionych w art. 48 ust. 6, na które w kolejnych latach zostaną wydatkowane środki konieczne do osiągnięcia tego poziomu, biorąc pod uwagę potrzeby związane z redukcją gazów cieplarnianych i ochroną środowiska.

4. Rada Ministrów podejmie uchwałę, o której mowa w ust. 3, nie później niż przed rozpoczęciem prac nad projektem ustawy budżetowej na rok kolejny.

Rozdział 9

Zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych

Art. 50. Eksploatacja instalacji jest dozwolona wyłącznie po uzyskaniu zezwolenia.

Art. 51. 1. Zezwolenie jest wydawane na wniosek prowadzącego instalację.

2. Zezwolenie wydaje, w drodze decyzji, odpowiednio organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o którym mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, zwany dalej „organem właściwym do wydania zezwolenia”.

3. Zezwolenie wydaje się na czas nieoznaczony.

4. Na wniosek prowadzącego instalację zezwoleniem można objąć emisję z jednej lub więcej instalacji położonych na terenie jednego zakładu.

Art. 52. 1. Wniosek o wydanie zezwolenia zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację oraz oznaczenie jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu;
- 2) adres zakładu, na terenie którego jest położona instalacja;
- 3) informację o tytule prawnym do instalacji;
- 4) informację o instalacji, stosowanych urządzeniach i technologiach oraz charakterystykę techniczną źródeł powstawania emisji i miejsce emisji;
- 5) informację o rodzaju prowadzonych działań w instalacji;
- 6) określenie rodzajów gazów cieplarnianych, które mają być objęte zezwoleniem.

2. Do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się:

- 1) kopię pozwolenia zintegrowanego albo kopię pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, jeżeli jego uzyskanie jest wymagane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, z tym że kopii tych pozwoleń nie dołącza się, jeżeli zostały one wydane przez organ właściwy do wydania zezwolenia lub organ ten je posiada;
- 2) streszczenie wniosku sporządzone w języku niespecjalistycznym;
- 3) plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, zwany dalej „planem monitorowania wielkości emisji”, wraz z dokumentami uzupełniającymi i informacjami, o których mowa w tym przepisie;
- 4) plan poboru próbek w przypadku, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

3. W przypadku instalacji o niskim poziomie emisji, o której mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się:

- 1) dokumenty, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 2 i 4;
- 2) dokumenty potwierdzające spełnianie co najmniej jednego z warunków, o których mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012;
- 3) plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, sporządzony w sposób określony w art. 77 ust. 2 ustawy.

Art. 53. 1. Zezwolenie zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację oraz oznaczenie jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu;
- 2) adres zakładu, na terenie którego jest eksploatowana instalacja;
- 3) określenie instalacji oraz charakterystykę techniczną źródeł powstawania i miejsca emisji;
- 4) określenie rodzaju działalności prowadzonej w instalacji;
- 5) określenie rodzajów gazów cieplarnianych objętych zezwoleniem.

2. Organ właściwy do wydania zezwolenia, po zasięgnięciu opinii Krajowego ośrodka, w zezwoleniu zatwierdza:

- 1) plan monitorowania wielkości emisji;
- 2) plan poboru próbek w przypadku, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

3. Przy zasięgnięciu opinii, o której mowa w ust. 2, nie stosuje się art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

4. Krajowy ośrodek wydaje opinię, o której mowa w ust. 2, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o jej wydanie. Opinia jest wydawana w postaci elektronicznej albo w postaci papierowej i zawiera ocenę przedłożonego planu.

5. Plan monitorowania wielkości emisji stanowi załącznik do zezwolenia.

6. Do zmiany zezwolenia przepisy ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.

Art. 54. 1. Prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę zezwolenia w przypadku:

- 1) zmiany w instalacji skutkującej zmianą charakteru lub sposobu funkcjonowania instalacji, która ma wpływ na poziom działalności;
- 2) zmiany nazwy, pod którą prowadzący instalację prowadzi działalność;
- 3) zmiany prowadzącego instalację;
- 4) łączenia albo podziału instalacji;
- 5) zaistnienia zdarzenia powodującego konieczność zmiany planu monitorowania wielkości emisji, jeżeli zmiana ta ma charakter zmiany istotnej w rozumieniu art. 15 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

2. Prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę zezwolenia w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia wystąpienia zmian lub zdarzenia, o których mowa w ust. 1.

3. Do wniosku o zmianę zezwolenia przepisy art. 51 i art. 52 stosuje się odpowiednio.

Art. 55. 1. Organ właściwy do wydania zezwolenia co najmniej raz na 5 lat dokonuje analizy wydanego zezwolenia.

2. Jeżeli z przeprowadzonej analizy wynika potrzeba zmiany zezwolenia, organ właściwy do wydania zezwolenia wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie zmiany zezwolenia.

3. Jeżeli zmiana, o której mowa w ust. 2, dotyczy planu monitorowania wielkości emisji, organ wzywa prowadzącego instalację do przedłożenia zmienionego planu monitorowania wielkości emisji, wyznaczając termin na wykonanie tego obowiązku. Przepisy art. 53 ust. 2–4 w zakresie dotyczącym opiniowania planu monitorowania wielkości emisji przez Krajowy ośrodek stosuje się odpowiednio.

4. Krajowy ośrodek dokonuje analizy planów monitorowania zatwierdzonych w zezwoleniu oraz informuje organ właściwy do wydania zezwolenia o stwierdzonych nieprawidłowościach i przypadkach niezgodności z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

5. Organ właściwy do wydania zezwolenia dokonuje oceny informacji, o której mowa w ust. 4, i w przypadku stwierdzenia potrzeby zmiany zezwolenia, wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie zmiany zezwolenia. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 56. W przypadku zmiany, cofnięcia albo wygaśnięcia pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, organ właściwy do wydania zezwolenia dokonuje analizy zezwolenia i jeżeli w wyniku dokonanych ustaleń stwierdzi ustanie przesłanek uczestnictwa instalacji w systemie albo potrzebę zmiany tego zezwolenia, wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie odpowiednio wygaśnięcia albo zmiany zezwolenia.

Art. 57. 1. Zezwolenie staje się bezprzedmiotowe, w przypadku gdy instalacja przestała spełniać kryteria uczestnictwa w systemie lub w przypadku określonym w art. 2 pkt 1 i 2.

2. Prowadzący instalację jest obowiązany poinformować w postaci elektronicznej opatrzonej podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą kwalifikowanego certyfikatu albo w postaci papierowej organ właściwy do wydania zezwolenia i Krajowy ośrodek o wystąpieniu przypadku, o którym mowa w ust. 1, w terminie 21 dni od dnia jego wystąpienia.

3. Organ właściwy do wydania zezwolenia stwierdza wygaśnięcie zezwolenia i wskazuje dzień, w którym zezwolenie stało się bezprzedmiotowe.

4. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 2, jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji z tej instalacji.

5. W przypadku wygaśnięcia zezwolenia nie wydaje się uprawnień do emisji przydzielonych na kolejne lata okresu rozliczeniowego w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 lub stosownie do informacji, o których mowa w art. 69 ust. 12 i art. 70 ust. 11.

Art. 58. 1. Jeżeli instalacja, której przydzielono uprawnienia do emisji, ulega podziałowi albo łączeniu z inną instalacją, której przydzielono uprawnienia do emisji, prowadzący instalację powstałą w wyniku podziału albo łączenia jest obowiązany do przedłożenia Krajowemu ośrodkowi informacji o:

1) podziale albo połączeniu uprawnień do emisji przydzielonych tym instalacjom

w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 lub stosownie do informacji, o której mowa w art. 69 ust. 12 lub art. 70 ust. 11;

2) instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, przedkłada się w terminie 30 dni od dnia uzyskania ostatecznego zezwolenia wydanego w wyniku podziału albo łączenia instalacji.

3. Przez łączenie instalacji rozumie się utworzenie jednej instalacji z co najmniej dwóch instalacji, bez względu na podstawę prawną tego połączenia. Przepisy art. 60 stosuje się odpowiednio.

4. Przez podział instalacji rozumie się podział zespołu urządzeń działającego dotychczas jako jedna instalacja na co najmniej dwie odrębne instalacje. Przepisy art. 60 stosuje się odpowiednio.

5. Informacja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, zawiera dane o:

- 1) początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej dla instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia,
- 2) poziomie działalności podinstalacji wchodzącej w skład instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia

– określone na podstawie informacji zawartych we wniosku, o którym mowa w art. 20 ust. 1.

6. Do informacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, dołącza się:

- 1) opis i schemat strukturalny instalacji z podziałem na podinstalacje;
- 2) kopię raportu, o którym mowa w art. 21 ust. 9 pkt 1;
- 3) sporządzony przez weryfikatora protokół z weryfikacji informacji o instalacji powstałej z łączenia albo podziału instalacji.

7. Informację, o której mowa w ust. 1 pkt 2, sporządza się na formularzu, o którym mowa w art. 20 ust. 2.

8. Informacja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, podlega weryfikacji przez weryfikatora w zakresie poprawności, wiarygodności oraz dokładności informacji przekazywanych przez prowadzącego instalację, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 6. Z przeprowadzonej weryfikacji sporządza się protokół. Koszty weryfikacji ponosi prowadzący instalację.

Art. 59. 1. Jeżeli prowadzący instalację powstałą w wyniku podziału albo łączenia nie jest następcą prawnym prowadzącego instalację ulegającą podziałowi albo łączeniu, prowadzący instalację ulegającą podziałowi albo łączeniu jest obowiązany do przekazania prowadzącemu instalację powstałą w wyniku podziału albo łączenia wszelkich informacji

i dokumentów niezbędnych do sporządzenia raportu na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 79 ust. 3, oraz sporządzenia informacji, o której mowa w art. 63.

2. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o instalacjach powstałych w wyniku podziału albo łączenia i przypadającej dla każdej z tych instalacji liczbie uprawnień do emisji, zgodnie z informacją, o której mowa w art. 58 ust. 1.

3. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej informację, o której mowa w ust. 2, w celu zaakceptowania propozycji podziału albo połączenia uprawnień do emisji przydzielonych instalacjom ulegającym podziałowi albo łączeniu.

4. Jeżeli Komisja Europejska zaakceptuje propozycję podziału albo połączenia uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 3, uprawnienia do emisji w liczbie odpowiadającej zaakceptowanej propozycji wydaje się na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii w roku następującym po roku, w którym nastąpił podział albo łączenie instalacji.

5. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje propozycji podziału albo połączenia uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw środowiska informuje prowadzącego instalację o stanowisku Komisji Europejskiej.

6. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację o zmianach w wykazie instalacji obejmującą informację o instalacjach powstałych w wyniku podziału albo łączenia i przypadającej dla każdej z tych instalacji liczbie uprawnień do emisji.

7. Zainstalowana zdolność produkcyjna instalacji dla instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia jest uznawana za początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną instalacji przy ocenie dalszych zmian zdolności produkcyjnych.

8. W przypadku gdy po podziale albo łączeniu instalacji dochodzi do znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnej, o którym mowa w art. 68 ust. 2, albo znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, o którym mowa w art. 70 ust. 5, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 10 albo rozdziału 11.

9. Prowadzący instalację powstałą w wyniku podziału albo łączenia jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji z instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia.

Art. 60. 1. Z dniem zbycia tytułu prawnego do instalacji zbywca tego tytułu traci prawo do rozporządzania uprawnieniami do emisji przydzielonymi tej instalacji.

2. Nabywca tytułu prawnego do instalacji jest obowiązany zgłosić Krajowemu ośrodkowi nabycie tego tytułu prawnego w terminie 21 dni od dnia nabycia.

3. Nabywca tytułu prawnego do instalacji jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji z tej instalacji.

4. Zbywca tytułu prawnego do instalacji jest obowiązany do przekazania nabywcy tego tytułu prawnego wszelkich informacji i dokumentów niezbędnych do sporządzenia raportu na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 79 ust. 3, oraz niezbędnych do sporządzenia informacji, o której mowa w art. 63.

Art. 61. 1. Organ właściwy do wydania zezwolenia przekazuje Krajowemu ośrodkowi i organowi Inspekcji kopie zezwolenia, zmiany zezwolenia, decyzji w sprawie uchylecia zezwolenia lub stwierdzającej wygaśnięcie zezwolenia w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

2. Kopię decyzji stwierdzającej wygaśnięcie zezwolenia oraz decyzji w sprawie uchylecia zezwolenia przekazuje się także marszałkowi województwa, chyba że organem właściwym do wydania zezwolenia jest marszałek województwa.

Art. 62. 1. Organ Inspekcji wstrzymuje, w drodze decyzji, użytkowanie instalacji eksploatowanej bez wymaganego zezwolenia.

2. Postępowanie w sprawie wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, wszczyna się z urzędu.

3. Po stwierdzeniu, że ustała przyczyna wstrzymania użytkowania instalacji, organ Inspekcji na wniosek prowadzącego instalację wydaje decyzję, w której uchyla decyzję o wstrzymaniu użytkowania instalacji i wyraża zgodę na podjęcie użytkowania instalacji.

4. Organ Inspekcji przekazuje kopie decyzji, o których mowa w ust. 1 i 3, Krajowemu ośrodkowi oraz organowi właściwemu do wydania zezwolenia w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzje stały się ostateczne.

Art. 63. 1. Prowadzący instalację, której przydzielono uprawnienia do emisji na zasadach określonych w rozdziałach 5, 10 i 11, przedkłada Krajowemu ośrodkowi w terminie od dnia 15 listopada do dnia 31 grudnia każdego roku informacje o:

- 1) rzeczywistych lub planowanych zmianach zdolności produkcyjnej, zmianach poziomu działalności oraz zmianach w działaniach w instalacji w danym roku w podziale na podinstalacje albo
- 2) braku zmian w zakresie, o którym mowa w pkt 1.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, przedkłada także podmiot prowadzący instalację powstałą w wyniku podziału albo łączenia instalacji, na zasadach określonych w art. 58.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1, wprowadza się do Krajowej bazy, o której mowa w art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, za pośrednictwem elektronicznego konta w Krajowej bazie, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 7 tej ustawy.

4. Prowadzący instalację przekazuje kopię informacji, o których mowa w ust. 1, w postaci papierowej do wiadomości organowi właściwemu do wydania zezwolenia.

5. Jeżeli z informacji, o której mowa w ust. 1, wynika, że rzeczywista lub planowana zmiana zdolności produkcyjnej skutkuje znaczącym zwiększeniem zdolności produkcyjnej albo znaczącym zmniejszeniem zdolności produkcyjnej, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 10 albo rozdziału 11.

Art. 64. 1. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska wykaz prowadzących instalacje, którzy w terminie nie dopełnili obowiązku, o którym mowa w art. 63 ust. 1.

2. Minister właściwy do spraw środowiska poleca Krajowemu ośrodkowi zawieszenie wydania uprawnień do emisji przydzielonych na kolejny rok okresu rozliczeniowego prowadzącemu instalację, który w terminie nie dopełnił obowiązku, o którym mowa w art. 63 ust. 1, i ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra wykaz prowadzących instalacje, którym zawieszono wydanie uprawnień do emisji.

3. Uprawnienia do emisji, których wydanie uległo zawieszeniu, wydaje się, jeżeli prowadzący instalację do dnia 1 lipca danego roku dopełni obowiązku, o którym mowa w art. 63 ust. 1.

4. W przypadku gdy z informacji przekazanych przez Krajowy Ośrodek wynika, że prowadzący instalację nie przedłożył informacji w terminie określonym w ust. 3, minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję o niewydaniu uprawnień do emisji przydzielonych instalacji na ten rok okresu rozliczeniowego następujący po roku, za który nie została złożona informacja, o której mowa w art. 63 ust. 1.

5. Kopię decyzji, o której mowa w ust. 4, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna.

6. Obowiązany do wykonania decyzji, o której mowa w ust. 4, jest Krajowy ośrodek.

Art. 65. 1. Po otrzymaniu raportu na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 79 ust. 3, poprawionego raportu, o którym mowa w art. 85 ust. 8, lub decyzji, o której mowa w art. 87 ust. 2, Krajowy ośrodek dokonuje analizy informacji, o których mowa w art. 63 ust. 1, pod kątem ich spójności z danymi na temat wielkości emisji z instalacji.

2. W przypadku gdy z dokumentów, o których mowa w ust. 1, wynikają rozbieżności między informacją o wielkości emisji z instalacji a danymi o poziomie działalności, określoną w informacji, o której mowa w art. 63 ust. 1, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację o przekazanie wyjaśnień.

3. Jeżeli z wyjaśnień prowadzącego instalację wynika, że informacja, o której mowa w art. 63 ust.1, zawiera błędne lub nieprawdziwe informacje, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o stwierdzonych nieprawidłowościach.

4. Po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw środowiska występuje na piśmie do prowadzącego instalację o wprowadzenie zmian w informacji, o której mowa w art. 63 ust. 1, wskazując błędy i uchybienia wymagające zmiany.

5. Prowadzący instalację wprowadza zmiany, o których mowa w ust. 4, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania.

6. Jeżeli ze zmienionej informacji wynika potrzeba zmiany dostosowanej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji, określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4, Krajowy ośrodek oblicza dostosowaną roczną liczbę uprawnień do emisji. Przepisy art. 72 ust. 1–8 stosuje się odpowiednio.

7. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o stwierdzonych nieprawidłowościach i obliczonej zmienionej dostosowanej liczbie uprawnień do emisji.

8. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację o zmianach w wykazie instalacji, w których w poprzednim roku nastąpiło częściowe zaprzestanie działalności, o którym mowa w art. 72 ust. 10, oraz zmienionej dostosowanej liczbie uprawnień do emisji przyznanej tym instalacjom.

9. Uprawnienia do emisji wydane na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii w liczbie większej niż zmieniona dostosowana liczba uprawnień do emisji przyznanej tym instalacjom podlegają zwrotowi. Przepisy art. 18 ust. 2–6 stosuje się odpowiednio.

10. W przypadku gdy prowadzący instalację nie wprowadzi zmian, o których mowa w ust. 4, minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję o zawieszeniu wydania uprawnień do emisji przydzielonych instalacji na kolejny rok okresu rozliczeniowego. Przepisy art. 64 ust. 5 i 6 stosuje się odpowiednio.

11. Decyzję, o której mowa w ust. 10, uchyla się, jeżeli prowadzący instalację wprowadzi zmiany, o których mowa w ust. 4.

Rozdział 10

Przydział uprawnień do emisji dla instalacji nowej

Art. 66. 1. Prowadzącemu instalację nową przydziela się uprawnienia do emisji z rezerwy uprawnień, o której mowa w art. 10a ust. 7 dyrektywy 2003/87/WE.

2. Uprawnień do emisji nie przydziela się nowej instalacji wytwarzającej energię elektryczną.

3. Prowadzący instalację nową składa wniosek o wydanie zezwolenia lub zmianę zezwolenia do organu właściwego do wydania zezwolenia nie później niż 3 miesiące przed dniem rozpoczęcia eksploatacji instalacji nowej.

Art. 67. 1. Prowadzący instalację nową składa wniosek o przydział uprawnień do emisji do ministra właściwego do spraw środowiska. Wniosek jest składany na formularzu dostępnym w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra w postaci papierowej i postaci elektronicznej umożliwiającej przetwarzanie zawartych w nim danych. Do wniosku składanego w postaci elektronicznej dołącza się skany dokumentów.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera informacje o instalacji nowej, w szczególności dotyczące:

- 1) wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji nowej;
- 2) początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej;
- 3) poziomu działalności w instalacji;
- 4) rozpoczęcia normalnej działalności w instalacji albo zmienionej działalności w instalacji, w której nastąpiło znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej po dniu 30 czerwca 2011 r.;

5) wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji planowanej do przydzielenia po rozpoczęciu przez instalację nową normalnej działalności obliczonej zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 4 pkt 4.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

- 1) raport o metodyce zbierania danych przekazanych we wniosku, o którym mowa w ust. 1;
- 2) protokół z przeprowadzonej przez weryfikatora weryfikacji informacji o instalacji nowej przekazanych we wniosku;
- 3) opis i schemat strukturalny instalacji z podziałem na podinstalacje.

4. Początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną, o której mowa w ust. 2 pkt 2, określa się na podstawie średniej z dwóch największych miesięcznych wielkości produkcji w ciągu pierwszych sześciu miesięcy po rozpoczęciu normalnej działalności w instalacji lub zmienionej działalności w instalacji.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się w terminie nie dłuższym niż 12 miesięcy od dnia rozpoczęcia normalnej działalności lub zmienionej działalności w instalacji. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.

6. Informacje o instalacji nowej, o których mowa w ust. 2, podlegają weryfikacji przez weryfikatora w zakresie poprawności, wiarygodności oraz dokładności danych przekazywanych przez prowadzącego instalację nową, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 6. Z przeprowadzonej weryfikacji sporządza się protokół.

7. Koszty weryfikacji informacji ponosi prowadzący instalację.

8. Jeżeli wniosek o przydział uprawnień do emisji nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 1–4, minister właściwy do spraw środowiska wzywa prowadzącego instalację nową do usunięcia braków w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.

9. Przez rozpoczęcie normalnej działalności w instalacji należy rozumieć, potwierdzony przez weryfikatora, pierwszy dzień ciągłego 90-dniowego okresu lub jeżeli w normalnym cyklu produkcyjnym w danym sektorze nie przewidziano produkcji ciągłej – pierwszy dzień 90-dniowego okresu podzielonego pomiędzy cykle produkcyjne, w trakcie którego instalacja działa z wykorzystaniem przynajmniej 40% zdolności produkcyjnej przewidzianej dla instalacji lub podinstalacji, biorąc pod uwagę – jeżeli jest to konieczne – szczególne warunki działania instalacji.

10. Przez rozpoczęcie zmienionej działalności w instalacji należy rozumieć, potwierdzony przez weryfikatora, pierwszy dzień ciągłego 90-dniowego okresu lub jeżeli w normalnym cyklu produkcyjnym w danym sektorze nie przewidziano produkcji ciągłej – pierwszy dzień 90-dniowego okresu podzielonego pomiędzy cykle produkcyjne, w trakcie którego instalacja działa z wykorzystaniem przynajmniej 40% zdolności produkcyjnej przewidzianej dla podinstalacji lub jej części, biorąc pod uwagę szczególne warunki działania instalacji.

Art. 68. 1. W przypadku instalacji nowej, w której nastąpiło znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej po dniu 30 czerwca 2011 r., prowadzący instalację do wniosku, o którym mowa w art. 67 ust. 1, dołącza dokumentację potwierdzającą wystąpienie znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnej w instalacji.

2. Przez znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej w instalacji rozumie się wzrost zdolności produkcyjnej lub poziomu działalności będący wynikiem co najmniej jednej zmiany fizycznej w odniesieniu do konfiguracji technicznej i funkcjonowania podinstalacji, innej niż zwykła wymiana istniejącej linii produkcyjnej w instalacji, na skutek którego:

- 1) podinstalacja może działać ze zdolnością produkcyjną o co najmniej 10% wyższą w stosunku do początkowo zainstalowanej zdolności produkcyjnej przed dokonaniem zmiany lub
- 2) podinstalacja, której dotyczą fizyczne zmiany, osiągnęła znacznie wyższy poziom działalności prowadzący do uzyskania dodatkowego przydziału uprawnień do emisji wynoszącego ponad 50 000 uprawnień do emisji rocznie, który jednocześnie stanowi co najmniej 5% wstępnej rocznej liczby uprawnień do emisji przydzielonych tej instalacji przed dokonaniem zmiany, w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4 albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 69 ust. 12 lub art. 70 ust. 11.

3. Zainstalowana zdolność produkcyjna instalacji lub podinstalacji po znaczącym zwiększeniu zdolności produkcyjnej jest uznawana za początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną instalacji lub podinstalacji przy ocenie dalszych zmian zdolności produkcyjnych.

Art. 69. 1. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi wniosek, o którym mowa w art. 67 ust. 1, w celu jego sprawdzenia pod względem kompletności zawartych w nim danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń, zgodnie z ustawą i przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 4.

2. W przypadku instalacji nowej, w której nastąpiło znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej, Krajowy ośrodek sprawdza także spełnienie warunku, o którym mowa w art. 68 ust. 1.

3. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska opinię dotyczącą wniosku, w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania, w tym o wstępnej rocznej liczbie uprawnień do emisji proponowanych do przydzielenia na poszczególne lata okresu rozliczeniowego dla tej instalacji z podziałem na podinstalacje, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 4.

4. Wstępna całkowita roczna liczba uprawnień do emisji stanowi sumę wszystkich wstępnych rocznych liczb uprawnień do emisji dla każdej podinstalacji, obliczonych zgodnie z ust. 3.

5. W przypadku stwierdzenia braków lub uchybień w zakresie poprawności przeprowadzonych obliczeń we wniosku o przydział uprawnień do emisji, minister właściwy do spraw środowiska wyznacza termin na ich usunięcie.

6. Jeżeli, mimo upływu terminu, braki lub uchybienia w zakresie poprawności przeprowadzonych obliczeń we wniosku nie zostaną usunięte, wniosek pozostawia się bez rozpatrzenia.

7. W przypadku usunięcia braków lub uchybień we wniosku w wyznaczonym terminie ust. 1–3 stosuje się odpowiednio.

8. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej wniosek prowadzącego instalację nową wraz ze wstępną całkowitą roczną liczbą uprawnień do emisji obliczoną dla tej instalacji na poszczególne lata okresu rozliczeniowego, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia otrzymania wniosku.

9. Jeżeli Komisja Europejska zaakceptuje wstępną całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 8, minister właściwy do spraw środowiska oblicza całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji określoną dla instalacji nowej.

10. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 8, minister właściwy do spraw środowiska wzywa prowadzącego instalację do przedłożenia nowego wniosku o przydział uprawnień do emisji, wskazując błędy i zastrzeżenia ujawnione w trakcie kontroli wniosku przez Komisję Europejską. Przepisy ust. 1–9, art. 67 ust. 1–4 i 6–10 oraz art. 68 stosuje się odpowiednio.

11. Całkowita roczna liczba uprawnień do emisji obliczona dla instalacji nowej stanowi wstępną całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 8, dostosowaną

corocznie za pomocą współczynnika liniowego, o którym mowa w art. 10 ust. 9 akapit drugi decyzji Komisji nr 2011/278/UE.

12. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację o całkowitej rocznej liczbie uprawnień do emisji obliczonej dla instalacji nowej.

Rozdział 11

Zmiana przydzielonej liczby uprawnień do emisji w przypadku znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, częściowego lub całkowitego zaprzestania działalności w instalacji

Art. 70. 1. W przypadku gdy z informacji, o której mowa w art. 63 ust. 1 pkt 1, wynika, że w instalacji nastąpiło znaczące zmniejszenie zdolności produkcyjnej po dniu 30 czerwca 2011 r., prowadzący instalację przedkłada Krajowemu ośrodkowi informację o zakresie zmniejszenia zdolności produkcyjnej oraz o zainstalowanej zdolności produkcyjnej w instalacji po dokonaniu znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 4.

2. Informację składa się na formularzu dostępnym na stronie internetowej Krajowego ośrodka w postaci papierowej i elektronicznej umożliwiającej przetwarzanie zawartych w nim danych. Do informacji składanej w postaci elektronicznej dołącza się skany dokumentów.

3. Informacja dotyczy w szczególności:

- 1) wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji;
- 2) zainstalowanej zdolności produkcyjnej;
- 3) poziomu działalności w instalacji;
- 4) rozpoczęcia zmienionej działalności w instalacji;
- 5) wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji dostosowanej do poziomu znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej w pozostałych latach okresu rozliczeniowego począwszy od roku następującego po roku, w którym nastąpiło to znaczące zmniejszenie.

4. Do informacji dołącza się:

- 1) raport o metodyce zbierania danych przekazanych w informacji;
- 2) protokół z przeprowadzonej przez weryfikatora weryfikacji informacji przekazanych we wniosku;
- 3) opis i schemat strukturalny instalacji z podziałem na podinstalacje.

5. Przez znaczące zmniejszenie zdolności produkcyjnej w instalacji rozumie się obniżenie zdolności produkcyjnej lub poziomu działalności będące wynikiem co najmniej jednej zmiany fizycznej w odniesieniu do konfiguracji technicznej i funkcjonowania podinstalacji, innej niż zwykła wymiana istniejącej linii produkcyjnej w instalacji, na skutek którego:

- 1) podinstalacja może działać ze zdolnością produkcyjną o co najmniej 10% niższą w stosunku do początkowo zainstalowanej zdolności produkcyjnej przed dokonaniem zmiany lub
- 2) podinstalacja, której dotyczą fizyczne zmiany, osiągnęła znacznie niższy poziom działalności, który prowadzi do zmniejszenia przydziału uprawnień do emisji o ponad 50 000 uprawnień do emisji rocznie i który jednocześnie stanowi co najmniej 5% wstępnej rocznej liczby uprawnień do emisji przydzielonych tej instalacji przed dokonaniem zmiany, w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4, albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 69 ust. 12.

6. Informacja o znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej, o której mowa w ust. 1, podlega weryfikacji przez weryfikatora w zakresie poprawności, wiarygodności oraz dokładności danych przekazywanych przez prowadzącego instalację, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 6. Koszty weryfikacji informacji ponosi prowadzący instalację.

7. Zainstalowana zdolność produkcyjna instalacji lub podinstalacji po znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej jest uznawana za początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną instalacji lub podinstalacji przy ocenie dalszych zmian zdolności produkcyjnych.

8. Krajowy ośrodek sprawdza informację o znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej pod względem kompletności zawartych w niej danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń, zgodnie z ustawą i przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi przydziału uprawnień do emisji.

9. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej wraz z opinią dotyczącą tej informacji, w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania.

10. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej informację o znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej wraz ze wstępną całkowitą liczbą uprawnień do emisji dostosowaną do poziomu tego zmniejszenia w pozostałych latach okresu

rozliczeniowego począwszy od roku następującego po roku, w którym nastąpiło to znaczące zmniejszenie.

11. Jeżeli Komisja Europejska zaakceptuje wstępną całkowitą liczbę uprawnień do emisji dostosowaną do poziomu znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, o której mowa w ust. 10, minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację o dostosowanej rocznej liczbie uprawnień do emisji dla instalacji, która znacząco zmniejszyła zdolność produkcyjną.

12. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji dostosowanej do poziomu znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, o której mowa w ust. 10, minister właściwy do spraw środowiska wzywa prowadzącego instalację do przedłożenia nowej informacji o znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej w instalacji w wyznaczonym terminie, wskazując błędy i zastrzeżenia ujawnione przez Komisję Europejską w trakcie kontroli poprzednio złożonej informacji. Przepisy ust. 2–11 stosuje się odpowiednio.

Art. 71. 1. Jeżeli z informacji, o której mowa w art. 63 ust. 1 pkt 1, wynika, że w instalacji nastąpiło zaprzestanie działalności, instalacji tej nie wydaje się uprawnień do emisji przydzielonych w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4, oraz stosownie do informacji, o których mowa w art. 69 ust. 12 i art. 70 ust. 11, w roku następującym po roku, w którym nastąpiło zaprzestanie działalności.

2. Uznaje się, że zaprzestanie działalności w instalacji następuje w razie zaistnienia co najmniej jednego z warunków:

- 1) rozpoczęcie działalności w instalacji jest niemożliwe z przyczyn technicznych;
- 2) instalacja nie działa i nie może wznowić działalności z przyczyn technicznych;
- 3) instalacja nie działa i prowadzący instalację nie może wykazać, że przedmiotowa instalacja wznowi działalność najpóźniej w terminie 6 miesięcy od dnia zaprzestania działalności.

3. Zaprzestanie działalności w instalacji może nastąpić także w razie wygaśnięcia, cofnięcia albo ograniczenia udzielonego tej instalacji pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza.

4. Organ właściwy do wydania zezwolenia może, w drodze decyzji, wydłużyć termin, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, nie więcej jednak niż do 18 miesięcy, jeżeli prowadzący instalację wykaze, że instalacja nie wznowi działalności w terminie 6 miesięcy ze względu na

wyjątkowe i nieprzewidywalne okoliczności, których nie można byłoby uniknąć nawet przy dochowaniu należytej staranności, oraz które znajdują się poza jego kontrolą; okolicznościami tymi mogą być w szczególności klęska żywiołowa, wojna, zagrożenie wojną, akt terrorystyczny, zamieszki, sabotaż lub akt wandalizmu.

5. Organ właściwy do wydania zezwolenia przekazuje Krajowemu ośrodkowi i organowi Inspekcji kopię decyzji, o której mowa w ust. 4, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

6. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska wykaz instalacji, w których zaprzestano działalności, w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku.

7. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację zawierającą wykaz instalacji, w których zaprzestano działalności.

8. Do instalacji lub ich części, które działają jako instalacje rezerwowe, lub części tych instalacji oraz do instalacji lub ich części, które działają sezonowo, nie stosuje się ust. 2 pkt 3 i ust. 4.

9. Instalacja działa jako instalacja rezerwowa albo sezonowa, jeżeli spełnia następujące warunki:

- 1) jest objęta zezwoleniem i pozwoleniem zintegrowanym albo pozwoleniem na wprowadzanie pyłów lub gazów do powietrza;
- 2) rozpoczęcie działalności w tej instalacji jest technicznie możliwe bez wprowadzania w niej fizycznych zmian;
- 3) jest przeprowadzana regularna konserwacja tej instalacji.

Art. 72. 1. Częściowe zaprzestanie działalności w instalacji następuje w przypadku, gdy przynajmniej jedna podinstalacja:

- 1) która przyczynia się do przydzielenia co najmniej 30% z całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji przydzielonych instalacji w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4, lub stosownie do informacji, o której mowa w art. 69 ust. 12 albo art. 70 ust. 11, albo
- 2) której przydzielono ponad 50 000 uprawnień do emisji w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4, lub stosownie do informacji, o której mowa w art. 69 ust. 12 albo art. 70 ust. 11

– ogranicza poziom swojej działalności w danym roku kalendarzowym o co najmniej 50% w stosunku do historycznego poziomu działalności, o którym mowa w art. 21 ust. 3, albo

poziomu działalności, o którym mowa w art. 67 ust. 2 pkt 3, zwanego dalej „początkowym poziomem działalności”.

2. Krajowy ośrodek oblicza dostosowaną roczną liczbę uprawnień do emisji dla instalacji, o której mowa w ust. 1, począwszy od roku następującego po roku, w którym nastąpiło częściowe zaprzestanie działalności, z uwzględnieniem ust. 3–5.

3. Jeżeli poziom działalności podinstalacji, o której mowa w ust. 1, ograniczono o co najmniej 50% jednak mniej niż 75% w porównaniu z początkowym poziomem działalności, instalacji wydaje się uprawnienia do emisji w liczbie określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4, albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 69 ust. 12 albo art. 70 ust. 11, pomniejszonej o połowę uprawnień do emisji przydzielonych dla podinstalacji, która przyczyniła się do częściowego zaprzestania działalności w tej instalacji.

4. Jeżeli poziom działalności podinstalacji, o której mowa w ust. 1, ograniczono o co najmniej 75% jednak mniej niż 90% w porównaniu z początkowym poziomem działalności, instalacji wydaje się uprawnienia do emisji w liczbie określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4, albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 69 ust. 12 albo art. 70 ust. 11, pomniejszonej o 75% uprawnień do emisji przydzielonych dla podinstalacji, która przyczyniła się do częściowego zaprzestania działalności w tej instalacji.

5. Jeżeli poziom działalności podinstalacji, o której mowa w ust. 1, ograniczono o co najmniej 90% w porównaniu z początkowym poziomem działalności, instalacji wydaje się uprawnienia do emisji w liczbie określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4, albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 69 ust. 12 albo art. 70 ust. 11, pomniejszonej o 100% uprawnień do emisji przydzielonych dla podinstalacji, która przyczyniła się do częściowego zaprzestania działalności w tej instalacji.

6. Jeżeli poziom działalności podinstalacji, o której mowa w ust. 1, osiągnie poziom wynoszący ponad 25% jej początkowego poziomu działalności, instalacji wydaje się uprawnienia do emisji w liczbie określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4, albo stosownie do informacji, o której mowa w art. 69 ust. 12 albo art. 70 ust. 11, z zachowaniem 50% przydziału uprawnień do emisji dla podinstalacji, która przyczyniła się do częściowego zaprzestania działalności w instalacji.

7. Jeżeli poziom działalności podinstalacji, o której mowa w ust. 1, osiągnie poziom wynoszący ponad 50% jej początkowego poziomu działalności, instalacji, w której nastąpiło częściowe zaprzestanie działalności wydaje się uprawnienia do emisji w liczbie określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4, albo stosownie do informacji, o której

mowa w art. 69 ust. 12 albo art. 70 ust. 11, z zachowaniem 100% przydziału uprawnień do emisji dla podinstalacji, która przyczyniła się do częściowego zaprzestania działalności w tej instalacji.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 6 albo 7, wydanie uprawnień do emisji w liczbie określonej w tych przepisach następuje począwszy od roku następującego po roku, w którym nastąpiło zwiększenie poziomu działalności.

9. Krajowy ośrodek w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informacje o instalacji, w której nastąpiło częściowe zaprzestanie działalności, lub w której, po częściowym zaprzestaniu działalności, nastąpiło zwiększenie poziomu działalności, o którym mowa w ust. 6 i 7. Przepisy art. 70 ust. 10–12 stosuje się odpowiednio.

10. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację zawierającą wykaz instalacji, w których w poprzednim roku nastąpiło częściowe zaprzestanie działalności lub, w których, po częściowym zaprzestaniu działalności, nastąpiło zwiększenie poziomu działalności, o którym mowa w ust. 6 i 7, oraz dostosowanej liczbie uprawnień do emisji dla każdej z tych instalacji.

Rozdział 12

Monitorowanie i rozliczanie wielkości emisji z operacji lotniczych i instalacji

Art. 73. 1. Operator statku powietrznego, z wyjątkiem operatora statku powietrznego wymienionego w ust. 2, sporządza plan monitorowania w zakresie emisji z operacji lotniczych, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, zwany dalej „planem monitorowania emisji z operacji lotniczych”, wraz z dokumentami uzupełniającymi i informacjami, o których mowa w tym przepisie.

2. Operator statku powietrznego spełniający warunki określone w art. 54 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, sporządza plan monitorowania w zakresie emisji z operacji lotniczych w sposób uproszczony określony w art. 54 ust. 3 tego rozporządzenia, bez zachowania wymogu przedkładania dokumentów uzupełniających, o których mowa w art. 12 tego rozporządzenia, zwany dalej „uproszczonym planem monitorowania emisji z operacji lotniczych”.

3. W przypadku ubiegania się przez operatora statku powietrznego, o którym mowa w ust. 1 i 2, o przydział uprawnień do emisji, operator statku powietrznego sporządza również

plan monitorowania odnoszący się do monitorowania i raportowania w zakresie danych dotyczących tonokilometrów, o którym mowa w art. 51 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, zwany dalej „planem monitorowania tonokilometrów”.

Art. 74. 1. Operator statku powietrznego składa wniosek o zatwierdzenie planów monitorowania, o których mowa w art. 73, do ministra właściwego do spraw środowiska.

2. Wniosek o zatwierdzenie planów monitorowania zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę operatora statku powietrznego oraz oznaczenie jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu;
- 2) wykaz statków powietrznych użytkowanych na dzień składania wniosku o zatwierdzenie planów monitorowania oraz liczbę statków każdego rodzaju, jak również wykaz dodatkowych rodzajów statków powietrznych, które mogą być użytkowane;
- 3) dane o typie i podtypie każdego statku powietrznego;
- 4) znaki rejestracyjne każdego statku powietrznego;
- 5) określenie rodzajów wykorzystywanych paliw.

3. Do wniosku o zatwierdzenie:

- 1) planu monitorowania emisji z operacji lotniczych – dołącza się:
 - a) plan monitorowania emisji z operacji lotniczych,
 - b) dokumenty uzupełniające, o których mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012;
- 2) uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych – dołącza się:
 - a) uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych,
 - b) dokumenty potwierdzające, że operator statku powietrznego spełnia przesłanki, o których mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012;
- 3) planu monitorowania tonokilometrów – dołącza się plan monitorowania tonokilometrów.

4. Plany monitorowania, zmiany tych planów oraz dokumenty uzupełniające, o których mowa w ust. 1–3, sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłaszanych przez Komisję Europejską.

Art. 75. 1. Operator statku powietrznego zgłasza ministrowi właściwemu do spraw środowiska wszelkie propozycje zmian w planie monitorowania emisji z operacji lotniczych,

uproszczonym planie monitorowania emisji z operacji lotniczych i planie monitorowania tonokilometrów.

2. Jeżeli zmiana planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych i planu monitorowania tonokilometrów ma charakter zmiany istotnej w rozumieniu art. 15 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, operator statku powietrznego składa do ministra właściwego do spraw środowiska wniosek o zatwierdzenie tej zmiany, przy czym art. 74 stosuje się odpowiednio.

3. Operator statku powietrznego jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych i planu monitorowania tonokilometrów, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia zaistnienia zdarzenia powodującego konieczność zmiany, o której mowa w ust. 2.

Art. 76. 1. Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii Krajowego ośrodka, zatwierdza:

- 1) plan monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych i plan monitorowania tonokilometrów;
- 2) zmianę planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych i planu monitorowania tonokilometrów – jeżeli zmiana ta ma charakter zmiany istotnej w rozumieniu art. 15 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

2. Przy zasięgnięciu opinii, o której mowa w ust. 1, nie stosuje się art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Przepis art. 53 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

3. Kopię decyzji, o której mowa w ust. 1, przekazuje się Krajowemu ośrodkowi oraz organowi Inspekcji, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

Art. 77. 1. Prowadzący instalację, z wyjątkiem prowadzącego instalację o niskim poziomie emisji, o której mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, sporządza plan monitorowania wielkości emisji, wraz z wymaganymi dokumentami uzupełniającymi i informacjami oraz plan poboru próbek, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

2. Prowadzący instalację o niskim poziomie emisji sporządza plan monitorowania wielkości emisji z uwzględnieniem odstępstw, o których mowa w art. 47 ust. 3–8

rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, a także plan poboru próbek, o którym mowa w art. 33 tego rozporządzenia.

3. Plany monitorowania wielkości emisji, zmiany tych planów, dokumenty uzupełniające i informacje, plany poboru próbek sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłaszanych przez Komisję Europejską.

4. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1 i 2, jest obowiązany do zgłoszenia organowi właściwemu do wydania zezwolenia wszelkich propozycji zmian planu monitorowania wielkości emisji oraz zmian planu poboru próbek, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

Art. 78. 1. Prowadzący instalację i operator statku powietrznego składają odpowiednio do organu właściwego do wydania zezwolenia albo ministra właściwego do spraw środowiska:

- 1) raport w zakresie udoskonaleń w metodyce monitorowania, zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 69 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012,
- 2) raport w zakresie udoskonaleń w metodyce monitorowania, o którym mowa w art. 69 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012

– w celu jego zatwierdzenia.

2. Organ właściwy do wydania zezwolenia albo minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii Krajowego ośrodka, zatwierdza, w drodze decyzji, raport, o którym mowa w ust. 1, odpowiednio prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego. Przy zasięgnięciu opinii Krajowego ośrodka nie stosuje się art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Przepis art. 53 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

3. Organ właściwy do wydania zezwolenia albo minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi kopię decyzji, o której mowa w ust. 2, wraz z zatwierdzonym raportem, o którym mowa w ust. 1 – w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

Art. 79. 1. Operator statku powietrznego albo prowadzący instalację jest obowiązany do monitorowania wielkości emisji odpowiednio zgodnie z planem monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonym planem monitorowania emisji z operacji lotniczych albo planem monitorowania wielkości emisji, zatwierdzonymi przez właściwy organ.

2. Operator statku powietrznego albo prowadzący instalację jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji za każdy rok okresu rozliczeniowego.

3. Operator statku powietrznego albo prowadzący instalację sporządza raport na temat wielkości emisji.

Art. 80. 1. Operator statku powietrznego ubiegający się o przydział uprawnień do emisji sporządza raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych w roku monitorowania.

2. Rokiem monitorowania jest rok kalendarzowy kończący się na 24 miesiące przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.

3. W przypadku ubiegania się o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy, raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych sporządza się za drugi rok okresu rozliczeniowego.

4. Zweryfikowany raport, o którym mowa w ust. 1, operator statku powietrznego przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska:

- 1) na co najmniej 21 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego;
- 2) do dnia 30 czerwca w trzecim roku okresu rozliczeniowego, w przypadku ubiegania się o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy.

Art. 81. Raporty, o których mowa w art. 78 ust. 1, art. 79 ust. 3 oraz art. 80 ust. 1, sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłaszanych przez Komisję Europejską.

Art. 82. Sposób monitorowania wielkości emisji pochodzących z instalacji i z operacji lotniczych oraz sposób monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych określają przepisy rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

Art. 83. 1. Raporty, o których mowa w art. 79 ust. 3 i art. 80 ust. 1, podlegają weryfikacji zgodnie z wymaganiami rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012, z zastrzeżeniem art. 84. Weryfikator sporządza sprawozdanie z weryfikacji.

2. W sprawozdaniu z weryfikacji raportu, o którym mowa w art. 79 ust. 3, weryfikator zamieszcza jedno z ustaleń określonych w art. 27 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012.

3. Jeżeli w trakcie weryfikacji weryfikator wykrył uchybienia jest on obowiązany do stwierdzenia, czy mają one charakter istotnych nieprawidłowości w rozumieniu rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012.

4. Sprawozdanie z weryfikacji sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłaszanych przez Komisję Europejską.

5. Operator statku powietrznego albo prowadzący instalację ponosi koszt weryfikacji raportu, o którym mowa odpowiednio w art. 79 ust. 3 albo art. 80 ust. 1.

Art. 84. 1. Raport na temat wielkości emisji z operacji lotniczych uznaje się za zweryfikowany, jeżeli raport ten został sporządzony na podstawie danych przygotowanych przez Eurocontrol przy użyciu narzędzia dla małych podmiotów uczestniczących w systemie zatwierdzonego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 606/2010 z dnia 9 lipca 2010 r. w sprawie zatwierdzenia uproszczonego narzędzia do szacowania zużycia paliwa przez operatorów statków powietrznych stanowiących niewielkie źródło emisji, opracowanego przez Europejską Organizację ds. Bezpieczeństwa Żeglugi Powietrznej (Dz. Urz. UE L 175 z 10.07.2010, str. 25), a całkowita roczna emisja z operacji lotniczych wykonywanych przez danego operatora statku powietrznego wyniosła mniej niż 25 000 Mg CO₂ w danym roku kalendarzowym.

2. Ustalenia raportu, o którym mowa w ust. 1, są równoważne ustaleniom raportu zweryfikowanego jako zadowalający, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 600/2012.

Art. 85. 1. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego jest obowiązany do przedłożenia Krajowemu ośrodkowi raportu na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 79 ust. 3, sporządzonego za poprzedni rok okresu rozliczeniowego oraz sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 83 ust. 1, w terminie do dnia 31 marca każdego roku.

2. Raport na temat wielkości emisji oraz sprawozdanie z weryfikacji przedkłada się w postaci papierowej i postaci elektronicznej umożliwiającej przetwarzanie zawartych w nim danych.

3. Krajowy ośrodek przeprowadza ocenę raportu na temat wielkości emisji w zakresie kompletności zawartych w nim danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nim ustaleń z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 i z zatwierdzonym odpowiednim planem monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonym planem monitorowania emisji z operacji lotniczych, albo planem

monitorowania wielkości emisji, z uwzględnieniem sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 83 ust. 1.

4. Ocena, o której mowa w ust. 3, dotyczy raportów zweryfikowanych jako zadowolające zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 600/2012.

5. W celu przeprowadzenia oceny, o której mowa w ust. 3, Krajowy ośrodek może zażądać od weryfikatora przedłożenia wewnętrznej dokumentacji z weryfikacji, o której mowa w art. 26 rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012.

6. Jeżeli z oceny Krajowego ośrodka wynika, że raport na temat wielkości emisji nie spełnia wymagań, o których mowa w ust. 3, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego z wnioskiem o udzielenie wyjaśnień.

7. Jeżeli z udzielonych wyjaśnień wynika potrzeba dokonania zmian w raporcie na temat wielkości emisji lub w sprawozdaniu z weryfikacji, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego z wnioskiem o dokonanie zmian w tym raporcie lub w sprawozdaniu.

8. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego jest obowiązany, w uzgodnieniu z weryfikatorem, który przeprowadził weryfikację raportu na temat wielkości emisji, wprowadzić zmiany do raportu i przedłożyć poprawiony raport w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 7, a w przypadku potrzeby dokonania zmian w sprawozdaniu z weryfikacji jest obowiązany do przedłożenia w tym terminie poprawionego sprawozdania.

Art. 86. 1. Jeżeli Krajowy ośrodek nie uzyska od prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego wystarczających wyjaśnień albo w terminie, o którym mowa w art. 85 ust. 8, nie otrzyma poprawionego raportu lub sprawozdania z weryfikacji, występuje do organu Inspekcji o przeprowadzenie kontroli w celu sprawdzenia, czy raport na temat wielkości emisji jest zgodny ze stanem faktycznym.

2. Kontrola jest prowadzona na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, z uwzględnieniem ust. 3.

3. W przypadku operatora statku powietrznego niemającego miejsca zamieszkania ani siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, organ Inspekcji może wystąpić do tego operatora o przesłanie uwierzytelnionych, zgodnie z przepisami obowiązującymi w danym państwie, dokumentów stanowiących podstawę oszacowania wielkości emisji z wykonanych operacji lotniczych.

4. Jeżeli operator statku powietrznego nie przedłoży dokumentów, o których mowa w ust. 3, na wezwanie, albo – jeżeli na podstawie przedłożonych dokumentów nie można w sposób rzetelny oszacować wielkości emisji – organ Inspekcji dokona oszacowania wielkości emisji na podstawie ustaleń organów sprawujących dozór przestrzeni powietrznej.

5. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli organ Inspekcji stwierdzi nieprawidłowości, które miały wpływ na ustalenie wielkości emisji, wydaje decyzję określającą szacunkową wielkość emisji w roku okresu rozliczeniowego, którego dotyczy raport na temat wielkości emisji. Decyzji nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

6. Organ Inspekcji niezwłocznie przekazuje Krajowemu ośrodkowi kopię decyzji, o której mowa w ust. 5.

7. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli, organ Inspekcji stwierdzi zgodność ustaleń zawartych w raporcie na temat wielkości emisji ze stanem faktycznym, przekazuje informacje w tym zakresie odpowiednio prowadzącemu instalację albo operatorowi statku powietrznego oraz Krajowemu ośrodkowi.

Art. 87. 1. Krajowy ośrodek występuje do organu Inspekcji o oszacowanie wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej, w przypadku gdy:

- 1) prowadzący instalację lub operator statku powietrznego nie złożył raportu na temat wielkości emisji albo sprawozdania z weryfikacji, albo obu tych dokumentów w terminie, o którym mowa w art. 85 ust. 1;
- 2) w sprawozdaniu z weryfikacji, o którym mowa w art. 83 ust. 1, weryfikator zamieścił jedno z ustaleń określonych w art. 27 ust. 1 lit. b–d rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, organ Inspekcji wydaje decyzję określającą szacunkową wielkość emisji w danym roku okresu rozliczeniowego. Decyzji nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności. Przepisy art. 86 ust. 2–4 i 6 stosuje się odpowiednio.

3. Koszty oszacowania wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej ponosi prowadzący instalację albo operator statku powietrznego na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska.

Art. 88. Organ Inspekcji umarza postępowanie w sprawie oszacowania wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 1, jeżeli przed wydaniem decyzji prowadzący instalację albo operator statku powietrznego dopełni obowiązku, o którym mowa w art. 85 ust. 1 i 6.

Art. 89. Krajowy ośrodek oraz organ Inspekcji przekazują ministrowi właściwemu do spraw środowiska informacje, o których mowa w art. 72 rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012.

Art. 90. 1. Krajowy ośrodek wprowadza do rejestru Unii informację o wielkości emisji z instalacji lub operacji lotniczych, na podstawie:

- 1) raportu, o którym mowa w art. 79 ust. 3, albo
 - 2) raportu, o którym mowa w art. 85 ust. 8
- który został zweryfikowany jako zadowalający.

2. Krajowy ośrodek zatwierdza w rejestrze Unii informację o wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczych, ustaloną na podstawie raportu zweryfikowanego jako zadowalający, o ile Krajowy ośrodek nie wystąpił do organu Inspekcji z wnioskiem, o którym mowa w art. 86 ust. 1.

3. Krajowy ośrodek wprowadza do rejestru Unii informację o szacunkowej wielkości emisji z instalacji lub operacji lotniczych wskazaną w decyzji określającej szacunkową wielkość emisji, o której mowa w art. 86 ust. 5 i art. 87 ust. 2, oraz zatwierdza tę informację na rachunku posiadania operatora w tym rejestrze – w terminie 7 dni roboczych od dnia otrzymania kopii tej decyzji.

4. Wprowadzone do rejestru Unii zatwierdzone wielkości emisji z danej instalacji albo operacji lotniczych wykonywanych przez danego operatora statku powietrznego sumuje się oraz powiększa o czynnik korekty, o którym mowa w art. 37 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013. Wartość ta stanowi sumę emisji z instalacji albo operacji lotniczych.

Art. 91. 1. W terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku prowadzący instalację albo operator statku powietrznego dokonuje, za pośrednictwem rachunku w rejestrze Unii, umorzenia uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej różnicy pomiędzy sumą umorzonych na tym rachunku uprawnień do emisji w danym okresie rozliczeniowym a sumą emisji z instalacji albo operacji lotniczych, o której mowa w art. 90 ust. 4, z zastrzeżeniem ust. 2. Umorzenie to stanowi rozliczenie wielkości emisji.

2. W przypadku gdy toczy się postępowanie, o którym mowa w art. 86 i art. 87, zmierzające do oszacowania wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczych, prowadzący instalację albo operator statku powietrznego w terminie, o którym mowa w ust. 1, dokonuje umorzenia uprawnień do emisji w liczbie określonej zgodnie z art. 90 ust. 1, z uwzględnieniem liczby uprawnień do emisji odpowiadającej jego najlepszej wiedzy

na temat rzeczywistej wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczej w poprzednim roku okresu rozliczeniowego, z tym że:

- 1) jeżeli liczba umorzonych uprawnień do emisji jest równa lub większa od oszacowanej wielkości emisji określonej w decyzji, o której mowa w art. 86 ust. 5 albo art. 87 ust. 2, umorzenie to stanowi rozliczenie wielkości emisji;
- 2) jeżeli liczba umorzonych uprawnień do emisji jest mniejsza od oszacowanej wielkości emisji określonej w decyzji, o której mowa w art. 86 ust. 5 albo art. 87 ust. 2, umorzenie to nie stanowi rozliczenia wielkości emisji.

3. Umorzone uprawnienia do emisji w liczbie przekraczającej oszacowaną wielkość emisji określoną w decyzji, o której mowa w art. 86 ust. 5 albo art. 87 ust. 3, w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, są zaliczane na poczet rozliczenia wielkości emisji w kolejnych latach okresu rozliczeniowego.

4. W przypadku powstania zaległości w zakresie rozliczenia emisji z lat poprzednich umorzenie uprawnień do emisji zalicza się w pierwszej kolejności na poczet rozliczenia tej zaległości.

Art. 92. Prowadzący instalację nie może wykorzystywać do rozliczenia wielkości emisji, o której mowa w art. 90, uprawnień do emisji lotniczych, o których mowa w art. 44.

Art. 93. 1. Krajowy ośrodek sporządza wykazy prowadzących instalacje albo operatorów statków powietrznych, którzy w terminie:

- 1) nie dostarczyli Krajowemu ośrodkowi raportu, o którym mowa w art. 79 ust. 3, i sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 83 ust. 1;
- 2) nie dokonali rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 90.

2. Krajowy ośrodek przekazuje wykazy, o których mowa w ust. 1, organom Inspekcji w terminie do 15 maja każdego roku.

3. Wykaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego, oznaczenie miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu;
- 2) wskazanie roku okresu rozliczeniowego, za który nie został złożony raport.

4. Wykaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego, oznaczenie miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu;

- 2) sumę wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczych oraz sumę umorzonych uprawnień do emisji na rachunku posiadania operatora lub rachunku posiadania operatora statku powietrznego w rejestrze Unii;
- 3) wielkość emisji, która nie została rozliczona.

Art. 94. 1. Krajowy ośrodek sporządza wykaz operatorów statków powietrznych, którzy nie posiadają zatwierdzonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, zgodnego z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.

2. Krajowy ośrodek przekazuje wykaz, o którym mowa w ust. 1, organom Inspekcji w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku.

3. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, zawiera imię i nazwisko albo nazwę operatora statku powietrznego oraz oznaczenie miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu.

Art. 95. 1. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska wykaz, o którym mowa w art. 93 ust. 1 pkt 2, w terminie do dnia 15 maja każdego roku.

2. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra wykaz, o którym mowa w art. 93 ust. 1 pkt 2.

Art. 96. 1. Krajowy ośrodek w terminie do dnia 15 maja każdego roku sporządza i przedstawia marszałkowi województwa wykaz prowadzących instalacje i operatorów statków powietrznych, którzy nie dopełnili obowiązku rozliczenia wielkości emisji.

2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, zawiera imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację lub operatora statku powietrznego oraz wielkość emisji, która nie została rozliczona zgodnie z art. 91.

3. Krajowy ośrodek przekazuje marszałkowi województwa informacje o zmianach wykazu, o którym mowa w ust. 1.

Rozdział 13

Wykorzystanie jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji

Art. 97. 1. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego może wykorzystać do wymiany na uprawnienia do emisji:

- 1) jednostki redukcji emisji;
- 2) jednostki poświadczonej redukcji emisji.

2. Uznaje się, że jedna jednostka redukcji emisji albo jednostka poświadczonej redukcji emisji odpowiada jednemu uprawnieniu do emisji.

3. Wymiana, o której mowa w ust. 1, jest dokonywana w rejestrze Unii, zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

4. Wymianie na uprawnienia do emisji nie podlegają jednostki redukcji emisji i jednostki poświadczonej redukcji emisji, które:

- 1) zostały uzyskane w wyniku:
 - a) realizacji działań inwestycyjnych polegających na budowie obiektów jądrowych,
 - b) użytkowania i zmian sposobu użytkowania gruntu,
 - c) prowadzenia gospodarki leśnej;
- 2) nie zostały dopuszczone do wykorzystania na podstawie rozporządzenia Komisji (UE) nr 550/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustalającego, na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, pewne ograniczenia w zakresie wykorzystania międzynarodowych jednostek z tytułu projektów związanych z gazami przemysłowymi (Dz. Urz. UE L 149 z 08.06.2011, str. 1) oraz art. 58 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

Art. 98. 1. Prowadzący instalację lub operator statku powietrznego mogą wymienić jednostki poświadczonej redukcji emisji lub jednostki redukcji emisji odpowiednio na uprawnienia do emisji ogólnych albo uprawnienia do emisji lotniczych, ważne w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się w dniu 1 stycznia 2013 r. do wysokości limitów określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1123/2013 z dnia 8 listopada 2013 r. w sprawie określania uprawnień do międzynarodowych jednostek emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 299 z 09.11.2013, str. 32), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1123/2013”.

2. Wymiana, o której mowa w ust. 1, może zostać dokonana w terminie do dnia 31 marca 2015 r., jeżeli jednostki redukcji emisji lub jednostki poświadczonej redukcji emisji zostały wydane w związku z redukcją emisji osiągniętą do dnia 31 grudnia 2012 r.

3. Wymiana, o której mowa w ust. 1, może zostać dokonana do dnia 31 grudnia 2020 r., w przypadku gdy:

- 1) jednostki redukcji emisji lub jednostki poświadczonej redukcji emisji zostały wydane w związku z realizacją projektów zarejestrowanych przed rokiem 2013 za redukcje emisji osiągnięte od roku 2013;

2) jednostki poświadczonej redukcji emisji zostały wydane w związku z realizacją projektów w krajach najsłabiej rozwiniętych rozpoczętych od roku 2013 za redukcje emisji osiągnięte od roku 2013.

4. Kraje najsłabiej rozwinięte, o których mowa w ust. 3 pkt 2, oznaczają kraje znajdujące się na liście zatwierdzonej przez Radę Gospodarczą i Społeczną Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Art. 99. Maksymalny limit jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, które prowadzący instalację lub operator statku powietrznego może wymienić na uprawnienia do emisji ogólnych albo uprawnienia do emisji lotniczych ważne w okresie rozliczeniowym 2013–2020, określa rozporządzenie Komisji (UE) nr 1123/2013.

Art. 100. 1. Krajowy ośrodek opracuje i przekaże ministrowi właściwemu do spraw środowiska projekt wykazu:

- 1) instalacji, które uczestniczyły w systemie w okresie 2008–2012, wraz z maksymalną liczbą jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, jaką prowadzący instalację może wymienić na uprawnienia do emisji ogólnych albo uprawnienia do emisji lotniczych ważne w okresie rozliczeniowym 2013–2020;
- 2) pozostałych instalacji oraz operatorów statków powietrznych wraz z maksymalną liczbą jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, wynikającą ze zweryfikowanej emisji w okresie 2013–2020, corocznie aktualizowaną.

2. Maksymalną liczbę jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, jaką prowadzący instalację lub operator statku powietrznego może wymienić na uprawnienia do emisji ogólnych albo uprawnienia do emisji lotniczych ważne w okresie rozliczeniowym 2013–2020, oblicza się zgodnie z wymaganiami rozporządzenia Komisji (UE) nr 1123/2013.

3. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje wykaz, o którym mowa w ust. 1, do akceptacji Komisji Europejskiej.

4. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje wykazu, o którym mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek, kierując się koniecznością zapewnienia obowiązków wykonania decyzji Komisji Europejskiej dotyczącej tego wykazu sporządza poprawiony w zakresie wskazanym w decyzji Komisji Europejskiej projekt wykazu.

5. Jeżeli Komisja Europejska zaakceptuje wykaz, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw środowiska ogłasza ten wykaz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra.

Rozdział 14

Administracyjne kary pieniężne

Art. 101. 1. Jeżeli prowadzący instalację eksploatuje instalację bez zezwolenia, o którym mowa w art. 50, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 złotych.

2. Organ Inspekcji może, na wniosek prowadzącego instalację, w drodze postanowienia, ustalić termin na złożenie wniosku o wydanie zezwolenia, zawieszając na ten czas postępowanie w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Termin nie może być dłuższy niż 30 dni od dnia doręczenia postanowienia.

3. W razie niezłożenia wniosku w wyznaczonym terminie organ Inspekcji podejmuje zawieszone postępowanie i wydaje decyzję o wymierzeniu kary.

4. W przypadku złożenia wniosku w wyznaczonym terminie, administracyjnej kary pieniężnej nie nakłada się, a postępowanie w sprawie jej nałożenia umarza się.

Art. 102. 1. Jeżeli operator statku powietrznego prowadzi operacje lotnicze bez zatwierdzonych planów monitorowania, o których mowa w art. 73, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 złotych.

2. Jeżeli operator statku powietrznego nie wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w art. 75 ust. 2, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 10 000 złotych.

3. Jeżeli prowadzący instalację nie wystąpił z wnioskiem o zmianę zezwolenia w przypadku, o którym mowa w art. 54 ust. 1 pkt 5, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 10 000 złotych.

4. Na wniosek prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego, organ Inspekcji może odstąpić od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, jeżeli toczy się postępowanie odpowiednio w sprawie zmiany zezwolenia w zakresie zatwierdzenia zmiany planu monitorowania wielkości emisji albo zatwierdzenia planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych lub zatwierdzenia istotnych zmian tych planów, a w przypadku planu monitorowania tonokilometrów – zatwierdzenia istotnej zmiany planu monitorowania tonokilometrów.

Art. 103. 1. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego, który nie dokonał rozliczenia wielkości emisji w terminie, o którym mowa w art. 91 ust. 1, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości równej iloczynowi liczby uprawnień do emisji, która nie została umorzona, i jednostkowej stawki administracyjnej kary pieniężnej.

2. Organ Inspekcji zawiesza, na wniosek prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego, postępowanie w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, jeżeli dokonał on umorzenia uprawnień do emisji w terminie, o którym mowa w art. 91 ust. 1, do dnia, w którym decyzja o oszacowaniu wielkości emisji, o której mowa w art. 86 ust. 5 albo art. 87 ust. 3, stała się ostateczna.

3. Jeżeli:

- 1) liczba umorzonych uprawnień do emisji jest równa lub większa od oszacowanej wielkości emisji określonej w decyzji, o której mowa w art. 86 ust. 5 albo art. 87 ust. 2, organ Inspekcji umarza postępowanie w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej;
- 2) liczba umorzonych uprawnień do emisji jest mniejsza od oszacowanej wielkości emisji określonej w decyzji, o której mowa w art. 86 ust. 5 albo art. 87 ust. 2, organ Inspekcji wymierza administracyjną karę pieniężną równą iloczynowi różnicy pomiędzy liczbą uprawnień do emisji, która została umorzona, a oszacowaną wielkością emisji w tych decyzjach i jednostkowej stawki administracyjnej kary pieniężnej.

4. Jednostkowa stawka administracyjnej kary pieniężnej stanowi równowartość 100 euro.

5. Wysokość stawki ustala się z uwzględnieniem średniego kursu euro w przeliczeniu na złote ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy następujący po dniu 30 kwietnia roku, w którym powstał obowiązek rozliczenia.

6. Jednostkowa stawka administracyjnej kary pieniężnej podlega corocznej waloryzacji o prognozowany europejski Wskaźnik Cen Konsumpcyjnych publikowany na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 2494/95 z dnia 23 października 1995 r. dotyczącego zharmonizowanych wskaźników cen konsumpcyjnych (Dz. Urz. UE L 257 z 27.10.1995, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 10, t. 1, str. 39).

7. Uiszczenie przez prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, nie zwalnia go od rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 91.

Art. 104. 1. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego, który nie dostarczył w terminie określonym w art. 85 ust. 1 Krajowemu ośrodkowi raportu, o którym mowa w art. 79 ust. 3, lub sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 83 ust. 1, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 złotych.

2. Jeżeli w terminie do dnia 15 kwietnia prowadzący instalację albo operator statku powietrznego dostarczy Krajowemu ośrodkowi raport, o którym mowa w art. 79 ust. 3, i sprawozdanie z weryfikacji, o którym mowa w art. 83 ust. 1, administracyjną karę pieniężną wymierza się w wysokości 10% kary, o której mowa w ust. 1.

3. Prowadzący instalację, który nie wprowadził w terminie określonym w art. 65 ust. 5 zmian w informacji, o której mowa w art. 65 ust. 5, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 5000 złotych.

Art. 105. 1. Administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 101 ust. 1, art. 102 ust. 1–3, art. 103 ust. 1 i 3 i art. 104, nakłada, w drodze decyzji, organ Inspekcji.

2. Organ Inspekcji stwierdza naruszenia, o których mowa w art. 101 ust. 1, art. 102 ust. 1–3, art. 103 ust. 1 i 3 i art. 104, na podstawie wykazów, o których mowa w art. 93 ust. 1 i art. 94 ust. 1, lub ustaleń kontroli.

3. Organ Inspekcji stwierdza naruszenie, o którym mowa w art. 104 ust. 3, na podstawie informacji przekazanej przez Krajowy ośrodek.

4. Organ Inspekcji przesyła Krajowemu ośrodkowi kopię decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej, a w przypadku nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na operatora statku powietrznego, także ministrowi właściwemu do spraw środowiska.

Art. 106. Administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 101 ust. 1, art. 102 ust. 1–3, art. 103 ust. 1 i 3 i art. 104, wnosi się na wyodrębniony rachunek bankowy organu Inspekcji, który nałożył administracyjną karę pieniężną. Wpływy z administracyjnych kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 107. 1. Do administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 101 ust. 1, art. 102 ust. 1–3, art. 103 ust. 1 i 3 i art. 104, stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

2. Uprawnienia organu podatkowego przysługują organowi Inspekcji, zgodnie z art. 5 ust. 1 – w sprawach, o których mowa w art. 101 ust. 1, art. 102 ust. 1–3, art. 103 ust. 1 i 3 i art. 104.

3. Egzekucja administracyjnych kar pieniężnych wynikających z decyzji, o których mowa w art. 105 ust. 1, następuje w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 108. 1. W terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej stała się ostateczna, organ Inspekcji przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o operatorach statków powietrznych, którzy nie dopełnili obowiązku:

- 1) sporządzenia i przedłożenia do zatwierdzenia, zgodnie z art. 73 i art. 74 ust. 1, planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo złożenia wniosku, o którym mowa w art. 75 ust. 2;
- 2) rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 albo 2.

2. Minister właściwy do spraw środowiska po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 1, oraz stwierdzeniu, że operator statku powietrznego:

- 1) pomimo nałożenia kary, o której mowa w art. 102 ust. 1–3, nie dopełnił obowiązku sporządzenia i przedłożenia do zatwierdzenia, zgodnie z art. 73 i art. 74 ust. 1, planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo złożenia wniosku, o którym mowa w art. 75 ust. 2,
- 2) pomimo nałożenia kary, o której mowa w art. 103 ust. 1 i 3, nie dopełnił obowiązku rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 albo 2

– zawiadamia operatora statku powietrznego o wszczęciu postępowania w sprawie skierowania do Komisji Europejskiej wniosku o nałożenie zakazu prowadzenia przez tego operatora operacji lotniczych.

3. Operator statku powietrznego, po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, może złożyć wyjaśnienia ministrowi właściwemu do spraw środowiska, w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia.

4. Minister właściwy do spraw środowiska, po powiadomieniu Rady Ministrów, przesyła do Komisji Europejskiej wniosek o nałożenie zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera:

- 1) dowody potwierdzające naruszenie przez operatora statku powietrznego obowiązku sporządzenia i przedłożenia do zatwierdzenia planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo złożenia wniosku, o którym mowa w art. 75 ust. 2, lub obowiązku dokonania

w wymaganym terminie rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 albo 2;

- 2) informację o podjętych środkach mających na celu wykonanie obowiązków, o których mowa w pkt 1;
- 3) uzasadnienie celowości nałożenia zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych;
- 4) propozycje dotyczące czasowego i terytorialnego zakresu obowiązywania zakazu prowadzenia operacji lotniczych oraz dodatkowych warunków lub obowiązków, jakie powinny zostać nałożone na operatora statku powietrznego.

6. Postępowanie w sprawie nałożenia zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych jest prowadzone zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi przez Komisję Europejską na podstawie art. 16 ust. 12 dyrektywy 2003/87/WE.

Rozdział 15

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 109. W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 686 i 888 oraz z 2014 r. poz. 1101) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w ust. 1 pkt 13 otrzymuje brzmienie:
„13) wykonywanie zadań dotyczących przeprowadzania kontroli przestrzegania przepisów ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...) w zakresie emisji gazów cieplarnianych objętych systemem oraz szacowanie wielkości emisji gazów cieplarnianych z instalacji lub z operacji lotniczej, o którym mowa w art. 86 ust. 4 i art. 87 ust. 1 tej ustawy;”;
- 2) w art. 4a po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Główny Inspektor Ochrony Środowiska wykonuje zadania, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.”;
- 3) w art. 9 ust. 2a otrzymuje brzmienie:
„2a. Jeżeli przeprowadzenie niezbędnych pomiarów, w tym pobieranie próbek lub wykonanie innych czynności kontrolnych wymaga specjalistycznej wiedzy lub umiejętności, Główny Inspektor Ochrony Środowiska lub wojewódzki inspektor ochrony środowiska może upoważnić do udziału w kontroli osobę niebędącą inspektorem, posiadającą taką wiedzę lub takie umiejętności.”;

4) w art. 18:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Koszty oszacowania wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej, o którym mowa w ustawie z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, ponosi prowadzący instalację albo operator statku powietrznego.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wysokość kosztów, o których mowa w ust. 1 i 1a ustala, w drodze decyzji, organ Inspekcji Ochrony Środowiska stwierdzający naruszenie wymagań ochrony środowiska albo dokonujący oszacowania wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej.”,

c) w ust. 3 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) szacowania wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej, o którym mowa w ustawie z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.”.

Art. 110. W ustawie z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. z 2012 r. poz. 1224) w art. 5a w ust. 3 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) nabycia lub rozporządzania uprawnieniami do emisji, o których mowa w ustawie z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...);”.

Art. 111. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, z późn. zm.¹⁵⁾) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 w lit. v średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. w w brzmieniu:

„w) Krajowego administratora, o którym mowa w art. 3 pkt 22 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 03.05.2013, str. 1), w zakresie swoich kompetencji;”.

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1385 i 1529, z 2013 r. poz. 777, 1036, 1289, 1567 oraz z 2014 r. poz. 586, 1133 i 1585.

Art. 112. W ustawie z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 197) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w pkt 20 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 21 i 22 w brzmieniu:
 - „21) rozporządzeniu 1031/2010 – rozumie się przez to rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1, z późn. zm.);
 - 22) platformie aukcyjnej – rozumie się przez to platformę aukcyjną, o której mowa w art. 3 pkt 10a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.”;
- 2) w art. 5:
 - a) ust. 2c otrzymuje brzmienie:

„2c. Na giełdzie, o której mowa w ust. 2b, może być prowadzony obrót wyłącznie instrumentami finansowymi, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. d, e oraz i ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, których instrumentem bazowym jest towar giełdowy dopuszczony do obrotu na giełdzie towarowej, w tym derywatami elektroenergetycznymi, derywatami gazowymi oraz pięciodniowymi kontraktami terminowymi typu future, o których mowa w art. 3 pkt 30b ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.”;
 - b) po ust. 2e dodaje się ust. 2f w brzmieniu:

„2f. Spółka, o której mowa w ust. 1, prowadząca giełdę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi może prowadzić platformę aukcyjną. Prowadzenie platformy aukcyjnej wymaga zezwolenia wydanego na podstawie art. 29a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.”;
- 3) tytuł rozdziału 8 otrzymuje brzmienie:

„Tajemnica zawodowa oraz prowadzenie listy osób mających dostęp do informacji wewnętrznych”;

4) po art. 55c dodaje się art. 55d w brzmieniu:

„Art. 55d. 1. Lista osób, o której mowa w art. 42 ust. 1 rozporządzenia 1031/2010, zawiera:

- 1) imię, nazwisko, serię i numer dokumentu tożsamości oraz adres zamieszkania osoby posiadającej dostęp do określonej informacji wewnętrznej;
- 2) wskazanie przyczyny wpisania na listę, z określeniem całokształtu stosunków prawnych łączących osobę wpisywaną na listę z podmiotem, o którym mowa w art. 42 ust. 1 rozporządzenia 1031/2010;
- 3) wskazanie daty uzyskania przez osobę, o której mowa w pkt 1, dostępu do określonej informacji wewnętrznej;
- 4) wzmiankę o pouczeniu osoby, o której mowa w pkt 1, o odpowiedzialności karnej i administracyjnej związanej z bezprawnym ujawnieniem lub wykorzystaniem informacji wewnętrznych, jak również nieodpowiednim zabezpieczeniem takich informacji;
- 5) wzmiankę o utracie przez osobę, o której mowa w ust. 1, dostępu do określonej informacji wewnętrznej, o której mowa w art. 37 lit. a rozporządzenia 1031/2010;
- 6) wskazanie daty utraty przez osobę, o której mowa w ust. 1, dostępu do określonej informacji wewnętrznej, o której mowa w art. 37 lit. a rozporządzenia 1031/2010;
- 7) datę sporządzenia listy oraz daty jej kolejnych aktualizacji.

2. Aktualizacji listy dokonuje się w każdym przypadku zmiany danych określonych w ust. 1 pkt 1 i 2, niezwłocznie po uzyskaniu informacji o zmianie tych danych. Aktualizacja polega również na wpisaniu na listę kolejnej osoby mającej dostęp do określonej informacji wewnętrznej.

3. Lista może być prowadzona w postaci elektronicznej.

4. Listę przechowuje się przez okres co najmniej 5 lat od dnia jej sporządzenia, a w przypadku jej aktualizacji – przez okres co najmniej 5 lat od dnia ostatniej aktualizacji, chyba że odrębne przepisy wymagają jej dłuższego przechowywania.”;

5) tytuł rozdziału 9 otrzymuje brzmienie:

„Odpowiedzialność cywilna, administracyjna i karna”;

6) po art. 58 dodaje się art. 58a–58d w brzmieniu:

„Art. 58a. 1. Kto wbrew zakazowi, o którym mowa w art. 38 ust. 1 rozporządzenia 1031/2010, wykorzystuje informację wewnętrzną, o której mowa w art. 37 lit. a rozporządzenia 1031/2010, poprzez składanie, zmianę lub wycofanie oferty, na własny

rachunek lub w imieniu osoby trzeciej, bezpośrednio lub pośrednio, w odniesieniu do produktów sprzedawanych na aukcji, których informacja ta dotyczy, podlega grzywnie do 5 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, albo obu tym karom łącznie.

2. Jeżeli czynu określonego w ust. 1 dopuszcza się osoba, o której mowa w art. 38 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1031/2010, podlega ona grzywnie do 5 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, albo obu tym karom łącznie.

Art. 58b. Kto wbrew zakazowi, o którym mowa w art. 39 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1031/2010, ujawnia informację wewnętrzną, o której mowa w art. 37 lit. a tego rozporządzenia, jakiegokolwiek innej osobie, podlega grzywnie do 2 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.

Art. 58c. Kto wbrew zakazowi, o którym mowa w art. 39 ust. 1 lit. b rozporządzenia 1031/2010, zaleca innej osobie lub nakłania ją, na podstawie informacji wewnętrznej, o której mowa w art. 37 lit. a rozporządzenia 1031/2010, do złożenia, zmiany lub wycofania oferty na produkty sprzedawane na aukcji, których dotyczą te informacje, podlega grzywnie do 2 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.

Art. 58d. 1. Na osobę, która nie wykonała lub nienależycie wykonała obowiązek, o którym mowa w art. 42 ust. 2 rozporządzenia 1031/2010, Komisja może nałożyć, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 100 000 zł.

2. Wydanie decyzji przez Komisję następuje po przeprowadzeniu rozprawy.”;

7) po art. 59 dodaje się art. 59a–59d w brzmieniu:

„Art. 59a. 1. Kto dokonuje manipulacji na rynku, o której mowa w art. 37 lit. b pkt i, ii, iii zdanie drugie rozporządzenia 1031/2010, podlega grzywnie do 5 000 000 zł albo karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, albo obu tym karom łącznie.

2. Kto wchodzi w porozumienie z inną osobą mające na celu manipulację na rynku, o której mowa w art. 37 lit. b pkt i, ii, iii zdanie drugie rozporządzenia 1031/2010, podlega grzywnie do 2 000 000 zł.

Art. 59b. 1. Na każdego kto dokonuje manipulacji na rynku, o której mowa w art. 37 lit. b pkt iii zdanie pierwsze rozporządzenia 1031/2010, Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć karę pieniężną do wysokości 200 000 zł lub karę pieniężną do wysokości dziesięciokrotności uzyskanej korzyści majątkowej albo obie te kary łącznie.

2. Tej samej karze podlega, kto wchodzi w porozumienie mające na celu dokonanie manipulacji na rynku, o której mowa w art. 37 lit. b pkt iii zdanie pierwsze rozporządzenia 1031/2010.

3. Wydanie decyzji przez Komisję następuje po przeprowadzeniu rozprawy.

4. Rozstrzygnięcie, o którym mowa w ust. 1, Komisja w całości lub w części ogłasza w Dzienniku Urzędowym Komisji Nadzoru Finansowego lub nakazuje jego ogłoszenie w dwóch dziennikach ogólnopolskich, na koszt strony, chyba że spowodowałoby to poniesienie przez uczestników obrotu niewspółmiernej szkody lub naraziłoby na poważne niebezpieczeństwo rynki finansowe.

Art. 59c. 1. W przypadku gdy wymaga tego bezpieczeństwo przebiegu aukcji dwudniowymi kontraktami na rynku kasowym lub zagrożony jest interes uczestników rynku, spółka prowadząca platformę aukcyjną, na żądanie Komisji, unieważnia aukcję.

2. W przypadku gdy aukcja zostaje unieważniona na podstawie ust. 1, wolumen uprawnień do sprzedania na aukcji jest rozdzielany na zasadach określonych w art. 32 ust. 5 rozporządzenia 1031/2010.

3. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, powinno wskazywać szczegółowe przyczyny, które je uzasadniają.

4. Spółka prowadząca platformę aukcyjną przekazuje niezwłocznie do publicznej wiadomości, za pośrednictwem agencji informacyjnej, o której mowa w art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, informację o unieważnieniu aukcji i rozdzieleniu wolumenu uprawnień do sprzedania, zgodnie z zasadami, o których mowa w ust. 2.

5. Komisja podaje niezwłocznie do publicznej wiadomości informację o wystąpieniu z żądaniem, o którym mowa w ust. 1, oraz informację, o której mowa w ust. 2.

6. Spółka prowadząca platformę aukcyjną nie ponosi opłat za czynności agencji informacyjnej wynikające z przekazywania informacji, o których mowa w ust. 4.

Art. 59d. 1. W przypadku gdy obrót określonymi dwudniowymi kontraktami na rynku kasowym jest dokonywany w okolicznościach wskazujących na możliwość zagrożenia prawidłowego funkcjonowania lub bezpieczeństwa tego obrotu lub naruszenia interesów jego uczestników, na żądanie Komisji, spółka prowadząca

platformę aukcyjną zawiesza obrót tymi dwudniowymi kontraktami na rynku kasowym, na okres nie dłuższy niż miesiąc.

2. Na żądanie Komisji, spółka prowadząca platformę aukcyjną wyklucza z obrotu wskazane przez Komisję dwudniowe kontrakty na rynku kasowym, w przypadku gdy obrót nimi zagraża w sposób istotny prawidłowemu funkcjonowaniu obrotu lub bezpieczeństwu obrotu na tej platformie, albo powoduje naruszenie interesów uczestników tego obrotu.

3. Żądanie, o którym mowa w ust. 1 i 2, powinno wskazywać szczegółowe przyczyny, które je uzasadniają.

4. Komisja, w przypadku otrzymania od organu nadzoru nad platformą aukcyjną w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej informacji o wystąpieniu przez ten organ z żądaniem zawieszenia lub wykluczenia z obrotu określonego dwudniowego kontraktu na rynku kasowym, występuje do spółki prowadzącej platformę aukcyjną z żądaniem odpowiednio zawieszenia lub wykluczenia z obrotu tych dwudniowych kontraktów na rynku kasowym, o ile nie spowoduje to znaczącego naruszenia interesów uczestników obrotu ani nie zagrazi bezpieczeństwu obrotu.

5. Spółka prowadząca platformę aukcyjną przekazuje niezwłocznie do publicznej wiadomości, za pośrednictwem agencji informacyjnej, o której mowa w art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej, informację o zawieszeniu lub wykluczeniu z obrotu określonych dwudniowych kontraktów na rynku kasowym.

6. Komisja podaje niezwłocznie do publicznej wiadomości informację o wystąpieniu z żądaniem, o którym mowa w ust. 1 i 2.

7. Spółka prowadząca platformę aukcyjną nie ponosi opłat za czynności agencji informacyjnej wynikające z przekazywania informacji, o których mowa w ust. 5.”.

Art. 113. W ustawie z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2014 r. poz. 455) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w pkt 1 w lit. u średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. w w brzmieniu:

„w) spółkę prowadzącą giełdę i spółkę prowadzącą rynek pozagiełdowy – w zakresie prowadzenia platformy aukcyjnej, o której mowa w art. 3 pkt 10a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;”;

- 2) w art. 33 w ust. 2 w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu:

„11) Krajowego administratora, o którym mowa w art. 3 pkt 22 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 03.05.2013, str. 1), w zakresie swoich kompetencji.”.

Art. 114. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.¹⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 273:

a) w ust. 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) przydzielone uprawnienia do emisji na zasadach określonych w ustawie z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...);”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego, który rozliczył emisję gazów cieplarnianych objętych systemem handlu uprawnieniami, zgodnie z przepisami ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych nie ponosi opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, w zakresie, w jakim emisja tych gazów została rozliczona uprawnieniami do emisji.”;

- 2) w art. 274 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Opłata za korzystanie ze środowiska w przypadku przydzielonych uprawnień do emisji stanowi iloczyn liczby uprawnień do emisji wydanych na rachunek posiadania operatora albo na rachunek posiadania operatora statków powietrznych w rejestrze Unii, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, i obowiązującej stawki opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza w zakresie dwutlenku węgla w roku, na który przydzielono uprawnienia.”;

¹⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238 oraz z 2014 r. poz. 40, 47, 457, 822, 1101, 1146, 1322 i 1662.

- 3) po art. 285 dodaje się art. 285a w brzmieniu:

„Art. 285a. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego, który nie rozliczył emisji gazów cieplarnianych objętych systemem handlu uprawnieniami, zgodnie z przepisami ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, wnosi opłatę za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza w zakresie emisji tych gazów w danym roku kalendarzowym do dnia 30 kwietnia następnego roku.”;

- 4) w art. 286a po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W raporcie wojewódzkim, o którym mowa w ust. 1, wojewódzki inspektor ochrony środowiska uwzględnia informacje na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych objętych systemem handlu uprawnieniami, określone w zweryfikowanych raportach o wielkości emisji, o których mowa w art. 79 ust. 3 albo art. 85 ust. 8 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, albo ostatecznych decyzjach określających szacunkową wielkość emisji, o których mowa w art. 86 ust. 5 i art. 87 ust. 2 tej ustawy.”;

- 5) w art. 288 w ust. 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) nie dokonał rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 91 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych – marszałek województwa wymierza opłatę, w drodze decyzji, na podstawie wykazu prowadzących instalacje i operatorów statków powietrznych, którzy nie dopełnili obowiązku rozliczenia wielkości emisji przekazanej przez Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.”;

- 6) w art. 401 w ust. 7:

- a) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) wpływy z opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych;”;

- b) po pkt 7 dodaje się pkt 7a w brzmieniu:

„7a) kwoty pomniejszeń, o których mowa w art. 402 ust. 4a;”;

7) w art. 401c ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Środki Narodowego Funduszu w wysokości nie mniejszej niż kwota przychodów, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 7 i 7a, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznacza się na finansowanie zadań Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.”;

8) w art. 402:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wpływy z tytułu opłat i kar stanowią w 20% dochód budżetu gminy, a w 10% – dochód budżetu powiatu, z zastrzeżeniem ust. 4a, 5 i 6.”,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:

„4a. Wpływy z tytułu opłat za wprowadzanie do powietrza dwutlenku siarki (SO₂) i tlenków azotu (NO_x) przed dokonaniem podziału, o którym mowa w ust. 4, pomniejsza się o kwotę stanowiącą 7,5% tych wpływów, która stanowi przychód Narodowego Funduszu.

4b. Zarząd województwa przekazuje kwotę pomniejszenia, o której mowa w ust. 4a, na rachunek bankowy Narodowego Funduszu.”.

Art. 115. W ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 153, z późn. zm.¹⁷⁾) w art. 19 po pkt 13a dodaje się pkt 13b w brzmieniu:

„13b) Krajowy administrator, o którym mowa w art. 3 pkt 22 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 03.05.2013, str. 1);”.

¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 167, poz. 1131, Nr 182, poz. 1228 i Nr 229, poz. 1497 oraz z 2011 r. Nr 230, poz. 1371.

Art. 116. W ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2014 r. poz. 1645 i 1662) w art. 1 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Zasady i tryb akredytacji weryfikatorów, w rozumieniu ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...), określają przepisy rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 1) oraz ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. W zakresie nieuregulowanym w tych przepisach dotyczącym składu krajowych jednostek weryfikujących lub działań i wymogów związanych z akredytacją stosuje się przepisy rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i niniejszej ustawy.”.

Art. 117. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.¹⁸⁾) w art. 17 w ust. 1 pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) nabywające usługi w zakresie przenoszenia uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, o których mowa w ustawie z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...), jeżeli łącznie spełnione są następujące warunki:

- a) usługodawcą jest podatnik, o którym mowa w art. 15, u którego sprzedaż nie jest zwolniona od podatku na podstawie art. 113 ust. 1 i 9,
- b) usługobiorcą jest podatnik, o którym mowa w art. 15;”.

Art. 118. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1537 oraz z 2015 r. poz. 73) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) rozporządzeniu 1031/2010 – rozumie się przez to rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE

¹⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1342, 1448, 1529 i 1530, z 2013 r. poz. 35, 1027 i 1608 oraz z 2014 r. poz. 312, 1171 i 1662.

Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1, z późn. zm.);”

b) w pkt 6 w lit. c średnik zastępuje się przecinkiem, dodaje się wyraz „oraz” i dodaje się lit. d w brzmieniu:

„d) rynek dwudniowych kontraktów na rynku kasowym, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia 1031/2010 – w zakresie, w jakim do obrotu tymi uprawnieniami do emisji stosuje się przepisy tego rozporządzenia;”;

2) w art. 3 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja jest właściwym organem w rozumieniu rozporządzenia 1031/2010, z wyłączeniem art. 55 ust. 1 tego rozporządzenia, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2012 z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego (Dz. Urz. UE L 86 z 24.03.2012, str. 1) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz. Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str.1).”;

3) w art. 7 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) wykonywanie innych zadań określonych przepisami prawa.”;

4) art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Art. 24. W związku z wykonywaniem zadań w zakresie nadzoru Komisja, Przewodniczący Komisji, upoważnieni przedstawiciele Komisji oraz pracownicy urzędu Komisji mają prawo dostępu do:

1) informacji poufnych w rozumieniu art. 154 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi lub informacji poufnych, o których mowa w art. 62 ust. 1 rozporządzenia 1031/2010, oraz informacji wewnętrznych w rozumieniu art. 37 lit. a rozporządzenia 1031/2010,

2) innych informacji, w tym informacji stanowiących tajemnicę zawodową, o której mowa w art. 19 ust. 1

– będących w posiadaniu osób fizycznych lub innych podmiotów, w szczególności wymienionych w art. 20, art. 21 i art. 23, jak również w art. 150 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Informacje te oraz informacje uzyskane przez Komisję, zgodnie z art. 20, art. 21 i art. 23, mogą być, jeżeli przepisy prawa nie stanowią inaczej,

wykorzystywane wyłącznie do wykonywania ustawowych zadań w zakresie nadzoru, w szczególności mogą stanowić dowód w postępowaniu administracyjnym prowadzonym przez Komisję.”;

5) w art. 25 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Komisja może, w drodze uchwały, zdecydować o przekazaniu do publicznej wiadomości informacji o:

- 1) przypadkach naruszenia przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, ustawy o ofercie publicznej, ustawy o funduszach inwestycyjnych, ustawy o giełdach towarowych oraz rozporządzenia 1031/2010,
- 2) środkach prawnych podjętych w celu przeciwdziałania naruszeniu przepisów, o których mowa w pkt 1, w tym o zastosowanych sankcjach oraz złożeniu zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, jak również o wszczęciu lub wyniku postępowania administracyjnego lub cywilnego,
- 3) zaistnieniu okoliczności wskazujących na dokonanie manipulacji, o której mowa w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi albo rozporządzeniu 1031/2010, lub popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia, o których mowa w przepisach wymienionych w pkt 1

– chyba że ujawnienie takich informacji narazi rynek kapitałowy na poważne niebezpieczeństwo lub spowoduje poniesienie przez osoby, których informacje te dotyczą, niewspółmiernej szkody.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, nie może zawierać danych osobowych osób, chyba że:

- 1) zapadło w stosunku do tych osób prawomocne orzeczenie lub
- 2) wydana została ostateczna decyzja w sprawie naruszenia przez te osoby przepisów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, lub
- 3) decyzji w sprawie naruszenia przez te osoby przepisów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, został nadany rygor natychmiastowej wykonalności.”.

Art. 119. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94 i 586 oraz z 2015 r. poz. 73) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3:

a) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) rozporządzeniu 1031/2010 – rozumie się przez to rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu,

kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1, z późn. zm.);”

b) po pkt 10 dodaje się pkt 10a w brzmieniu:

„10a) platformie aukcyjnej – rozumie się przez to platformę aukcyjną, która na podstawie przepisów niniejszej ustawy oraz rozporządzenia 1031/2010 jest upoważniona do pełnienia funkcji, o których mowa w art. 31 ust. 1 tego rozporządzenia;”

c) po pkt 30 dodaje się pkt 30a i 30b w brzmieniu:

„30a) dwudniowych kontraktach na rynku kasowym – rozumie się przez to dwudniowe kontrakty na rynku kasowym, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia 1031/2010;

30b) pięciodniowych kontraktach terminowych typu future – rozumie się przez to pięciodniowe kontrakty terminowe typu future, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia 1031/2010;”

2) po art. 13 dodaje się art. 13a w brzmieniu:

„Art. 13a. 1. Klienci firm inwestycyjnych wykonujących działalność, o której mowa w art. 69a ust. 1, mogą wnieść do Komisji skargę związaną z przestrzeganiem w związku z tą działalnością zasad postępowania określonych w art. 59 ust. 2 i 3 rozporządzenia 1031/2010.

2. Komisja, udzielając odpowiedzi na skargę dotyczącą sporu o charakterze cywilnoprawnym, informuje skarżącego o pozasądowych procedurach rozstrzygania sporów, w tym wskazuje właściwe sądy polubowne.

3. Do skarg, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 oraz z 2014 r. poz. 183).”

3) w art. 17 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określa, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowe warunki, jakie musi spełniać rynek regulowany oraz platforma aukcyjna,

2) szczegółowe warunki, jakie musi spełniać rynek oficjalnych notowań oraz emitencji papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na tym rynku

– przy uwzględnieniu konieczności zapewnienia bezpieczeństwa obrotu oraz ochrony interesów inwestorów uczestniczących w obrocie na tym rynku, w zakresie nieuregulowanym przepisami art. 17–20 i art. 27–37 rozporządzenia 1287/2006, a w odniesieniu do platformy aukcyjnej również zapewnienia bezpieczeństwa aukcji na prowadzonej platformie aukcyjnej oraz ochrony interesów uczestników aukcji, w zakresie nieuregulowanym art. 4–21, art. 30–32, art. 35, art. 38, art. 39, art. 41, art. 42, art. 44–58 i art. 60–64 rozporządzenia 1031/2010, z uwzględnieniem zagwarantowania warunków prowadzenia aukcji analogicznych jak przewidzianych dla rynku regulowanego.”;

4) po art. 20 dodaje się art. 20a w brzmieniu:

„Art. 20a. 1. W przypadku gdy wymaga tego bezpieczeństwo przebiegu aukcji pięciodniowymi kontraktami terminowymi typu future lub zagrożony jest interes uczestników rynku, spółka prowadząca platformę aukcyjną, na żądanie Komisji, unieważnia aukcję.

2. W przypadku gdy aukcja zostaje unieważniona na podstawie ust. 1, wolumen uprawnień do sprzedania na aukcji jest rozdzielany na zasadach określonych w art. 32 ust. 5 rozporządzenia 1031/2010.

3. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, powinno wskazywać szczegółowe przyczyny, które je uzasadniają.

4. Spółka prowadząca platformę aukcyjną przekazuje niezwłocznie do publicznej wiadomości, za pośrednictwem agencji informacyjnej, o której mowa w art. 58 ust. 1 ustawy o ofercie publicznej, informację o unieważnieniu aukcji i rozdzieleniu wolumenu uprawnień do sprzedania zgodnie z zasadami, o których mowa w ust. 2.

5. Komisja podaje niezwłocznie do publicznej wiadomości informację o wystąpieniu z żądaniem, o którym mowa w ust. 1, oraz informację, o której mowa w ust. 2.

6. Spółka prowadząca platformę aukcyjną nie ponosi opłat za czynności agencji informacyjnej wynikające z przekazywania informacji, o której mowa w ust. 4.”;

5) w art. 21 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przedmiotem działalności spółki prowadzącej giełdę może być wyłącznie prowadzenie giełdy, organizowanie alternatywnego systemu obrotu, prowadzenie

platformy aukcyjnej lub prowadzenie innej działalności w zakresie organizowania obrotu instrumentami finansowymi oraz działalności związanej z tym obrotem, z zastrzeżeniem ust. 3 i 3a.”;

6) po art. 29 dodaje się art. 29a i art. 29b w brzmieniu:

„Art. 29a. 1. Spółka prowadząca giełdę, która prowadzi obrót w zakresie instrumentów pochodnych, których cena zależy bezpośrednio lub pośrednio od ceny lub wartości uprawnień do emisji, może, za zezwoleniem Komisji, prowadzić platformę aukcyjną, na której jest prowadzona sprzedaż pięciodniowych kontraktów terminowych typu future, o ile po uzyskaniu zezwolenia platforma ta została wyznaczona na podstawie art. 30 ust. 1 lub 2 rozporządzenia 1031/2010 oraz została wpisana do wykazu, o którym mowa w Załączniku III tego rozporządzenia.

2. Spółka prowadząca giełdę, która organizuje obrót towarami giełdowymi, o których mowa w art. 21 ust. 3a, może, za zezwoleniem Komisji, prowadzić platformę aukcyjną, na której prowadzona jest sprzedaż dwudniowych kontraktów na rynku kasowym, o ile po uzyskaniu zezwolenia platforma ta została wyznaczona na podstawie art. 30 ust. 1 lub 2 rozporządzenia 1031/2010 oraz została wpisana do wykazu, o którym mowa w Załączniku III tego rozporządzenia.

3. Wniosek o udzielenie zezwolenia na prowadzenie platformy aukcyjnej, o której mowa w ust. 1 lub 2, zawiera:

- 1) wskazanie osób, które będą kierować działalnością w zakresie prowadzenia platformy aukcyjnej;
- 2) wskazanie rodzajów produktów, które będą sprzedawane na aukcjach organizowanych w ramach prowadzenia platformy aukcyjnej;
- 3) opis warunków technicznych i organizacyjnych prowadzenia platformy aukcyjnej;
- 4) opis zasad zarządzania ryzykiem związanym z prowadzeniem platformy aukcyjnej;
- 5) opis zasad określania algorytmu ustalającego kolejność ofert, o którym mowa w art. 7 ust. 2 rozporządzenia 1031/2010;
- 6) zasady określania metodyki, o której mowa w art. 7 ust. 6 rozporządzenia 1031/2010;
- 7) wskazanie podmiotów uprawnionych do świadczenia usług rozliczenia i rozrachunku, które będą dokonywać, na podstawie umowy ze spółką, czynności związanych z płatnościami i dostarczaniem uprawnień do emisji sprzedawanych na

aukcjach organizowanych przez platformę aukcyjną oraz zarządzaniem wnoszonych zabezpieczeń;

- 8) wskazanie zasad działania związanych z płatnościami, dostarczaniem uprawnień do emisji i zarządzaniem wnoszonych zabezpieczeń, wynikających z umów, o których mowa w pkt 7;
- 9) analizę ekonomiczno-finansową możliwości prowadzenia platformy aukcyjnej w okresie kolejnych 3 lat od dnia rozpoczęcia prowadzenia działalności platformy aukcyjnej.

4. Do wniosku dołącza się:

- 1) szczegółowe zasady organizowania aukcji;
- 2) regulamin zarządzania konfliktami interesów;
- 3) regulamin ochrony przepływu informacji poufnej, o której mowa w art. 62 ust. 1 rozporządzenia 1031/2010, oraz innych informacji stanowiących tajemnicę zawodową;
- 4) wewnętrzną procedurę w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
- 5) regulamin ochrony przepływu oraz przeciwdziałania wykorzystaniu informacji wewnętrznej, o której mowa w art. 37 lit. a rozporządzenia 1031/2010;
- 6) procedurę przeciwdziałania i ujawniania przypadków manipulacji na rynku, o której mowa w art. 37 lit. b rozporządzenia 1031/2010.

5. Osoby kierujące działalnością w zakresie prowadzenia platformy aukcyjnej powinny spełniać warunki, o których mowa w art. 25a ust.1.

6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się, jeżeli prowadzeniem platformy aukcyjnej kierują członkowie zarządu giełdy.

7. W celu ustalenia przestrzegania wymogów, określonych w rozporządzeniu 1031/2010 nałożonych na prowadzącego platformę aukcyjną, Komisja może żądać od spółki prowadzącej giełdę przedstawienia innych informacji i dokumentów dotyczących prowadzenia platformy aukcyjnej niż zawarte we wniosku.

8. Komisja rozpoznaje wniosek o zezwolenie na prowadzenie platformy aukcyjnej w terminie 2 miesięcy od dnia jego złożenia.

9. Zezwolenie zawiera:

- 1) firmę, siedzibę oraz adres spółki prowadzącej platformę aukcyjną;
- 2) wskazanie czynności, na wykonywanie których jest udzielone zezwolenie;

- 3) termin rozpoczęcia prowadzenia platformy aukcyjnej, nie dłuższy niż 12 miesięcy od dnia, w którym decyzja o udzieleniu zezwolenia stała się ostateczna.

10. Komisja odmawia udzielenia zezwolenia na prowadzenie platformy aukcyjnej, jeżeli z treści wniosku, załączonych do wniosku dokumentów i informacji lub informacji i dokumentów przedstawionych na żądanie Komisji wynika, że spółka prowadząca giełdę nie zapewni prowadzenia platformy aukcyjnej w sposób zgodny z przepisami prawa lub nie zapewni prowadzenia działalności w sposób niezagrażający bezpieczeństwu obrotu na tej platformie oraz należycie zabezpieczający interesy uczestników aukcji.

Art. 29b. 1. Prowadzenie platformy aukcyjnej odbywa się na zasadach określonych w rozporządzeniu 1031/2010, przepisach niniejszej ustawy oraz ustanowionych przez spółkę prowadzącą giełdę szczegółowych zasadach organizowania aukcji.

2. Szczegółowe zasady organizowania aukcji w szczególności określają:

- 1) produkty, które będą sprzedawane na aukcjach;
- 2) zasady ustalania i publikacji dat i godzin aukcji;
- 3) zasady ustalania i publikacji kalendarza aukcji;
- 4) zasady przeprowadzania aukcji;
- 5) format ofert składanych na aukcji oraz sposób ich składania;
- 6) wymagania, o których mowa w art. 19 ust. 2 lit. e i f rozporządzenia 1031/2010;
- 7) tryb wprowadzania środków zaradczych, o których mowa w art. 57 rozporządzenia 1031/2010;
- 8) rodzaje dokumentów i informacji wymaganych dla dokonania oceny, o której mowa w art. 19 ust. 3 rozporządzenia 1031/2010;
- 9) zasady rozpatrywania wniosków o dopuszczenie do składania ofert;
- 10) tryb i warunki odmowy udzielenia, cofnięcia lub zawieszenia dopuszczenia do składania ofert;
- 11) rodzaje alternatywnych możliwości dostępu do aukcji;
- 12) tryb i warunki przeprowadzenia kontroli podmiotów uprawnionych do bezpośredniego składania ofert na aukcjach, o których mowa w rozporządzeniu 1031/2010;
- 13) rodzaje kar, które mogą być stosowane wobec podmiotów uprawnionych do bezpośredniego składania ofert na aukcjach, naruszających obowiązki związane z uczestnictwem w aukcji;

- 14) sposób przeciwdziałania i ujawniania przypadków manipulacji lub manipulacji na rynku w rozumieniu art. 37 lit. b rozporządzenia 1031/2010;
 - 15) sposób przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
 - 16) sposób i tryb pozasądowego rozstrzygnięcia sporów dotyczących przebiegu aukcji;
 - 17) strukturę i wysokość opłat.”;
- 7) w art. 33 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Przedmiotem działalności spółki prowadzącej rynek pozagiełdowy może być wyłącznie organizowanie rynku pozagiełdowego, organizowanie alternatywnego systemu obrotu, prowadzenie platformy aukcyjnej lub prowadzenie innej działalności w zakresie organizowania obrotu instrumentami finansowymi oraz działalności związanej z tym obrotem, z zastrzeżeniem ust. 3 i 3a.”;
- 8) po art. 36 dodaje się art. 36a w brzmieniu:
- „Art. 36a. 1. Spółka prowadząca rynek pozagiełdowy, która prowadzi w ramach tego rynku obrót instrumentami finansowymi, których cena zależy bezpośrednio lub pośrednio od ceny lub wartości uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, może, za zezwoleniem Komisji, prowadzić platformę aukcyjną, na której prowadzona jest sprzedaż pięciodniowych kontraktów terminowych typu future, o ile po uzyskaniu zezwolenia platforma ta została wyznaczona na podstawie art. 30 ust. 1 lub 2 rozporządzenia 1031/2010 oraz została wpisana do wykazu, o którym mowa w Załączniku III rozporządzenia 1031/2010.
2. Spółka prowadząca rynek pozagiełdowy, która organizuje obrót towarami giełdowymi, o których mowa w art. 33 ust. 3a, może, za zezwoleniem Komisji, prowadzić platformę aukcyjną, na której prowadzona jest sprzedaż dwudniowych kontraktów na rynku kasowym, o ile po uzyskaniu zezwolenia platforma ta została wyznaczona na podstawie art. 30 ust. 1 lub 2 rozporządzenia 1031/2010 oraz została wpisana do wykazu, o którym mowa w Załączniku III rozporządzenia 1031/2010.
3. Przepisy art. 29a ust. 3–8 stosuje się odpowiednio.
4. Zezwolenie zawiera:
- 1) firmę, siedzibę oraz adres spółki prowadzącej platformę aukcyjną;
 - 2) wskazanie czynności, na wykonywanie których jest udzielone zezwolenie;
 - 3) termin rozpoczęcia prowadzenia platformy aukcyjnej, nie dłuższy niż 12 miesięcy od dnia, w którym decyzja o udzieleniu zezwolenia stała się ostateczna.

5. Komisja odmawia udzielenia zezwolenia na prowadzenie platformy aukcyjnej, jeżeli z treści wniosku, załączonych do wniosku dokumentów i informacji lub informacji i dokumentów przedstawionych na żądanie Komisji wynika, że spółka prowadząca rynek pozagiełdowy nie zapewni prowadzenia platformy aukcyjnej w sposób zgodny z przepisami prawa lub nie zapewni prowadzenia działalności w sposób niezagrażający bezpieczeństwu obrotu na tej platformie oraz należycie zabezpieczający interesy uczestników aukcji.”;

9) w art. 39 w ust. 4 po pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) sprzedaży na aukcji pięciodniowych kontraktów terminowych typu future.”;

10) w art. 48 w ust. 2 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje pkt 4 w brzmieniu:

„4) wykonywanie czynności przewidzianych dla systemu rozliczeniowego, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 31 rozporządzenia 1031/2010, oraz czynności przewidzianych dla systemu rozrachunkowego, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 36 rozporządzenia 1031/2010, na zasadach określonych w tym rozporządzeniu, na podstawie umowy z podmiotem prowadzącym platformę aukcyjną.”;

11) w art. 68a po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:

„4a. Przedmiotem działalności spółki prowadzącej izbę rozliczeniową może być również wykonywanie czynności przewidzianych dla systemu rozliczeniowego, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 31 rozporządzenia 1031/2010 na zasadach określonych w tym rozporządzeniu, na podstawie umowy z podmiotem prowadzącym platformę aukcyjną.

4b. Przedmiotem działalności spółki prowadzącej izbę rozrachunkową może być również wykonywanie czynności przewidzianych dla systemu rozrachunkowego, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 36 rozporządzenia 1031/2010, na zasadach określonych w tym rozporządzeniu, na podstawie umowy z podmiotem prowadzącym platformę aukcyjną.”;

12) po art. 69 dodaje się art. 69a–69e w brzmieniu:

„Art. 69a. 1. Dom maklerski, po uzyskaniu zezwolenia Komisji, może prowadzić działalność polegającą na nabywaniu na rachunek dającego zlecenie dwudniowych kontraktów na rynku kasowym na aukcjach organizowanych przez platformę aukcyjną.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być udzielone równocześnie z udzieleniem zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej. W przypadku

odmowy udzielenia zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej, Komisja odmawia udzielenia zezwolenia na prowadzenie działalności, o której mowa w ust. 1.

3. Działalność, o której mowa w ust. 1, może być prowadzona, z zastrzeżeniem art. 111 ust. 1a, wyłącznie przez podmioty, o których mowa w art. 18 ust. 1 lit. a, d i e rozporządzenia 1031/2010, a także domy maklerskie, o których mowa w ust. 1.

Art. 69b. 1. Wniosek o udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności, o której mowa w art. 69a ust. 1, zawiera:

- 1) dane osobowe osób, które odpowiadają za rozpoczęcie przez wnioskodawcę tych czynności lub będą kierować ich wykonywaniem;
- 2) opis warunków technicznych i organizacyjnych wykonywania czynności, o których mowa w art. 69a ust. 1;
- 3) analizę ekonomiczno-finansową możliwości wykonywania czynności objętych wnioskiem przez okres roku od dnia rozpoczęcia wykonywania tych czynności.

2. Do wniosku dołącza się:

- 1) regulamin wykonywania działalności, o której mowa w art. 69a ust. 1;
- 2) regulamin określający sposób wykonywania działalności, o której mowa w art. 69a ust. 1, w przypadku zamiaru wykonywania czynności na rzecz klienta detalicznego;
- 3) opis zasad wykonywania działalności, o której mowa w art. 69a ust. 1, w przypadku zamiaru wykonywania działalności na rzecz klienta profesjonalnego;
- 4) regulamin organizacyjny i opis systemu kontroli wewnętrznej;
- 5) regulamin zarządzania konfliktami interesów w zakresie działalności objętej wnioskiem;
- 6) regulamin ochrony przepływu informacji poufnej, o której mowa w art. 62 ust. 1 rozporządzenia 1031/2010, oraz innych informacji stanowiących tajemnicę zawodową;
- 7) wewnętrzną procedurę w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu w zakresie działalności objętej wnioskiem;
- 8) regulamin ochrony przepływu oraz przeciwdziałania wykorzystaniu informacji wewnętrznej, o której mowa w art. 37 lit. a rozporządzenia 1031/2010;
- 9) procedurę przeciwdziałania i ujawniania przypadków manipulacji na rynku, o której mowa w art. 37 lit. b rozporządzenia 1031/2010.

3. W celu ustalenia przestrzegania przez firmę inwestycyjną wymogów określonych w rozporządzeniu 1031/2010 Komisja może żądać przedstawienia innych informacji i dokumentów od wnioskodawcy.

Art. 69c. 1. Komisja rozpoznaje wnioski o udzielenie zezwolenia na wykonywanie działalności, o której mowa w art. 69a ust. 1, w terminie 2 miesięcy od dnia jego złożenia.

2. Zezwolenie zawiera:

- 1) firmę, siedzibę oraz adres firmy inwestycyjnej;
- 2) wskazanie działalności, na wykonywanie której jest udzielone zezwolenie;
- 3) termin rozpoczęcia wykonywania działalności, nie dłuższy niż 12 miesięcy od dnia, w którym decyzja o udzieleniu zezwolenia stała się ostateczna.

Art. 69d. Komisja odmawia udzielenia zezwolenia na wykonywanie działalności, o której mowa w art. 69a ust. 1, w przypadku gdy:

- 1) wniosek nie spełnia wymagań określonych w art. 69b ust. 1 i 2;
- 2) wniosek lub załączone do niego dokumenty nie są zgodne pod względem treści z przepisami prawa lub ze stanem faktycznym;
- 3) z analizy wniosku lub załączonych do niego dokumentów wynika, że wnioskodawca nie spełnia wymagań określonych w art. 19 ust. 3 i art. 59 ust. 2 i 3 rozporządzenia 1031/2010;
- 4) z analizy wniosku lub załączonych do niego dokumentów wynika, że wnioskodawca nie spełnia wymagań, o których mowa w art. 59 ust. 5 rozporządzenia 1031/2010;
- 5) z analizy wniosku lub załączonych do niego dokumentów wynika, że wykonywanie działalności, o której mowa w art. 69a ust. 1, może mieć negatywny wpływ na prawidłowe prowadzenie działalności maklerskiej, ciągłość i stabilność prowadzenia tej działalności, w tym sytuację finansową wnioskodawcy;
- 6) wnioskodawca nie przedstawi, na żądanie Komisji, informacji, o których mowa w art. 69b ust. 3.

Art. 69e. 1. Umowa o wykonywanie działalności, o której mowa w art. 69a ust. 1, powinna być zawarta w formie pisemnej, a w przypadku umowy zawieranej z klientem detalicznym – w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

2. W zakresie klasyfikacji klienta na potrzeby wykonywania działalności, o której mowa w art. 69a ust. 1, przepisy art. 3 pkt 39b i 39c oraz art. 3a stosuje się odpowiednio.”;

13) w art. 111:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Bank prowadzący działalność maklerską, po uzyskaniu zezwolenia Komisji, może prowadzić działalność polegającą na nabywaniu na rachunek dającego zlecenie dwudniowych kontraktów na rynku kasowym na aukcjach organizowanych przez platformę aukcyjną. Przepisy art. 69b–69e stosuje się odpowiednio.”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Działalność, o której mowa w ust. 1a, jest prowadzona w jednostce organizacyjnej, wyodrębnionej zgodnie z ust. 5.”;

14) w art. 149 w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu:

„11) monitorującego aukcję – w zakresie, o którym mowa w art. 53 ust. 1 rozporządzenia 1031/2010.”;

15) w art. 150 w ust. 1:

a) w pkt 15 w lit. b średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. c w brzmieniu:

„c) monitorującemu aukcję – w przypadku, o którym mowa w art. 53 ust. 3 i 4 rozporządzenia 1031/2010;”,

b) w pkt 17 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 18 w brzmieniu:

„18) przez spółki prowadzące rynek regulowany monitorującemu aukcję – w zakresie wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 53 ust. 3 i 4 rozporządzenia 1031/2010.”;

16) po art. 165 dodaje się art. 165a w brzmieniu:

„Art. 165a. 1. Komisja może cofnąć zezwolenie na prowadzenie platformy aukcyjnej przez spółkę prowadzącą giełdę, w przypadku gdy spółka ta:

- 1) nie rozpoczęła prowadzenia działalności objętej zezwoleniem w terminie wskazanym w decyzji w sprawie udzielenia zezwolenia;
- 2) przez okres co najmniej 6 miesięcy nie prowadziła działalności objętej zezwoleniem;
- 3) otrzymała zezwolenie na podstawie fałszywych oświadczeń lub dokumentów zaświadczających nieprawdę;

- 4) zaprzestała prowadzenia obrotu lub organizowania obrotu, o którym mowa w art. 29a ust. 2 pkt 1;
- 5) przestała spełniać warunki, które były podstawą udzielenia zezwolenia;
- 6) poważnie i systematycznie narusza przepisy prawa regulujące prowadzenie platformy aukcyjnej, w szczególności rozporządzenia 1031/2010;
- 7) nie przestrzega zasad uczciwego prowadzenia aukcji;
- 8) narusza interesy uczestników aukcji uprawnień do emisji.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 6–8, Komisja może:

- 1) odstąpić od zastosowania sankcji, o której mowa w ust. 1, i nałożyć, w drodze decyzji, na spółkę prowadzącą giełdę karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za ostatni rok obrotowy, a w przypadku braku takiego sprawozdania – karę pieniężną w wysokości do 10% prognozowanego przychodu określonego w przedłożonej Komisji analizie ekonomiczno-finansowej, o której mowa w art. 29a ust. 3 pkt 9,
- 2) zastosować sankcję, określoną w ust. 1, i jednocześnie nałożyć w drodze decyzji karę pieniężną, o której mowa w pkt 1

– jeżeli uzasadnia to charakter naruszeń, których dopuściła się spółka prowadząca giełdę, prowadząc platformę aukcyjną.

3. Wydanie decyzji przez Komisję następuje po przeprowadzeniu rozprawy.”;

- 17) po art. 166a dodaje się art. 166b w brzmieniu:

„Art. 166b. 1. Komisja może cofnąć zezwolenie na prowadzenie platformy aukcyjnej przez spółkę prowadzącą rynek pozagiełdowy, w przypadku gdy spółka ta:

- 1) nie rozpoczęła prowadzenia działalności objętej zezwoleniem w terminie wskazanym w decyzji w sprawie udzielenia zezwolenia;
- 2) przez okres co najmniej 6 miesięcy nie prowadziła działalności objętej zezwoleniem;
- 3) otrzymała zezwolenie na podstawie fałszywych oświadczeń lub dokumentów zaświadczających nieprawdę;
- 4) zaprzestała prowadzenia obrotu lub organizowania obrotu, o którym mowa w art. 29a ust. 2 pkt 1;
- 5) przestała spełniać warunki, które były podstawą udzielenia zezwolenia;
- 6) poważnie i systematycznie narusza przepisy prawa regulujące prowadzenie platformy aukcyjnej, w szczególności rozporządzenia 1031/2010;

- 7) nie przestrzega zasad uczciwego prowadzenia aukcji;
- 8) narusza interesy uczestników aukcji uprawnień do emisji.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 6–8, Komisja może:

- 1) odstąpić od zastosowania sankcji, o której mowa w ust. 1, i nałożyć, w drodze decyzji, na spółkę prowadzącą giełdę karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za ostatni rok obrotowy, a w przypadku braku takiego sprawozdania – karę pieniężną w wysokości do 10% prognozowanego przychodu określonego w przedłożonej Komisji analizie ekonomiczno-finansowej, o której mowa w art. 29a ust. 3 pkt 9,
- 2) zastosować sankcję określoną w ust. 1 i jednocześnie nałożyć, w drodze decyzji, karę pieniężną, o której mowa w pkt 1

– jeżeli uzasadnia to charakter naruszeń, których dopuściła się spółka prowadząca rynek pozagiełdowy prowadząc platformę aukcyjną.

3. Wydanie decyzji przez Komisję, następuje po przeprowadzeniu rozprawy.”;

- 18) po art. 167a dodaje się art. 167b w brzmieniu:

„Art. 167b. 1. Komisja może nałożyć na firmę inwestycyjną, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za ostatni rok obrotowy, a w przypadku braku takiego sprawozdania – karę pieniężną w wysokości do 10% prognozowanego przychodu określonego w przedłożonej Komisji analizie ekonomiczno-finansowej, o której mowa w art. 69b ust. 1 pkt 3, albo w sprawozdaniu finansowym, o którym mowa w art. 82 ust. 2 pkt 6, w przypadku gdy firma inwestycyjna narusza przepisy prawa dotyczące wykonywania działalności, o której mowa w art. 69a ust. 1, w szczególności rozporządzenia 1031/2010.

2. W przypadku gdy firma inwestycyjna jest podmiotem zależnym, podstawę do ustalenia wysokości kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, stanowi przychód wykazany w ostatnim zbadanym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym za ostatni rok obrotowy podmiotu dominującego.

3. W przypadku gdy jest możliwe ustalenie kwoty korzyści osiągniętej lub straty unikniętej przez firmę inwestycyjną w wyniku naruszenia, o którym mowa w ust. 1, zamiast kary, o której mowa w ust. 1, Komisja może nałożyć karę pieniężną w wysokości dwukrotnej kwoty osiągniętej korzyści lub unikniętej straty.

4. Komisja może cofnąć zezwolenie na prowadzenie działalności, o której mowa w art. 69a ust. 1, w przypadku gdy firma inwestycyjna:

- 1) poważnie i systematycznie narusza przepisy prawa regulujące wykonywanie tych czynności, w szczególności art. 59 ust. 2 i 3 rozporządzenia 1031/2010;
- 2) przez okres co najmniej 6 miesięcy nie prowadziła działalności objętej zezwoleniem;
- 3) przestała spełniać warunki, które były podstawą udzielenia zezwolenia;
- 4) otrzymała zezwolenie na podstawie fałszywych oświadczeń lub dokumentów potwierdzających nieprawdę.

5. W decyzji w sprawie cofnięcia zezwolenia na prowadzenia działalności, o której mowa w art. 69a ust. 1, Komisja może jednocześnie nałożyć karę pieniężną, o której mowa w ust. 1 lub ust. 3, jeżeli uzasadnia to charakter naruszeń, których dopuściła się firma inwestycyjna.

6. Wydanie decyzji przez Komisję następuje po przeprowadzeniu rozprawy.

7. W przypadku cofnięcia zezwolenia na wykonywanie działalności, o której mowa w art. 69a ust. 1, podmiot, który je utracił, nie może ponownie wystąpić z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na prowadzenie tej działalności przed upływem 5 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu zezwolenia stała się ostateczna, chyba że Komisja wyrazi zgodę na skrócenie tego terminu.

8. Przepisy ust. 1–5 stosuje się odpowiednio w przypadku powzięcia przez Komisję informacji o naruszeniu przez firmę inwestycyjną na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej przepisów regulujących prowadzenie działalności, o której mowa w art. 69a ust. 1, na terytorium tego państwa członkowskiego. W takim przypadku o zastosowaniu sankcji Komisja informuje właściwy organ nadzoru tego państwa członkowskiego.”;

19) po art. 169b dodaje się art. 169c w brzmieniu:

„Art. 169c. 1. W przypadku gdy spółka prowadząca rynek regulowany lub firma inwestycyjna narusza przepisy regulujące prowadzenie platformy aukcyjnej lub prowadzenie działalności, o której mowa w art. 69a ust. 1, Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć karę pieniężną do wysokości 5 000 000 euro na osoby odpowiedzialne za zaistniałe naruszenia.

2. Równowartość w złotych kwoty w euro wyznacza się w oparciu o średni kurs euro ogłoszony przez Narodowy Bank Polski w dniu 19 listopada 2010 r.

3. Wydanie decyzji przez Komisję następuje po przeprowadzeniu rozprawy.”.

Art. 120. W ustawie z dnia 8 grudnia 2006 r. o Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej (Dz. U. Nr 249, poz. 1829, z późn. zm.¹⁹⁾) w art. 4 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Agencja udostępnia nieodpłatnie organom Inspekcji Ochrony Środowiska, na ich wniosek, informacje niezbędne do oszacowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 86 i art. 87 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 121. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235, z późn. zm.²⁰⁾) w art. 21 w ust. 2 pkt 33 otrzymuje brzmienie:

„33) z zakresu ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...) o:

- a) decyzjach odmawiających uwzględnienia sprzeciwu, o których mowa w art. 10 ust. 8 tej ustawy,
- b) wykazach instalacji i liczbie przydzielonych uprawnień do emisji na dany rok, o których mowa w art. 25 ust. 4, art. 29 ust. 1 i art. 41 ust. 2, oraz stosownie do informacji, o których mowa w art. 69 ust. 12, art. 70 ust. 11, art. 71 ust. 7 i art. 72 ust. 10 tej ustawy,
- c) zezwoleniach, o których mowa w art. 50 tej ustawy,
- d) decyzjach, o których mowa w art. 86 ust. 5 i art. 87 ust. 2 tej ustawy,
- e) raportach na temat wielkości emisji z instalacji lub operacji lotniczych, o których mowa w art. 79 ust. 3 i art. 85 ust. 6 tej ustawy,
- f) decyzjach o wymierzeniu kary pieniężnej, o których mowa w art. 101 ust. 1, art. 102 ust. 1–3, art. 103 ust. 1 i 3 i art. 104 tej ustawy;”.

¹⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 19, poz. 100, z 2010 r. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 170, poz. 1015.

²⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238 oraz z 2014 r. poz. 587, 822, 850, 1101 i 1133.

Art. 122. W ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2013 r. poz. 1107 oraz z 2014 r. poz. 1101) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) aktywności – rozumie się przez to parametry charakteryzujące działalność, której skutkiem jest emisja, takie jak: wielkość produkcji, wielkość zużycia surowców lub paliw, ilość wytworzonych odpadów;”;

b) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) długoterminowej jednostce poświadczonej redukcji emisji – rozumie się przez to jednostkę, o której mowa w art. 3 pkt 9 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 03.05.2013, str. 1);”;

c) po pkt 14 dodaje się pkt 14a w brzmieniu:

„14a) jednostce rocznych limitów emisji – rozumie się przez to jednostkę, o której mowa w art. 3 pkt 27 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011;”;

d) uchyla się pkt 20a,

e) po pkt 24 dodaje się pkt 24a w brzmieniu:

„24a) tymczasowej jednostce poświadczonej redukcji emisji – rozumie się przez to jednostkę, o której mowa w art. 3 pkt 11 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011;”;

2) w art. 3:

a) w ust. 2:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zarządzanie zbiorem rachunków w rejestrze Unii podlegających jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 3 pkt 15 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...);”;

– pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) sporządzanie raportów, sprawozdań i prognoz dotyczących wielkości emisji;”;

– pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) administrowanie systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, o którym mowa w ustawie z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, w szczególności:

a) prowadzenie, w postaci elektronicznej, bazy danych zawierającej informacje o instalacjach, z których emisja gazów cieplarnianych jest objęta systemem, niezbędne do opracowania wykazów, o których mowa w art. 25 ust. 4, art. 26, art. 29 ust. 1 i art. 41 ust. 2, oraz informacji, o których mowa w art. 69 ust. 12, art. 70 ust. 11, art. 71 ust. 7 i art. 72 ust. 10 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, a także monitorowanie sposobu wywiązania się przez prowadzących instalacje z obowiązków związanych z systemem,

b) pełnienie funkcji prowadzącego aukcję uprawnień do emisji w rozumieniu art. 3 pkt 20 rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1, z późn. zm.),

- c) prowadzenie, w postaci elektronicznej, bazy danych zawierającej informacje o operatorach statków powietrznych wykonujących operacje lotnicze objęte systemem, niezbędne do monitorowania sposobu wywiązania się przez operatorów statków powietrznych z obowiązków związanych z uczestnictwem w systemie,
- d) obliczanie całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji dla instalacji, o której mowa w art. 25 ust. 2 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych,
- e) opiniowanie planów monitorowania wielkości emisji i planów poboru próbek, o których mowa w art. 53 ust. 2 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych,
- f) opiniowanie planów monitorowania w zakresie emisji z operacji lotniczych i dokumentów, o których mowa w art. 73 ust. 1 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz uproszczonych planów monitorowania w zakresie emisji z operacji lotniczych i planów monitorowania odnoszących się do monitorowania i raportowania w zakresie danych dotyczących tonokilometrów, o których mowa w art. 73 ust. 2 i 3 tej ustawy,
- g) sprawdzanie wniosków o przydział uprawnień do emisji dla instalacji nowej,
- h) sprawdzanie informacji w zakresie znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej,
- i) opracowywanie wykazu instalacji, które zaprzestały działalności,
- j) obliczanie dostosowanej rocznej liczby uprawnień do emisji dla instalacji, w których nastąpiło częściowe zaprzestanie działalności,
- k) zbieranie danych i opracowywanie analiz dotyczących systemu,
- l) opracowywanie sprawozdań dotyczących systemu w zakresie emisji gazów cieplarnianych z instalacji i z wykonywanych operacji lotniczych,
- m) przeprowadzanie oceny raportów na temat wielkości emisji w zakresie kompletności zawartych w nich danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nich ustaleń

z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 30) i z zatwierdzonym planem monitorowania,

- n) udzielanie wyjaśnień, opracowywanie materiałów informacyjnych i szkoleniowych oraz prowadzenie szkoleń dotyczących funkcjonowania systemu,
- o) współpraca z organami administracji publicznej w zakresie związanym z funkcjonowaniem systemu oraz realizacją zobowiązań międzynarodowych w zakresie systemu,
- p) opiniowanie, na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska, projektów aktów prawnych i dokumentów dotyczących funkcjonowania systemu,
- r) sporządzanie wykazów prowadzących instalacje oraz operatorów statków powietrznych, którzy naruszyli obowiązki związane z uczestnictwem w systemie, i przekazywanie ich właściwym organom, stosownie do art. 93, art. 94 i art. 96 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a–2c w brzmieniu:

„2a. Krajowy ośrodek może także wykonywać zadania związane z:

- 1) monitorowaniem działań w zakresie polityki klimatycznej, a także przygotowaniem analiz, przeglądów i ocen jej funkcjonowania;
- 2) prognozowaniem skutków realizacji polityki klimatycznej;
- 3) rozwijaniem narzędzi do wspomaganie realizacji celów systemu zarządzania emisjami oraz narzędzi do modelowania skutków gospodarczych, finansowych i społecznych realizacji polityki klimatycznej;
- 4) integracją systemów sprawozdawczości środowiskowej.

2b. Krajowy ośrodek współpracuje z Szefem Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań Krajowego ośrodka.

2c. Krajowy ośrodek współpracuje z organami administracji rządowej właściwymi w sprawach przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu

terroryzmu w zakresie niezbędnym do realizacji jego zadań ustawowych oraz rozporządzeń Komisji (UE), o których mowa w art. 4 pkt 1 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.”;

3) w art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Krajowy system obejmuje informacje o:

- 1) podmiotach korzystających ze środowiska;
- 2) miejscach korzystania ze środowiska, gdzie prowadzona jest działalność powodująca emisje;
- 3) urządzeniach, których eksploatacja powoduje emisje;
- 4) instalacjach, źródłach powstawania i miejscach emisji;
- 5) środkach technicznych mających na celu zapobieganie lub ograniczanie emisji;
- 6) wielkościach emisji;
- 7) wielkościach produkcji oraz charakterystyce surowców i paliw towarzyszących emisjom;
- 8) pozwoleniach zintegrowanych lub pozwoleniach na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w art. 181 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, w tym o rodzajach i ilościach gazów lub pyłów dopuszczonych do wprowadzenia do powietrza, zezwoleniach, o których mowa w przepisach o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, oraz o zgłoszeniach instalacji mogących negatywnie oddziaływać na środowisko z uwagi na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w art. 152 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 9) odstępstwach od dopuszczalnych wielkości emisji;
- 10) przedsięwzięciach inwestycyjnych, terminach ich realizacji oraz prognozowanych wielkościach emisji z tych przedsięwzięć lub sprawnościach redukcji emisji albo stężeniach substancji w gazach odlotowych planowanych do osiągnięcia w wyniku realizacji tych przedsięwzięć;
- 11) planowanych i rzeczywistych zmianach zdolności produkcyjnych, poziomach działalności oraz zmianach w działaniach w instalacji uczestniczącej w systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych lub braku takich zmian;
- 12) aktywnościach związanych z prowadzeniem działalności przemysłowej, transportem, rolnictwem, leśnictwem i sektorem usług;

- 13) wielkościach emisji związanych z prowadzeniem działalności przemysłowej, transportem, rolnictwem, leśnictwem i sektorem usług, wynikających z aktywności, o których mowa w pkt 12;
 - 14) prognozach zmian aktywności dla poszczególnych sektorów gospodarki, o których mowa w art. 9 ust. 1.”;
- 4) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:
- „Art. 6a. Informacje jednostkowe zawarte w raportach, o których mowa w art. 7 ust. 1, wprowadzane do Krajowej bazy, a także informacje jednostkowe zawarte w zestawieniach informacji i raportach, o których mowa w art. 3 ust. 3–5, nie są informacjami publicznymi w rozumieniu przepisów o dostępie do informacji publicznej.”;
- 5) w art. 7:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot korzystający ze środowiska, którego działalność powoduje emisje, sporządza i wprowadza do Krajowej bazy, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, raport zawierający informacje wskazane w art. 6 ust. 2 pkt 1–10, dotyczące poprzedniego roku kalendarzowego.”,
 - b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Jeżeli w trakcie roku kalendarzowego prawa i obowiązki podmiotu korzystającego ze środowiska przejmuje inny podmiot, obowiązek sporządzenia i wprowadzenia raportu za ten rok, spoczywa na tym podmiocie, z zastrzeżeniem ust. 2b.

2b. Jeżeli nowy podmiot korzystający ze środowiska nie jest następcą prawnym poprzedniego podmiotu, każdy z nich sporządza i wprowadza raport za okres, w którym prowadził działalność objętą obowiązkiem sporządzenia raportu.”,
 - c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Wielkości emisji zawarte w raporcie, o którym mowa w ust. 1, ustala się na podstawie prowadzonych pomiarów lub na podstawie informacji o wielkości produkcji, zużyciu paliw lub surowców i odpowiadających tym wielkościom wskaźników emisji.

4. Minister właściwy do spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia, rodzaje gazów cieplarnianych i innych substancji objętych bilansowaniem emisji dla poszczególnych rodzajów instalacji oraz sposoby

ustalania wielkości emisji, kierując się potrzebą zapewnienia wysokiej jakości danych o emisji, w tym zapewnienia ich wiarygodności i spójności, oraz biorąc pod uwagę rozwój w zakresie dostępnych metod i technologii służących redukcji emisji.”,

d) uchyla się ust. 5 i 6,

e) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji zawartych w raporcie oraz sposób jego wprowadzania do Krajowej bazy, kierując się potrzebą zapewnienia sprawnego funkcjonowania Krajowej bazy oraz jednolitości danych zawartych w tej bazie.”,

f) uchyla się ust. 8;

6) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a. 1. Informacje i dane zawarte w raportach, o których mowa w art. 7 ust. 1, są dostępne dla Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, a także dla właściwego ze względu na miejsce korzystania ze środowiska wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, w trybie połączenia z siecią teleinformatyczną, po zalogowaniu się do konta w Krajowej bazie, za pomocą identyfikatora i hasła dostępu.

2. Identyfikator i hasło dostępu nadawane są przez Krajowy ośrodek na wniosek organów Inspekcji Ochrony Środowiska, o których mowa w ust. 1.

3. Realizacja dostępu, o którym mowa w ust. 1, następuje z wykorzystaniem bezpiecznej transmisji danych w sposób gwarantujący ich nienaruszalność.

4. Dostęp, o którym mowa w ust. 1, jest nieodpłatny.”;

7) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. 1. Krajowy ośrodek przeprowadza analizę informacji zawartych w raportach wprowadzonych przez podmiot korzystający ze środowiska do Krajowej bazy.

2. W przypadku wątpliwości dotyczących prawidłowości podanych w raporcie informacji Krajowy ośrodek występuje do podmiotu korzystającego ze środowiska o udzielenie wyjaśnień lub dokonanie korekty raportu.

3. Podmiot korzystający ze środowiska w terminie 14 dni od dnia otrzymania wystąpienia, o którym mowa w ust. 2, udziela wyjaśnień lub dokonuje korekty raportu.

4. Jeżeli podmiot korzystający ze środowiska, który eksploatuje:

1) instalację wymagającą pozwolenia zintegrowanego lub

- 2) instalację wymagającą pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, lub
- 3) źródło spalania paliw, o którym mowa w art. 157a ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW

– nie dopełni obowiązku, o którym mowa w ust. 3, Krajowy ośrodek może zawiadomić o tym wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska w terminie do dnia 15 września.

5. W przypadku podmiotu korzystającego ze środowiska, o którym mowa w ust. 4 pkt 1 lub 2, wojewódzki inspektor ochrony środowiska dokonuje sprawdzenia informacji zawartych w raporcie, w zakresie objętym wystąpieniem, o którym mowa w ust. 2.

6. Wyniki sprawdzenia, o którym mowa w ust. 5, wojewódzki inspektor ochrony środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi i podmiotowi korzystającemu ze środowiska.

7. Jeżeli ze sprawdzenia informacji zawartych w raporcie wynika potrzeba korekty raportu, podmiot korzystający ze środowiska dokonuje korekty raportu w terminie 14 dni od dnia otrzymania wyników sprawdzenia.”;

8) w art. 9:

a) w ust. 1:

– pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) zaopatrzenia w ciepło;

3) górnictwa i wydobywania;”;

– pkt 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5) produkcji żelaza i stali;

6) produkcji metali nieżelaznych;”;

– w pkt 17 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 18 w brzmieniu:

„18) przemysłu spożywczego.”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Prognozy zmian aktywności, o których mowa w ust. 1, zawierają informację o politykach i działaniach prowadzących do redukcji emisji gazów cieplarnianych lub zwiększenia pochłaniania dwutlenku węgla w wyniku działalności, o której mowa w art. 2 pkt 11.”;

9) w art. 10 w ust. 2 uchyla się pkt 2;

10) po art. 11 dodaje się art. 11a i 11b w brzmieniu:

„Art. 11a. 1. Krajowy ośrodek przygotowuje i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska, na 30 dni przed terminami wynikającymi z przepisów prawa Unii Europejskiej dotyczących ochrony środowiska, sprawozdania, o których mowa art. 6 decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwo członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 136), zwanej dalej „decyzją nr 2009/406/WE”, zgodnie z wymaganiami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmian klimatu, oraz uchylającego decyzję 280/2004/WE (Dz. Urz. UE L 165 z 18.06.2013, str. 13), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 525/2013”.

2. Minister właściwy do spraw środowiska uzgadnia sprawozdania, o których mowa w ust. 1, z członkami Rady Ministrów i przedstawia do akceptacji Radzie Ministrów.

3. Sprawozdania, o których mowa w ust. 1, dotyczą:

- 1) krajowej rocznej emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji;
- 2) poziomu wykorzystania, podziału geograficznego, rodzajów i przyjętych kryteriów jakościowych wykorzystanych jednostek poświadczonej redukcji emisji i jednostek redukcji emisji;
- 3) przewidywanych postępów w realizacji decyzji z uwzględnieniem krajowych polityk, działań i prognoz;
- 4) planowanych dodatkowych krajowych polityk i działań mających na celu dalszą redukcję emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji ponad to, co wynika z decyzji nr 2009/406/WE.

4. Jeżeli do rozliczenia krajowej rocznej emisji gazów cieplarnianych wykorzystano jednostki poświadczonej redukcji emisji lub jednostki redukcji emisji, o których mowa w art. 97 ust. 1 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do

emisji gazów cieplarnianych, w sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, zamieszcza się uzasadnienie dotyczące wykorzystania tych jednostek.

5. Na podstawie sprawozdań, o których mowa w ust. 1, i sprawozdania, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, minister właściwy do spraw środowiska przygotowuje sprawozdanie, o którym mowa w art. 17 rozporządzenia nr 525/2013, i przedstawia w terminie do dnia 31 lipca każdego roku Komisji Europejskiej.

6. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 5, minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra.

Art. 11b. 1. Krajowy ośrodek przygotowuje projekty raportów w zakresie wypełniania zobowiązań wynikających z Konwencji Klimatycznej i Protokołu z Kioto zgodnie z wymogami zawartymi w wytycznych określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej lub umowach międzynarodowych.

2. Projekty raportów, o których mowa w ust. 1, sporządza się w szczególności na podstawie informacji, danych i analiz przekazywanych przez organy administracji publicznej, informacji i danych zawartych w Krajowej bazie, informacji zawartych w prognozach zmian aktywności, o których mowa w art. 9 ust. 1, oraz innych informacji i danych udostępnianych przez organizacje samorządu gospodarczego i organizacje pracodawców, a także fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej.

3. Informacje, dane i analizy, o których mowa w ust. 2, obejmują w szczególności:

- 1) krótkookresowe i długookresowe prognozy makroekonomiczne;
- 2) krajowe i sektorowe polityki i strategie gospodarcze;
- 3) informacje dotyczące:
 - a) podejmowanych działań przyczyniających się do ograniczania lub redukcji emisji,
 - b) rodzajów stosowanych instrumentów prawnych, ekonomicznych i administracyjnych wspomagających redukcję emisji,
 - c) oceny stanu jakości środowiska wykonywanych w ramach państwowego monitoringu środowiska.

4. Na wniosek Krajowego ośrodka organy administracji publicznej przekazują dane, informacje lub analizy niezbędne do sporządzenia projektów raportów, o których mowa w ust. 1.

5. Krajowy ośrodek, realizując zadania, o których mowa w ust. 1, może występować o udostępnienie niezbędnych danych, informacji lub analiz do organizacji samorządu gospodarczego, organizacji pracodawców lub funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej.”;

11) w art. 12 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Prognozy wielkości emisji obejmują okres 20 lat i są aktualizowane po upływie 5 lat.”;

12) w art. 13 w ust. 2:

a) uchyla się pkt 2 i 3,

b) w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) zarządzanie krajowym limitem emisji gazów cieplarnianych i obrót jednostkami rocznych limitów emisji.”;

13) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. 1. Realizacja programów i projektów związanych z ochroną środowiska, ograniczaniem lub unikaniem emisji gazów cieplarnianych, pochłanianiem oraz sekwestracją dwutlenku węgla (CO₂) może odbywać się w szczególności w ramach:

- 1) Krajowego systemu zielonych inwestycji;
- 2) projektów wspólnych wdrożeń;
- 3) projektów mechanizmu czystego rozwoju;
- 4) projektów redukcji emisji gazów cieplarnianych poza systemem handlu uprawnieniami do emisji.

2. Minister właściwy do spraw środowiska może określić, w drodze rozporządzenia, sposób realizacji oraz wydawania uprawnień do emisji lub jednostek z tytułu realizacji projektów, o których mowa w ust. 1 pkt 4, uwzględniając wymagania dotyczące projektów zmniejszających emisje gazów cieplarnianych nieobjętych systemem wspólnotowym i wydawania uprawnień lub jednostek na te projekty, wynikające z przepisów Unii Europejskiej.”;

14) w art. 16 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Sektorowy plan redukcji emisji może zawierać także:

- 1) działania prowadzące do ograniczenia emisji z transportu;
- 2) działania zmierzające do zmiany rodzaju lub jakości paliw dopuszczonych do obrotu gospodarczego;

- 3) działania zmierzające do ograniczenia niskiej, rozproszonej emisji komunalno-bytowej;
 - 4) inne działania zmierzające do ograniczania krajowych emisji.”;
- 15) uchyla się rozdział 5;
- 16) po art. 18 dodaje się art. 18a w brzmieniu:

„Art. 18a. 1. Jednostki Kioto, jednostki rocznych limitów emisji, długoterminowe jednostki poświadczonej redukcji emisji, tymczasowe jednostki poświadczonej redukcji emisji są utrzymywane na odpowiednich rachunkach w rejestrze Unii, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

2. Jednostki Kioto, jednostki rocznych limitów emisji, długoterminowe jednostki poświadczonej redukcji emisji, tymczasowe jednostki poświadczonej redukcji emisji należące do Skarbu Państwa są utrzymywane na krajowych rachunkach posiadania w rejestrze Unii.

3. Uprawnienia do emisji lub jednostki Kioto pozostające na zamkniętym rachunku w rejestrze Unii, w przypadku braku innej dyspozycji posiadacza tego rachunku, są przenoszone na krajowy rachunek posiadania w tym rejestrze.”;

- 17) po rozdziale 6 dodaje się rozdział 6a w brzmieniu:

„Rozdział 6a

Zarządzanie krajowym limitem emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji

Art. 21a. 1. Krajowy limit emisji gazów cieplarnianych, zwany dalej „krajowym limitem”, oznacza poziom emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji, o którym mowa w ustawie z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, wyznaczony dla każdego roku w decyzji Komisji nr 2013/162/UE z dnia 26 marca 2013 r. określającej roczne limity emisji państw członkowskich na lata 2013–2020 zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE (Dz. Urz. UE L 90 z 28.03.2013, str. 106, z późn. zm.). Krajowy limit wyrażony jest w jednostkach rocznych limitów emisji.

2. Rozliczanie emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji polega na równoważeniu krajowej rocznej emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji jednostkami

rocznych limitów emisji lub jednostkami, o których mowa w art. 21b, lub jednostkami, o których mowa w art. 21c ust. 1.

3. Jeżeli ze sprawozdania, o którym mowa w art. 11a ust. 3 pkt 1, wynika, że wynik rozliczenia emisji, o którym mowa w ust. 2, jest ujemny, minister właściwy do spraw środowiska może:

- 1) pobrać część krajowego limitu przyznanego na kolejny rok w ilości nie większej niż 5% krajowego limitu przewidzianego na rok, którego dotyczy sprawozdanie, lub
- 2) nabyć jednostki rocznych limitów emisji od innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

4. Jeżeli ze sprawozdania, o którym mowa w art. 11a ust. 3 pkt 1, wynika, że wynik rozliczenia emisji, o którym mowa w ust. 2, jest dodatni, nadwyżka krajowego limitu jest przenoszona na kolejny rok, z uwzględnieniem ust. 5.

5. Jeżeli ze sprawozdania, o którym mowa w art. 11a ust. 3 pkt 1, wynika, że wynik rozliczenia emisji, o którym mowa w ust. 2, jest dodatni, minister właściwy do spraw środowiska może zbyć nadwyżkę krajowego limitu innemu państwu członkowskiemu Unii Europejskiej.

Art. 21b. Minister właściwy do spraw środowiska może nabyć jednostki rocznych limitów emisji od innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w innych przypadkach niż określone w art. 21a ust. 3, kierując się ważnym gospodarczym interesem państwa.

Art. 21c. 1. Do rozliczenia emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji można wykorzystywać także:

- 1) jednostki lub uprawnienia z projektów, o których mowa w art. 14 ust. 1 pkt 4;
- 2) tymczasowe jednostki poświadczonej redukcji emisji i długoterminowe jednostki poświadczonej redukcji emisji;
- 3) podlegające wymianie zgodnie z art. 97 ust. 1 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych:
 - a) jednostki redukcji emisji i jednostki poświadczonej redukcji emisji wydane za redukcje emisji osiągnięte do końca 2012 r.,
 - b) jednostki redukcji emisji i jednostki poświadczonej redukcji emisji wydane za redukcje emisji osiągnięte od 2013 r., ale z projektów zarejestrowanych przed 2013 r.,

- c) jednostki poświadczonej redukcji emisji wydane w odniesieniu do redukcji emisji osiągniętej w krajach najslabiej rozwiniętych do czasu ratyfikacji przez te kraje porozumienia z Unią Europejską lub do 2020 r., w zależności od tego, które z tych zdarzeń nastąpi wcześniej.

2. Kraje najslabiej rozwinięte, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lit. c, oznaczają kraje znajdujące się na liście zatwierdzonej przez Radę Gospodarczą i Społeczną Organizacji Narodów Zjednoczonych.

3. W przypadku wykorzystania jednostek, o których mowa w ust. 1 pkt 2, minister właściwy do spraw środowiska zastępuje je, przed datą ich wygaśnięcia, innymi tymczasowymi jednostkami poświadczonej redukcji emisji i długoterminowymi jednostkami poświadczonej redukcji emisji lub innymi jednostkami Kioto.

4. Wykorzystanie jednostek, o których mowa w ust. 1 pkt 2, jest ograniczone do limitu określonego w art. 5 ust. 4 decyzji nr 406/2009/WE.

5. Niewykorzystany w danym roku limit, o którym mowa w ust. 4, może zostać przeniesiony na kolejne lata do 2020 r. lub zbyty na rzecz innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej z zachowaniem limitu określonego na podstawie art. 5 ust. 6 decyzji nr 406/2009/WE. Decyzję o przeniesieniu lub zbyciu tego limitu podejmuje minister właściwy do spraw środowiska.

Art. 21d. 1. Minister właściwy do spraw środowiska wykonuje obowiązki, o których mowa w art. 21a ust. 3 i 5 oraz art. 21c ust. 5, kierując się strategią zarządzania krajowym limitem.

2. Strategię zarządzania krajowym limitem opracowuje minister właściwy do spraw środowiska i uzgadnia ją z członkami Rady Ministrów. Rada Ministrów zatwierdza strategię w drodze uchwały.

3. Strategia zawiera w szczególności założenia i wytyczne metodyki rozliczania i prognozowania emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji z uwzględnieniem:

- 1) rzeczywistych emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji w danym roku w Rzeczypospolitej Polskiej i innych państwach członkowskich Unii Europejskiej;
- 2) prognozowanych w kolejnych latach krajowych emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji w Rzeczypospolitej Polskiej i innych państwach członkowskich Unii Europejskiej;

- 3) ceny jednostek Kioto, jednostek rocznych limitów emisji, tymczasowych jednostek poświadczonej redukcji emisji i długoterminowych jednostek poświadczonej redukcji emisji;
- 4) rozkładu geograficznego projektów, z których pochodzą jednostki, o których mowa w pkt 3;
- 5) wielkości popytu i podaży jednostek na rynku unijnym i międzynarodowym;
- 6) tendencji w zakresie przemieszczania emisji gazów cieplarnianych objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji poza ten system.

4. Strategia zarządzania krajowym limitem nie jest dokumentem planistycznym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2014 r. poz. 1649).

Art. 21e. 1. Wpływy ze zbycia jednostek rocznych limitów emisji lub niewykorzystanego w danym roku limitu, o którym mowa w art. 21c ust. 4, stanowią dochód budżetu państwa.

2. Nabycie jednostek rocznych limitów emisji oraz jednostek, o których mowa w art. 21c ust. 1, lub niewykorzystanego w danym roku przez inne państwa członkowskie Unii Europejskiej limitu, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji nr 406/2009/WE, następuje ze środków budżetu państwa.

3. Do zbycia lub nabycia jednostek rocznych limitów emisji oraz jednostek, o których mowa w art. 21c ust. 1, lub niewykorzystanego w danym roku limitu, o którym mowa w art. 21b ust. 4, przepisy art. 19 stosuje się odpowiednio.

Art. 21f. 1. Jeżeli mimo podjęcia działań, o których mowa w art. 21a ust. 3 i art. 21b, wynik rozliczenia emisji, o którym mowa w art. 21a ust. 2, pozostaje ujemny, minister właściwy do spraw środowiska poleca Krajowemu ośrodkowi opracowanie planu działań korygujących. Polecenie w sprawie opracowania planu działań korygujących wydaje się w terminie 7 dni od zakończenia czteromiesięcznego okresu, o którym mowa w art. 19 ust. 7 rozporządzenia nr 525/2013.

2. Plan działań korygujących opracowuje się bez uszczerbku dla obowiązku zastosowania środków korygujących określonych w art. 7 ust. 1 lit. a i c decyzji nr 406/2009/WE.

3. Plan działań korygujących opracowuje się w szczególności na podstawie informacji, danych i analiz przekazywanych przez organy administracji publicznej, informacji i danych zawartych w Krajowej bazie, informacji zawartych w prognozach

zmian aktywności, o których mowa w art. 9 ust. 1, oraz innych informacji i danych udostępnianych przez organizacje samorządu gospodarczego i organizacje pracodawców, a także fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej.

4. Informacje, dane i analizy, o których mowa w ust. 3, obejmują w szczególności:

- 1) krótkookresowe i długookresowe prognozy makroekonomiczne;
- 2) krajowe i sektorowe polityki i strategie gospodarcze;
- 3) informacje dotyczące:
 - a) podejmowanych działań przyczyniających się do ograniczania lub redukcji emisji,
 - b) rodzajów stosowanych instrumentów prawnych, ekonomicznych i administracyjnych wspomagających redukcję emisji,
 - c) oceny stanu jakości środowiska wykonywanych w ramach państwowego monitoringu środowiska.

5. Na wniosek Krajowego ośrodka organy administracji publicznej przekazują dane, informacje lub analizy niezbędne do sporządzenia projektów planów, o których mowa w ust.1.

6. Krajowy ośrodek, przygotowując projekt planu działań korygujących, może występować o udostępnienie niezbędnych danych, informacji lub analiz do organizacji samorządu gospodarczego, organizacji pracodawców lub funduszy ochrony środowiska.

7. Plan działań korygujących, o którym mowa w ust. 1, określa:

- 1) działania, jakie zostaną wdrożone w celu wypełnienia krajowego limitu;
- 2) harmonogram wdrożenia działań, o których mowa w pkt 1.

8. Projekt planu działań korygujących opracowuje się w terminie nie krótszym niż 3 miesiące od dnia wydania polecenia, o którym mowa w ust. 1, i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska. Minister właściwy do spraw środowiska uzgadnia plan działań korygujących z członkami Rady Ministrów i przedstawia go do akceptacji Radzie Ministrów.

9. Zaakceptowany przez Radę Ministrów plan działań korygujących minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej nie później niż w terminie 3 miesięcy po zamknięciu rachunku zgodności, o którym mowa w art. 31 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) 389/2013.”;

18) w art. 30 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Minister właściwy do spraw środowiska, biorąc pod uwagę wyniki naboru, o którym mowa w art. 29 ust. 1, oraz opinię Rady Konsultacyjnej, akceptuje poszczególne programy i projekty umieszczone na liście, o której mowa w ust. 2, lub odmawia akceptacji, w drodze decyzji, poszczególnych programów i projektów.”;

19) w art. 38:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Realizacja projektu wspólnych wdrożeń, niezależnie od wybranej ścieżki, wymaga uzyskania listu popierającego, a następnie listu zatwierdzającego, wydawanego przez ministra właściwego do spraw środowiska.”,

b) uchyla się ust. 1a,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje list popierający i list zatwierdzający, w drodze decyzji, każdy po uzyskaniu opinii Krajowego ośrodka, jeżeli projekt spełnia warunki określone w art. 39.”,

d) uchyla się ust. 2a,

e) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Krajowy ośrodek wydaje opinię, w drodze postanowienia, w terminie:

- 1) 30 dni od dnia doręczenia wniosku w przypadku listu popierającego;
- 2) 45 dni od dnia doręczenia wniosku w przypadku listu zatwierdzającego.

4. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje list popierający oraz list zatwierdzający albo odmawia ich wydania, w terminie 30 dni od dnia otrzymania opinii Krajowego ośrodka.”,

f) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. Kopię decyzji stwierdzającej wygaśnięcie listu popierającego minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi w terminie 14 dni od dnia jej wydania.”;

20) w art. 39 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) nie wpływa na obniżenie emisji gazów cieplarnianych objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji z instalacji uczestniczącej w systemie handlu uprawnieniami do emisji;”;

21) w art. 40:

a) w ust. 5 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) oświadczenie zgłaszającego, że projekt nie będzie wpływał na obniżenie emisji gazów cieplarnianych z instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych;

2) raport akredytowanej niezależnej jednostki lub jednostki uprawnionej potwierdzający, że projekt nie będzie wpływał na obniżenie emisji gazów cieplarnianych objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji z instalacji uczestniczącej w systemie handlu uprawnieniami do emisji.”,

b) w ust. 7 uchyla się pkt 5;

22) w art. 42 w ust. 1 uchyla się pkt 5a i 5b;

23) w art. 45:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Okres sprawozdawczy nie może być dłuższy niż rok.”,

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Raport z weryfikacji, o którym mowa w ust. 6, określa liczbę jednostek redukcji emisji uzyskanych w wyniku realizacji projektu wspólnych wdrożeń w danym okresie sprawozdawczym, z podziałem na lata kalendarzowe.”;

24) w art. 50:

a) uchyla się ust. 2a,

b) w ust. 4 uchyla się pkt 3a;

25) załącznik do ustawy otrzymuje brzmienie:

„Załącznik

Wykaz gazów cieplarnianych i innych substancji wprowadzanych do powietrza objętych systemem zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji

Lp.	Substancje	Nr CAS ¹⁾
1	2	3
Gazy cieplarniane		
1	Dwutlenek węgla (Ditlenek węgla CO ₂)	124-38-9
2	Metan (CH ₄)	74-82-8
3	Podtlenek azotu (N ₂ O)	10024-97-2

Lp.	Substancje	Nr CAS ¹⁾
1	2	3
4	Heksafluorek siarki (SF ₆)	2551-62-4
5	Trifluorek azotu (NF ₃)	7783-54-2
6	Fluorowęglowodory (HFCs)	
6.1	HFC-23 (CHF ₃)	75-46-7
6.2	HFC-32 (CH ₂ F ₂)	75-10-5
6.3	HFC-41 (CH ₃ F)	593-53-3
6.4	HFC-125 (C ₂ HF ₅)	354-33-6
6.5	HFC-134 (C ₂ H ₂ F ₄)	359-35-3
6.6	HFC-134a (C ₂ H ₂ F ₄)	811-97-2
6.7	HFC-143 (C ₂ H ₃ F ₃)	430-66-0
6.8	HFC-143a (C ₂ H ₃ F ₃)	420-46-2
6.9	HFC-152 (C ₂ H ₄ F ₂)	624-72-6
6.10	HFC-152a (C ₂ H ₄ F ₂)	75-37-6
6.11	HFC-161 (C ₂ H ₅ F)	353-36-6
6.12	HFC-227ea (C ₃ HF ₇)	431-89-0
6.13	HFC-236cb (C ₃ H ₂ F ₆)	677-56-5
6.14	HFC-236ea (C ₃ H ₂ F ₆)	431-63-0
6.15	HFC-236fa (C ₃ H ₂ F ₆)	690-39-1
6.16	HFC-245fa (C ₃ H ₃ F ₅)	460-73-1
6.17	HFC-245ca (C ₃ H ₃ F ₅)	679-86-7
6.18	HFC-365mfc (C ₄ H ₅ F ₅)	406-58-6
6.19	HFC-43-10mee (C ₅ H ₂ F ₁₀)	138495-42-8
7	Perfluorowęglowodory (PFCs)	
7.1	PFC-14, Perfluorometan, (CF ₄)	75-73-0

Lp.	Substancje	Nr CAS ¹⁾
1	2	3
7.2	PFC-116, Perfluoroetan, (C ₂ F ₆)	76-16-4
7.3	PFC-218, Perfluoropropan, (C ₃ F ₈)	76-19-7
7.4	PFC-318, Perfluorocyklobutan, (c-C ₄ F ₈)	115-25-3
7.5	Perfluorocyklopropan, (c- C ₃ F ₆)	931-91-9
7.6	PFC-3-1-10, Perfluorobutan, (C ₄ F ₁₀)	355-25-9
7.7	PFC-4-1-12, Perfluoropentan, (C ₅ F ₁₂)	678-26-2
7.8	PFC-5-1-14, Perfluoroheksan, (C ₆ F ₁₄)	355-42-0
7.9	PFC-9-1-18, Perfluorodekalina (C ₁₀ F ₁₈)	306-94-5
Inne substancje		
8	Akrylonitryl	107-13-1
9	Aldryna	309-00-2
10	Amoniak (NH ₃)	7664-41-7
11	Antracen	120-12-7
12	Arsen i jego związki (jako As) ²⁾	
13	Azbest	1332-21-4
14	Benzen	71-43-2
15	Benzo(a)piren	50-32-8
16	Bizmut i jego związki (jako Bi) ²⁾	
17	Cer i jego związki (jako Ce) ²⁾	
18	Chlor i jego związki nieorganiczne (jako HCl)	
19	Chlordan	57-74-9
20	Chlordekon	143-50-0
21	Chlorek winylu	75-01-4
22	Chlorofluorowęglowodory (CFCs) ³⁾	

Lp.	Substancje	Nr CAS ¹⁾
1	2	3
23	Chrom i jego związki (jako Cr) ²⁾	
24	Cyjanowodór (HCN)	74-90-8
25	Cyna i jej związki (jako Sn) ²⁾	
26	Cynk i jego związki (jako Zn) ²⁾	
27	Dichlorodifenylotrichloroetan (DDT)	50-29-3
28	Dichlorometan (DCM)	75-09-2
29	Dieldryna	60-57-1
30	Disiarczek węgla	75-15-0
31	Di-(2-etyloheksylo)ftalan (DEHP)	117-81-7
32	Endryna	72-20-8
33	Fluor i jego związki nieorganiczne (jako HF)	
34	Halony ⁴⁾	
35	Heksabromobifenyl	36355-1-8
36	Heksachlorobenzen (HCB)	118-74-1
37	Heksachlorocykloheksan (HCH)	608-73-1
38	Heptachlor	76-44-8
39	Kadm i jego związki (jako Cd) ²⁾	
40	Kobalt i jego związki (jako Co) ²⁾	
41	Lindan	58-89-9
42	Mangan i jego związki (jako Mn) ²⁾	
43	Miedź i jej związki (jako Cu) ²⁾	
44	Mirex	2385-85-5
45	Molibden i jego związki (jako Mo) ²⁾	
46	Naftalen	91-20-3

Lp.	Substancje	Nr CAS ¹⁾
1	2	3
47	Niemetanowe lotne związki organiczne (NMLZO) ⁵⁾	
48	Nikiel i jego związki (jako Ni) ²⁾	
49	Ołów i jego związki (jako Pb) ²⁾	
50	Pentachlorobenzen	608-93-5
51	Pentachlorofenol (PCP)	87-86-5
52	Pierwiastki metaliczne i ich związki ²⁾ z wyjątkiem wymienionych w innych pozycjach	
53	Pierwiastki niemetaliczne z wyjątkiem wymienionych w innych pozycjach	
54	Polichlorodibenzodoksyny i polichlorodibenzofurany [PCDD + PCDF, dioksyny + furany] (jako Teq) ⁶⁾	
55	Polichlorowane bifenyle (PCB)	1336-36-3
56	Pył całkowity	
57	Pył PM10	
58	Pył PM2,5	
59	Rtęć i jej związki (jako Hg) ²⁾	
60	Substancje organiczne ⁷⁾	
61	Tetrachloroetylen (PER)	127-18-4
62	Tetrachlorometan (TCM)	56-23-5
63	Tlenek etylenu	75-21-8
64	Tlenek węgla (CO)	630-08-0

Objaśnienia:

- 1) Oznaczenie numeryczne substancji według Chemical Abstracts Service.
- 2) Wszystkie metale jako masa całkowita tego pierwiastka we wszystkich formach chemicznych obecnych w emisji.
- 3) Masa całkowita substancji, w tym ich izomerów, wymienionych w grupach I i II załącznika I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1005/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz. Urz. UE L 286 z 31.10.2009, str. 1, z późn. zm.).

- 4) Masa całkowita substancji, w tym ich izomerów, wymienionych w grupach III i VI załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1005/2009.
- 5) NMLZO – niemetanowe lotne związki organiczne – związki organiczne, z wyjątkiem metanu, oraz frakcja kreozotu, mające w temperaturze 293,15 K prężność par nie mniejszą niż 0,01 kPa, względnie posiadające analogiczną lotność w szczególnych warunkach użytkowania; z wyjątkiem wymienionych w pozycjach 6–8, 14, 21, 22, 28, 34, 61–63, 68–70, 72, 75–77.
- 6) Wyrażone jako I-TEQ.
- 7) Substancje organiczne w postaci gazów i par, w tym lotne związki organiczne, w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny oznaczany metodą ciągłej detekcji płomieniowo-jonizacyjnej; dotyczy instalacji spalania i współspalania odpadów oraz instalacji, w których stosowane są rozpuszczalniki organiczne, objętych standardami emisyjnymi.
- 8) Masa całkowita substancji, w tym ich izomerów, wymienionych w grupie VIII załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1005/2009.”.

Rozdział 16

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 123. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy:

- 1) rachunki posiadania operatora, rachunki posiadania operatora statku powietrznego, osobiste rachunki posiadania i krajowy rachunek posiadania, o których mowa w art. 8 ustawy wymienionej w art. 147, stają się odpowiednio rachunkami posiadania operatora, rachunkami posiadania operatora statków powietrznych, osobistymi rachunkami posiadania oraz krajowym rachunkiem posiadania w rejestrze Unii;
- 2) uprawnienia do emisji przyznane na podstawie ustawy wymienionej w art. 147, stają się uprawnieniami do emisji w rozumieniu niniejszej ustawy, z tym że uprawnienia do emisji przyznane instalacji stają się uprawnieniami do emisji ogólnych, a uprawnienia przyznane operatorom statków powietrznych stają się uprawnieniami do emisji lotniczych;
- 3) zezwolenia wydane na podstawie art. 33 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 281, poz. 2784, z 2008 r. Nr 199, poz. 1227 oraz z 2009 r. Nr 215, poz. 1664) i art. 40 ustawy wymienionej w art. 147, stają się zezwoleniami w rozumieniu niniejszej ustawy;
- 4) decyzje zatwierdzające plany monitorowania wielkości emisji oraz plany monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych, o których mowa w art. 53 ustawy wymienionej w art. 147, stają się decyzjami zatwierdzającymi plany monitorowania, o których mowa w art. 73;
- 5) decyzje zatwierdzające raporty z udoskonalenia metodyki monitorowania, stają się decyzjami zatwierdzającymi, o których mowa w art. 78 ust. 2.

2. Jednostki Kioto i uprawnienia do emisji, które były utrzymywane w Krajowym rejestrze jednostek Kioto i uprawnień do emisji, na podstawie dotychczasowych przepisów są utrzymywane w rejestrze Unii.

Art. 124. 1. W terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o wydanie zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych z instalacji na podstawie art. 50, zwanego dalej „nowym zezwoleniem”, z uwzględnieniem art. 126.

2. Zezwolenie wydane na podstawie art. 33 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji i art. 40 ustawy wymienionej w art. 147, wygasa z dniem, w którym nowe zezwolenie stało się ostateczne.

3. Organ właściwy do wydania zezwolenia stwierdza wygaśnięcie zezwolenia wydanego na podstawie art. 33 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji lub art. 40 ustawy wymienionej w art. 147, jeżeli prowadzący instalację nie wystąpi z wnioskiem o wydanie nowego zezwolenia w terminie, o którym mowa w ust. 1.

Art. 125. 1. Prowadzący instalację, który przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy posiada plany monitorowania wielkości emisji zatwierdzone decyzją inną niż zezwolenie wydane na podstawie art. 40 ustawy wymienionej w art. 147, monitoruje wielkość emisji z instalacji zgodnie z tym planem, jednak nie dłużej niż do dnia, w którym nowe zezwolenie stało się ostateczne.

2. Decyzja zatwierdzająca plan monitorowania, o którym mowa w ust. 1, wygasa z dniem, w którym nowe zezwolenie stało się ostateczne, albo z dniem, w którym decyzja stwierdzająca wygaśnięcie, o której mowa w art. 124 ust. 3, stała się ostateczna.

Art. 126. 1. Prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, któremu wydano zezwolenie na podstawie art. 50 ustawy wymienionej w art. 147, w terminie 3 miesięcy przed oddaniem do eksploatacji instalacji, występuje z wnioskiem o wydanie nowego zezwolenia.

2. Obowiązek monitorowania i rozliczania wielkości emisji z instalacji, o której mowa w ust. 1, powstaje z dniem oddania jej do eksploatacji.

Art. 127. 1. W terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy Krajowy ośrodek zamyka osobiste rachunki posiadania lub rachunki obrotowe w rejestrze Unii,

prowadzone dla posiadaczy, którzy nie spełniają warunku, o którym mowa w art. 9 ust. 2 lub 3.

2. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 1, posiadacz rachunku przedłoży Krajowemu ośrodkowi dokument potwierdzający spełnienie warunku, o którym mowa w art. 9 ust. 2 lub 3, przepisu ust. 1 nie stosuje się.

Art. 128. 1. Wnioski o przydział uprawnień do emisji na okres rozliczeniowy 2013–2020 złożone przez prowadzącego instalację przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się wnioskami, o których mowa w art. 20 ust. 1.

2. Wstępna całkowita roczna liczba uprawnień do emisji określona we wnioskach, o których mowa w ust. 1, zaakceptowana przez Komisję Europejską staje się wstępną całkowitą roczną liczbą uprawnień do emisji w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 129. Projekt wykazu instalacji objętych systemem w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy wymienionej w art. 147, przekazany Komisji Europejskiej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy staje się wykazem, o którym mowa w art. 23 ust. 5.

Art. 130. 1. Postępowania w sprawie wniosków o przydział uprawnień do emisji z rezerwy na okres rozliczeniowy 2008–2012 wszczęte na podstawie ustawy wymienionej w art. 147 i niezakończone ostateczną decyzją, umarza się.

2. Wnioski o przydział uprawnień do emisji z rezerwy na okres rozliczeniowy 2013–2020, złożone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stają się wnioskami, o których mowa w art. 67 ust. 1.

Art. 131. 1. W terminie 15 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzący instalację przedkłada Krajowemu ośrodkowi informację o planowanych lub rzeczywistych zmianach zdolności produkcyjnej, zmianach poziomu działalności oraz zmianach w działaniach w instalacji, o której mowa w art. 63 ust. 1, za rok 2012, 2013 i 2014.

2. Jeżeli prowadzący instalację przekazał Krajowemu ośrodkowi informację, o której mowa w ust. 1, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, uznaje się, że obowiązek określony w tym przepisie został spełniony.

3. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informacje o prowadzących instalacje, którzy w terminie nie dopełnili obowiązku, o którym

mowa w ust. 1, oraz informację o prowadzących instalacje, w których nastąpiło całkowite lub częściowe zaprzestanie działalności w rozumieniu niniejszej ustawy.

4. Uprawnienia do emisji wydane na rachunki posiadania operatora w rejestrze Unii prowadzone dla prowadzących instalacje, którzy nie złożyli informacji, zgodnie z ust. 1, podlegają zwrotowi.

5. Krajowy ośrodek występuje z wnioskiem o zwrot liczby nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji do prowadzącego instalację. Prowadzący instalację zwraca nadmiarowo wydane uprawnienia do emisji w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku.

6. Jeżeli prowadzący instalację nie zwróci nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji w terminie, o którym mowa w ust. 5, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o prowadzącym instalację, który nie dopełnił obowiązku zwrotu.

7. Informacja, o której mowa w ust. 6, zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację, jego adres zamieszkania albo adres siedziby;
- 2) liczbę uprawnień do emisji podlegających zwrotowi.

8. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji, określając kwotę podlegającą zwrotowi.

9. Przy obliczaniu kwoty podlegającej zwrotowi przyjmuje się jednostkową cenę uprawnienia do emisji, która odpowiada średniej cenie uprawnienia do emisji notowanej na giełdzie ICE/ECX i EEX na rynku wtórnym spot w ostatnim dniu, w którym realizowany był obrót uprawnieniami do emisji, poprzedzającym dzień wydania decyzji w przeliczeniu na złote według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu poprzedzającym dzień wydania decyzji.

10. Do kwoty, o której mowa w ust. 8, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

11. Do obowiązku zwrotu kwoty, o której mowa w ust. 8, stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

12. Należności wnoszone w związku z obowiązkiem zwrotu kwoty, o której mowa w ust. 8, stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 132. 1. W terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy Krajowy ośrodek dokonuje analizy informacji, o których mowa w art. 131 ust. 1, pod kątem ich zgodności

z danymi na temat wielkości emisji z instalacji zawartymi w raporcie na temat wielkości emisji złożonym za rok, którego dotyczy informacja.

2. W przypadku gdy z dokumentów, o których mowa w ust. 1, wynikają rozbieżności między informacją o wielkości emisji z instalacji a danymi o poziomie działalności, zawartymi w informacji, o której mowa w art. 131 ust. 1, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację o przekazanie wyjaśnień.

3. Jeżeli z wyjaśnień prowadzącego instalację wynika, że informacja, o której mowa w art. 131 ust. 1, zawiera błędne lub nieprawdziwe informacje, Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o stwierdzonych nieprawidłowościach.

4. Po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw środowiska występuje na piśmie do prowadzącego instalację o wprowadzenie zmian w informacji, o której mowa w art. 131 ust. 1, wskazując błędy i uchybienia wymagające zmiany.

5. Prowadzący instalację wprowadza zmiany, o których mowa w ust. 4, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania.

6. Jeżeli ze zmienionej informacji wynika potrzeba zmiany dostosowanej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji, o której mowa w art. 25 ust. 2 i 3, Krajowy ośrodek oblicza dostosowaną roczną liczbę uprawnień do emisji. Przepisy art. 72 ust. 1–8 stosuje się odpowiednio.

7. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o stwierdzonych nieprawidłowościach i obliczonej zmienionej dostosowanej liczbie uprawnień do emisji.

8. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję określającą zmienioną dostosowaną liczbę uprawnień do emisji przydzielonej danej instalacji.

9. Uprawnienia do emisji wydane na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii w liczbie większej niż określona w decyzji, o której mowa w ust. 8, zmieniona dostosowana liczba uprawnień do emisji podlegają zwrotowi. Przepisy art. 18 ust. 2–6 stosuje się odpowiednio.

10. W przypadku gdy prowadzący instalację nie wprowadzi zmian, o których mowa w ust. 4, minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję o zawieszeniu wydania uprawnień do emisji przydzielonych instalacji na kolejny rok okresu rozliczeniowego. Przepisy art. 64 ust. 5 i 6 stosuje się odpowiednio.

11. Decyzję, o której mowa w ust. 10, uchyla się, jeżeli prowadzący instalację wprowadzi zmiany, o których mowa w ust. 4.

Art. 133. Dla zadań inwestycyjnych zrealizowanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy albo realizowanych w dniu jej wejścia w życie, albo rozpoczynanych w ciągu 3 miesięcy od tego dnia, podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 4, składa do ministra właściwego do spraw środowiska wnioski o zatwierdzenie wskaźników zgodności w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 134. 1. Pierwszym okresem sprawozdawczym, o którym mowa w art. 34 ust. 11, jest okres od dnia 25 czerwca 2009 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. Drugim okresem sprawozdawczym, o którym mowa w art. 34 ust. 11, jest okres od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2014 r.

2. Przepisy rozdziału 6 stosuje się do zadań inwestycyjnych realizowanych w okresie sprawozdawczym rozpoczynającym się od dnia 1 lipca 2014 r.

Art. 135. 1. Zweryfikowane sprawozdanie rzeczowo-finansowe za okresy sprawozdawcze, o których mowa w art. 134, złożone przez podmiot realizujący zadanie inwestycyjne przed dniem wejścia w życie ustawy uznaje się za sprawozdania rzeczowo-finansowe, o których mowa w art. 34.

2. Do uprawnień do emisji wydanych prowadzącemu instalację wytwarzającą energię elektryczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 kwietnia 2014 r. w sprawie wykazu instalacji wytwarzających energię elektryczną, objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r., wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji (Dz. U. poz. 472) stosuje się przepisy ustawy.

Art. 136. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra liczbę uprawnień do emisji lotniczych, o którą zostanie zmniejszona pula uprawnień do emisji przeznaczona do sprzedaży w drodze aukcji zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 377/2013/UE z dnia 24 kwietnia 2013 r. wprowadzającą tymczasowe odstępstwo od dyrektywy 2003/87/WE ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 113 z 25.04.2013, str. 1).

Art. 137. 1. Całkowitą liczbę uprawnień do emisji przyznanych operatorom statków powietrznych na okres rozliczeniowy rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2013 r. i liczbę uprawnień do emisji przyznanych na każdy rok tego okresu zawiera informacja, o której mowa w art. 24 ust. 2 ustawy wymienionej w art. 147, ogłoszona w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Całkowita liczba uprawnień do emisji przyznanych operatorom statków powietrznych oraz liczba uprawnień do emisji przyznanych operatorom statków powietrznych na każdy rok okresu rozliczeniowego, o których mowa w ust. 1, podlega zmniejszeniu proporcjonalnie do ograniczenia obowiązku rozliczenia emisji z operacji lotniczych, o których mowa w art. 138 ust. 1, wynikającego z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady UE nr 421/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającego dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, w celu wprowadzenia w życie do 2020 r. porozumienia międzynarodowego w sprawie stosowania jednego międzynarodowego środka rynkowego do emisji z międzynarodowego lotnictwa (Dz. Urz. UE L 129 z 30.04.2014, str. 1).

3. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację o zmniejszonej liczbie uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 2.

Art. 138. 1. Przepisów rozdziału 12 nie stosuje się do monitorowania emisji z operacji lotniczych:

- 1) rozpoczynających się lub kończących na lotniskach znajdujących się na terytorium państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego wykonywanych do i z państw spoza tego obszaru,
- 2) wykonywanych między lotniskiem znajdującym się w regionie najbardziej oddalonym w rozumieniu art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej a lotniskiem znajdującym się w innym regionie Europejskiego Obszaru Gospodarczego – wykonywanych w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.

2. Raport na temat wielkości emisji pochodzących z operacji lotniczych wykonywanych w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2013 r. pomiędzy lotniskami znajdującymi się na terytorium państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego operator statku powietrznego przedkłada Krajowemu ośrodkowi w terminie do dnia 31 marca 2015 r.

3. Operator statku powietrznego dokonuje rozliczenia wielkości emisji, o której mowa w ust. 2, w terminie do dnia 30 kwietnia 2015 r.

4. W okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. przepisów ustawy nie stosuje się do operatorów statków powietrznych wykonujących niezarobkowe przewozy lotnicze, których całkowita roczna emisja CO₂ z operacji lotniczych wynosi mniej niż 1000 Mg.

Art. 139. 1. Wykonywanie czynności weryfikacji przez jednostki uprawnione w rozumieniu przepisów ustawy wymienionej w art. 147, wymaga uzyskania akredytacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012.

2. Jednostki uprawnione w rozumieniu przepisów ustawy, o której mowa w art. 147, przeprowadzają weryfikację raportów o wielkości emisji za rok 2014.

Art. 140. 1. W terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy posiadacz rachunku w rejestrze Unii jest obowiązany wnieść opłatę roczną w wysokości i na zasadach określonych w art. 13, chyba że opłata ta została już wniesiona.

2. Przepis art. 14 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 141. 1. W terminie do dnia 30 kwietnia 2015 r. prowadzący instalację lub operator statku powietrznego dokonuje, za pośrednictwem rachunku w rejestrze Unii, umorzenia uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej istniejącej na tym rachunku zaległości w zakresie rozliczenia emisji z lat poprzednich.

2. Zaległość, o której mowa w ust. 1, stanowi różnicę pomiędzy sumą, umorzonych na rachunku posiadania operatora albo rachunku posiadania operatora statku powietrznego w rejestrze Unii, uprawnień do emisji a sumą wprowadzonych do rejestru Unii zatwierdzonych wielkości emisji z danej instalacji albo operacji lotniczych.

Art. 142. Przychody, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 7 ustawy zmienianej w art. 114 w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, oraz wpływy z opłat, o których mowa w art. 25 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji, należnych przed dniem wejścia w życie ustawy wymienionej w art. 147, są uwzględniane przy ustalaniu wysokości zobowiązania określonego w art. 401c ust. 8 ustawy zmienianej w art. 114, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 143. 1. Do opłat należnych na podstawie:

- 1) art. 25 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji,
- 2) art. 27 ustawy wymienionej w art. 147

– stosuje się przepisy obowiązujące w czasie, w którym powstał obowiązek ich uiszczenia.

2. Do opłat, o których mowa w art. 27 ustawy wymienionej w art. 147, należnych za 2013 rok, stosuje się przepisy tej ustawy, z tym że podstawą obliczenia wysokości należnej opłaty, jest liczba uprawnień do emisji wydanych na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii.

3. Jeżeli opłata, o której mowa w ust. 2, wniesiona przez prowadzącego instalację przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy jest wyższa niż opłata, której podstawą obliczenia jest liczba uprawnień do emisji wydanych na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii, to różnica ta stanowi nadpłatę. Do nadpłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Art. 144. 1. Do postępowań w sprawie nałożenia kar pieniężnych, o których mowa w art. 70–72 ustawy wymienionej w art. 147, wszczętych i niezakończonych w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy oraz do przekazywania wpływów z tytułu tych kar po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, a także do informacji o karach nałożonych w roku 2014 stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do postępowań w sprawie skierowania do Komisji Europejskiej wniosku o nałożenie zakazu prowadzenia operacji lotniczych przez operatora statków powietrznych wszczętych i niezakończonych na podstawie art. 77 ustawy wymienionej w art. 147, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 145. 1. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 18 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 109 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 18 ust. 3 tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Przepisy wykonawcze, wydane na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 119 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 119 w brzmieniu nadanym tą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 7 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 122 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 7 ust. 7 tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż na okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

4. Przepisy wykonawcze, wydane na podstawie art. 21 ust. 8 ustawy wymienionej w art. 147, w sprawie wykazu instalacji wytwarzających energię elektryczną objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 29 ust. 1 i mogą być zmieniane na podstawie art. 29 ust. 1 niniejszej ustawy.

5. Przepisy wykonawcze, wydane na podstawie art. 21 ust. 8 ustawy wymienionej w art. 147, w sprawie wykazu instalacji innych niż wytwarzające energię elektryczną, objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 25 ust. 4, mogą być zmieniane na podstawie art. 25 ust. 4 niniejszej ustawy.

Art. 146. 1. W latach 2015–2024 maksymalny limit wydatków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będący skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy wynosi – 269 614 955 zł, w tym w:

- 1) 2015 r. – 18 751 140 zł;
- 2) 2016 r. – 25 786 034 zł;
- 3) 2017 r. – 29 509 578 zł;
- 4) 2018 r. – 25 028 884 zł;
- 5) 2019 r. – 35 267 728 zł;
- 6) 2020 r. – 35 544 890 zł;
- 7) 2021 r. – 32 037 469 zł;
- 8) 2022 r. – 22 037 469 zł;
- 9) 2023 r. – 22 566 368 zł;
- 10) 2024 r. – 23 085 395 zł.

2. Minister właściwy do spraw środowiska monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 3.

3. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków określonego w ust. 1 oraz w przypadku gdy część planowanych wydatków, o których mowa w ust. 1, przypadająca proporcjonalnie na okres od początku roku kalendarzowego do końca danego kwartału, została przekroczona:

- 1) po pierwszym kwartale – co najmniej o 15%,
- 2) po dwóch kwartałach – co najmniej o 10%,
- 3) po trzech kwartałach – co najmniej o 5%

– minister właściwy do spraw środowiska stosuje mechanizm korygujący polegający na wstrzymaniu wydatków.

Art. 147. Traci moc ustawa z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr 122, poz. 695 oraz z 2013 r. poz. 1238).

Art. 148. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Załącznik nr 1

**RODZAJE DZIAŁAŃ PROWADZONYCH W INSTALACJACH WRAZ
Z WARTOŚCIAMI PROGOWYMI ODNIESIONYMI DO ZDOLNOŚCI
PRODUKCYJNYCH TYCH INSTALACJI I GAZY CIEPLARNIANE
PRZYPORZĄDKOWANE DANEMU DZIAŁANIU**

Lp.	Rodzaje działań	Gazy cieplarniane	
		CO ₂	
1	Spalanie paliw w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW ¹⁾	CO ₂	
2	Rafinowanie olejów mineralnych	CO ₂	
3	Produkcja koksu	CO ₂	
4	Prażenie lub spiekanie rud metalu, w tym rudy siarczkowej	CO ₂	
5	Produkcja surówki odlewniczej lub stali (pierwotny i wtórny wytop), łącznie z odlewaniem stałym, z wydajnością powyżej 2,5 Mg na godzinę ²⁾	CO ₂	
6	Produkcja lub obróbka metali żelaznych (w tym stopów żelaznych), w której wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW ³⁾	CO ₂	
7	Produkcja pierwotnego aluminium	CO ₂	PFCs
8	Produkcja wtórnego aluminium, w której wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW	CO ₂	
9	Produkcja lub obróbka metali nieżelaznych, w tym produkcja stopów, rafinacja, odlewnictwo itp., w której wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej (w tym paliwa wykorzystywane jako czynniki redukujące) przekraczającej 20 MW	CO ₂	
10	Produkcja klinkieru cementowego w piecach obrotowych o zdolności produkcyjnej przekraczającej 500 Mg dziennie lub innych piecach o zdolności produkcyjnej powyżej 50 Mg na dobę	CO ₂	
11	Produkcja wapna lub kalcynacja dolomitu lub magnezytu w piecach obrotowych lub innych piecach o zdolności produkcyjnej przekraczającej 50 Mg na dobę	CO ₂	
12	Osuszanie lub kalcynacja gipsu lub produkcja płyt gipsowo-kartonowych i innych wyrobów gipsowych, jeżeli wykorzystywane są instalacje spalania o łącznej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW	CO ₂	
13	Wytwarzanie szkła, łącznie z włóknem szklanym, z wydajnością przetopu przekraczającą 20 Mg na dobę	CO ₂	
14	Produkcja wyrobów ceramicznych przez wypalanie, o wydajności powyżej 75 Mg na dobę ⁴⁾	CO ₂	
15	Wytwarzanie materiałów izolacyjnych z wełny mineralnej z wykorzystaniem szkła, surowców skalnych lub żużlu przy użyciu zdolności produkcyjnej przekraczającej 20 Mg na dobę	CO ₂	
16	Produkcja pulpy drzewnej lub innych materiałów włóknistych	CO ₂	
17	Produkcja papieru lub tektury o wydajności przekraczającej 20 Mg na dobę	CO ₂	

18	Produkcja sadzy, w tym karbonizacja substancji organicznych, takich jak oleje mineralne, smoły, pozostałości krakowania i destylacji, jeżeli wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW	CO ₂	
19	Produkcja kwasu azotowego	CO ₂	N ₂ O
20	Produkcja kwasu adypinowego	CO ₂	N ₂ O
21	Produkcja kwasu glioksalowego i glioksyłowego	CO ₂	N ₂ O
22	Produkcja amoniaku	CO ₂	
23	Produkcja chemikaliów organicznych luzem poprzez krakowanie, reformowanie, częściowe lub pełne utlenianie albo poprzez podobne procesy, przy zdolności produkcyjnej przekraczającej 100 Mg na dobę	CO ₂	
24	Produkcja wodoru (H ₂) i gazu do syntezy w drodze reformowania lub częściowego utleniania, przy zdolności produkcyjnej przekraczającej 25 Mg na dobę	CO ₂	
25	Produkcja węglanu sodu (Na ₂ CO ₃) oraz wodorowęglanu sodu (NaHCO ₃)	CO ₂	
26	Wychwytywanie dwutlenku węgla z instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji, w celu jego przesyłania i podziemnego składowania w celu przeprowadzenia projektu demonstracyjnego wychwytu i składowania dwutlenku węgla w rozumieniu art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. Nr 163, poz. 981, z późn. zm.)	CO ₂	
27	Przesyłanie dwutlenku węgla przeznaczonego do podziemnego składowania w celu przeprowadzenia projektu demonstracyjnego wychwytu i składowania dwutlenku węgla w rozumieniu art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze z wykorzystaniem sieci transportowej dwutlenku węgla	CO ₂	
28	Podziemne składowanie dwutlenku węgla w celu przeprowadzenia projektu demonstracyjnego wychwytu i składowania dwutlenku węgla w rozumieniu art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze	CO ₂	

Objaśnienia:

- 1) Ilość energii wprowadzonej do instalacji w paliwie w jednostce czasu przy jej nominalnym obciążeniu.
- 2) Maksymalna ilość wyrobu lub wyrobów, która może być wytworzona w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji.
- 3) Produkcja lub obróbka metali żelaznych obejmuje w szczególności walcownie, piece do ponownego podgrzewania, piece do wyżarzania, kuźnie, odlewnie oraz instalacje służące do powlekania i wytrawiania metali.
- 4) Produkcja wyrobów ceramicznych za pomocą wypalania obejmuje w szczególności produkcję dachówek, cegieł, cegieł ognioodpornych, kafelków, wyrobów kamionkowych i porcelany.

1. Przy określaniu wartości progowych odnoszących się do zdolności produkcyjnej instalacji, bierze się pod uwagę parametry tego samego rodzaju charakteryzujące skalę działań prowadzonych w instalacji, to jest moc cieplną instalacji lub zdolność produkcyjną instalacji. Jeżeli w instalacji prowadzone jest więcej niż jedno działanie tego samego rodzaju parametry odnoszące się do tych działań sumuje się, chyba że z przyczyn formalnych lub technicznych jest ograniczona możliwość działania wszystkich instalacji jednocześnie.

2. Przez zdolność produkcyjną instalacji rozumie się maksymalną ilość wyrobu lub wyrobów, która może być wytworzona w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji.
3. W przypadku włączania instalacji do systemu na podstawie wartości progowej odniesionej do nominalnej mocy cieplnej uwzględnia się sumę nominalnej mocy cieplnej wszystkich stacjonarnych urządzeń technicznych, w których zachodzi spalanie, obejmujących w szczególności: wszystkie rodzaje kotłów, palników, turbin, podgrzewaczy, pieców, w tym pieców do kalcynacji, pieców do prażenia, suszarnie, silniki, ogniwa paliwowe, pochodnie gazowe. Przy obliczeniach nominalnej mocy cieplnej nie uwzględnia się stacjonarnych urządzeń technicznych o nominalnej mocy cieplnej poniżej 3 MW oraz stacjonarnych urządzeń technicznych wykorzystujących wyłącznie biomasę, przez które rozumie się stacjonarne urządzenie techniczne wykorzystujące paliwa kopalne wyłącznie podczas rozruchu lub wyłączeń.
4. Przez nominalną moc cieplną instalacji rozumie się ilość energii wprowadzonej do instalacji w paliwie w jednostce czasu przy jej nominalnym obciążeniu.
5. W przypadku instalacji służącej do działań, dla których wartość progowa nie została określona przy pomocy nominalnej mocy cieplnej, o włączeniu tej instalacji do systemu decyduje wartość progowa odniesiona do zdolności produkcyjnej instalacji.
6. W przypadku przekroczenia wartości progowej nominalnej mocy cieplnej lub zdolności produkcyjnej jakiegokolwiek rodzaju instalacji, wszystkie stacjonarne urządzenia techniczne, w których dochodzi do spalania innego niż spalanie odpadów niebezpiecznych lub komunalnych, muszą być objęte zezwoleniem na emisję gazów cieplarnianych z instalacji.

**WSKAŹNIKI ZGODNOŚCI, SŁUŻĄCE WYKAZANIU, ŻE ZADANIA
INWESTYCYJNE SĄ REALIZOWANE ZGODNIE Z ZASADAMI OKREŚLONYMI
W KOMUNIKACIE KOMISJI NR 2011/C99/03**

1. Wskaźniki zgodności dla zadań inwestycyjnych związanych z modernizacją istniejących instalacji wytwarzających energię elektryczną w tym związanych z modernizacją pojedynczych urządzeń (m.in. kotłów, turbin, generatorów, silników, agregatów, wymienników ciepła, transformatorów) lub wymianą tych urządzeń:

- 1) rodzaj zastosowanego paliwa podstawowego (węgiel kamienny, węgiel brunatny, gaz ziemny systemowy, gaz ziemny ze złóż lokalnych, olej ciężki, olej lekki, biomasa, metan z odmetanowienia kopalń); w przypadku współspalania: rodzaj zastosowanego paliwa współspalania oraz średni udział współspalania [%] oraz
- 2) redukcja emisyjności w wyniku realizacji zadania inwestycyjnego [Mg CO₂/MWh].

2. Wskaźniki zgodności dla zadań inwestycyjnych związanych z budową nowych instalacji wytwarzających energię elektryczną:

- 1) rodzaj zastosowanego paliwa podstawowego (węgiel kamienny, węgiel brunatny, gaz ziemny systemowy, gaz ziemny ze złóż lokalnych, olej ciężki, olej lekki, biomasa, metan z odmetanowienia kopalń), w przypadku współspalania: rodzaj zastosowanego paliwa współspalania oraz średni udział współspalania [%] oraz
- 2) moc osiągalna [MWe], oraz
- 3) emisyjność w wyniku realizacji zadania inwestycyjnego [Mg CO₂/MWh].

3. Wskaźniki zgodności dla zadań inwestycyjnych w zakresie sieci przesyłowych i dystrybucyjnych elektroenergetycznych:

- 1) długość powstałych bądź zmodernizowanych linii (z uwzględnieniem podziału na sieci NN, SN, WN i nn) [km] lub
- 2) liczba odcinków powstałych bądź zmodernizowanych linii (z uwzględnieniem podziału na sieci NN, SN, WN i nn) [szt.], lub
- 3) liczba nowych lub zmodernizowanych stacji elektroenergetycznych [szt.], lub
- 4) liczba nowych lub zmodernizowanych pojedynczych elementów wyposażenia stacji elektroenergetycznych (np. jednostek transformatorowych, pól liniowych) [szt.], lub
- 5) redukcja strat w przesyśle albo dystrybucji [%], lub

6) redukcja strat transformatorów [%], lub

7) wzrost przepustowości istniejących linii [%].

4. Wskaźniki zgodności dla zadań w zakresie sieci przesyłowej gazowej: wzrost przepustowości technicznej sieci przesyłowej gazowej.

5. Wskaźniki zgodności dla zadań w zakresie sieci ciepłowniczych:

1) redukcja strat ciepła [%] lub

2) ilość energii elektrycznej z kogeneracji wprowadzona do sieci elektroenergetycznej [MWh/rok], lub

3) ilość energii cieplnej z kogeneracji wprowadzona do sieci ciepłowniczej [GJ/rok].

6. Emisyjność jest rozumiana jako wielkość emisji dwutlenku węgla w danym roku z instalacji wytwarzającej energię elektryczną odniesiona do wielkości produkcji energii elektrycznej w danym roku w tej instalacji wyrażonej w MWh.

7. W celu wykazania dotrzymania zatwierdzonych wskaźników zgodności określonych jako redukcja lub wzrost danego parametru porównywana jest wartość parametru przed przystąpieniem do realizacji zadania inwestycyjnego z wartością parametru po zakończeniu realizacji zadania inwestycyjnego lub zakończeniu wyszczególnionego w harmonogramie rzeczowym etapu zadania inwestycyjnego w przypadku wystąpienia opóźnień związanych z realizacją zadania inwestycyjnego.

UZASADNIENIE

Przygotowanie projektu nowej ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych wymaga potrzeba dokonania transpozycji przepisów prawa Unii Europejskiej zmieniających funkcjonowanie systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. System handlu uprawnieniami do emisji został utworzony na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE¹⁾, zwaną dalej: „dyrektywą 2003/87/WE”, która w ciągu blisko 10 lat swojego obowiązywania była kilkakrotnie zmieniana oraz uzupełniana szeregiem aktów wykonawczych.

Zmiany dyrektywy 2003/87/WE, o których wspomniano, były najczęściej skierowane na rozszerzenie działania systemu handlu uprawnieniami do emisji, zwanego dalej: „systemem”, na nowe sektory przemysłu (rodzaje działalności) albo na wzmocnienie bodźców do ograniczania emisji gazów cieplarnianych poprzez zmianę zasad przydziału uprawnień do emisji i wzmocnienie mechanizmów kontroli instytucji unijnych nad funkcjonowaniem systemu w państwach członkowskich. Zmiany, o których mowa, zostały wprowadzone przepisami dyrektywy 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto²⁾, a także dyrektywy 2008/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie³⁾, zwaną dalej: „dyrektywą 2008/101/WE”. Ostatnie, i jak dotąd najgłębsze, zmiany zostały wprowadzone na mocy dyrektywy 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych⁴⁾, zwanej dalej: „dyrektywą 2009/29/WE”. Zmiany te w istotny sposób zmieniły zasady działania systemu handlu uprawnieniami do emisji,

¹⁾ Dz. Urz. UE, L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631, z późn. zm.

²⁾ Dz. Urz. UE L 338 z 13.11.2004, str. 18.

³⁾ Dz. Urz. UE L 8 z 13.01.2009, str. 3.

⁴⁾ Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 63.

wprowadzając nowe zasady przydziału uprawnień oraz kontroli działalności prowadzonej w instalacjach i związane z tym obowiązki sprawozdawcze.

System działa na obszarze Unii Europejskiej od dnia 1 stycznia 2005 r., a dyrektywa 2003/87/WE do polskiego porządku prawnego została transponowana najpierw przepisami ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji⁵⁾, a następnie ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych⁶⁾, zwanej dalej „ustawą z dnia 28 kwietnia 2011 r.”. Uchwalenie ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. spowodowane było przede wszystkim objęciem systemem sektora lotniczego i emisji CO₂ powstałych w trakcie wykonywanych operacji lotniczych (implementacja dyrektywy 2008/101/WE). W ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r. zostały ponadto częściowo wprowadzone regulacje dotyczące przydziału uprawnień do emisji w trzecim okresie rozliczeniowym 2013–2020. Jednak zakres transpozycji przepisów dyrektywy 2009/29/WE, a w szczególności aktów wykonawczych do tej dyrektywy jest niewystarczający z perspektywy obowiązku zapewnienia przez państwo członkowskie skuteczności normom prawa unijnego w krajowym porządku prawnym. Wszystko to składa się na potrzebę przyjęcia nowego, spójnego z tymi wymaganiami aktu prawa krajowego. Nowo projektowana ustawa ma za zadanie zatem nie tylko transponować przepisy dyrektywy 2009/29/WE, ale również umożliwić wykonanie decyzji i rozporządzeń Komisji Europejskiej wprowadzających nowe zasady działania systemu. Projektowany akt zapewnia wykonanie:

- 1) rozporządzenia (WE) nr 748/2009 z dnia 5 sierpnia 2009 r. w sprawie wykazu operatorów statków powietrznych, którzy wykonywali działalność lotniczą wymienioną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE, poczynając od dnia 1 stycznia 2006 r. ze wskazaniem administrującego państwa członkowskiego dla każdego operatora statków powietrznych (Dz. Urz. UE L 219 z 22.08.2009, str. 1, z późn. zm.);
- 2) rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami do

⁵⁾ Dz. U. Nr 281, poz. 2784, z 2008 r. Nr 199, poz. 1227 oraz z 2009 r. Nr 215, poz. 1664.

⁶⁾ Dz. U. Nr 122, poz. 695, z późn. zm.

- emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1, z późn. zm.);
- 3) rozporządzenia Komisji (UE) nr 550/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustalającego, na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, pewne ograniczenia w zakresie wykorzystania międzynarodowych jednostek z tytułu projektów związanych z gazami przemysłowymi (Dz. Urz. UE L 149 z 08.06.2011, str. 1);
 - 4) rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 1);
 - 5) rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 21.06.2012 r., str. 30);
 - 6) rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylające rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 03.05.2013, str. 1);
 - 7) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmian klimatu, oraz uchylającego decyzję 280/2004/WE (Dz. Urz. UE L 165 z 18.06.2013, str. 13);
 - 8) rozporządzenia Komisji (UE) nr 1123/2013 z dnia 8 listopada 2013 r. w sprawie określania uprawnień do międzynarodowych jednostek emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 299 z 09.11.2013, str. 32);
 - 9) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 421/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającego dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, w celu

wprowadzenia w życie do 2020 r. porozumienia międzynarodowego w sprawie stosowania jednego międzynarodowego środka rynkowego do emisji z międzynarodowego lotnictwa (Dz. Urz. UE L 129 z 30.04.2014, str. 1).

Projektowana ustawa wykonuje następujące decyzje:

- 1) decyzję Komisji z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie zapobiegania podwójnemu liczeniu redukcji emisji gazów cieplarnianych w ramach wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w przypadku projektów realizowanych w ramach protokołu z Kioto (2006/780/WE) (Dz. Urz. UE L 316 z 16.11.2006, str. 12);
- 2) decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 136);
- 3) decyzję Komisji z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie szczegółowej interpretacji rodzajów działalności lotniczej wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2009/450/WE) (Dz. Urz. UE L 149 z 12.06.2009, str. 69);
- 4) decyzję Komisji z dnia 24 grudnia 2009 r. ustalającą zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki (2010/2/UE) (Dz. Urz. UE L 1 z 05.01.2010, str. 10, z późn. zm.);
- 5) decyzję Komisji z dnia 22 października 2010 r. dostosowującą w całej Unii liczbę uprawnień, które mają być wydane w ramach systemu unijnego na rok 2013, oraz uchylającą decyzję 2010/384/UE (2010/634/UE) (Dz. Urz. UE L 279 z 23.10.2010, str. 34);
- 6) decyzję Komisji K (2011) 1983 wersja ostateczna z 29 marca 2011 r. w sprawie metodologii przejściowego przydziału instalacjom wytwarzającym energię elektryczną bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE (decyzja niepublikowana);
- 7) decyzję Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji

- w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2011/278/UE) (Dz. Urz. UE L 130 z 17.05.2011, str. 1);
- 8) decyzję Komisji nr 2011/389/UE z dnia 30 czerwca 2011 r. w sprawie ogólnounijnej ilości uprawnień, o której mowa w art. 3e ust. 3 lit. a–d dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 175 z 01.07.2011, str. 1);
 - 9) decyzję Komisji z dnia 26 marca 2013 r. określającą roczne limity emisji państw członkowskich na lata 2013–2020 zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE (2013/162/UE) (Dz. Urz. UE L 90 z 28.03.2013, str. 106);
 - 10) decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 377/2013/UE z dnia 24 kwietnia 2013 r. wprowadzającą tymczasowe odstępstwa od dyrektywy 2003/87/WE ustanawiającej system handlu przydziałami we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 113 z 25.04.2013, str. 1);
 - 11) decyzję Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącą krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2013/448/UE) (Dz. Urz. UE L 240 z 07.09.2013, str. 27);
 - 12) decyzję Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącą standardowego współczynnika wykorzystania zdolności produkcyjnych zgodnie z art. 18 ust. 2 decyzji 2011/278/UE (2013/447/UE) (Dz. Urz. UE L 240 z 07.09.2013, str. 23).

Jak wspomniano, potrzeba uchwalenia nowej ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych wynika przede wszystkim z konieczności zapewnienia transpozycji przepisów aktów prawa Unii Europejskiej do krajowego porządku prawnego, a w szczególności ustanowienia przepisów, które zapewnią podmiotom objętym zakresem przedmiotowej regulacji uczestnictwo w systemie na takich samych zasadach jak w przypadku podmiotów objętych systemem w pozostałych państwach członkowskich. Brak wprowadzenia powyższych przepisów spowoduje, że polscy uczestnicy systemu nie będą realizowali szeregu nowych obowiązków dotyczących monitorowania emisji i sprawozdawczości w tym zakresie, Polska nie wywiąże się z obowiązków państwa członkowskiego w zakresie stosowania korekt przydziałów uprawnień do emisji, prowadzący instalacje nowe nie będą mieli możliwości

skorzystania z uprawnień do emisji zgromadzonych w unijnej rezerwie, która została przewidziana jako źródło zaopatrzenia w uprawnienia do emisji dla wszystkich instalacji nowych (tj. takich, które uzyskały zezwolenia po dniu 30 czerwca 2011 r., oraz wszystkich instalacji, w których po tej dacie znacząco zwiększyła się zdolność produkcyjna, która uzasadnia dokonanie dodatkowych przydziałów uprawnień do emisji z unijnej rezerwy). Jest to okoliczność o tyle istotna, że jedną z zasad związanych z ubieganiem się o przydział uprawnień do emisji z rezerwy wprowadzonych w nowym okresie rozliczeniowym jest zasada „first come, first served”, co oznacza, że uprawnienia do emisji będą przydzielane według kolejności zgłoszeń, a zatem polscy przedsiębiorcy mają prawo oczekiwać, że prawodawca krajowy przyjmie regulacje, które pozwolą na skuteczne ubieganie się o przydział uprawnień do emisji z unijnej rezerwy. Warto także zwrócić uwagę, że projektowane przepisy określają warunki wymiany niewykorzystanych jednostek CER i ERU na uprawnienia do emisji. Zestawienie tych kluczowych, z punktu widzenia interesu uczestników systemu oraz interesu państwa, zagadnień dowodzi, że projektowana ustawa jest aktem o dużej doniosłości. Wskazać należy także na konieczność wprowadzenia przepisów dotyczących akredytowania weryfikatorów zgodnie z rozporządzeniem wydanym na mocy art. 15 dyrektywy 2003/87/WE, dyscyplinowania prowadzących instalacje do występowania o zmianę planów monitorowania wielkości emisji, jak również administrowania rachunkami w polskiej części rejestru Unii.

Rozdział 1 Przepisy ogólne

W pierwszym rozdziale został określony zakres przedmiotowy projektowanej ustawy. Zakresem tym projekt obejmuje emisję gazów cieplarnianych, które pochodzą z eksploatacji instalacji i użytkowania statków powietrznych. Warto przy tym zwrócić uwagę, że system obejmuje emisje tylko wybranych gazów cieplarnianych, których katalog zawiera art. 1 ust. 3 i 4. Projekt ustawy rozszerza, w porównaniu z dotychczasowymi przepisami, katalog gazów cieplarnianych objętych systemem w przypadku instalacji, jednak nie w sposób generalny, w stosunku do wszystkich rodzajów działalności. Szczegółowy zakres gazów cieplarnianych w stosunku do poszczególnych rodzajów działalności określa załącznik nr 1 do ustawy. Załącznik ten określa rodzaje działań powodujących emisję gazów cieplarnianych objętych systemem wraz z odpowiednimi wartościami progowymi odniesionymi do zdolności produkcyjnych albo nominalnej mocy cieplnej, które składają się na kryteria

uczestnictwa w systemie. Rodzaje działań prowadzonych w instalacjach objętych systemem odpowiadają katalogowi zamieszczonemu w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE. Projektowany akt obejmuje systemem emisję gazów cieplarnianych z operacji lotniczych (dwutlenek węgla) wykonywanych przez operatora statku powietrznego, które rozpoczynają się lub kończą na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w tym jednak przypadku określenie zakresu przedmiotowego tych operacji lotniczych nastąpiło poprzez wprowadzenie, wzorem dyrektywy 2008/101/WE, katalogu negatywnego polegającego na wskazaniu tych rodzajów operacji lotniczych, z których emisje nie są objęte systemem.

W projektowanej ustawie został zamieszczony słowniczek, który uwzględnia nowe pojęcia nieznane ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r. Potrzeba ich wprowadzenia wynika z transpozycji przepisów unijnych. Warto także zauważyć, że normatywne znaczenie niektórych pojęć stosowanych w dotychczasowych przepisach uległo zmianie (np.: pojęcie instalacji czy prowadzącego instalację). Jednak zasadniczo projekt zachowuje znaczenie większości pojęć, które dotychczas były określone w ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r.

Wśród nowych pojęć znalazły się takie terminy, jak: podinstalacja, rejestr Unii i weryfikator. Pojęcie podinstalacji wzoruje się na przepisach decyzji Komisji nr 278/2011/UE i zostało wprowadzone do projektu ustawy z uwagi na związaną z tą kategorią metodykę określania przydziałów nieodpłatnych uprawnień do emisji. Uprawnienia do emisji są bowiem przydzielane odrębnie dla poszczególnych podinstalacji wyodrębnionych w ramach danej instalacji uczestniczącej w systemie (podinstalacje rozumiane są jako jednostki funkcjonalne, które stanowią oznaczone części instalacji wraz z produktami i odpowiadającą im emisją albo oznaczone części instalacji oraz odpowiadającą im emisją albo poziomy emisji; wyodrębnia się podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności dla produktów albo podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple, albo podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie, albo podinstalację wytwarzającą emisje procesowe, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 21 ust. 4). Wprowadzenie tej jednolitej w prawie unijnym kategorii jest wynikiem odejścia od dotychczasowej praktyki określania sposobu rozdziału nieodpłatnych uprawnień do emisji decyzją poszczególnych państw członkowskich, na rzecz ujednoczonego i zharmonizowanego sposobu określania potrzeb emisyjnych instalacji.

Nowa regulacja przyjmuje także nowe pojęcie instalacji wytwarzającej energię elektryczną, która jest kwalifikowaną postacią instalacji. Pojęcie to związane jest z wprowadzonym mechanizmem przydziału uprawnień do emisji dla wytwórców energii elektrycznej, które na zasadach odstępstwa przewidzianego w art. 10c dyrektywy 2003/87/WE mogą uzyskać uprawnienia do emisji w zamian za ponoszone koszty inwestycyjne związane z modernizacją wytwarzania energii elektrycznej. Instalacją wytwarzającą energię elektryczną jest instalacja, która po dniu 31 grudnia 2004 r. wytwarzała energię elektryczną przeznaczoną do sprzedaży osobom trzecim, i w której nie prowadzi się innych rodzajów działań określonych w załączniku nr 1 do projektu ustawy niż spalanie paliw. Definicja instalacji wytwarzającej energię elektryczną przyjmuje założenie, że w instalacji, która spełnia przesłanki otrzymania uprawnień do emisji w ramach derogacji, nie mogą być prowadzone inne działania objęte systemem niż spalanie paliw.

Aparat pojęciowy nowej regulacji wzbogaciło także pojęcie weryfikatora. Pojęcie to odnosi się do uprawnień weryfikacyjnych określonych podmiotów, które zostały zdeterminowane w przepisach prawa. Weryfikatorem na gruncie projektowanej ustawy będzie osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, o której mowa w art. 3 pkt 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, albo osoba fizyczna, która uzyskała akredytację w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej zgodnie z ww. rozporządzeniem. Weryfikator przeprowadza weryfikację zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 600/2012 lub zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 6 przedmiotowej ustawy. Projekt ustawy w ten jednolity sposób określa kategorię podmiotów uprawnionych do podejmowania czynności weryfikacyjnych w oparciu o przepisy dwóch aktów normatywnych – rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do raportów dotyczących emisji i tonokilometrów z wykonanych operacji lotniczych oraz rozporządzenia Ministra Środowiska wydawanego na podstawie upoważnienia zawartego w art. 21 ust. 6 projektowanej regulacji, w którym zostaną transponowane

przepisy decyzji Komisji nr 2011/278/UE w odniesieniu do weryfikacji informacji o instalacji, w tym w szczególności informacji dotyczących początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej, które przedstawiane są w związku z ubieganiem się o przydział nieodpłatnych uprawnień do emisji, lub informacji o znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej. Weryfikatorzy będą posiadali akredytację udzieloną zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

Pojęcie rejestru Unii zostało przyjęte w ślad za nowymi przepisami dotyczącymi funkcjonowania skonsolidowanego systemu rejestrowego i dziennika transakcji Unii Europejskiej (EUTL), które obowiązują od 2012 r. (obecnie jest to rozporządzenie Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiające rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011, zwane dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) 389/2013”). W 2012 r. nastąpiło połączenie krajowych systemów rejestrowych w jeden rejestr. Powstały w ten sposób rejestr Unii przejął wszystkie funkcje realizowane dotychczas przez rejestry krajowe w zakresie unijnego systemu handlu emisjami, jak również wypełniania zobowiązań wynikających z Protokołu z Kioto oraz decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych. Rachunki wykorzystywane do ww. celów są utrzymywane w jednym systemie informatycznym, administrowane są przez centralnego administratora na poziomie Unii oraz krajowego administratora w państwie członkowskim. Jednak zasadniczo rachunki te pozostają pod jurysdykcją poszczególnych państw członkowskich i administrowane są w jednolity sposób określony przepisami rozporządzenia 389/2013. Ujednolicając nazewnictwo wykorzystane w unijnych aktach prawnych należało zrezygnować z dotychczasowej nomenklatury „krajowy rejestr uprawnień do emisji i jednostek Kioto” na rzecz „rejestru Unii”.

Drugą grupę stanowią pojęcia, których treść w projektowanej ustawie uległa zmianie w stosunku do znaczenia, które przyjmowano na gruncie dotychczasowych przepisów. Jednym z takich pojęć jest pojęcie instalacji. Pojęcie instalacji zdefiniowane zostało zgodnie z definicją zawartą w art. 3 lit. e dyrektywy 2003/87/WE, jako stacjonarne urządzenie techniczne lub zespół takich urządzeń, w których są prowadzone jedno lub więcej działań określonych w załączniku nr 1 do ustawy oraz wszelkie inne czynności, posiadające bezpośredni techniczny związek ze wskazanymi działaniami prowadzonymi w danym miejscu, które powodują emisję lub mają wpływ na jej wielkość. W ustawie z 28 kwietnia 2011 r. posługiwano się definicją instalacji określoną w art. 3 pkt 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska⁷⁾. Zmiana w sposobie definiowania pojęcia instalacji wynika z faktu, że termin przyjęty w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska jest nieadekwatny z punktu widzenia siatki pojęciowej, którą posługuje się dyrektywa 2003/87/WE, co utrudnia określenie granic instalacji oraz związanych z tym wymagań w zakresie monitorowania emisji, a także komplikuje ustalenie podziału instalacji na podinstalacje. Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska eksponuje dodatkowe kryteria kwalifikacyjne (m.in. kryteria podmiotowe) zakodowane w pojęciu instalacji (położenie na terenie jednego zakładu, ten sam prowadzący, który posiada tytuł prawny do wszystkich urządzeń wchodzących w skład instalacji), a przy tym pomija kryteria o charakterze funkcjonalnym (powiązanie urządzeń z działalnością prowadzoną w instalacji), które z kolei są w centrum zainteresowania prawa unijnego. Okoliczności te sprawiały, że transpozycja przepisu prawa unijnego była nieefektywna, a rezultat założony przez prawodawcę unijnego trudny do osiągnięcia przez organy krajowe w sferze stosowania przez nie prawa. Zmiana zakresu pojęciowego „instalacji” na gruncie projektowanej ustawy wynika także z potrzeby efektywnej implementacji nowych zasad przydziału uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem oraz przepisów dotyczących monitorowania i sprawozdawczości.

Zmianie uległa także definicja operatora statku powietrznego, niemniej nie jest to zmiana o charakterze merytorycznym w stosunku do dotychczasowych przepisów, a raczej porządkowym. Nowa redakcja przepisu określającego status operatora statku powietrznego konsumuje traktowane dotąd odrębnie wymagania materialno-prawne

⁷⁾ Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 i 1238 oraz z 2014 r. poz. 40, 47, 457, 822, 1101, 1146, 1322 i 1662.

i formalne adresowane do podmiotów posiadających status operatora statku powietrznego.

Projekt ustawy porządkuje kwestie ustrojowe związane z określeniem kompetencji organów publicznych, które będą odpowiedzialne za wykonywanie zadań powierzonych właściwym organom państwa członkowskiego na gruncie bezpośrednio skutecznych norm rozporządzeń unijnych. Projekt reguluje także kwestię właściwości instancyjnej w sprawach rozstrzyganych na podstawie ustawy, przyjmując w tym względzie generalną właściwość ministra właściwego do spraw środowiska (art. 6).

Rozdział 2 Zarządzanie rachunkami w rejestrze Unii

Rejestr Unii działa na zasadach określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 389/2013. Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami, zwany dalej „Krajowym ośrodkiem”, wykonuje obowiązki krajowego administratora wynikające z przepisów rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 i zarządza zbiorem rachunków w rejestrze Unii podlegających jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej. Taka regulacja odzwierciedla dotychczasowy sposób administrowania zbiorem rachunków w rejestrze. Od początku istnienia systemu funkcję administratora rejestru pełnił początkowo Krajowy Administrator Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji, którego zadania przejął następnie Krajowy ośrodek.

Rachunki w rejestrze Unii są tworzone na wniosek zainteresowanych podmiotów, jednak w przypadku części podmiotów złożenie wniosku o otwarcie rachunku jest wynikiem swobodnej decyzji zainteresowanego, a w przypadku innych wykonaniem prawnego obowiązku posiadania rachunku w rejestrze Unii. Prowadzący instalacje i operatorzy statków powietrznych mają obowiązek otwarcia i utrzymywania rachunku posiadania operatora (na te rachunki wydawane są m.in. przydziały nieodpłatnych uprawnień do emisji, za pośrednictwem tych rachunków operatorzy dokonują co roku rozliczenia wielkości emisji). Inne podmioty zainteresowane otwarciem rachunku (głównie rachunki obrotowe, osobiste rachunki posiadania) nie realizują w ten sposób obowiązku ustawowego, natomiast za pośrednictwem rachunku uczestniczą w obrocie jednostkami notowanymi w rejestrze Unii (uprawnienia do emisji, jednostki Kioto, jednostki rocznych limitów emisji) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Wymagania formalne związane z otwieraniem rachunków wynikają wprost z przepisów rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

Krajowy ośrodek, jako krajowy administrator rejestru Unii, otwiera w rejestrze Unii rachunki, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 389/2013, i zarządza nimi na zasadach określonych w tym rozporządzeniu i ustawie. W trakcie funkcjonowania systemu powstała potrzeba rozbudowania uprawnień krajowego administratora o uprawnienie związane z możliwością wykonywania orzeczeń właściwych sądów lub decyzji uprawnionych organów, których przedmiotem jest rozporządzanie uprawnieniami do emisji znajdującymi się na rachunkach w rejestrze Unii, które podlegają polskiej jurysdykcji albo ograniczenie prawa posiadacza rachunku do rozporządzania tymi uprawnieniami do emisji. Krajowy administrator rejestru był adresatem wielu orzeczeń i decyzji kierowanych przez organy prowadzące postępowanie egzekucyjne z uprawnień do emisji. Materialne podstawy tych orzeczeń i decyzji nie budziły wątpliwości. Wezwania te nasiliły się zwłaszcza w ostatnim czasie w związku z ogłoszeniem upadłości przez kilka podmiotów uczestniczących w systemie. Jednocześnie przepisy unijne w dość lakoniczny sposób regulują zakres uprawnień administratora, wskazując jednak, że rachunki podlegają prawu i jurysdykcji państwa członkowskiego ich krajowego administratora. Przyjęcie zatem, że krajowy administrator będzie wykonywał orzeczenia i decyzje dotyczące uprawnień do emisji znajdujących się na rachunkach albo dotyczące ograniczenia prawa posiadacza rachunku do rozporządzania tymi uprawnieniami do emisji będzie stanowiło rozwinięcie tej normy prawa unijnego. Proponuje się także przepis o charakterze gwarancyjnym wskazujący na obowiązek powiadomienia posiadacza rachunku o wykonaniu orzeczenia lub decyzji odnoszących się do uprawnień do emisji.

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 389/2013 w kompleksowy sposób określa zasady prowadzenia i administrowania rachunkami, w tym aktualizowania danych przypisanych do rachunku (nazwy posiadacza rachunku operatora, osób pełniących funkcje upoważnionych przedstawicieli). Jednocześnie rozporządzenie to pozostawia państwom członkowskim decyzję w sprawie niektórych zagadnień związanych z doprecyzowaniem przesłanek podmiotowych związanych z rozpatrzeniem wniosku o otwarcie osobistego rachunku posiadania i rachunku obrotowego. Prawo państwa członkowskiego może ograniczyć możliwość otwierania rachunków przez podmioty, które nie posiadają miejsca siedziby lub zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego lub nie są zarejestrowane w danym państwie, a także podmioty, które nie są zarejestrowane jako płatnik podatku od towarów i usług w danym państwie.

Biorąc pod uwagę wskazane powyżej warunki, w projekcie wprowadzono postanowienia, zgodnie z którymi warunkiem utworzenia osobistego rachunku posiadania i rachunku obrotowego jest w przypadku osób fizycznych posiadanie miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, o której mowa w ustawie z dnia 2 kwietnia 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej⁸⁾. W przypadku osób prawnych i jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi warunkiem utworzenia tych rachunków jest wpis do Krajowego Rejestru Sądowego, o którym mowa w ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym⁹⁾. Ponadto osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi muszą być podatnikiem podatku od towarów i usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Obowiązek posiadania stałego miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej proponowana regulacja adresuje także do przynajmniej jednej osoby wskazanej przez posiadacza rachunku jako upoważniony przedstawiciel. Na wprowadzenie tego rodzaju ograniczenia również zezwalają prawodawcom krajowym przepisy wspomnianego rozporządzenia. Pojęcie „miejsca zamieszkania” należy do terminologii z zakresu prawa cywilnego, dlatego też należy je rozumieć w sposób ustalony w prawie cywilnym.

Procedurę otwierania rachunków w rejestrze Unii uzupełniają przepisy proceduralne dotyczące odmowy otwarcia rachunku lub aktualizacji danych dotyczących rachunku. Przesłanki odmowy zostały wyszczególnione wprost w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 389/2013, należą do nich w szczególności:

- 1) przedstawienie informacji i dokumentów niekompletnych, nieaktualnych lub niedokładnych, bądź fałszywych;
- 2) prowadzenie dochodzenia w sprawie udziału potencjalnego posiadacza rachunku lub – jeżeli jest on osobą prawną – wobec dowolnego z dyrektorów (osób faktycznie kierujących bieżącą działalnością osoby prawnej) potencjalnego posiadacza rachunku w oszustwie obejmującym uprawnienia do emisji lub jednostki Kioto, w praniu pieniędzy, finansowaniu terroryzmu lub w innych poważnych przestępstwach, w których rachunek mógłby stanowić narzędzie, lub

⁸⁾ Dz. U. z 2013 r. poz. 672, 675, 983, 1036, 1238, 1304 i 1650 oraz z 2014 r. poz. 822, 1133, 1138, 1146 i 1885.

⁹⁾ Dz. U. z 2013 r. poz. 1203 oraz z 2014 r. poz. 1161, 1306 i 1924.

jeżeli w poprzednich pięciu latach wydano na taką osobę wyrok skazujący z wyżej wymienionych powodów;

- 3) powzięcie przez krajowego administratora uzasadnionych podejrzeń, że rachunki mogą zostać wykorzystane w oszustwie obejmującym uprawnienia do emisji lub jednostki Kioto, w praniu pieniędzy, finansowaniu terroryzmu lub w innych poważnych przestępstwach;
- 4) prowadzenie wobec potencjalnego przedstawiciela dochodzenia w sprawie udziału w oszustwie obejmującym uprawnienia do emisji lub jednostki Kioto, w praniu pieniędzy, finansowaniu terroryzmu lub w innych poważnych przestępstwach, w których rachunek mógłby stanowić narzędzie, lub jeżeli w poprzednich pięciu latach wydano na taką osobę wyrok skazujący z wyżej wymienionych powodów.

Przepisy rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 stanowią, że rozstrzygnięcie w przedmiocie odmowy otwarcia lub aktualizacji powinno zostać poddane weryfikacji niezależnego organu poprzez zagwarantowanie w prawie krajowym odpowiednich środków prawnych umożliwiających wniesienie sprzeciwu wobec działań administratora rejestru. Projekt ustawy przewiduje możliwość wniesienia sprzeciwu wobec informacji o odmowie dokonania czynności przez Krajowy ośrodek w zakresie otwierania, aktualizacji i zamykania rachunków w rejestrze Unii oraz zatwierdzania upoważnionego przedstawiciela i dodatkowego upoważnionego przedstawiciela. Sprzeciw wnosi się za pośrednictwem Krajowego ośrodka do ministra właściwego do spraw środowiska. W przypadku gdy Krajowy ośrodek uzna sprzeciw w całości za uzasadniony, podejmuje w ramach samokontroli czynność, w stosunku do której strona wniosła środek zaskarżenia. Jeżeli Krajowy ośrodek nie uzna zasadności sprzeciwu, w terminie 14 dni przekazuje sprzeciw strony ministrowi właściwemu do spraw środowiska. Minister właściwy do spraw środowiska, po rozpatrzeniu sprzeciwu, w terminie 30 dni od dnia jego otrzymania wydaje decyzję o uwzględnieniu sprzeciwu w całości lub w części i nakazuje Krajowemu ośrodkowi dokonanie danej czynności albo wydaje decyzję o odmowie uwzględnienia sprzeciwu.

Przepisy rozporządzenia w zakresie warunków administrowania rachunkami w Rejestrze będą uzupełniały regulacje o charakterze technicznym zawarte w regulaminie. Projekt zakłada, że Krajowy ośrodek opracuje w formie regulaminu szczegółowe warunki techniczne otwierania i zarządzania rachunkami w rejestrze Unii. Regulamin ten zostanie udostępniony na stronie internetowej Krajowego ośrodka.

Przewiduje się również opłaty za otwarcie oraz prowadzenie rachunku w rejestrze. Ponieważ, jak wskazuje praktyka, obliczanie wysokości należnej opłaty nastroczało trudności posiadaczom rachunków (opłaty te były wyrażone w euro i przeliczane według jednolitego lub zmiennego kursu na PLN w ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r.) projektowana ustawa przyjmuje, że opłaty te będą wyrażone w złotych. Wzrasta także wysokość opłat do 2000 zł za otwarcie rachunku oraz do 500 zł opłaty rocznej za utrzymywanie rachunku w rejestrze. Wzrost stawek opłat wynika z dążenia do urealnienia kosztów utrzymywania rachunków w rejestrze, który znacznie przewyższa wysokość opłat ponoszonych obecnie przez posiadaczy tych rachunków. Koszty utrzymywania rachunków w rejestrze wzrosły wraz z obowiązkiem wprowadzenia szczegółowych procedur związanych z weryfikacją wniosków o otwarcie rachunku i o aktualizację danych dotyczących rachunku, które po wejściu w życie nowego rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 zobowiązani byli wdrożyć krajowi administratorzy rejestru. Waloryzacja stawek opłat spowoduje, że nadal będą one należały do niższych stawek europejskich, będą blisko czterokrotnie niższe niż średnia europejska. Większość stawek rocznych opłat rejestrowych oscyluje na poziomie ok. 2000 zł (np. w Czechach, Słowacji, Belgii), są jednak i takie stawki, które stosują np. Francja, Estonia, które znacząco odbiegają od średniej – odpowiednio 3000 i 2500 euro opłaty rocznej.

Opłaty te, tak jak na gruncie dotychczasowych przepisów, będą wnoszone na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i będą stanowiły przychód Funduszu.

Rozdział 3 Rozporządzanie uprawnieniami do emisji znajdującymi się na rachunkach w rejestrze Unii i przenoszenie tych uprawnień

Rozdział 3 poświęcony jest warunkom formalnym związanym z rozporządzaniem uprawnieniami do emisji. Projektowana ustawa przenosi obowiązującą obecnie zasadę, że uprawnieniami do emisji można swobodnie rozporządzać, z tym jednak ograniczeniem, że przepisy projektowanej ustawy lub przepisy UE mogą w tym względzie wprowadzać określone ograniczenia.

Dyrektywa 2003/87/WE nie wypowiada się w kwestii dozwolonych prawem form rozporządzania lub szerzej dysponowania uprawnieniami do emisji. Jedynie w art. 12 dotyczącym przenoszenia, przekazywania oraz anulowania przydziałów, odnosi się do

decyzji operatorów (uczestników systemu) dotyczących dysponowania uprawnieniami do emisji, wskazując, że państwa członkowskie mają zapewnić możliwość przenoszenia (w znaczeniu transferu) przydziałów uprawnień do emisji między:

- 1) osobami we Wspólnocie;
- 2) osobami we Wspólnocie oraz osobami w państwach trzecich, w przypadku gdy takie przydziały są uznane zgodnie z procedurą określoną w art. 25 bez ograniczeń innych niż zawarte w niniejszej dyrektywie lub przyjęte na mocy niniejszej dyrektywy.

Prawo unijne wprowadza pewne ograniczenia związane z kontrolowaniem obrotu uprawnieniami do emisji w związku z wykorzystywaniem poufnych informacji i manipulacji na rynku (dyrektywa 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku)), inne ograniczenia są konsekwencją przyjęcia pewnych zasad dotyczących funkcjonowania rejestru Unii, w ramach którego odbywa się obrót uprawnieniami do emisji (obowiązek dokonywania transakcji za pośrednictwem rachunków w rejestrze, zasada nieodwracalności transakcji w rejestrze Unii, wymogi dotyczące sposobu wykonywania transferów, w tym m.in. wymóg ustanowienia upoważnionych przedstawicieli).

Dyrektywa 2003/87/WE nie odnosi się natomiast do działań związanych z rozporządzaniem uprawnieniami do emisji, a więc czynności prawnych będących podstawą przenoszenia praw do emisji, koncentrując się na konsekwencjach podjętych czynności, a więc samego aktu przetransferowania uprawnień do emisji. W tym względzie prawodawcy unijnemu zależało na braku jakichkolwiek ograniczeń w zakresie przenoszenia uprawnień do emisji pomiędzy różnej kategorii podmiotami we Wspólnocie. W świetle zatem prawa unijnego możliwość rozporządzania lub szerzej dysponowania uprawnieniami do emisji przez samych operatorów nie doznaje jakichkolwiek ograniczeń.

Pojęciem rozporządzania posługuje się prawo cywilne. Posłużenie się cywilistyczną terminologią jest w tym przypadku uzasadnione z uwagi na to, że uprawnienia do emisji stanowią swoisty rodzaj praw majątkowych o charakterze niematerialnym. Zatem w znaczeniu cywilistycznym rozporządzanie to czynności prawne obejmujące przenoszenie praw, ustanawianie praw rzeczowych obciążających oznaczone rzeczy

oraz zrzeczenie się praw. Rozporządzanie uprawnieniami do emisji oznacza zatem dokonywanie czynności prawnych prowadzących do zbycia, utraty lub obciążenia uprawnień do emisji ograniczonym prawem rzeczowym. Rozporządzeniem jest przeniesienie ich własności w drodze sprzedaży, zrzeczenie się uprawnień do emisji, jak również ustanowienie na nich prawa zastawu. Warto zwrócić uwagę, że rozporządzanie uprawnieniami do emisji może też przybrać formę wycofania uprawnień do emisji z obrotu poprzez ich umorzenie bez związku z procesem rozliczania wielkości emisji. Rozporządzanie uprawnieniami do emisji może także polegać na ich nieodpłatnym zadysponowaniu, np. w drodze umowy darowizny.

Projekt w ślad za prawem unijnym przenosi zasadę, że czynności rozporządzające związane z uprawnieniami do emisji mogą być dokonywane między osobami fizycznymi, osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi niebędącymi osobami prawnymi, które posiadają rachunek w rejestrze Unii.

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 389/2013 w art. 41 stanowi, że uprawnienia do emisji są ważne w okresie rozliczeniowym, na który zostały utworzone. Odpowiednikiem tej zasady na gruncie projektu jest art. 16. Uprawnienia do emisji niewykorzystane w danym roku okresu rozliczeniowego zachowują ważność w kolejnych latach tego okresu. Ponadto uprawnienia do emisji znajdujące się na rachunkach w rejestrze Unii niewykorzystane w danym okresie rozliczeniowym są zastępowane odpowiednią liczbą uprawnień do emisji ważnych w kolejnym okresie rozliczeniowym. Możliwość tzw. bankowania uprawnień do emisji pomiędzy poszczególnymi latami w okresie rozliczeniowym, jak również pomiędzy okresami rozliczeniowymi, wynika wprost z art. 13 dyrektywy 2003/87/WE. Warto także podkreślić, że po raz pierwszy mechanizm bankowania uprawnień do emisji został zrealizowany na przełomie II i III okresu rozliczeniowego. Mechanizm ten jest procesem automatycznym, który realizuje się bezpośrednio w rejestrze Unii, i nie jest on uzależniony od jakichkolwiek czynności samych posiadaczy rachunków czy organów krajowych.

Rozdział 4 Ogólne zasady przydzielania instalacjom uprawnień do emisji

Rozdział 4 jest poświęcony ogólnym zasadom przydziału uprawnień do emisji instalacjom oraz opłatom za wprowadzanie do powietrza gazów cieplarnianych objętych systemem z instalacji albo z operacji lotniczych.

Zasady przydziału uprawnień do emisji dla instalacji określone przepisami projektowanej ustawy są zróżnicowane w zależności od tego, czy przydział dokonywany jest na produkcję inną niż energia elektryczna, czy na produkcję energii elektrycznej na zasadach derogacji określonej w art. 10c dyrektywy 2003/87/WE dla instalacji wytwarzających energię elektryczną, czy też przydziału uprawnień do emisji dokonuje się dla tzw. instalacji nowej. Ponadto odrębny reżim przydziału uprawnień do emisji przyjmuje się dla operatorów statków powietrznych.

Obok zróżnicowanych zasad przydziału uprawnień do emisji wprowadza się także mechanizmy korygowania liczby przydzielanych uprawnień do emisji w przypadku znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej lub częściowego lub całkowitego zaprzestania działalności instalacji.

Zmianie ulega także harmonogram realizacji przydziałów, tj. terminy wydawania przydzielonych uprawnień do emisji na rachunki operatorów w rejestrze Unii. Przyjmuje się wprawdzie zasadę, że wydanie przydziału uprawnień do emisji na dany rok nie powinno nastąpić później niż do 28 lutego każdego roku, jednak przyjmuje się także datę początkową (nie wcześniej niż 1 lutego tego roku) oraz odstępstwa od tej zasady wynikające z przepisów szczególnych. Wprowadzenie początkowej daty wydania uprawnień do emisji wynika z obowiązku stosowania przez państwa członkowskie mechanizmu korekty przydzielonej liczby uprawnień do emisji. Korekta będzie realizowana na podstawie informacji o działalności prowadzonej w instalacji w poprzednim roku oraz o planowanych i rzeczywistych zmianach w tym zakresie. Informacja ta będzie składana przez prowadzących instalacje w terminie do 31 grudnia każdego roku i na jej podstawie właściwe organy będą dokonywały przeliczenia przydzielonej liczby uprawnień do emisji, która zostanie wydana na rachunek operatora w kolejnym roku. Projektodawca zakłada, że czas potrzebny na przeprowadzenie operacji przeliczenia przydziałów wynosi od jednego do dwóch miesięcy, w tym czasie zostanie również ogłoszona w Biuletynie Informacji Publicznej (BIP) informacja o liczbie uprawnień do emisji, która zostanie wydana na rachunki operatorów w rejestrze Unii. Mechanizm korekty dotyczy tylko instalacji, które otrzymały przydział uprawnień do emisji na produkcję inną niż energia elektryczna.

Jak wspomniano inne terminy wydawania przydzielonych uprawnień do emisji mogą wynikać z przepisów szczególnych, np. w innych terminach będą wydawane przydziały

uprawnień do emisji na warunkach derogacji dla wytwórców energii elektrycznej (rozdział 6), a także w stosunku do prowadzących instalacje, którzy w terminie nie złożyli informacji o planowanych lub rzeczywistych zmianach w działalności prowadzonej w instalacji w danym roku.

Dodatkowym mechanizmem o charakterze gwarancyjnym zaprojektowanym w ustawie jest egzekwowanie zwrotu nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji. Wymóg zapewnienia odpowiednich rozwiązań w prawie krajowym wynika z przepisów unijnych. Jeżeli więc, na skutek podania nieprawdziwych lub błędnych informacji o działalności prowadzonej w instalacji, organy państwa niewłaściwie zastosowałyby np. mechanizm korekty przydziałów określony w projekcie ustawy lub w ogóle go nie przeprowadziły, na skutek czego prowadzącemu instalację wydano większą niż należąca ilość uprawnień do emisji, nadmiarowa liczba uprawnień do emisji będzie podlegała zwrotowi. W przypadku gdy w ciągu 14 dni od wystąpienia Krajowego ośrodka do prowadzącego instalację o zwrot nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji zwrot ten nie nastąpi, minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji, określając kwotę podlegającą zwrotowi. Kwotę podlegającą zwrotowi określa się jako iloczyn liczby nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji i jednostkowej ceny uprawnienia do emisji, która odpowiada średniej cenie uprawnień do emisji notowanej na giełdzie ICE/ECX i EEX na rynku wtórnym spot w ostatnim dniu, w którym realizowany był obrót uprawnieniami do emisji, poprzedzającym dzień wydania decyzji w przeliczeniu na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu poprzedzającym wydanie tej decyzji. Należność wnoszona w związku ze zwrotem nadmiarowo wydanych uprawnień do emisji stanowi dochód budżetu państwa. Egzekwowanie kwoty podlegającej zwrotowi zostanie poddane przepisom ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, zaś uprawnienia organu egzekucyjnego będą przysługiwały ministrowi właściwemu do spraw środowiska. Proponowana procedura, w trakcie której obowiązek zwrotu uprawnień do emisji „w naturze” zostaje przekształcony na obowiązek o charakterze pieniężnym (zwrot równowartości uprawnień do emisji), ma na celu urzeczywistnienie obowiązku zwrotu nieuzasadnionej pomocy publicznej, za którą można uznać nadmiarowo wydane uprawnienia do emisji. Organy państwa, występując o zwrot uprawnień do emisji, nie mają gwarancji, że zobowiązany podmiot faktycznie wykona obowiązek, gdyż nadmiarowo wydane uprawnienia do emisji mogły zostać

wcześniej zbyte przez prowadzącego instalację, lub umorzone w związku z rozliczeniem emisji. W tej sytuacji w przypadku, gdy prowadzący instalację nie odpowie na wezwanie zwrotu uprawnień do emisji w naturze organ państwa zamienia ten obowiązek na równoważny obowiązek o charakterze pieniężnym, który wyeliminuje niekorzystne rynkowe konsekwencje wydania zbyt dużej liczby uprawnień do emisji.

Rozdział 5 Przydział uprawnień do emisji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej

W 2013 r. rozpoczął się ośmioletni okres rozliczeniowy 2013–2020, w którym w istotny sposób zostały zmienione zasady funkcjonowania systemu. Bezpłatny przydział uprawnień do emisji dla instalacji dokonywany przez państwa członkowskie nie jest obecnie podstawowym sposobem ich dystrybucji. Uprawnienia do emisji są zbywane w drodze aukcji.

Jedynie ok. 52%¹⁰⁾ z ogólnounijnej puli uprawnień do emisji przewidzianej na ten okres zostanie bezpłatnie przydzielone prowadzącym instalację w poszczególnych latach tego okresu rozliczeniowego. Przepisy, określone w rozdziale 5 projektowanej ustawy, regulują warunki przydziału uprawnień do emisji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej. Co do zasady, uprawnień do emisji nie przydziela się wytwórcy energii elektrycznej. Zasada ta nie ma jednak odniesienia do podmiotów prowadzących instalacje wytwarzające energię elektryczną, w stosunku do których projektowana ustawa, z zachowaniem warunków odstępstwa przewidzianego w art. 10c dyrektywy 2009/87/WE, określi warunki uzyskania przydziału uprawnień do emisji (rozdział 6).

W rozdziale 5 uregulowano zatem zasady ubiegania się o przydział nieodpłatnych uprawnień do emisji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej.

Zharmonizowane zasady rozdziału uprawnień do emisji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej zostały określone w decyzji Komisji nr 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 130 z 17.05.2011, str. 1), zwaną dalej „decyzją benchmarkową”. Wymagania dotyczące gromadzenia i weryfikacji danych wykorzystywanych na potrzeby przydziału

¹⁰⁾ Źródło: *Questions and Answers on the Commission's decision on national implementation measures (NIMs)*, adres strony internetowej http://ec.europa.eu/clima/policies/ets/cap/allocation/documentation_en.htm.

uprawnień do emisji zawarte w decyzji benchmarkowej zostaną zaimplementowane w rozporządzeniu Ministra Środowiska wydanego na podstawie upoważnienia zawartego w projektowanej ustawie. Zgodnie z przepisami decyzji benchmarkowej liczbę uprawnień do emisji możliwą do przydzielenia oblicza się poprzez zastosowanie odpowiedniego wskaźnika emisyjności dla produktu, ciepła, paliwa albo emisji procesowej, pomnożonego przez historyczny poziom działalności związanej z danym produktem. Uprawnienia do emisji są przydzielane na podstawie wniosku przedkładanego przez prowadzącego instalację. Wniosek składa się do Krajowego ośrodka w postaci papierowej i elektronicznej na formularzu dostępnym na stronie Krajowego ośrodka. Wniosek zawiera informacje o instalacji opracowane według jednolitego standardu zawartego w elektronicznym formularzu przygotowanym przez Komisję Europejską. Warto zauważyć, że prowadzący instalacje, ubiegający się o przydział uprawnień do emisji na okres rozliczeniowy 2013–2020 składali przedmiotowe wnioski jeszcze przed wejściem w życie projektowanych przepisów. Zatem wprowadzane zasady będą po raz pierwszy stosowane dopiero w kolejnym okresie rozliczeniowym. Czynności podjęte przez prowadzących instalacje przed wejściem w życie projektowanych przepisów zostały usankcjonowane w przepisach przejściowych.

Zgodnie z proponowaną regulacją prowadzący instalacje składają wnioski o przydział uprawnień do emisji nie później niż na 17 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.

Warto zwrócić uwagę na zakres informacji o instalacji przekazywany we wniosku. Obligatoryjnym elementem tej informacji jest określenie m.in.:

- 1) początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej dla każdej podinstalacji;
- 2) wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji;
- 3) historycznego poziomu działalności w instalacji;
- 4) wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji.

Informacje o instalacji podawane we wniosku podlegają weryfikacji przez weryfikatorów w zakresie wiarygodności oraz dokładności danych przekazywanych przez prowadzącego instalację. Koszty weryfikacji informacji o instalacji ponosi prowadzący instalację. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze

rozporządzenia, wymagania w zakresie weryfikacji danych przekazanych przez prowadzącego instalację we wniosku. Z przeprowadzonej weryfikacji sporządza się protokół, który załącza się do wniosku.

Na podstawie zweryfikowanych informacji o instalacji i po ich sprawdzeniu pod względem kompletności danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń Krajowy ośrodek opracowuje wykaz instalacji wraz z obliczoną wstępną całkowitą liczbą uprawnień do emisji dla instalacji na dany okres rozliczeniowy, zwany dalej: „wykazem instalacji”, i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska.

Wykaz instalacji zawierający listę instalacji wraz z obliczoną dla nich wstępną liczbą uprawnień do emisji podlega notyfikacji Komisji Europejskiej (Wykaz na okres rozliczeniowy 2013–2020 został notyfikowany 30 września 2011 r.). Zanim jednak wykaz zostanie notyfikowany podlega on procedurze konsultacyjnej na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Możliwość udziału społeczeństwa przy opracowywaniu projektu wykazu ma zapewnić minister właściwy do spraw środowiska. Po przeprowadzeniu konsultacji projekt wykazu jest przedkładany Radzie Ministrów do akceptacji, a po uzyskaniu tej akceptacji wykaz notyfikowany jest Komisji Europejskiej.

Komisja w decyzji nr 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zatwierdziła przesłany przez Polskę wykaz instalacji na lata 2013–2020 i określiła międzysektorowy współczynnik korygujący, za pomocą którego zostanie obliczona całkowita roczna liczba uprawnień do emisji dla poszczególnych instalacji. Całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji, która ma być przydzielona instalacji znajdującej się w wykazie, oblicza Krajowy ośrodek.

Dla instalacji wytwarzających energię elektryczną, której przydziela się uprawnienia do emisji dla produkcji innej niż energia elektryczna, całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji oblicza się poprzez dostosowanie coroczne za pomocą współczynnika

liniowego wynoszącego 1,74%, wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji zaakceptowanej przez Komisję.

Wykaz instalacji wraz z całkowitą roczną liczbą uprawnień do emisji na poszczególne lata okresu rozliczeniowego Rada Ministrów przyjmuje w drodze rozporządzenia.

Informacje o instalacji przedkładane przez prowadzących instalacje na potrzeby opracowania wykazu instalacji zawierały dane wskazujące, czy instalacje przynależą do sektora lub podsektora narażonego na znaczące ryzyko ucieczki emisji, zgodnie z decyzją Komisji nr 2010/2/UE z dnia 24 grudnia 2009 r. ustalającą zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki (Dz. Urz. UE L 1 z 05.01.2010, str. 10, z późn. zm.). Zgodnie z art. 10a ust. 12 dyrektywy 2008/87/WE instalacjom należącym do sektorów lub podsektorów narażonych na ucieczkę emisji uprawnienia do emisji są przydzielane na poziomie 100% liczby stanowiącej wstępną liczbę uprawnień do emisji. Oznacza to, że przydział uprawnień do emisji, który instalacje tego rodzaju otrzymują corocznie, nie jest pomniejszany zgodnie z zasadą określoną w art. 10a ust. 11 dyrektywy 2003/87/WE, która oznacza, że w roku 2013 przydział stanowi 80% i zmniejsza się on do 30% w roku 2020.

Z uwagi na to, że wykaz sektorów lub podsektorów narażonych na ucieczkę emisji będzie poddawany przeglądom co pięć lat, należało przyjąć w prawie krajowym regulacje dotyczące obowiązkowego dostosowania przydzielanej liczby uprawnień do emisji poszczególnym instalacjom, zgodnie ze zmianami wprowadzаныmi w treści wykazu (art. 10a ust. 13 dyrektywy 2003/87/WE). W związku z tym została wprowadzona norma (art. 26 projektu), na podstawie której minister właściwy do spraw środowiska będzie mógł dostosować całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielaną instalacji stosownie do zmian w wykazie sektorów lub podsektorów narażonych na ucieczkę emisji, weryfikowanego na mocy decyzji Komisji. Zmiany w wykazie instalacji (głównie w odniesieniu do liczby uprawnień do emisji przydzielonych instalacji) będą powodowały konieczność zmiany rozporządzenia Rady Ministrów.

Rozdział 6 Przydział uprawnień do emisji w okresie rozliczeniowym 2013–2020 dla instalacji wytwarzających energię elektryczną

Rozdział 6 reguluje zasady i przesłanki przydziału uprawnień do emisji dla instalacji wytwarzających energię elektryczną w okresie rozliczeniowym 2013–2020. Przepisy te mają charakter regulacji epizodycznych, które przyjmuje się jedynie na czas trwania bieżącego okresu rozliczeniowego, i są one wynikiem przystąpienia Polski do derogacji przewidzianej w art. 10c dyrektywy 2003/87/WE. Ideą tej derogacji jest dopuszczenie przejściowego utrzymania przydziału uprawnień do emisji instalacjom wytwarzającym energię elektryczną w tych państwach członkowskich, w których – tak jak w Polsce – wytwarzanie energii elektrycznej w przeważającej części opiera się na wykorzystaniu paliwa kopalnego jednego rodzaju. Derogacja tworzy zatem możliwość przesunięcia w czasie (do 2020 r.) momentu, w którym prowadzący instalacje wytwarzające energię elektryczną będą zmuszeni nabywać całą potrzebną do rozliczenia wielkość emisji pulę uprawnień do emisji.

Przydział uprawnień do emisji nastąpi na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów, które określi wykaz instalacji wytwarzających energię elektryczną wraz z liczbą uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia w poszczególnych latach okresu rozliczeniowego 2013–2020. Wykaz instalacji określony w rozporządzeniu jest częścią wniosku derogacyjnego, który został zaakceptowany przez Komisję Europejską.

Uzyskanie uprawnień do emisji na podstawie tego rozporządzenia jest jednak uwarunkowane koniecznością realizacji zadań inwestycyjnych ujętych w Krajowym Planie Inwestycyjnym, zwanym dalej: „KPI”. Zadania ujęte w KPI mają na celu modernizację sektora elektroenergetycznego, poprawę infrastruktury, dywersyfikację struktury energetycznej oraz dywersyfikację źródeł dostaw. Przydział uprawnień do emisji w ramach derogacji ma być przy tym ściśle powiązany z wartością kosztów inwestycyjnych ponoszonych przez wytwórców energii elektrycznej. Aby uzyskać uprawnienia do emisji wytwórcy ci będą musieli przedstawić co roku sprawozdanie rzeczowo-finansowe dokumentujące poniesione w okresie 12 miesięcy koszty inwestycyjne na realizację zadań ujętych w KPI, za które prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną otrzymają ekwiwalent w postaci uprawnień do emisji. Warto zwrócić uwagę, że przydzielone na zasadach derogacji uprawnienia do emisji stanowią pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej¹¹⁾ i podlegają zasadom udzielania pomocy państwa. Wartość wydawanych

¹¹⁾ Dz. Urz. UE 2012 C326, str. 1.

uprawnień do emisji będzie kalkulowana przy zastosowaniu ceny uprawnień do emisji podanych w Załączniku VI do Komunikatu Komisji (2011/C 99/03). Wartość uprawnień do emisji przyjęta w obliczeniach w polskim wniosku derogacyjnym wynosi odpowiednio: 14,78 EUR za jedno uprawnienie do emisji wydawane w okresie 2013–2014 oraz 20,38 EUR za jedno uprawnienie do emisji wydawane w okresie 2015–2020, obliczone po kursie euro wynoszącym cztery złote.

Jak wspomniano przydział uprawnień do emisji na zasadach określonych w tym rozdziale jest adresowany do wytwórców energii elektrycznej. Wytwórcą energii elektrycznej jest podmiot prowadzący instalację, która od dnia 1 stycznia 2005 r. włącznie wytwarzała energię elektryczną przeznaczoną do sprzedaży osobom trzecim, i w której nie prowadzi się innych działań wymienionych w załączniku nr 1 do projektu ustawy niż spalanie paliw.

O przydział uprawnień do emisji może ubiegać się instalacja, która była eksploatowana najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r., lub instalacja wytwarzająca energię elektryczną, w przypadku której proces inwestycyjny został faktycznie rozpoczęty najpóźniej w tym dniu. Za dzień faktycznego rozpoczęcia procesu inwestycyjnego uznaje się przy tym dzień, w którym zostały podjęte prace przygotowawcze związane z tym procesem (prace przygotowawcze są rozumiane jako faktycznie podjęte działania związane z przygotowaniem realizacji inwestycji, np. budowy elektrowni).

W dniu 13 lipca 2013 r. została wydana decyzja Komisji C(2012) 4609 dotycząca wniosku zgłoszonego przez Polskę na podstawie art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na modernizację wytwarzania energii elektrycznej, zwana dalej: „decyzją KE”, natomiast w dniu 22 stycznia 2014 r. została wydana decyzja Komisji C(2013) 6648 final- Odstępstwo na podstawie art. 10c dyrektywy 2003/87/WE w sprawie handlu emisjami – bezpłatne uprawnienia do emisji dla wytwórców energii elektrycznej.

Jak wspomniano przydział uprawnień do emisji dla instalacji wytwarzających energię elektryczną uregulowany w rozdziale 6 ma charakter warunkowy w tym znaczeniu, że podmiot, którego inwestycja została uwzględniona w KPI, otrzyma przydzielone uprawnienia do emisji, jeżeli faktycznie zrealizuje zadanie inwestycyjne. Zgłoszenie zadania inwestycyjnego do KPI nie oznacza konieczności bezwarunkowej jego

realizacji. Wybór zadań określonych w KPI ma charakter fakultatywny. Zadanie zostanie zrealizowane, o ile jego realizacja będzie opłacalna, zatem podmioty, które zgłosiły dane zadanie inwestycyjne do planu, nie mają obowiązku podjęcia realizacji tego zadania. Zadania inwestycyjne będą realizowane zgodnie z zatwierdzonymi wskaźnikami zgodności. Wskaźniki te oznaczają parametry, których spełnienie gwarantuje spójność realizacji inwestycji z zasadami określonymi w Komunikacie Komisji nr 2011/C 99/03. Wskaźniki zgodności dla każdego rodzaju zadań inwestycyjnych zostały określone w załączniku nr 2 do projektu ustawy. Będą one zatwierdzane w drodze decyzji ministra właściwego do spraw środowiska w stosunku do każdego realizowanego zadania inwestycyjnego na podstawie wniosku składanego przez podmiot realizujący to zadanie. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne będzie prowadził dokumentację dotyczącą przebiegu realizacji zadania inwestycyjnego w sposób umożliwiający przeprowadzenie w każdym czasie kontroli realizacji tego zadania. Realizacja zadań inwestycyjnych ujętych w krajowym planie inwestycyjnym podlega kontroli sprawowanej przez organy nadzoru budowlanego.

Wydanie odpowiedniej liczby uprawnień do emisji nastąpi na podstawie zweryfikowanego sprawozdania rzeczowo-finansowego, które podmioty realizujące zadania inwestycyjne będą przedstawiały corocznie w terminie do dnia 30 września Krajowemu ośrodkowi. Sprawozdanie to będzie zawierało między innymi zestawienie elementów zadań inwestycyjnych zrealizowanych w roku sprawozdawczym (okresem sprawozdawczym będzie okres rozpoczynający się 1 lipca i kończący się 30 czerwca następnego roku), zestawienie poniesionych kosztów inwestycyjnych oraz wartość kosztów inwestycyjnych poniesionych na realizację zadań inwestycyjnych możliwych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji. Sprawozdanie rzeczowo-finansowe jest weryfikowane przez biegłych rewidentów. Biegły rewident w ramach weryfikacji ma m.in. poświadczyć wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji. Do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji mogą zostać wykorzystane jedynie koszty o charakterze kwalifikowanym. Kwalifikowanymi kosztami inwestycyjnymi są koszty pomniejszone o wartość kosztów inwestycyjnych poniesionych w związku ze spełnianiem obowiązków wynikających z przepisów implementujących dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie

zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17) oraz przepisów dotyczących promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych oraz z wyłączeniem nakładów finansowanych ze środków krajowych i Unii Europejskiej, które stanowią pomoc publiczną. Należy zaznaczyć, że informacja o poniesionych kosztach związanych z dyrektywą 2010/75/UE oraz z przepisami dotyczącymi promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych nie uwzględnia kosztów sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną, która to informacja jest odrębnie wykazywana.

W przypadku gdy poświadczona w sprawozdaniu rzeczowo-finansowym wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji, jest wyższa niż wartość uprawnień do emisji przydzielonych instalacji na dany rok w rozporządzeniu, nadwyżka kosztów inwestycyjnych może zostać wykorzystana do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji w następnych latach okresu rozliczeniowego jednak nie później niż do dnia 28 lutego 2020 r.

Uprawnienia do emisji w liczbie, która stanowi różnicę pomiędzy liczbą uprawnień do emisji planowaną do przydzielenia na dany rok zgodnie z rozporządzeniem i liczbą uprawnień do emisji wydanych w tym roku instalacji wytwarzającej energię elektryczną, przenosi się na następne lata, nie dłużej jednak niż przez 4 lata łącznie i nie później niż do dnia 28 lutego 2020 r.

Wszelkie zmiany liczby uprawnień do emisji podlegających wydaniu w związku z realizacją zadań inwestycyjnych ujętych w KPI są notyfikowane Komisji Europejskiej w trybie art. 52 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.

Sprawozdania rzeczowo-finansowe będą sporządzone na formularzu, którego wzór określi minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, w drodze rozporządzenia.

Jeżeli podmiot realizujący zadanie inwestycyjne ujęte w KPI podejmie decyzję o rezygnacji z realizacji tego zadania, koszty inwestycyjne poniesione na jego realizację w roku, w którym nastąpi podjęcie takiej decyzji oraz w latach następnych nie mogą zostać wykorzystane do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji. Dodatkowo, w przypadku podjęcia decyzji o rezygnacji z realizacji zadania inwestycyjnego, wszystkie uprawnienia do emisji wydane instalacji

wytwarzającej energię elektryczną podlegają zwrotowi. Minister właściwy do spraw środowiska określa w decyzji zwrot równowartości uprawnień do emisji, określając kwotę środków pieniężnych podlegających zwrotowi. Kwota ta stanowi iloczyn liczby uprawnień do emisji podlegających zwrotowi i jednostkowej ceny uprawnienia do emisji, która odpowiada średniej cenie uprawnienia do emisji notowanej na giełdzie ICE/ECX i EEX na rynku wtórnym spot w ostatnim dniu, w którym realizowany był obrót uprawnieniami do emisji, poprzedzającym dzień wydania uprawnień do emisji na rachunek prowadzącego instalację, powiększoną o odsetki obliczone z zastosowaniem stopy zwrotu pomocy określonej zgodnie z rozdziałem V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz. Urz. UE L 140 z 30.04.2004, str. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 271/2008 z dnia 30 stycznia 2008 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 794/2004 w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz. Urz. UE L 82 z 25.03.2008, str. 1).

Egzekucja kwoty podlegającej zwrotowi będzie realizowana w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, a uprawnienia organu egzekucyjnego będą przysługiwały ministrowi właściwemu do spraw środowiska. Uprawnienia do emisji niewydane wytwórcom energii elektrycznej na zasadach określonych w rozdziale 6 lub zwrócone przez wytwórców w trybie opisanym wyżej, zasilają pulę uprawnień do emisji przeznaczonych do sprzedaży na aukcji. Państwo członkowskie, podejmując decyzję o przydziale uprawnień do emisji krajowym wytwórcom energii elektrycznej na zasadach derogacji, pomniejsza pulę uprawnień do emisji, które może zbyć na aukcji, tworząc swoistą „rezerwę” uprawnień do emisji przeznaczonych do wydania w ramach derogacji. Jeżeli te uprawnienia do emisji nie zostaną wykorzystane, np. na skutek tego, że wytwórca energii elektrycznej podejmie decyzję o rezygnacji z realizacji zadania inwestycyjnego ujętego w KPI, pula zarezerwowanych na ten cel uprawnień do emisji może zostać zwolniona i przekazana do sprzedaży na aukcjach organizowanych przez to państwo.

Zadania inwestycyjne ujęte w KPI mogą być realizowane w ramach własnych środków prowadzącego instalację wytwarzającą energię elektryczną lub współfinansowane przez inne podmioty w ramach tej samej grupy kapitałowej. Dodatkowo projekt ustawy

przewiduje możliwość współfinansowania przez wytwórców energii elektrycznej zadań inwestycyjnych realizowanych przez operatora systemu przesyłowego gazowego lub systemu przesyłowego elektroenergetycznego w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.). Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki będzie sporządzał raport z realizacji zadań inwestycyjnych ujętych w KPI, obejmujący poniesione koszty inwestycyjne kwalifikowane do zbilansowania z wartością przydzielonych uprawnień do emisji. Raport będzie sporządzany w oparciu o informacje i dane przekazane w sprawozdaniach rzeczowo-finansowych przedkładanych przez podmioty realizujące zadania inwestycyjne. Raport ten będzie przekazywany corocznie Komisji Europejskiej (do 31 stycznia każdego roku). Raport będzie podlegał ogłoszeniu w Biuletynie Informacji Publicznej, z wyłączeniem informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa.

Rozdział 7 Przydział uprawnień do emisji operatorom statków powietrznych

Przydział uprawnień do emisji operatorom statków powietrznych następuje na zasadach określonych w Rozdziale 7. Zasady te nie uległy istotnym zmianom w stosunku do regulacji ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r.

Postępowanie w sprawie przyznania uprawnień do emisji operatorowi statku powietrznego składa się z trzech głównych etapów:

- 1) złożenie przez operatora wniosku do ministra właściwego do spraw środowiska, który zgromadzone wnioski przekazuje Komisji Europejskiej;
- 2) w rezultacie ich analizy, Komisja Europejska wydaje decyzję skierowaną do państw członkowskich, określającą informacje i dane służące obliczeniu wielkości przydziałów uprawnień do emisji, w szczególności ustala ona wzorzec porównawczy, wykorzystywany do obliczenia indywidualnych przydziałów uprawnień do emisji;
- 3) w oparciu o wspomnianą decyzję, minister właściwy do spraw środowiska oblicza i ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej informacje o całkowitej liczbie uprawnień do emisji przyznanych na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego oraz o liczbie uprawnień do emisji przyznanych na każdy rok okresu rozliczeniowego.

Odnosząc się do drugiego etapu przyznawania uprawnień do emisji (decyzja Komisji Europejskiej), należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 1 pkt 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, Komisja Europejska oblicza i podejmuje decyzję określającą wzorzec porównawczy, który ma być stosowany przy obliczeniu liczby uprawnień do emisji przydzielanych nieodpłatnie operatorom statków powietrznych, których wnioski o przydział uprawnień zostały przedłożone Komisji. Zgodnie z treścią dyrektywy wzorzec porównawczy wyrażony liczbą przydziałów na tonokilometr, wylicza się poprzez podzielenie liczby przydziałów, które mają zostać przydzielone w danym okresie nieodpłatnie, przez sumę tonokilometrów podanych we wnioskach przedłożonych Komisji (art. 3e ust. 3 akapit 2). Wzorzec porównawczy stanowi zatem ogólnowspólnotowy wskaźnik, w oparciu o który administrujące państwa członkowskie określają całkowitą liczbę uprawnień do emisji przydzielanych na okres rozliczeniowy poszczególnym operatorom statków powietrznych, a także liczbę uprawnień do emisji przydzielonych im na każdy rok okresu rozliczeniowego.

Warto zwrócić uwagę, że organy państwa członkowskiego przyjmujące wniosek i dokonujące obliczenia liczby przydzielonych uprawnień do emisji nie dysponują swobodą działania, całe postępowanie pozbawione jest jakichkolwiek elementów dyskrecjonalnych, państwo członkowskie nie może także swobodnie kształtować przesłanek przydziału uprawnień do emisji. W konsekwencji rola tych organów sprowadza się do wykonywania czynności technicznych polegających na zebraniu wniosków, przekazaniu ich Komisji Europejskiej, a następnie przeprowadzeniu obliczeń, wedle metodyki określonej wprost w prawie unijnym. Z tych powodów rozstrzygnięcie polegające na ustaleniu wielkości przydziału uprawnień do emisji nie posiada formy decyzji administracyjnej, a na gruncie projektowanych przepisów stanowi czynność techniczną. Pozbawienie rozstrzygnięcia formy decyzji administracyjnej nie oznacza jednak, że podmioty, których prawa są w ten sposób konkretyzowane, nie posiadają środków kontroli prawidłowości tego rozstrzygnięcia (np. na drodze sądowej).

Należy przy tym podkreślić, że przepisy projektowanej ustawy będą stosowane w odniesieniu do przydziału uprawnień do emisji na okres rozliczeniowy 2013–2020 jedynie w zakresie przydziałów uprawnień z tzw. specjalnej rezerwy oraz w odniesieniu

do przydziałów uprawnień do emisji na okresy rozliczeniowe rozpoczynające się po 2020 r.

Przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy przebiega w sposób zbliżony do opisanej wyżej procedury. Specjalna rezerwa ma zostać utworzona w celu pokrycia dodatkowego zapotrzebowania na uprawnienia do emisji w sektorze lotniczym w związku z pojawieniem się na rynku nowych operatorów lub rozszerzeniem działalności przez istniejących operatorów, którzy przekroczyli określone ustawowo wartości progowe. Przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy ma charakter jednorazowy, a więc postępowanie zmierzające do obliczenia liczby uprawnień do emisji odbywa się tylko raz we wszystkich państwach członkowskich i następuje w trzecim roku okresu rozliczeniowego.

Z żądaniem przyznania uprawnień do emisji związany jest obowiązek uiszczenia tzw. „opłaty rejestracyjnej” w wysokości 500 zł, która stanowi przychód budżetu państwa. Po zakończeniu postępowania, uprawnienia do emisji przyznane operatorom statków powietrznych są przekazywane na ich rachunki w rejestrze zasadniczo do dnia 28 lutego każdego roku.

Jak wspomniano przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy uzależniony jest od spełnienia określonych przesłanek polegających na wykazaniu, że operator statku powietrznego:

- 1) rozpoczął wykonywanie operacji lotniczych objętych systemem po zakończeniu roku monitorowania, o ile nie stanowi to kontynuacji operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego, albo
- 2) osiągnął średnioroczny wzrost liczby tonokilometrów pomiędzy rokiem monitorowania a drugim rokiem okresu rozliczeniowego wynoszący ponad 18%, jednak pod warunkiem, że nie jest on następstwem operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego.

W dyrektywie przyjęto również założenie, że zasady rozdziału uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy, w tym zasady oceny zgodności z kryteriami kwalifikowalności, mogą zostać uszczegółowione przez Komisję Europejską (art. 3f ust. 9 dyrektywy 2003/87/WE). Do dnia dzisiejszego akt taki nie został przez Komisję wydany.

Postępowanie o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy rozpoczyna złożenie wniosku do ministra właściwego do spraw środowiska. Minister wniosek ów

przekazuje do Komisji Europejskiej nie później niż do dnia 31 grudnia w trzecim roku okresu rozliczeniowego. W terminie 3 miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję Europejską decyzji na podstawie art. 3f ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, określającej wartość wzorca porównawczego, minister właściwy do spraw środowiska dokonuje obliczenia całkowitej liczby uprawnień do emisji przydzielonych ze specjalnej rezerwy na dany okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego oraz liczby uprawnień do emisji przydzielonych na każdy rok do końca okresu rozliczeniowego. Informacje na temat liczby uprawnień do emisji przydzielonych ze specjalnej rezerwy minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej.

Rozdział 8 Aukcje uprawnień do emisji

W trzecim okresie rozliczeniowym 2013–2020, uczestnicy systemu mogą nabywać uprawnienia do emisji na specjalnie organizowanych aukcjach. System aukcyjnej sprzedaży uprawnień do emisji ma być docelowo podstawowym źródłem zaopatrzenia w te jednostki, z uwagi na przyjęte w prawie unijnym założenie o stopniowym ograniczaniu liczby bezpłatnie przydzielanych uprawnień do emisji. Podstawowym aktem prawnym określającym wymagania techniczne i organizacyjne prowadzenia aukcji oraz warunki, jakie musi spełniać platforma aukcyjna jest rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, dalej zwane „rozporządzeniem aukcyjnym”.

Uprawnienia do emisji są sprzedawane za pośrednictwem platform aukcyjnych spełniających wymagania określone przepisami rozporządzenia aukcyjnego. Polska zgłosiła deklarację o rezygnacji z możliwości sprzedaży swoich uprawnień do emisji za pośrednictwem platformy unijnej, na której uprawnienia do emisji będzie wystawiała na sprzedaż Komisja Europejska w imieniu 24 państw członkowskich, oraz o wyłonieniu krajowej platformy aukcyjnej (deklaracja opt-out). Na prowadzenie platform krajowych zdecydowały się jeszcze dwa inne państwa członkowskie – Niemcy i Wielka Brytania. Podjęcie decyzji o wyłonieniu własnej platformy aukcyjnej podyktowane było w głównej mierze kwestiami bezpieczeństwa budżetowego, a w szczególności zachowaniem kontroli przez Polskę nad wpływami z aukcji. Takie stanowisko poparł

minister właściwy do spraw finansów publicznych, minister właściwy do spraw środowiska i minister właściwy do spraw zagranicznych. Należy jednak zauważyć, że z racji braku stosownych regulacji krajowych Polska do tej pory nie mogła przeprowadzić przetargu w celu wyłonienia krajowej platformy aukcyjnej. Rozporządzenie aukcyjne przewiduje jednak rozwiązanie na taką okoliczność, wskazując, że do czasu dopełnienia warunków formalnych związanych z wyborem platformy krajowej, państwo członkowskie powinno sprzedawać uprawnienia do emisji za pośrednictwem platformy wybranej w ramach wspólnego działania, z czego obecnie korzysta Polska.

Należy zaznaczyć, że dostęp do polskiej platformy aukcyjnej nie jest ograniczony tylko do polskich podmiotów; jest on otwarty dla wszystkich podmiotów uprawnionych do udziału w aukcjach na mocy rozporządzenia aukcyjnego, tj. przede wszystkim dla uczestników systemu, ale również dla banków i innych instytucji finansowych.

W projekcie przyjęto, że podmiotem prowadzącym aukcje uprawnień do emisji będzie Krajowy ośrodek. Takie rozwiązanie jest uzasadnione tym, że Krajowy ośrodek posiada doświadczenie w prowadzeniu aukcyjnej sprzedaży uprawnień do emisji zdobyte w związku z prowadzeniem aukcji uprawnień, które pozostały w krajowej rezerwie uprawnień do emisji na koniec drugiego okresu rozliczeniowego 2008–2012.

Projektowana ustawa przewiduje, że środki uzyskane ze sprzedaży uprawnień do emisji na aukcji będą stanowiły dochód budżetu państwa. Zgodnie z art. 10 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, określenie sposobu wykorzystania dochodów uzyskanych z aukcyjnej sprzedaży uprawnień do emisji pozostaje w kompetencji państw członkowskich, jednak zgodnie ze wskazanym przepisem, przynajmniej 50% dochodów uzyskanych ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji, lub równowartość finansowa tych dochodów, powinny zostać wykorzystane na jeden lub większą ilość wskazanych w dyrektywie celów. Cele te zostały określone w projektowanej ustawie. Jako realizację tej zasady uznaje się również stosowanie polityk wsparcia podatkowego lub finansowego oraz polityk regulacyjnych wywierających wpływ na wsparcie finansowe wyżej wymienionych działań.

Przyjęto także, że w przypadku gdy wysokość wydatkowanych środków pieniężnych za dany rok kalendarzowy nie osiągnęła minimalnego poziomu, o którym mowa wyżej, Rada Ministrów wskaże, w drodze uchwały, cele spośród wymienionych w ustawie, na

które w kolejnym roku zostaną przeznaczone środki pieniężne, konieczne do osiągnięcia wymaganego poziomu wydatków, kierując się potrzebą realizacji zadań związanych z redukcją gazów cieplarnianych i ochroną środowiska.

Aby w jednoznaczny sposób określić kompetencje organów państwa m.in. w zakresie egzekwowania należności z tytułu sprzedaży uprawnień do emisji na aukcjach, w projektowanej ustawie przyjęto, że uprawnienia właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do uprawnień do emisji sprzedawanych w drodze aukcji wykonywać będzie minister właściwy do spraw środowiska. Przepis art. 48 projektowanej ustawy wskaże podmiot, któremu będzie przysługiwała legitymacja do wystąpienia z roszczeniami o zapłatę należności z tytułu sprzedaży uprawnień do emisji.

Dyrektywa 2003/87/WE nakłada na państwa członkowskie obowiązek przedstawiania Komisji Europejskiej sprawozdań z wydatkowania środków pochodzących z aukcji uprawnień do emisji. Organem odpowiedzialnym za przygotowanie takiego sprawozdania będzie minister właściwy do spraw środowiska. Przygotowane sprawozdanie będzie podlegało uzgodnieniu z członkami Rady Ministrów, a następnie, po zaakceptowaniu przez Radę Ministrów, zostanie przekazane Komisji Europejskiej.

Rozdział 9 Zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych

Projekt ustawy przyjmuje, że eksploatacja instalacji jest dozwolona wyłącznie po uzyskaniu zezwolenia. Zezwolenie będzie wydawane, tak jak obecnie, w drodze decyzji administracyjnej organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. W projekcie zaproponowano, aby zezwolenie to wydawane było na czas nieokreślony.

Ułatwieniem dla prowadzących instalacje może być przepis wprowadzający możliwość objęcia jednym zezwoleniem emisji z jednej lub większej liczby instalacji położonych na terenie tego samego zakładu. W ten sposób obciążenia administracyjne związane z uzyskaniem zezwolenia i jego aktualizacją będą podejmowane przez prowadzącego jednokrotnie. Projekt ustawy precyzuje warunki formalne, jakie powinien spełniać wniosek o wydanie zezwolenia.

Projekt wprowadza także stały obowiązek analizowania aktualności wydanych zezwoleń przez organy właściwe do ich wydania. Organ właściwy do wydania zezwolenia co najmniej raz na 5 lat dokonuje analizy wydanego zezwolenia i jeśli z przeprowadzonej analizy wynika potrzeba zmiany zezwolenia organ wszczyna

z urzędu postępowanie w sprawie zmiany zezwolenia. W przypadku gdy z analizy wynika konieczność zmiany planu monitorowania wielkości emisji, organ wszczyna także z urzędu postępowanie w sprawie zmiany zezwolenia oraz wzywa prowadzącego instalację do przedłożenia zmienionego planu monitorowania wielkości emisji, wyznaczając termin na wykonanie tego obowiązku. Organ ma także obowiązek dokonania przeglądu zezwolenia w przypadku zmiany, cofnięcia albo wygaśnięcia pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. Jeżeli w wyniku tego przeglądu organ stwierdzi ustanie przesłanek uczestnictwa instalacji w systemie albo potrzebę zmiany tego zezwolenia, wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie odpowiednio wygaśnięcia albo zmiany wydanego zezwolenia. Projektowana ustawa precyzuje także tryb wycofywania z obrotu prawnego zezwoleń, które z jakichkolwiek przyczyn stały się bezprzedmiotowe (gdy instalacja przestała spełniać kryteria uczestnictwa w systemie lub są spełnione warunki, o których mowa w art. 2 pkt 1 i 2), a także określa konsekwencje uznania decyzji za nieważną (wskutek stwierdzenia jej bezprzedmiotowości). W tej sytuacji prowadzący instalację, jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji z tej instalacji, a także jest pozbawiony prawa otrzymania uprawnień do emisji przydzielonych instalacji na kolejne lata okresu rozliczeniowego.

Nowym zagadnieniem regulowanym w projektowanej ustawie jest określenie obowiązków administracyjnych związanych z podziałem lub łączeniem instalacji. Przyjmuje się, że do łączenia instalacji dochodzi w sytuacji utworzenia jednej instalacji z co najmniej dwóch instalacji. Podział instalacji oznacza podział z zespołu urządzeń działającego dotychczas jako jedna instalacja na co najmniej dwie odrębne instalacje. Tak skonstruowana definicja połączenia lub podziału instalacji obejmuje szeroki zakres zdarzeń prawnych o różnej podstawie prawnej i wymusza dokonanie zmian w zezwoleniu na emisję gazów cieplarnianych lub wydanie nowego zezwolenia (w przypadku nowej instalacji powstałej w wyniku podziału). Obowiązkiem prowadzącego instalację jest przedłożenie Krajowemu ośrodkowi:

- 1) informacji o podziale albo połączeniu uprawnień do emisji przydzielonych tym instalacjom;
- 2) informacji o instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia, która zawiera między innymi dane o początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia, poziomie działalności

podinstalacji wchodzącej w skład instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia, opis i schemat strukturalny instalacji z podziałem na podinstalacje.

Informacje te mają posłużyć jako podstawa wprowadzenia zmian w rejestrze Unii w zakresie ilości uprawnień do emisji planowanych do wydania instalacji powstałej w wyniku łączenia albo podziału. Informacje o instalacji powstałej w wyniku łączenia albo podziału instalacji podlegają weryfikacji przez weryfikatora.

Jeżeli prowadzący instalację powstałą w wyniku podziału albo łączenia nie jest następcą prawnym prowadzącego instalację ulegającą podziałowi albo łączeniu, prowadzący instalację ulegającą podziałowi albo łączeniu jest obowiązany do przekazania prowadzącemu instalację powstałą w wyniku podziału albo łączenia wszelkich informacji i dokumentów niezbędnych do sporządzenia raportu na temat wielkości emisji oraz sporządzenia informacji, o rzeczywistych lub planowanych zmianach zdolności produkcyjnej lub poziomu działalności w instalacji, o których mowa w art. 59 projektowanej ustawy.

Zgodnie z otrzymaną od prowadzącego instalację informacją Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o instalacjach powstałych w wyniku podziału albo łączenia i przypadającej dla każdej z tych instalacji liczbie uprawnień do emisji. Minister Środowiska przekazuje do akceptacji Komisji Europejskiej informację o zsumowanej liczbie uprawnień do emisji w przypadku połączenia instalacji albo o podziale liczby uprawnień do emisji w przypadku podziału instalacji.

Na podstawie zaakceptowanej przez Komisję informacji o liczbie uprawnień do emisji, minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej zmiany w wykazie instalacji spowodowane łączeniem lub podziałem instalacji.

Projekt ustawy w art. 60 ust. 1 określa, że w przypadku zbycia tytułu prawnego do instalacji zbywca traci prawo do rozporządzania uprawnieniami do emisji przydzielonymi zbywanej instalacji. Przepis ten ma charakter gwarancyjny; jego źródłem jest założenie, że uprawnienia do emisji są przyznawane instalacji, a nie podmiotowi, który dysponuje do niej tytułem prawnym. Wyłączenie prawa do rozporządzania uprawnieniami do emisji ma zabezpieczać przekazanie nabywcy nie tylko tytułu prawnego do instalacji, ale także praw majątkowych z nią związanych. Jest to o tyle istotne, że to na nabywcy będzie spoczywał obowiązek rozliczenia wielkości

emisji z instalacji. Dokonując zakupu instalacji, nabywca ponosi odpowiedzialność za realizację obowiązku rozliczenia emisji w czasie, kiedy prowadzącym instalację był zbywca tytułu prawnego. Nowym rozwiązaniem proponowanym w projekcie ustawy jest nakaz wstrzymania użytkowania instalacji, która eksploatowana jest bez wymaganego zezwolenia. Nakaz wstrzymania użytkowania instalacji będzie wydawał organ Inspekcji Ochrony Środowiska, w wyniku wszczętego z urzędu postępowania w tej sprawie. Po stwierdzeniu, że ustala przyczyna wstrzymania użytkowania instalacji, organ Inspekcji Ochrony Środowiska, na wniosek prowadzącego instalację, wyda decyzję, w której uchyli decyzję o wstrzymaniu użytkowania instalacji i wyrazi zgodę na podjęcie użytkowania instalacji.

Jedną z istotniejszych zmian wprowadzanych projektowaną ustawą jest ustanowienie obowiązku przedkładania informacji o działalności prowadzonej w instalacji, którego realizacja ma zapewnić bieżącą kontrolę działań podejmowanych w instalacji, a także weryfikowanie potrzeb emisyjnych instalacji związanych ze zmianami, jakie w niej zachodzą. Obowiązek ten będzie miał charakter powszechny i będzie dotyczył wszystkich prowadzących instalacje, którym przyznano nieodpłatne uprawnienia do emisji na zasadach określonych w przepisach rozdziałów 5, 10 i 11 projektowanej ustawy. Będą oni obowiązani do wprowadzania informacji o rzeczywistych lub planowanych zmianach zdolności produkcyjnej, zmianach poziomu działalności oraz zmianach w działaniach w instalacji w danym roku albo braku zmian w tym zakresie za pośrednictwem elektronicznego narzędzia, jakim są konta w Krajowej bazie (Krajowa baza została utworzona na mocy przepisów ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji). Informacja będzie przedkładana Krajowemu ośrodkowi, który prowadzi Krajową bazę, w terminie do dnia 31 grudnia każdego roku.

Informacje o zmianach w działalności instalacji lub o braku takich zmian będą składane, niezłożenie tej informacji albo złożenie fałszywych zeznań spowoduje niewydanie uprawnień do emisji.

Kopię informacji przekazywanych Krajowemu ośrodkowi prowadzący instalację przekaże także organowi właściwemu do wydania zezwolenia.

Naruszenie obowiązku przedłożenia informacji o działalności prowadzonej w instalacji powoduje uruchomienie procedury wstrzymania wydania uprawnień do emisji,

a w skrajnych przypadkach niewydania uprawnień do emisji przydzielonych instalacji na kolejny rok. Procedurę tę rozpoczyna sporządzenie przez Krajowy ośrodek wykazu prowadzących instalacje, którzy uchybili obowiązkowi przedłożenia informacji, który jest przekazywany ministrowi właściwemu do spraw środowiska. Na tej podstawie minister właściwy do spraw środowiska sporządza wykaz prowadzących instalacje, którym wstrzymuje się wydanie uprawnień do emisji na kolejny rok okresu rozliczeniowego. Wykaz jest ogłaszany w Biuletynie Informacji Publicznej. Jednocześnie Krajowy ośrodek jest upoważniony do wydania wstrzymanego przydziału, jeżeli prowadzący instalację dopełni obowiązku i przedłoży informację w terminie do dnia 1 lipca danego roku. Jeżeli jednak prowadzący instalację nie przedłoży informacji o działalności prowadzonej w instalacji w wyżej wymienionym terminie, minister właściwy do spraw środowiska wyda decyzję o niewydaniu uprawnień do emisji przydzielonych instalacji na ten rok okresu rozliczeniowego następujący po roku, za który nie została złożona informacja. Ponadto Krajowy ośrodek będzie przeprowadzał kontrolę krzyżową polegającą na porównaniu informacji o wielkości emisji zawartej w raporcie na temat wielkości emisji oraz informacji o zmianach poziomu działalności instalacji.

W przypadku wystąpienia rozbieżności pomiędzy wielkością emisji a informacją o poziomie działalności, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację o wyjaśnienie zaistniałej sytuacji. Jeśli z wyjaśnień będzie wynikało, że zaszło częściowe zaprzestanie działalności albo znaczące zmniejszenie zdolności produkcyjnej, minister właściwy do spraw środowiska występuje do prowadzącego instalację o wprowadzenie korekty w Krajowej bazie. Po wprowadzeniu zmienionej informacji do Krajowej bazy, Krajowy ośrodek odpowiednio dostosowuje liczbę uprawnień do emisji, a minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej tę liczbę. Ponadto uprawnienia do emisji wydane w liczbie większej niż zmieniona dostosowana liczba uprawnień do emisji podlegają zwrotowi na zasadach określonych w art. 18 projektowanej ustawy. Ponadto należy zaznaczyć, że została wprowadzona kara pieniężna w wysokości 5000 zł za niewprowadzenie zmiany do Krajowej bazy, w przypadku uiszczenia kary przez prowadzącego instalację i niewprowadzenia zmiany do Krajowej bazy, takiemu prowadzącemu instalację nie wydaje się uprawnień do emisji w następnym roku.

Rozdział 10 Przydział uprawnień do emisji dla instalacji nowej

Projekt ustawy zasadniczo zmienia dotychczasowe zasady przydziału uprawnień do emisji dla instalacji nowych. Inne jest przede wszystkim źródło uprawnień do emisji dla instalacji nowych – będą one pochodziły z ogólnounijnej rezerwy, stąd w bieżącym okresie rozliczeniowym zasady te zostały ujednoczone we wszystkich państwach członkowskich. Zgodnie z prawem unijnym wszystkie instalacje, w których prowadzone są działania objęte systemem i które powstały lub znacząco zwiększyły zdolność produkcyjną po dniu 30 czerwca 2011 r. (z wyjątkiem instalacji wytwarzających energię elektryczną), kwalifikują się do przydziału uprawnień do emisji z unijnej rezerwy. Za nową instalację uważa się taką instalację, która po dniu 30 czerwca 2011 r. po raz pierwszy uzyskała zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych lub w której po tej dacie znacząco zwiększono zdolność produkcyjną (w tym przypadku istniejącej instalacji przydziela się na zasadach przyjętych dla instalacji nowej dodatkowe uprawnienia do emisji w związku ze zmianą w instalacji).

Przepisy decyzji Komisji nr 2011/278/UE w przypadku rozbudowy istniejącej instalacji doprecyzowują pojęcie „instalacji nowej”. Najważniejszą kwestią dla określenia, czy zmiana w instalacji spełnia przesłanki „instalacji nowej” (a tym samym kryteria przydziału dodatkowych uprawnień do emisji), jest ustalenie, czy w instalacji tej doszło do znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnej. Pojęcie znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnej zostało zdefiniowane w art. 3 lit. i decyzji Komisji nr 2011/278/UE i odwzorowane w art. 68 ust. 2 projektowanej ustawy. Termin ten oznacza wzrost zdolności produkcyjnej lub poziomu działalności będący wynikiem co najmniej jednej zmiany fizycznej w odniesieniu do konfiguracji technicznej i funkcjonowania podinstalacji, innej niż zwykła wymiana istniejącej linii produkcyjnej w instalacji, na skutek którego:

- 1) podinstalacja może działać ze zdolnością produkcyjną o co najmniej 10% wyższą w stosunku do początkowo zainstalowanej zdolności produkcyjnej przed dokonaniem zmiany lub
- 2) podinstalacja, której dotyczą fizyczne zmiany, osiągnęła znacznie wyższy poziom działalności prowadzący do uzyskania dodatkowego przydziału uprawnień do emisji wynoszącego ponad 50 000 uprawnień do emisji rocznie, który jednocześnie stanowi co najmniej 5% wstępnej rocznej liczby uprawnień do emisji przydzielonych tej instalacji przed dokonaniem zmiany przydzielonej w wykazie.

Znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej określa się przy tym jako różnicę pomiędzy średnią z dwóch najwyższych miesięcznych poziomów produkcji (działalności) w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. lub w okresie od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. oraz nową zdolnością produkcyjną po dokonaniu zmiany, która stanowi średnią z dwóch najwyższych miesięcznych poziomów produkcji w ciągu sześciu miesięcy kalendarzowych następujących po rozpoczęciu zmienionej działalności. Zainstalowana zdolność produkcyjna instalacji lub podinstalacji po znaczącym zwiększeniu zdolności produkcyjnej jest uznawana za początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną instalacji lub podinstalacji przy ocenie dalszych zmian zdolności produkcyjnych tej instalacji.

Przydział uprawnień do emisji na zasadach określonych dla instalacji nowych musi poprzedzić uzyskanie zezwolenia (lub jego zmiany w przypadku instalacji istniejących, w których doszło do znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnej). Prowadzący instalację na 3 miesiące przed oddaniem do eksploatacji instalacji (lub zmian dokonanych w instalacji) powinien wystąpić do organu ze stosownym wnioskiem. Prowadzący instalację nową składa wniosek o przydział uprawnień do emisji z rezerwy unijnej w okresie roku od momentu, gdy instalacja rozpoczęła normalną albo zmienioną działalność. Jak zostało to określone w przepisach decyzji Komisji nr 2011/278/UE momentem rozpoczęcia normalnej działalności instalacji jest dzień, w którym instalacja ta wykorzystwała przynajmniej 40% zainstalowanej zdolności produkcyjnej. Osiągnięcie takiego poziomu wykorzystania zdolności produkcyjnej, ze względu na uwarunkowania technologiczne, a niekiedy obiektywne warunki zewnętrzne (np. brak koniunktury), może zostać przesunięte w czasie. W tym jednak czasie instalacja spełniająca przesłanki uczestnictwa w systemie musi już monitorować emisję zgodnie z zatwierdzonym planem monitorowania.

Przydział uprawnień do emisji na zasadach określonych dla instalacji nowej następuje na podstawie wniosku składanego do ministra właściwego do spraw środowiska w postaci papierowej i elektronicznej na formularzu zamieszczonym na stronie internetowej tego ministra. Wniosek zawiera sporządzoną z użyciem formularza oraz zweryfikowaną przez jednostkę uprawnioną informację o instalacji nowej w zakresie początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej, wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji oraz poziomu działalności w instalacji, o rozpoczęciu normalnej lub

zmienionej działalności. Informacje te przygotowuje się z zachowaniem wymagań decyzji Komisji nr 2011/278/UE.

Zgodnie z art. 67 ust. 5 projektowanej ustawy, wniosek o przydział uprawnień do emisji składa się w terminie nie dłuższym niż dwanaście miesięcy od momentu rozpoczęcia normalnej lub zmienionej działalności w instalacji lub podinstalacji. Jak już wskazano przez rozpoczęcie normalnej działalności należy rozumieć pierwszy dzień ciągłego 90-dniowego okresu lub pierwszy dzień 90-dniowego okresu podzielonego na cykle produkcyjne, jeżeli w normalnym cyklu produkcyjnym w danym sektorze nie przewidziano produkcji ciągłej, w trakcie których instalacja działa z wykorzystaniem przynajmniej 40% zdolności produkcyjnej przewidzianej dla instalacji lub podinstalacji, biorąc pod uwagę – jeżeli jest to konieczne – szczególne warunki działania instalacji. Z kolei przez rozpoczęcie zmienionej działalności w instalacji należy rozumieć potwierdzony przez weryfikatora pierwszy dzień ciągłego 90-dniowego okresu lub, jeżeli w normalnym cyklu produkcyjnym w danym sektorze nie przewidziano produkcji ciągłej, pierwszy dzień 90-dniowego okresu podzielonego pomiędzy cykle produkcyjne, w trakcie którego instalacja działa z wykorzystaniem przynajmniej 40% zdolności produkcyjnej przewidzianej dla podinstalacji lub jej części, biorąc pod uwagę – jeżeli jest to konieczne – szczególne warunki działania instalacji.

Moment rozpoczęcia normalnej lub zmienionej działalności jako część informacji o instalacji załączanej do wniosku o przydział uprawnień do emisji będzie potwierdzany przez weryfikatora, który będzie weryfikował tę informację. Do wniosku o przydział uprawnień do emisji z unijnej rezerwy dołącza się:

- 1) raport o metodyce do procesu zbierania danych przekazanych w formularzu;
- 2) protokół z weryfikacji informacji o instalacji nowej przekazanych we wniosku przeprowadzonej przez weryfikatora;
- 3) opis i schemat strukturalny instalacji z podziałem na podinstalacje.

W przypadku stwierdzenia braków lub uchybień w zakresie poprawności przeprowadzonych obliczeń we wniosku o przydział uprawnień do emisji minister właściwy do spraw środowiska wyznacza termin na ich usunięcie. Jeżeli, mimo upływu terminu, wspomniane braki lub uchybienia stwierdzone we wniosku nie zostaną usunięte, wniosek pozostawia się bez rozpatrzenia. Jeżeli prowadzący instalację zwraca się o przydział uprawnień do emisji w związku ze znaczącym zwiększeniem zdolności

produkcyjnej, zgodnie z art. 68 ust. 1 projektowanej ustawy, do wniosku dołącza się dowód na spełnienie warunków określonych w definicji znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnej.

Kompletny wniosek o przydział uprawnień do emisji na zasadach określonych dla instalacji nowej minister właściwy do spraw środowiska przekazuje do Krajowego ośrodka w celu sprawdzenia go pod względem kompletności zawartych w nim danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 4. Krajowy ośrodek, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku, przekazuje swoją opinię ministrowi właściwemu do spraw środowiska wraz ze wstępną roczną liczbą uprawnień do emisji proponowanych do przydzielenia na poszczególne lata okresu rozliczeniowego dla instalacji z podziałem na podinstalacje zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 4.

Wstępna całkowita liczba uprawnień do emisji stanowi sumę wstępnej liczby uprawnień do emisji dla podinstalacji w danej instalacji, obliczanej w oparciu o odpowiedni wskaźnik emisyjności dla produktu, ciepła, paliwa albo emisji procesowej, pomnożonego przez poziom działalności związanej z danym produktem. Projekt ustawy przyjmuje też, że poziom działalności związany z danym produktem określa się na podstawie średniej z dwóch największych miesięcznych wielkości produkcji w ciągu sześciu miesięcy po rozpoczęciu normalnej działalności pomnożonej przez standardowy współczynnik wykorzystania zdolności produkcyjnej, określony w decyzji Komisji nr 2013/447/UE z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej standardowego współczynnika wykorzystania zdolności produkcyjnych zgodnie z art. 18 ust. 2 decyzji 2011/278/UE (Dz. Urz. UE L 240 z 07.09.2013, str. 23). Informacja dotycząca poziomu działalności przekazywana jest w formularzu zawierającym informacje o instalacji nowej.

Wniosek o przydział uprawnień do emisji minister właściwy do spraw środowiska przekazuje do akceptacji Komisji Europejskiej zgodnie z art. 19 ust. 4 decyzji Komisji nr 2011/278/UE. Jeżeli Komisja zaakceptuje określoną we wniosku wstępną całkowitą liczbę uprawnień do emisji dla instalacji nowej, minister właściwy do spraw środowiska oblicza ostateczną całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji, która odpowiada wstępnej całkowitej rocznej liczbie uprawnień do emisji przydzielonych dla instalacji, dostosowanej corocznie za pomocą współczynnika liniowego wynoszącego 1,74% zgodnie z art. 19 ust. 5 decyzji Komisji nr 2011/278/UE. W przypadku gdy Komisja nie

zaakceptuje wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji, minister właściwy do spraw środowiska wzywa prowadzącego instalację do przedłożenia nowego wniosku o przydział uprawnień do emisji, wskazując błędy i zastrzeżenia ujawnione w trakcie kontroli wniosku przez Komisję. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej informację o całkowitej liczbie uprawnień do emisji obliczonej dla instalacji nowej.

Rozdział 11 Zmiana przydzielonej liczby uprawnień do emisji w przypadku znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, częściowego lub całkowitego zaprzestania działalności w instalacji

Projekt ustawy reguluje także kwestie związane z weryfikacją liczby przydzielonych uprawnień do emisji w związku ze znaczącym zmniejszeniem zdolności produkcyjnej, a także z całkowitym lub częściowym zaprzestaniem działalności w instalacji uczestniczącej w systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w okresie 2013–2020.

Mechanizm korekty nieodpłatnego przydziału uprawnień do emisji został przewidziany już w art. 10a ust. 19 dyrektywy 2009/29/WE. Działanie tego mechanizmu zostało natomiast szczegółowo uregulowane w art. 21, art. 22 i art. 23 decyzji Komisji nr 2011/278/UE.

Art. 21 decyzji Komisji nr 2011/278/UE określa przesłanki znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej oraz konsekwencje jego nastąpienia. O tym, że w instalacji doszło do znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnych, będą świadczyły informacje przekazywane przez prowadzących instalacje w przedkładanych co roku informacjach o zmianach w działalności instalacji (obowiązek składania tych informacji przewiduje art. 63 projektowanej ustawy).

Znaczące zmniejszenie zdolności produkcyjnej związane jest z dokonaniem co najmniej jednej zmiany fizycznej w odniesieniu do konfiguracji technicznej i funkcjonowania podinstalacji innej niż zwykła wymiana istniejącej linii produkcyjnej oraz spełnieniem co najmniej jednego z następujących warunków:

- 1) podinstalacja może działać ze zdolnością produkcyjną o co najmniej 10% niższą w stosunku do początkowo zainstalowanej zdolności produkcyjnej przed dokonaniem zmiany lub

- 2) podinstalacja, której dotyczą fizyczne zmiany, osiągnęła znacznie niższy poziom działalności, który uzasadnia zmniejszenie przydziału uprawnień do emisji o ponad 50 000 uprawnień do emisji rocznie i który jednocześnie stanowi co najmniej 5% wstępnej rocznej liczby uprawnień do emisji przydzielonych tej instalacji przed dokonaniem zmiany, która została określona w wykazie albo określona po rozpatrzeniu wniosku o przydział uprawnień do emisji z unijnej rezerwy.

Jeżeli nastąpiło zmniejszenie zdolności produkcyjnej posiadające ww. cechy, prowadzący instalację obowiązany jest przedłożyć Krajowemu ośrodkowi informację o zakresie zmniejszenia zdolności produkcyjnej oraz o wyznaczonej nowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej w instalacji po dokonaniu znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej. W przypadku znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, analogicznie do przypadku instalacji nowej, informacja o zakresie zmniejszenia zdolności produkcyjnej jest składana w postaci papierowej i elektronicznej na formularzu zamieszczonym na stronie internetowej Krajowego ośrodka. Prowadzący instalację poddaje informację o zakresie zmniejszenia zdolności produkcyjnej weryfikacji przez weryfikatora. Informacje te przygotowuje się z zachowaniem wymagań decyzji Komisji nr 2011/278/UE. Do informacji dołącza się:

- 1) raport o metodyce do procesu zbierania danych przekazanych w formularzu;
- 2) protokół z przeprowadzonej przez weryfikatora weryfikacji informacji o instalacji nowej przekazanych we wniosku;
- 3) opis i schemat strukturalny instalacji z podziałem na podinstalacje.

Informacja o znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej podlega sprawdzeniu przez Krajowy ośrodek pod względem kompletności przekazanych danych oraz poprawności przeprowadzonych obliczeń. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska swoją opinię wraz z informacją o znaczącym zmniejszeniu zdolności produkcyjnej. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej tę informację wraz z dostosowaną liczbą uprawnień do emisji dla instalacji, która znacząco zmniejszyła zdolność produkcyjną, na pozostałe lata okresu rozliczeniowego, począwszy od roku następującego po roku, w którym nastąpiło znaczące zmniejszenie zdolności produkcyjnej, lub od dnia 1 stycznia 2013 r., jeżeli znaczące zmniejszenie zdolności produkcyjnej miało miejsce przed dniem 1 stycznia 2013 r. Jeżeli Komisja tę liczbę zaakceptuje, minister właściwy do spraw

środowiska ogłosi w Biuletynie Informacji Publicznej informację o dostosowanej rocznej liczbie uprawnień do emisji dla instalacji.

Weryfikacja (dostosowanie) przydziału uprawnień do emisji nastąpi także w przypadku zaprzestania działalności w instalacji. Źródłem wiedzy na temat zaprzestania działalności w instalacji będą także informacje o zmianach w działalności instalacji przedkładane corocznie przez prowadzących instalacje. Projekt identyfikuje w art. 71 okoliczności uznane za zaprzestanie działalności. Warto zwrócić uwagę, że okoliczności te nie mają jednorodnego charakteru. Są wśród nich takie, które jednoznacznie wskazują albo na obiektywny brak możliwości podjęcia działalności w instalacji (przyczyny techniczne o charakterze pierwotnym lub takie, które nastąpiły po rozpoczęciu działalności przez instalację) lub są to przyczyny o charakterze subiektywnym wynikające z decyzji prowadzącego instalację (instalacja nie działa i prowadzący instalację nie może wykazać, że przedmiotowa instalacja wznowi działalność najpóźniej w ciągu 6 miesięcy od momentu zaprzestania działalności).

Zaprzestanie działalności w instalacji może nastąpić także z przyczyn formalnych – w sytuacji utraty ważności pozwoleń emisyjnych (wygaśnięcie, cofnięcie lub ograniczenie pozwoleń). Tu jednak należy wziąć pod uwagę konsekwencje utraty ważności pozwolenia, gdyż nie zawsze wygaśnięcie pozwolenia zintegrowanego udzielonego instalacji uczestniczącej w systemie będzie równoznaczne z zaprzestaniem przez nią działalności. Kryteria objęcia instalacji pozwoleniem zintegrowanym są niekiedy wyższe niż te, które kwalifikują instalację do uczestnictwa w systemie (instalacje spalania odpowiednio moc pow. 50 MW i 20 MW), stąd bezprzedmiotowość pozwolenia zintegrowanego nie musi automatycznie oznaczać bezprzedmiotowości zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych. Dlatego też projektodawcy proponują, aby w przypadku okoliczności o charakterze formalnym o uznaniu, że w instalacji zaprzestano działalności, decydowała dodatkowo przesłanka ustania podstaw do uczestnictwa instalacji w systemie.

W terminie do dnia 31 stycznia każdego roku Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska wykaz instalacji, w których zaprzestano działalności, a następnie minister ogłasza te informacje w Biuletynie Informacji Publicznej.

Jeżeli w instalacji nastąpiło zaprzestanie działalności, instalacji tej nie wydaje się przydzielonych uprawnień do emisji w roku następującym po roku, w którym nastąpiło zaprzestanie działalności.

Ustawodawca dostrzega również specyfikę eksploatacji instalacji, które „utrzymywane są” w rezerwie lub gotowości, oraz instalacji, które działają sezonowo. Eksploatacja tych instalacji ma charakter okresowy, np. jest podejmowana w celu awaryjnego bilansowania zakontraktowanych dostaw energii, jednocześnie podmiot prowadzący instalację nie ma wiedzy na temat tego, w jakim okresie instalacje te będą eksploatowane, chociaż powinien na taką ewentualność posiadać zabezpieczone uprawnienia do emisji. Projektodawcy uwzględnili taką sytuację w ustawie, przyjmując, że w przypadku takich instalacji nie nastąpi weryfikacja przydziału uprawnień do emisji, jeżeli zostaną spełnione wszystkie następujące warunki:

- 1) prowadzący instalację posiada zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych z takiej instalacji i wszystkie inne odpowiednie pozwolenia;
- 2) rozpoczęcie działalności w instalacji jest technicznie możliwe bez wprowadzania w niej zmian fizycznych;
- 3) przeprowadzana jest jej regularna konserwacja.

Projekt ustawy wprowadza też obowiązek przeprowadzenia korekty pierwotnie przydzielonej liczby uprawnień do emisji w sytuacji częściowego zaprzestania działalności w instalacji. Przepisy w tym zakresie stanowią wykonanie art. 23 decyzji Komisji nr 2011/278/UE. Z częściowym zaprzestaniem działalności w instalacji będziemy mieli do czynienia, gdy przynajmniej jedna podinstalacja:

- 1) która przyczynia się do przydzielenia co najmniej 30% z całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji przydzielonych instalacji w wykazie albo na skutek rozpatrzenia wniosku o przydział uprawnień z unijnej rezerwy, albo na skutek dostosowania liczby przydzielonych uprawnień do emisji w związku ze znaczącym zmniejszeniem zdolności produkcyjnej w instalacji,
- 2) której przydzielono ponad 50 000 uprawnień do emisji w wykazie albo na skutek rozpatrzenia wniosku o przydział uprawnień do emisji z rezerwy unijnej, albo na skutek dostosowania liczby przydzielonych uprawnień do emisji w związku ze znaczącym zmniejszeniem zdolności produkcyjnej w instalacji

– ogranicza poziom swojej działalności w danym roku kalendarzowym o co najmniej 50% w stosunku do historycznego poziomu działalności, o którym mowa w art. 9 decyzji Komisji nr 2011/278/UE, albo poziomu działalności, o którym mowa w art. 18 decyzji Komisji nr 2011/278/UE, zwanego dalej „początkowym poziomem działalności”.

Przydział uprawnień do emisji dla instalacji, która częściowo zaprzestała działalności, dostosowuje się począwszy od roku następującego po roku, w którym częściowe zaprzestanie działalności miało miejsce, lub od roku 2013, jeżeli częściowe zaprzestanie działalności miało miejsce przed dniem 1 stycznia 2013 r. Mechanizm korekty przydziału uprawnień do emisji w związku z częściowym zaprzestaniem działalności w instalacji został określony w art. 72 ust. 3–7. Mechanizm ten stanowi odzwierciedlenie wymagań decyzji Komisji nr 2011/278/UE.

Jeżeli poziom działalności podinstalacji ograniczono o co najmniej 50%, jednak mniej niż 75% w porównaniu z początkowym poziomem działalności, instalacji wydaje się uprawnienia do emisji w liczbie pierwotnie określonej, ale pomniejszonej o połowę przydzielonych uprawnień do emisji dla podinstalacji, która przyczyniała się do częściowego zaprzestania działalności w tej instalacji.

Jeżeli poziom działalności podinstalacji ograniczono o co najmniej 75%, jednak mniej niż 90% w porównaniu z początkowym poziomem działalności, instalacji wydaje się uprawnienia do emisji w liczbie pierwotnie określonej, ale pomniejszonej o 75% przydzielonych uprawnień do emisji dla podinstalacji, która przyczyniała się do częściowego zaprzestania działalności w tej instalacji.

Jeżeli poziom działalności podinstalacji ograniczono o co najmniej 90% w porównaniu z początkowym poziomem działalności, instalacji wydaje się uprawnienia do emisji w liczbie pierwotnie określonej, ale pomniejszonej o 100% przydzielonych uprawnień do emisji dla podinstalacji, która przyczyniała się do częściowego zaprzestania działalności w tej instalacji.

Zmiany wielkości przydziału uprawnień do emisji w związku z częściowym zaprzestaniem działalności w instalacji nie mają charakteru nieodwracalnego. Projekt przewiduje, że w przypadku gdy poziom działalności w podinstalacji, która przyczyniała się do częściowego zaprzestania działalności w instalacji, ponownie wzrośnie i osiągnie poziom ponad 50% jej początkowego poziomu działalności, instalacji wydaje się

uprawnienia do emisji w liczbie pierwotnie określonej z zachowaniem 100% przydziału uprawnień do emisji dla podinstalacji, która przyczyniła się do częściowego zaprzestania działalności tej instalacji. Z kolei jeżeli poziom działalności w takiej podinstalacji ponownie przekroczy 25% jej początkowego poziomu działalności, instalacji wydaje się uprawnienia do emisji w liczbie pierwotnie określonej, która zostaje pomniejszona o 50% przydziału dla podinstalacji, która przyczyniła się do częściowego zaprzestania działalności w instalacji.

Dostosowaną po przeprowadzeniu korekty liczbę uprawnień do emisji oblicza Krajowy ośrodek i przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska (w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku). Informacja o instalacjach, w których przeprowadzono korektę przydziałów uprawnień do emisji, jest ogłaszana w Biuletynie Informacji Publicznej.

Rozdział 12 Monitorowanie i rozliczanie wielkości emisji z operacji lotniczych i instalacji

W sierpniu 2012 r. weszło w życie rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie monitorowania”, które zunifikowało zasady monitorowania emisji gazów cieplarnianych we wszystkich państwach członkowskich UE. Obowiązki w zakresie monitorowania i rozliczania wielkości emisji gazów cieplarnianych należą do podstawowych obowiązków uczestników systemu. Przedmiotowe rozporządzenie w sprawie monitorowania określa zawartość planu monitorowania, a także metodykę monitorowania wielkości emisji w stosunku do instalacji należących do poszczególnych rodzajów działalności objętych systemem oraz operacji lotniczej.

W oparciu o wymagania wskazane w rozporządzeniu w sprawie monitorowania, w projekcie ustawy zaprojektowano procedurę zatwierdzania planów monitorowania wielkości emisji oraz planów monitorowania tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych. Przesłanki, jakim powinien odpowiadać wniosek o zatwierdzenie planów monitorowania, również wynikają wprost z rozporządzenia w sprawie monitorowania. Organem właściwym do zatwierdzania planów monitorowania dla operatorów statków powietrznych (tj. zarówno planów

monitorowania wielkości emisji, uproszczonych planów monitorowania wielkości emisji, jak i planów monitorowania tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych), tak jak miało to miejsce dotychczas, będzie minister właściwy do spraw środowiska.

Ważną zmianą w procedurze zatwierdzania planów monitorowania jest ustanowienie obowiązku zasięgnięcia opinii Krajowego ośrodka. Wyznaczenie Krajowego ośrodka do roli organu opiniującego projekty planów monitorowania stanowi wypełnienie wymagań dyrektywy 2003/87/WE oraz rozporządzenia w sprawie monitorowania, które zobowiązują państwa członkowskie do wyznaczenia koordynatora, jeżeli prawo krajowe powierza zadania w zakresie zatwierdzania planów monitorowania wielu organom. Opinia Krajowego ośrodka nie będzie miała charakteru wiążącego, jednak stanie się wymogiem formalnym, którego pominięcie może zostać uznane za wadę decyzji zatwierdzającej plan. Opinia będzie miała charakter ekspercki, ma wykryć ewentualne braki, niespójność propozycji przedstawionych przez prowadzącego instalację lub operatora statków powietrznych z wymaganiami rozporządzenia w sprawie monitorowania. Opinia Krajowego ośrodka nie będzie wydawana w ramach przepisów o współdziałaniu, o których mowa w Kodeksie postępowania administracyjnego. Charakter prawny tej opinii można przyrównać do opinii biegłego. Ważną zmianą wprowadzoną w projektowanej ustawie, która jest konsekwencją ustanowienia stosownych regulacji w rozporządzeniu w sprawie monitorowania, jest złagodzenie rygorów proceduralnych w zakresie zatwierdzania planów monitorowania w odniesieniu do operatorów statków powietrznych i prowadzących instalacje o niskim poziomie emisji. Możliwość taką dopuszczają przepisy rozporządzenia w sprawie monitorowania.

Udogodnieniem dla uczestników systemu będzie także wprowadzenie wymogu posługiwania się formularzami planów monitorowania, a także innych dokumentów składanych w procedurze ich zatwierdzania. Formularze będą dostępne na stronie internetowej Krajowego ośrodka.

Nowym obowiązkiem wprowadzanym projektowaną ustawą, który będzie dotyczył zarówno prowadzących instalacje, jak i operatorów statków powietrznych, jest przedkładanie raportów w zakresie udoskonaleń w metodyce monitorowania wielkości emisji. Raporty w zakresie udoskonaleń w metodyce monitorowania są rozwiązaniem

wprowadzonym przepisami rozporządzenia w sprawie monitorowania (art. 69). Raport z udoskonaleń w metodyce monitorowania ma wykazać, czy zobowiązany podmiot, który do tej pory stosował niższe niż wymagane poziomy dokładności lub rezerwową metodykę monitorowania wielkości emisji, może z technicznego punktu widzenia rozpocząć stosowanie docelowych poziomów dokładności lub standardowej metodyki. Raport z udoskonaleń w metodyce monitorowania podlega zatwierdzeniu przez organ właściwy (organ właściwy do wydania zezwolenia albo ministra właściwego do spraw środowiska w przypadku raportów składanych przez operatorów statków powietrznych). Przy zatwierdzaniu raportów z udoskonaleń metodyki monitorowania stosuje się procedurę opiniowania analogiczną do tej, co przy zatwierdzaniu planów monitorowania wielkości emisji. Opinię przygotowuje Krajowy ośrodek.

Projekt ustawy nie zmienia dotychczasowych przepisów w zakresie monitorowania i rozliczania emisji. Uczestnicy systemu realizują te obowiązki corocznie z zachowaniem dotychczasowych wymagań formalnych i ustawowych terminów. Zmianą, która powinna zostać pozytywnie odebrana przez prowadzących instalacje i operatorów statków powietrznych, jest wprowadzenie wymogu sporządzenia raportów o wielkości emisji przy użyciu elektronicznego formularza dostępnego na stronie internetowej Krajowego ośrodka. Formularze te zostaną opracowane na podstawie formularzy i wytycznych ogłoszonych przez Komisję Europejską. Podobnej zmianie ulegnie sposób sporządzania sprawozdań z weryfikacji raportów. W tym zakresie weryfikatorzy również będą musieli posługiwać się elektronicznym formularzem, który będzie dostępny na stronie Krajowego ośrodka. Weryfikacja raportów o wielkości emisji będzie przebiegała zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 600/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. Przedmiotowe rozporządzenie weszło w życie również w czerwcu 2012 r.

Projekt doprecyzowuje sposób realizacji obowiązku sprawozdawczego z uwagi na pewne niejasności, które w tym względzie pozostawiała ustawa z dnia 28 kwietnia 2011 r. Przepisy tej ustawy nie dość jasno wypowiedziały się w kwestii postaci, w jakiej należy przedłożyć raport Krajowemu ośrodkowi. Jednoznacznie przyjmuje się, że raport musi być złożony w obu wymaganych postaciach (papierowej i elektronicznej), i w takiej samej postaci należy złożyć sprawozdanie z weryfikacji raportu. Należy także

zwrócić uwagę na sposób ujęcia obowiązku raportowania. W ustawowym terminie (do dnia 31 marca za rok poprzedni) raport musi zostać dostarczony Krajowemu ośrodkowi, co oznacza, że podmiot prawidłowo wypełni ten obowiązek, jeśli sporządzony przez niego raport wraz z towarzyszącym mu sprawozdaniem zostanie fizycznie złożony w siedzibie Krajowego ośrodka. Nie chodzi tu zatem o przyjęte na gruncie Kodeksu postępowania administracyjnego przepisy dotyczące zachowania ustawowych terminów dla dokonania czynności prawnej, gdzie termin uznaje się za zachowany, jeśli przed jego upływem pismo zostanie nadane na pocztę lub wysłane w formie dokumentu elektronicznego za poświadczeniem przedłożenia.

Wprowadzenie tych ostrzejszych zasad realizacji obowiązków obwarowanych terminem ma zagwarantować realizację przepisów unijnych w tym zakresie, a także umożliwić realizację obowiązków organów państwa. Zgodnie bowiem z projektem ustawy, to Krajowy ośrodek ma wprowadzać do rejestru Unii dane na temat zweryfikowanej wielkości emisji (pochodzące z raportu) i powinien to uczynić do 31 marca, po tym dniu rachunek operatora w rejestrze, na którym nie zostanie zarejestrowana wielkość emisji, zostanie zablokowany, a posiadacz takiego rachunku będzie pozbawiony możliwości rozporządzania znajdującymi się na tym rachunku uprawnieniami do emisji.

Bez zasadniczych zmian pozostają przepisy dotyczące kontroli zweryfikowanych raportów o wielkości emisji, którą prowadzi Krajowy ośrodek. Podmiot ten przeprowadza ocenę raportu w zakresie kompletności zawartych w nim danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nim ustaleń z przepisami rozporządzenia w sprawie monitorowania i z zatwierdzonym odpowiednim planem monitorowania. Jeżeli ocena dowiedzie istnienia błędów, luk lub innych uchybień w treści raportu, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego z wnioskiem o udzielenie wyjaśnień. Jeżeli z udzielonych wyjaśnień wynika potrzeba dokonania zmian w raporcie na temat wielkości emisji, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego z wnioskiem o dokonanie zmian w tym raporcie w porozumieniu z weryfikatorem, który przeprowadził weryfikację raportu. Jeżeli Krajowy ośrodek nie uzyska wystarczających wyjaśnień od prowadzącego instalację lub operatora statku powietrznego albo w terminie nie otrzyma poprawionego raportu, występuje do organu Inspekcji Ochrony Środowiska o przeprowadzenie kontroli w celu sprawdzenia, czy raport na temat wielkości emisji jest zgodny ze stanem faktycznym.

Kontrola organów Inspekcji Ochrony Środowiska ma doprowadzić, w przypadku wykrycia rozbieżności pomiędzy treścią raportu i przeprowadzoną analizą dotyczącą wielkości emisji, do zastępczego oszacowania wielkości tej emisji. Organ Inspekcji Ochrony Środowiska wydaje w tej sprawie decyzję, której nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności. Ponadto, w przypadku gdy raport na temat wielkości emisji nie został zweryfikowany jako zadawalający albo gdy w raporcie stwierdzono istotne nieprawidłowości, które wpływają na wielkość emisji, i nieprawidłowości te nie zostały usunięte albo nie został złożony zweryfikowany raport, Krajowy ośrodek występuje do organów Inspekcji o dokonanie zastępczego oszacowania wielkości emisji. Koszty zastępczego oszacowania wielkości emisji ponosi prowadzący instalację albo operator statków powietrznych.

Projekt ustawy precyzuje wymagania w zakresie sposobu szacowania wielkości emisji w przypadku operatorów statków powietrznych niemających miejsca zamieszkania ani siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W takiej sytuacji organ Inspekcji może wystąpić do operatora o przesłanie uwierzytelnionych, zgodnie z przepisami obowiązującymi w danym państwie, dokumentów stanowiących podstawę oszacowania wielkości emisji gazów cieplarnianych. Jeżeli zaś operator nie przedłoży tych dokumentów albo jeżeli na podstawie przedłożonych dokumentów nie można w sposób rzetelny oszacować wielkości emisji, organ Inspekcji dokona oszacowania wielkości emisji na podstawie ustaleń organów sprawujących dozór przestrzeni powietrznej.

Możliwość ustalenia wielkości emisji w drodze oszacowania wynika z przepisów rozporządzenia w sprawie monitorowania (art. 70). Krajowy ośrodek występuje w takiej sytuacji do organu Inspekcji z wnioskiem o oszacowanie wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczych. Organ Inspekcji wydaje w tej sprawie decyzję, której nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności. Przepis ten usuwa lukę w dotychczasowych regulacjach, które ograniczały się do weryfikacji szacunków wielkości emisji dokonanych przez operatora w przedłożonym raporcie. Przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. nie podejmowały z kolei problematyki szacowania wielkości emisji w sytuacji, gdy raport o wielkości emisji nie został złożony, a jedynym środkiem, który miał w tej sytuacji dyscyplinować podmiot do złożenia raportu, miała być kara pieniężna.

Wprowadzenie podstaw do oszacowania zastępczego jest uzasadnione tym, że prawo unijne zakłada obowiązek rozliczenia emisji ze wszystkich źródeł, które pozostają w systemie. Brak odzwierciedlenia emisji na rachunku operatora w rejestrze, w sytuacji gdy podmiot zobowiązany funkcjonuje i wprowadza emisję gazów cieplarnianych do atmosfery, zwłaszcza, jeśli podmiot taki jest beneficjentem systemu, otrzymując nieodpłatne uprawnienia do emisji, może doprowadzić do zachwiania równowagi na rynku, sytuując zobowiązanego w lepszej pozycji niż jego konkurentów. Projekt ustawy przyjmuje jednak, że zastępcze szacowanie wielkości emisji ma znaczenie drugorzędne wobec gotowości realizacji obowiązku raportowania przez prowadzących instalacje i operatorów statków powietrznych. Stąd w art. 88 projektu przyjęto, że jeżeli przed wydaniem decyzji w sprawie oszacowania wielkości emisji podmiot, na którym ciąży obowiązek raportowy, dobrowolnie go zrealizuje, postępowanie w sprawie oszacowania wielkości emisji umarza się.

Jak wspomniano informacje o wielkości emisji z instalacji lub operacji lotniczych wprowadza do rejestru Unii, a następnie zatwierdza je Krajowy ośrodek, w przypadku gdy raporty zostały zweryfikowane jako zadowalające, a także wtedy, gdy w raporcie stwierdzono nieistotne nieprawidłowości, które nie wpływają na wielkość emisji. W przypadku powstania rozbieżności pomiędzy ustaleniami przedłożonego raportu i sprawozdania z weryfikacji w zakresie wielkości emisji (rozbieżności mogą wynikać z niewłaściwego sposobu zaokrąglania wielkości emisji, innego niż przyjęty w rozporządzeniu w sprawie monitorowania), przyjmuje się wartość dotyczącą wielkości emisji określoną w sprawozdaniu z weryfikacji.

Do rejestru Unii wprowadzane są także informacje o wielkości emisji pochodzące z raportów, które nie zostały zweryfikowane jako zadowalające albo gdy w raporcie stwierdzono istotne nieprawidłowości, które wpływają na wielkość emisji, jednak te wielkości nie są w rejestrze zatwierdzane i zgodnie z przedstawioną wyżej zasadą dopiero po oszacowaniu wielkości emisji przez organ Inspekcji dane te podlegają korekcie, a następnie są wprowadzane do rejestru i otrzymują status zatwierdzonej wielkości emisji.

Na szczególną uwagę zasługuje przepis zawarty w art. 91 projektowanej ustawy, określa on zasady rozliczania emisji. Rozliczenie wielkości emisji następuje w terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku poprzez dokonanie umorzenia uprawnień do emisji

w liczbie odpowiadającej zatwierdzonej wielkości emisji, za pośrednictwem rachunku w rejestrze Unii. Wielkości emisji za poprzedni rok z instalacji albo operacji lotniczych zatwierdzone w rejestrze przez Krajowy ośrodek podlegają rozliczeniu.

W przypadku gdy do dnia 30 kwietnia nie zostanie przez organ Inspekcji wydana decyzja szacująca wielkość emisji (decyzja ta jak wspomniano jest wydawana w przypadku, gdy raport został zweryfikowany jako niezadawalający albo gdy w raporcie stwierdzono istotne nieprawidłowości, które wpływają na wielkość emisji), prowadzący instalację rozlicza wielkość emisji wprowadzoną przez Krajowy ośrodek do rejestru (która jednak nie posiada statusu wielkości zatwierdzonej).

W przypadku nieprzedłożenia zweryfikowanego raportu, prowadzący instalację albo operator statków powietrznych może także umorzyć liczbę uprawnień do emisji odpowiadającą jego najlepszej wiedzy na temat rzeczywistej wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczej, ale takie umorzenie nie jest traktowane jako rozliczenie wielkości emisji, do kiedy Krajowy ośrodek nie wprowadzi i nie zatwierdzi oszacowanej wielkości emisji na podstawie decyzji wydanej przez organ Inspekcji. W przypadku różnicy pomiędzy umorzoną liczbą uprawnień do emisji a oszacowaną wielkością emisji prowadzący instalację albo operator statków powietrznych odpowiednio umarza brakującą liczbę uprawnień do emisji albo, w przypadku nadwyżki umorzonych uprawnień do emisji, nadwyżka jest zaliczana na poczet przyszłego rozliczenia emisji. Analogicznie postępuje się w przypadku rozliczenia wielkości emisji przez prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego, który dokonał umorzenia uprawnień do emisji na podstawie danych o wielkości emisji wynikających z raportu zweryfikowanego jako niezadawalający albo na podstawie raportu, w którym stwierdzono istotne nieprawidłowości, które wpływają na wielkość emisji. Przyjęcie takich regulacji pozwoli prowadzącym instalacje oraz operatorom statków powietrznych uniknąć bardzo wysokich kar za brak rozliczenia wielkości emisji. Został także wprowadzony przepis mówiący o sumowaniu się zatwierdzonej wielkości emisji wprowadzonej co roku na rachunek posiadania operatora. Zasada ta wynika z przepisów dyrektywy i powoduje, że powstałe zaległości w zakresie rozliczenia emisji z lat poprzednich są umarzane w pierwszej kolejności. Takie podejście powoduje, że prowadzący instalacje, który ma zaległości w rozliczeniu wielkości emisji, będzie ponosił co roku karę za brak rozliczenia emisji aż do momentu, w którym rozliczy wszystkie zaległości.

Projekt ustawy utrzymuje obowiązujący już w ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r. zakaz wykorzystywania uprawnień do emisji lotniczych do rozliczenia wielkości emisji pochodzących z instalacji (źródeł stacjonarnych). Został on wprowadzony w nieco innej redakcji. Wprowadzenie tego ograniczenia ma na celu zrealizowanie wymagań wynikających z prawa unijnego (art. 12 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE).

Podobnie jak na gruncie ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r., organy państwa będą miały obowiązek publikowania informacji o tych podmiotach uczestniczących w systemie, które nie realizują ciążących na nich obowiązków wynikających z ustawy (chodzi tu w szczególności o niezłożenie raportu na temat wielkości emisji i niedokonanie rozliczenia wielkości emisji). Informacje o tych podmiotach będzie sporządzał Krajowy ośrodek i będą one przekazywane ministrowi właściwemu do spraw środowiska, a także organom Inspekcji Ochrony Środowiska, które na ich podstawie będą podejmowały decyzje o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary.

Rozdział 13 Wykorzystanie jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji

Inaczej niż miało to miejsce na gruncie dotychczasowych przepisów projekt ustawy nie wprowadza możliwości wykorzystania przez prowadzących instalacje lub operatorów statków powietrznych jednostek redukcji emisji (ERU) i jednostek poświadczonej redukcji emisji (CER) do rozliczania wielkości emisji, przyjmuje jednak, że uczestnicy systemu będą mogli wymienić niektóre jednostki tego typu, w granicach określonych prawem limitów, na uprawnienia do emisji ważne w okresie rozliczeniowym 2013–2020. Wymiana będzie następowała w taki sposób, że w zamian za jedną jednostkę CER lub ERU podmioty otrzymają jedno uprawnienie do emisji, i w zależności od tego, czy wymiany będzie dokonywał prowadzący instalację czy operator statku powietrznego, w jej wyniku zostaną wydane uprawnienia do emisji ogólnych lub uprawnienia do emisji lotniczych. Do wymiany na uprawnienia do emisji nie będą mogły zostać użyte jednostki uzyskane w wyniku:

- 1) realizacji działań inwestycyjnych polegających na budowie obiektów jądrowych;
- 2) użytkowania i zmian użytkowania gruntu;
- 3) prowadzenia gospodarki leśnej.

Ponadto do celów rozliczenia nie będą mogły zostać użyte jednostki, które nie zostały dopuszczone do wykorzystania na podstawie rozporządzenia Komisji (UE) nr 550/2011

z dnia 7 czerwca 2011 r. ustalającego, na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, pewne ograniczenia w zakresie wykorzystania międzynarodowych jednostek z tytułu projektów związanych z gazami przemysłowymi (Dz. Urz. UE L 149 z 08.06.2011, str. 1) oraz art. 58 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013. Rozporządzenie Komisji nr 550/2011 wprowadza pewne ograniczenia w zakresie wykorzystania międzynarodowych jednostek z tytułu projektów związanych z gazami przemysłowymi, w świetle których od dnia 1 stycznia 2013 r. zakazuje się wykorzystywania międzynarodowych jednostek z tytułu projektów związanych z niszczeniem trifluorometanu (HFC-23) i podtlenku azotu (N₂O) z produkcji kwasu adypinowego do celów art. 11a dyrektywy 2003/87/WE. Ważnym ograniczeniem wynikającym z ustawy jest granica czasowa wymiany jednostek CER i ERU na uprawnienia do emisji. Jednostki te w zależności od rodzaju będą mogły być wymieniane w terminie do dnia 31 marca 2015 r. lub do dnia 31 grudnia 2020 r.

Prawo przewiduje także limity ilościowe wymiany jednostek CER i ERU na uprawnienia do emisji. Ogólny limit tej wymiany przewiduje rozporządzenie Komisji (UE) nr 1123/2013 z dnia 8 listopada 2013 r. w sprawie określania uprawnień do międzynarodowych jednostek emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 299 z 09.11.2013, str. 32). Rozporządzenie to zobowiązuje państwa członkowskie do opracowania wykazów:

- 1) instalacji, które uczestniczyły w systemie w okresie 2008–2012, wraz z maksymalną liczbą jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, jaką prowadzący instalację może wymienić na uprawnienia do emisji ogólnych albo uprawnienia do emisji lotniczych ważne w okresie rozliczeniowym 2013–2020;
- 2) dla pozostałych instalacji oraz operatorów statków powietrznych wraz z maksymalną liczbą jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji wynikającą ze zweryfikowanej emisji w okresie 2013–2020 corocznie aktualizowaną.

Maksymalna liczba jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, jaką prowadzący instalację może wymienić na uprawnienia do emisji ogólnych albo uprawnienia do emisji lotniczych ważne w okresie rozliczeniowym 2013–2020, zostanie określona z zachowaniem wymagań określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1123/2013. Projekt przedmiotowego wykazu ma według projektowanej ustawy

sporządzić Krajowy ośrodek, zostanie on następnie przekazany ministrowi właściwemu do spraw środowiska. Wykaz podmiotów uprawnionych wraz z przyporządkowanym do nich limitem wymiany zostanie następnie notyfikowany Komisji Europejskiej. Jeżeli Komisja zaakceptuje ten wykaz zostanie on ogłoszony przez ministra właściwego do spraw środowiska w Biuletynie Informacji Publicznej.

Jeżeli Komisja nie zaakceptuje wykazu, Krajowy ośrodek opracuje poprawiony wykaz instalacji i operatorów statków powietrznych wraz z przypisaną do tych podmiotów maksymalną liczbą jednostek CER i ERU podlegających wymianie, kierując się koniecznością wykonania decyzji Komisji. Minister właściwy do spraw środowiska ogłosi w Biuletynie Informacji Publicznej poprawiony wykaz.

Proces wymiany jednostek na uprawnienia do emisji będzie realizowany bezpośrednio w rejestrze Unii, poprzez składanie stosownych dyspozycji przez posiadaczy rachunków, którzy zostaną uprawnieni do dokonania wymiany.

Rozdział 14 Administracyjne kary pieniężne

Projekt ustawy rozszerzył w pewnym zakresie system sankcji zabezpieczających prawidłową i terminową realizację obowiązków wprowadzonych jej przepisami. Znaczenie systemu sankcji podkreśla prawodawca unijny, zobowiązując państwa członkowskie do ustanowienia kar mających zastosowanie do naruszeń przepisów wprowadzających obowiązki określone prawem unijnym, a także zapewnienia, że takie kary będą wykonywane. Kary przy tym powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Mając na uwadze powyższe, w projekcie ustawy zaproponowano kary za:

- 1) eksploatację instalacji bez zezwolenia – 50 000 złotych;
- 2) prowadzenie operacji lotniczych bez zatwierdzonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych – 50 000 złotych;
- 3) niezłożenie przez operatora statków powietrznych wniosku o zatwierdzenie zmian planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie monitorowania – 10 000 złotych;

- 4) niewystąpienie przez prowadzącego instalację z wnioskiem o zmianę zezwolenia w zakresie zmiany planu monitorowania wielkości emisji, jeżeli ta zamiana ma charakter zmiany istotnej – 10 000 złotych;
- 5) niedostarczenie Krajowemu ośrodkowi w terminie raportu na temat wielkości emisji oraz sprawozdania z weryfikacji – 50 000 złotych;
- 6) niedokonanie w terminie umorzenia uprawnień do emisji – w wysokości równej iloczynowi liczby uprawnień do emisji, która nie została umorzona, i jednostkowej stawki administracyjnej kary pieniężnej. Jednostkowa stawka administracyjnej kary pieniężnej stanowi równowartość 100 euro i będzie ona podlegała corocznej waloryzacji o prognozowany europejski Wskaźnik Cen Konsumpcyjnych publikowany na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 2494/95 z dnia 23 października 1995 r. dotyczącego zharmonizowanych wskaźników cen konsumpcyjnych (Dz. Urz. UE L 257 z 27.10.1995, str. 1, z późn. zm.).

Uiszczenie przez prowadzącego instalację albo operatora statków powietrznych administracyjnej kary pieniężnej nie będzie zwalniało go od umorzenia odpowiedniej liczby uprawnień do emisji. Projekt przewiduje także pewne rozwiązania pozwalające na złagodzenie dolegliwości kar lub ich uniknięcie. Rozwiązania te można uznać za dążenie do zachowania konstytucyjnych granic proporcjonalności regulacji dotyczących sankcji administracyjnych. Niestety tego rodzaju środki trudne są do wprowadzenia w sytuacji, kiedy państwo członkowskie nie dysponuje niemal żadnym marginesem swobody regulacyjnej w przypadku kar precyzyjnie uregulowanych w prawie unijnym (np. kara za nierozliczenie wielkości emisji). Rola ustawodawcy krajowego sprowadza się w tych przypadkach do wiernego odzwierciedlenia normy prawa unijnego w krajowym porządku prawnym.

Projekt wprowadza następujące środki łagodzące dolegliwość sankcji administracyjnych. Zgodnie z art. 101 ust. 2 projektowanej ustawy organ Inspekcji może, na wniosek prowadzącego instalację eksploatującego ją bez zezwolenia, ustalić termin na złożenie wniosku o wydanie zezwolenia, zawieszając na ten czas postępowanie w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Termin nie może być dłuższy niż 30 dni od dnia doręczenia postanowienia w tej sprawie. W razie niezłożenia wniosku w wyznaczonym terminie organ Inspekcji podejmuje zawieszony postępowanie i wydaje decyzję o wymierzeniu kary. W przypadku złożenia wniosku

w wyznaczonym terminie, administracyjnej kary pieniężnej nie nakłada się, a postępowanie w sprawie jej nałożenia umarza się.

Zgodnie z art. 102 ust. 4 projektowanej ustawy na wniosek prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego, organ Inspekcji może odstąpić od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, jeżeli toczy się postępowanie odpowiednio w sprawie zmiany zezwolenia w zakresie zatwierdzenia zmiany planu monitorowania wielkości emisji albo zatwierdzenia planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych lub zatwierdzenia istotnych zmian tych planów, a w przypadku planu monitorowania tonokilometrów – zatwierdzenia istotnej zmiany planu tonokilometrów.

Z kolei w myśl art. 103 ust. 2 projektu organ Inspekcji zawiesza, na wniosek prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego, postępowanie w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, jeżeli podmioty te dokonały umorzenia uprawnień do emisji, o którym mowa w art. 91 ust. 2, do dnia, w którym decyzja o oszacowaniu wielkości emisji, o której mowa w art. 86 ust. 5 albo art. 87 ust. 3, stanie się ostateczna.

Natomiast w przypadku kary za niedostarczenie raportu o wielkości emisji w terminie oraz sprawozdania z weryfikacji, art. 104 ust. 2 projektu wskazuje, że jeżeli w terminie do dnia 15 kwietnia prowadzący instalację albo operator statku powietrznego dostarczy Krajowemu ośrodkowi przedmiotowy raport i sprawozdanie z weryfikacji, administracyjną karę pieniężną wymierza się w wysokości 10% stawki kary, o której mowa w art. 104 ust. 1 projektu.

Administracyjne kary pieniężne nakłada, w drodze decyzji, organ Inspekcji. Postępowanie w sprawie wymierzenia kary jest wszczynane na podstawie ustaleń kontroli prowadzonej przez organy Inspekcji albo na podstawie informacji przekazywanych przez Krajowy ośrodek (wykazów, o których mowa w art. 93 ust. 1 i art. 94 ust. 1 projektu). Jako administrator systemu Krajowy ośrodek dysponuje szczegółowymi informacjami na temat wywiązywania się z obowiązków uczestnika systemu, jakkolwiek poza jego kontrolą pozostają m.in. fizyczne zmiany wprowadzane w instalacjach, które można stwierdzić jedynie podczas czynności sprawdzających na terenie zakładu, czy też fakt posiadania zezwolenia przez instalację, która spełnia przesłanki uczestnictwa w systemie. Dlatego ustawa przyjmuje możliwość

podejmowania przez organy Inspekcji własnych ustaleń co do istnienia uchybień w zakresie przestrzegania nałożonych ustawą obowiązków. Organ Inspekcji przesyła Krajowemu ośrodkowi decyzję o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej, a w przypadku nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na operatora statku powietrznego, także ministrowi właściwemu do spraw środowiska.

Szczególny rodzaj sankcji projektodawca adresuje do operatorów statków powietrznych. Jest on związany z wystąpieniem do Komisji Europejskiej o nałożenie na operatora zakazu wykonywania operacji lotniczych przez operatora nad terytorium UE lub jej części. Wystąpienie o nałożenie zakazu prowadzenia przez operatora operacji lotniczych związane jest z uchylaniem się od wykonywania określonych obowiązków pomimo uprzedniego nałożenia kary pieniężnej. Postępowanie w sprawie wydania zakazu wykonywania operacji lotniczych przez operatora nad terytorium UE wszczyna minister właściwy do spraw środowiska, który po uzyskaniu zgody Rady Ministrów, przesyła do Komisji Europejskiej wnioski o nałożenie takiego zakazu na operatora.

Postępowanie w sprawie nałożenia zakazu wykonywania przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych będzie prowadzone zgodnie z przepisami rozporządzenia wydanego w związku z art. 16 ust. 12 dyrektywy 2003/87/WE.

Rozdział 15 Zmiany w przepisach obowiązujących

Projektowana ustawa zmienia:

- 1) ustawę o Inspekcji Ochrony Środowiska;
- 2) ustawę o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa;
- 3) ustawę o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
- 4) ustawę – Prawo bankowe;
- 5) ustawę – Prawo ochrony środowiska;
- 6) ustawę o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych;
- 7) ustawę o systemie oceny zgodności;
- 8) ustawę o podatku od towarów i usług;
- 9) ustawę o obrocie instrumentami finansowymi;
- 10) ustawę o giełdach towarowych;
- 11) ustawę o nadzorze nad rynkiem kapitałowym;
- 12) ustawę o Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej;

13) ustawę o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;

14) ustawę o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji.

Zmiany w ustawie o Inspekcji Ochrony Środowiska, ustawie o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, ustawie o systemie oceny zgodności, a także ustawie o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko mają charakter porządkowy i zmierzają zasadniczo do dostosowania treści istniejących przepisów do aktualnego brzmienia lub wymagań projektu ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji, a także pozwolą na skonkretyzowanie wysokości pobieranych przez organy Inspekcji opłat z tytułu czynności prowadzących do zastępczego oszacowania wielkości emisji z instalacji lub operacji lotniczych.

Zmiany w ustawie o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych mają związek z wprowadzeniem dystrybucji uprawnień do emisji poprzez sprzedaż ich na aukcji. Zmiany te mają na celu umożliwienie podmiotom zaangażowanym w proces przeprowadzania aukcji uprawnień do emisji pozyskiwania informacji potrzebnych do skutecznego zwalczania przestępczości w zakresie prania pieniędzy na rynku transakcji uprawnień do emisji. Podobny cel przyświeca zmianie w ustawie o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, gdzie rozszerzono katalog instytucji obowiązanych poprzez dodanie w art. 2 pkt 1 nowej kategorii podmiotów, a mianowicie spółek prowadzących giełdę i spółek prowadzących rynek pozagiełdowy, w zakresie, w jakim prowadzą platformę aukcyjną. Nakłada to na ww. podmioty szereg zadań nakierowanych na zapobieganie przestępstwom finansowym. Zmiana art. 33 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu ma umożliwić realizację przez Krajowego administratora wykonania obowiązku zawartego w art. 22 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylające rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011. W przypadku powstania wątpliwości co do możliwości wykorzystania rachunku w rejestrze Unii do popełnienia przestępstw oszustwa, prania pieniędzy, finansowania terroryzmu lub innych poważnych przestępstw, Krajowy

administrator jest zobligowany odmówić otwarcia osobistego rachunku posiadania lub rachunku obrotowego takiemu wnioskodawcy. W celu weryfikacji tych podejrzeń lub informacji przedstawianych we wniosku potencjalnego posiadacza administrator zwracałby się do Generalnego Inspektora Informacji Finansowej z wnioskiem o udostępnienie posiadanych informacji uzyskanych na mocy ustawy na temat wnioskodawcy, np. informacji o poleceniu wstrzymania transakcji lub blokadzie rachunku. Jeżeli wątpliwości te się potwierdzą, Krajowy administrator odmawiałby otwarcia takiego rachunku zgodnie z art. 22 ust. 2 lit. b przedmiotowego rozporządzenia. Zmiana ustawy – Prawo bankowe związana jest ze zmianą ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, która rozszerza katalog podmiotów o Krajowego Administratora, którym Generalny Inspektor Informacji Finansowej może udzielać informacji o transakcjach objętych przepisami ustawy. W związku z faktem, że część tych informacji albo wszystkie mogą być objęte tajemnicą bankową zachodzi konieczność zmiany art. 105 ustawy – Prawo bankowe poprzez rozszerzenie katalogu podmiotów, którym mogą być udostępniane informacje objęte tajemnicą bankową.

Obrót produktami sprzedawanymi na aukcjach został objęty również nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego poprzez wprowadzenie odpowiednich zmian w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym. Zmiany te rozszerzają uprawnienia kontrolne KNF na działalność aukcyjną.

Zmiany w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi, jak również w ustawie o giełdach towarowych mają na celu odzwierciedlenie w prawie krajowym wymagań wynikających z przepisów unijnych dotyczących warunków, jakie powinny spełniać podmioty prowadzące platformę aukcyjną, oraz przesłanek świadczenia usług finansowych w tym zakresie, zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego system handlu przydziałami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie. Są to zmiany szczególnie ważne w związku z podjęciem przez Polskę decyzji o wyborze samodzielnej platformy aukcyjnej, która będzie sprzedawała uprawnienia do emisji oferowane przez Polskę.

Jedną z zasadniczych kwestii związanych z prawidłową adaptacją rozporządzenia 1031/2010 do polskiego porządku prawnego stało się określenie sposobu uzyskiwania potencjału uprawnień do prowadzenia platformy aukcyjnej. W ślad za wymogami powołanego rozporządzenia przewidziano, że możliwość tę będą posiadały podmioty posiadające zezwolenie na prowadzenie jednego z dwóch typów rynku regulowanego (ryнку giełdowego bądź rynku pozagiełdowego), które przejdą procedurę autoryzacyjną (uzyskanie zezwolenia na prowadzenie platformy aukcyjnej). Przyjęto rozwiązanie, zgodnie z którym Komisja Nadzoru Finansowego stanie się organem udzielającym zezwolenie na prowadzenie platformy aukcyjnej w przypadku, gdy o tę funkcjonalność będzie się ubiegał podmiot prowadzący rynek giełdowy i podmiot prowadzący rynek pozagiełdowy. Uzyskane zezwolenie organu krajowego (zarówno w zakresie kontraktów dwudniowych typu spot, jak i pięciodniowych kontraktów terminowych typu future w zależności od wyboru wnioskodawcy) stanowić będzie podstawę do wzięcia udziału w przetargu publicznym, a następnie w przypadku jego wygrania – do wyznaczenia jako platformy aukcyjnej.

Rozporządzenie 1031/2010 przewiduje wprost, że niektóre podmioty mogą być uczestnikami aukcji organizowanych przez platformę aukcyjną. W stosunku zaś do niektórych kategorii podmiotów ich aktywność w zakresie aukcji uzależniona jest od decyzji danego państwa członkowskiego. W przypadku adaptacji rozporządzenia do polskiego porządku prawnego przyjęto założenie, że uprawnienie to w zakresie dwudniowych kontraktów typu spot w zakresie realizacji zleceń na rachunek klientów należy przyznać domom maklerskim i bankom, które prowadzą działalność maklerską. Przyznanie takiego uprawnienia jest zasadne z uwagi na fakt, że podmioty te, w ślad za rozwiązaniami dyrektywy 2004/39/WE w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID), uprawnione są obecnie do możliwości działania (za odpowiednim zezwoleniem KNF) na rzecz klientów w zakresie pięciodniowych kontraktów typu future (będących instrumentami finansowymi). Fakt pozostawiania tych instytucji pod pełnym nadzorem, szczegółowe uwarunkowania związane z obsługą klienta, stwarzają gwarancję prawidłowej i profesjonalnej realizacji usługi również w zakresie kontraktów dwudniowych.

W uzupełnieniu zasad działania platform aukcyjnych i zawodowych pośredników wprowadzono również system sankcji administracyjnych i karnych za nieprawidłowości, które mają dawać możliwość stosowania wobec sprawców naruszeń

środków skutecznych, odstrasżających i w odpowiednim stopniu dolegliwych. Przyjęte rozwiązania w zakresie np. wysokości kar pieniężnych zarówno nakładanych na podmioty, które dopuściły się naruszeń, jak i osoby fizyczne odpowiedzialne za ich zaistnienie wpisują się w poziom sankcji przewidywanych przez prawodawcę europejskiego na rynku finansowym (np. dla firm inwestycyjnych). Nie bez znaczenia dla przyjętej wysokości sankcji pieniężnych jest fakt, że prowadzenie platformy aukcyjnej stanowi realizację zadań w strategicznym obszarze dla państwa i ma kluczowe znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania jego gospodarki.

Proponowane zmiany w zakresie prowadzenia obrotu na platformie aukcyjnej uzupełniane są przez regulacje dające odpowiednim podmiotom infrastruktury rynku kapitałowego możliwość rozliczania i rozrachunku zwycięskich ofert.

Reasumując, w nowych przepisach uregulowano precyzyjnie wymogi, jakie muszą być spełnione przez organizatora platformy aukcyjnej, tryb wydawania, odmowy i cofania zezwolenia na prowadzenie platformy aukcyjnej, tryb wydawania, odmowy i cofania zezwolenia dla domów maklerskich i banków prowadzących działalność maklerską umożliwiającą zakup uprawnień na aukcjach w postaci dwudniowych kontraktów na rynku kasowym w imieniu swoich klientów, kwestie dotyczące postępowania z informacjami wewnętrznymi, a także wprowadzono system sankcji administracyjnych i karnych dotyczących nieuprawnionego wykorzystywania informacji wewnętrznych oraz dokonywania manipulacji na rynku.

Zmiany w ustawie o Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej mają na celu ułatwienie organom Inspekcji Ochrony Środowiska uzyskiwania danych dozoru przestrzeni powietrznej w celu oszacowania wielkości emisji z operacji lotniczych.

Zmiany w ustawie – Prawo ochrony środowiska mają na celu dostosowanie systemu wnoszenia opłat za korzystanie ze środowiska w zakresie emisji gazów cieplarnianych objętych systemem. W art. 273 ust. 1 pkt 1a został dodany nowy rodzaj opłaty za przydzieloną liczbę uprawnień do emisji gazów cieplarnianych objętych przedmiotowym projektem ustawy. Przepis ten przewiduje, że zarówno prowadzący instalację, jaki i operatorzy statków powietrznych, którym przyznano uprawnienia do emisji, wnoszą opłatę na rachunek urzędu marszałkowskiego właściwego ze względu na miejsce korzystania ze środowiska ustaloną jako iloczyn liczby uprawnień do emisji wydanych na rachunek posiadania operatora albo na rachunek posiadania operatora

statków powietrznych w rejestrze Unii i obowiązującej stawki opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza w zakresie dwutlenku węgla w roku, na który przydzielono uprawnienia (art. 274 ust. 1a).

Nowa regulacja porządkuje też dotychczasowy niezbyt przejrzysty mechanizm stosowania zwolnień z ponoszenia opłat środowiskowych związanych z wprowadzaniem do powietrza gazów cieplarnianych objętych systemem. W przepisach zmieniających (zmiana art. 273 ustawy – Prawo ochrony środowiska) wprowadzono zasadę, zgodnie z którą prowadzący instalację lub operator statku powietrznego, który rozliczył emisję gazów cieplarnianych objętych systemem zgodnie z przepisami projektowanej ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, nie ponosi opłaty za wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza, w zakresie, w jakim emisja tych gazów została rozliczona uprawnieniami do emisji. Opłata za korzystanie ze środowiska stanowi wyraz realizacji zasady „zanieczyszczający płaci”. Dotychczasowe przepisy, wprowadzając obowiązek wnoszenia opłat za wprowadzanie gazów cieplarnianych do powietrza za całkowitą emisję tych zanieczyszczeń, nie odzwierciedlały faktu, że prowadzący instalacje czy operatorzy statków powietrznych, którzy dokonują zakupu uprawnień do emisji na rynku lub na aukcjach organizowanych przez państwa członkowskie, faktycznie płacą za prawo do korzystania ze środowiska (wprowadzania zanieczyszczeń) – dokonując na zasadach rynkowych zakupu uprawnień do emisji (dodać należy, że po cenie wielokrotnie wyższej niż jednostkowa stawka opłaty za korzystanie ze środowiska związana z tym zanieczyszczeniem). Należy przy tym zaznaczyć, że zaproponowany sposób wnoszenia opłat, w przypadku operatorów statków powietrznych, dotyczył będzie jedynie tych operatorów, którzy nie są przedsiębiorcami zagranicznymi w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Zastrzeżenie to ma na celu uwzględnienie specyficznej sytuacji operatorów statków powietrznych z państw obcych, dla których Polska została wskazana jako administrujące państwo członkowskie.

Dotychczasowe przepisy gwarantowały prowadzącym instalacje zwolnienie z obowiązku wnoszenia opłat środowiskowych tylko w tym zakresie, w jakim wnieśli oni opłatę do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej za przyznaną im liczbę uprawnień do emisji w pierwszym roku okresu rozliczeniowego albo w pierwszym roku uczestnictwa instalacji w systemie, albo w pierwszym roku

przydziału dodatkowej liczby uprawnień do emisji będącej następstwem dokonania zmiany instalacji (ustawa z dnia 28 kwietnia 2011 r.). Prowadzący te instalacje, kupując brakujące uprawnienia do emisji do rozliczenia wielkości emisji, np. na rynku, płacili de facto za prawo do zanieczyszczania środowiska po raz drugi (ponieważ niezależnie od obowiązku zakupu uprawnień do emisji musieli dodatkowo wnieść opłatę za emisję tej ilości wyemitowanych gazów cieplarnianych, która została rozliczona zakupionymi uprawnieniami do emisji). Warto dodać, że ze zwolnienia nawet w takim ograniczonym zakresie nie korzystali operatorzy statków powietrznych, którzy wprawdzie nie byli zobowiązani do wnoszenia opłat w związku z przyznaniem im uprawnień do emisji, to jednak, całą emisję dwutlenku węgla powstającą w trakcie wykonywania operacji lotniczych musieli opłacić, wnosząc opłaty za korzystanie ze środowiska na zasadach ogólnych.

Projekt zmienia ten stan poprzez wprowadzenie generalnego zwolnienia z opłat środowiskowych w takim zakresie, w jakim podmiot korzystający ze środowiska (będący prowadzącym instalację lub operatorem statków powietrznych) dokonał rozliczenia emisji uprawnieniami do emisji (zakupionymi lub otrzymanymi w ramach przydziału, który został jednak opłacony w sposób określony w projektowanym art. 274a ust. 1a ustawy – Prawo ochrony środowiska). Zmiana dotycząca zakresu zwolnienia jest tym bardziej uzasadniona, że w związku ze zmianą zasad dystrybucji uprawnień do emisji, która zakłada przejście z systemu nieodpłatnego przydziału uprawnień do emisji na system sprzedaży aukcyjnej, coraz mniejsza część emisji gazów cieplarnianych będzie rozliczana poprzez wnoszenie opłat w powiązaniu z nieodpłatnym przydziałem uprawnień do emisji. Jeżeli emisja gazów cieplarnianych z danej instalacji przestanie podlegać regulacjom przewidzianym w projektowanej ustawie (np. wskutek ustania przesłanek uczestnictwa w systemie), prowadzący instalację ponownie zostanie objęty obowiązkiem uiszczania opłat za wprowadzanie do powietrza gazów cieplarnianych na zasadach określonych w ustawie – Prawo ochrony środowiska (nie będzie już bowiem rozliczał emisji uprawnieniami do emisji).

Zaletą rozwiązania zawartego w projekcie ustawy jest także to, że obciążenia finansowe związane z korzystaniem ze środowiska będą opierały się na jednolitej metodyce szacowania wielkości emisji. Ustalanie wielkości emisji na potrzeby obliczenia wysokości należnych opłat z tytułu korzystania ze środowiska zgodnie z art. 274 ust. 1a ustawy – Prawo ochrony środowiska opiera się na indywidualnym szacunku, ustalonym

we własnym zakresie przez podmioty korzystające ze środowiska, które to podmioty nie są związane w tym zakresie ustaloną metodyką określania wielkości emisji (szacunki te mogą się różnić, a w ślad za tym różni się także poziom obciążeń finansowych podmiotów objętych opłatami za korzystanie ze środowiska). Szacowanie wielkości emisji, która jest rozliczana uprawnieniami do emisji w ramach systemu, dokonywane jest w oparciu o jednolitą metodykę monitorowania (uwzględniającą specyfikę danego procesu technologicznego i rodzaju działalności) i dodatkowo jest ono weryfikowane przez niezależnych weryfikatorów. W ten sposób poziom korzystania ze środowiska i związane z nim obciążenia finansowe zostaną ujednoczone i przełożą się na równe warunki funkcjonowania podmiotów korzystających ze środowiska.

Przyjęty w projekcie ustawy system rozliczania emisji gazów cieplarnianych zakłada, że każda wyemitowana tona gazów cieplarnianych objętych systemem powinna zostać rozliczona uprawnieniami do emisji. Realizację tego założenia ma gwarantować system dotkliwych sankcji przewidziany w projekcie ustawy powiązany z zasadą, że uiszczenie kary nie zwalnia ukaranego od rozliczenia emisji gazów cieplarnianych uprawnieniami do emisji, a wpływy z kar stanowią dochód budżetu państwa. Można na tej podstawie wnioskować, że podmioty, na których będzie spoczywał obowiązek rozliczenia emisji, będą realizowały go skrupulatnie i terminowo. W ten sposób projektodawcy doszli do przekonania, że nie ma potrzeby projektowania dodatkowych rozwiązań służących egzekwowaniu obowiązku ponoszenia finansowych konsekwencji z tytułu zanieczyszczania środowiska.

Ponadto została wprowadzona w art. 402 ust. 4 i 4a zmiana mająca na celu uregulowanie systemowe zasad finansowania działań Krajowego ośrodka. Zmiana ta polega na przeznaczeniu 7,5% wpływów z tytułu opłat za wprowadzanie do powietrza dwutlenku siarki (SO₂) i podtlenku azotu (NO_x) przed dokonaniem podziału tych wpływów pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego na działalność Krajowego ośrodka. Aby nie uszczuplić puli środków jednostek samorządu terytorialnego z tytułu tych opłat, proponuje się podniesienie o 4 grosze jednostkowej stawki opłat za wprowadzenie do powietrza dwutlenku siarki (SO₂) i tlenku azotu (NO_x). Wpływy z podniesionych opłat będą stanowić przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i będą przeznaczone na finansowanie działań Krajowego ośrodka.

Projektowana ustawa wprowadza także szereg zmian do ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, dotyczą one trzech podstawowych grup tematycznych, to jest:

- 1) rozszerzenia zadań Krajowego ośrodka w związku z przypisaniem mu nowych obowiązków o charakterze analityczno-sprawozdawczym w obszarze handlu uprawnieniami do emisji i zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;
- 2) zmian przepisów dotyczących funkcjonowania Krajowej bazy w kierunku usprawnienia jej funkcjonowania i adaptacji do realizacji nowych funkcji, które umożliwią wykorzystanie jej jako narzędzia służącego realizacji zadań Krajowego ośrodka w obszarze administrowania systemem handlu uprawnieniami do emisji, oraz
- 3) wprowadzenia przepisów umożliwiających transpozycję decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 136).

Proponowane zmiany poszerzają katalog zadań powierzonych do realizacji Krajowemu ośrodkowi w zakresie administrowania systemem handlu uprawnieniami do emisji. Nowe zadania zostały określone w projektowanej ustawie o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. W większości zadania te wynikają z transpozycji przepisów prawa Unii Europejskiej albo umożliwiają wykonanie rozporządzeń Komisji Europejskiej.

Zasadniczo zadania i obowiązki wynikające z ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych zostały rozdysponowane pomiędzy organy, które do tej pory realizowały obowiązki wynikające z ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. Do nowych obowiązków, które będą realizowane przez Krajowy ośrodek, należy między innymi opiniowanie planów monitorowania, opiniowanie raportów z poprawy metodyki monitorowania, zbieranie informacji od prowadzących instalacje o planowanych i rzeczywistych zmianach w działaniu, a w przypadku zaistnienia takich zmian w instalacji – obliczanie zmienionej liczby uprawnień do emisji wydawanej w następnym roku okresu rozliczeniowego. Do zadań Krajowego ośrodka będzie także

należało sprawdzanie wniosków o przydział uprawnień do emisji dla nowych instalacji, sprawdzanie przekazywanych przez prowadzących instalacje informacji w przypadku znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, opiniowanie informacji o połączeniu albo podziale instalacji. Krajowy ośrodek ma także obliczać ostateczną całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielaną instalacji niewytwarzającej energii elektrycznej. Ponadto Krajowy ośrodek ma wykonywać zadania krajowego administratora rejestru Unii oraz prowadzić aukcję uprawnień do emisji za pomocą platformy aukcyjnej. Zmiany w zakresie nowego katalogu obowiązków Krajowego ośrodka zostały wprowadzone w art. 3 ust. 2 pkt 10 zmienianej ustawy (art. 122 pkt 2 lit. a projektu).

Krajowemu ośrodkowi powierzono także wykonywanie zadań związanych ze sporządzaniem analiz, analiz modelowych, przeglądów i ocen funkcjonowania polityki klimatycznej.

W art. 3 zmienianej ustawy dodano ust. 2a, w którym w pkt 4 wprowadzono zadanie dotyczące integracji systemów sprawozdawczości środowiskowej. Dodanie tego zadania ma związek z realizacją polityki deregulacyjnej, w ramach której ma dojść do integracji większości obowiązków sprawozdawczych w zakresie korzystania ze środowiska, jakie spoczywają na przedsiębiorcach. Integracja obowiązków sprawozdawczych będzie miała na celu uproszczenie i zminimalizowanie obowiązków spoczywających na podmiotach korzystających ze środowiska, wynikających z przepisów prawa ochrony środowiska. Krajowy ośrodek, ze względu na posiadane doświadczenie zdobyte m.in. podczas budowy i prowadzenia Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji, będzie wspierał resort środowiska w pracach nad projektem utworzenia centralnego systemu ewidencyjno-opłatowego dla podmiotów korzystających ze środowiska (SEO), m.in. poprzez prowadzenie prac analityczno-wdrożeniowych. W urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw środowiska już rozpoczęto prace nad projektem utworzenia centralnego systemu ewidencyjno-opłatowego dla podmiotów korzystających ze środowiska (SEO), służącego do prowadzenia ewidencji oraz weryfikacji obowiązków sprawozdawczych i związanych z opłatami podmiotów korzystających ze środowiska.

Druga grupa zmian dotyczy zasad funkcjonowania Krajowego systemu bilansowania i prognozowania emisji, w szczególności Krajowej bazy. W art. 6 w ust. 2 zmienianej

ustawy o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (art. 122 pkt 3 projektu) wprowadzono zmianę polegającą na rozszerzeniu zakresu informacji, jakie obejmuje Krajowy system bilansowania i prognozowania emisji. System ten w szerszym niż dotąd zakresie będzie odzwierciedlał informacje przekazywane przez uczestników systemu handlu uprawnieniami do emisji, zostanie rozbudowany m.in. o nowe kategorie informacji, które będą przekazywane w ramach obowiązków sprawozdawczych wprowadzanych projektowaną ustawą. Dodatkowo doświadczenia związane z funkcjonowaniem tego systemu wskazały na konieczność uzupełnienia zakresu niektórych informacji gromadzonych w Krajowej bazie, niezbędnych do prawidłowej realizacji obowiązków w zakresie bilansowania i prognozowania emisji, m.in. dodano informacje na temat odstępstw od dopuszczalnych wielkości emisji, miejsc korzystania ze środowiska, gdzie prowadzona jest działalność powodująca emisje, planowanych i rzeczywistych zmianach zdolności produkcyjnych, poziomach działalności oraz zmianach w działaniach w instalacji uczestniczącej w systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych lub braku takich zmian, aktywnościach związanych z prowadzeniem działalności przemysłowej, transportem, rolnictwem, leśnictwem i sektorem usług.

Uchylono natomiast przepisy, które wprowadzają obowiązek gromadzenia informacji o wielkościach emisji zredukowanej i emisji unikniętej w wyniku przedsięwzięć realizowanych przez podmioty korzystające ze środowiska oraz terminach osiągnięcia tych redukcji, które nie są wykorzystywane (art. 6 ust. 2 pkt 4 zmienianej ustawy; art. 122 pkt 3 projektu).

Dodatkowo zaproponowano zmiany o charakterze redakcyjnym.

W dodanym art. 6a zmienianej ustawy (art. 122 pkt 4 projektu) wprowadzono przepis wykluczający możliwość traktowania informacji jednostkowych zawartych w raportach wprowadzanych do Krajowej bazy jako informacji publicznych i tym samym udostępniania ich w trybie przepisów o dostępie do informacji publicznych. Zgodnie z wymaganiami ustawy o systemie zarządzania, do Krajowej bazy wprowadzane są dane o charakterze wrażliwym (dane o wielkości produkcji, dane o wielkości zużycia paliw i energii), których udostępnianie może mieć negatywny wpływ na konkurencyjność podmiotów, a które zgodnie z nałożonym na nie obowiązkiem wprowadzają do bazy. W celu zabezpieczenia tych danych przed udostępnieniem

osobom trzecim, które mogą wykorzystywać je ze szkodą dla konkurentów lub podmiotów objętych obowiązkiem raportowania, zaproponowano wykluczenie możliwości uznania informacji jednostkowych za informacje publiczne, a w ślad za tym te informacje nie podlegają udostępnianiu na zasadach określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznych.

Należy zauważyć, że proponowana zmiana nie ogranicza możliwości udostępniania tych danych jednostkowych wprowadzanych do Krajowej bazy, które posiadają status informacji o środowisku w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Dane jednostkowe posiadające status informacji o środowisku, np. informacje o wielkości emisji, będą udostępniane osobom zainteresowanym.

W art. 7 w ust. 1 zmienianej ustawy (art. 122 pkt 5 lit. a projektu) wprowadzono przepis doprecyzowujący zakres podmiotów, które zobowiązane są do sporządzenia i wprowadzenia raportu do Krajowej bazy. Obowiązek ten dotyczy podmiotu prowadzącego działalność, która powoduje emisje. W celu ujednoczenia terminów składania sprawozdań do Krajowej bazy z terminami ujętymi w przepisach regulujących system opłat za korzystanie ze środowiska oraz system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, przesunięto termin przedkładania raportów do Krajowej bazy z końca lutego na koniec marca każdego roku. Dodatkowo dostosowano przepis art. 7 ust. 1 zmienianej ustawy do nowego brzmienia art. 6 ust. 2 zmienianej ustawy.

W związku z nieuregulowaniem w obecnie obowiązującej ustawie kwestii wpływu zmian własnościowych albo organizacyjnych podmiotów korzystających ze środowiska na obowiązek składania raportów wprowadzono w art. 7 zmienianej ustawy nowe ust. 2a i 2b (art. 122 pkt 5 lit. b projektu).

Uszczegółowiono przepis stanowiący upoważnienie do wydania przez ministra właściwego do spraw środowiska rozporządzenia (art. 7 ust. 4 zmienianej ustawy; art. 122 pkt 5 lit. c projektu). Zmiana ta ma na celu umożliwienie określenia w rozporządzeniu rodzajów gazów cieplarnianych i innych substancji wprowadzanych do powietrza dla poszczególnych rodzajów instalacji, co przyczyni się do ustalenia jednolitych zasad bilansowania emisji.

Uchylenie ust. 5 i 6 w art. 7 zmienianej ustawy (art. 122 pkt 5 lit. d projektu), wynika z dotychczasowych doświadczeń związanych z funkcjonowaniem Krajowej bazy oraz dążenia do zmniejszenia niektórych obciążeń administracyjnych podmiotów objętych obowiązkiem raportowania emisji. Określanie wielkości emisji w podziale na kwartały lub miesiące dla instalacji o sezonowej lub technologicznej zmienności emisji w ciągu roku skutkowałoby dodatkowym nakładem pracy dla podmiotów, które musiałyby wykonywać odpowiednie zestawienia w ww. układach. Tymczasem informacje o wielkości emisji obecnie przekazywane są wystarczające do sporządzania zestawień i raportów, których obowiązek przygotowania wynika z przepisów prawa. W związku z powyższym niezasadne jest również utrzymanie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw środowiska do wydania rozporządzenia, które miałyby określać rodzaje pracujących sezonowo instalacji. Ze względu na doprecyzowanie w art. 6 w ust. 2 zmienianej ustawy zakresu informacji gromadzonych w Krajowym systemie zrezygnowano z określania w drodze rozporządzenia wzoru formularza raportu do Krajowej bazy. Specyfika budowy i funkcjonowania Krajowej bazy powoduje, że nie jest możliwe odzwierciedlenie poprzez zestaw tabel określanych w rozporządzeniu, rzeczywistego układu raportu. Stąd proponuje się uregulowanie w rozporządzeniu szczegółowego zakresu danych wprowadzanych do Krajowej bazy, bez określania wzoru formularza raportu. Uchylenie ust. 8 w art. 7 zmienianej ustawy spowodowane jest konsekwencją usunięcia w art. 6 ust. 2 pkt 4 zmienianej ustawy (art. 122 pkt 5 lit. f projektu). Ponadto informacje, o których mowa w ust. 8, są gromadzone przez instytucje finansowe zaangażowane w realizację inwestycji ekologicznych. Forma i sposób raportowania w przypadku korzystania ze środków publicznych są ściśle określone w zależności od rodzaju funduszu.

Art. 8 zmienianej ustawy (art. 122 pkt 7 projektu) dotyczący weryfikacji raportów składanych do Krajowej bazy uległ istotnej modyfikacji na skutek doświadczeń wynikających z weryfikacji raportów złożonych za lata 2010–2013. Tak jak dotychczas Krajowy ośrodek dokonywał będzie analizy danych przekazanych w raportach. Jednak w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości będzie zwracał się, w pierwszej kolejności, do podmiotu korzystającego ze środowiska o udzielenie wyjaśnień lub dokonanie korekty w ciągu 14 dni. W ostateczności, jeżeli podmiot, który eksploatuje instalację wymagającą pozwolenia zintegrowanego lub instalację wymagającą pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, lub stacjonarne urządzenie techniczne,

w którym następuje proces spalania paliw w celu wytworzenia wyłącznie energii o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW, nie przedstawi wyjaśnień ani nie dokona korekty, Krajowy ośrodek może zawiadomić o tym wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska do dnia 15 września. W przypadku podmiotu, który eksploatuje instalację wymagającą pozwolenia zintegrowanego lub instalację wymagającą pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, wojewódzki inspektor ochrony środowiska dokona sprawdzenia informacji zawartych w raporcie, w zakresie wskazanym przez KOBiZE. Projektowane rozwiązanie ma na celu zapewnienie wiarygodności danych gromadzonych w Krajowej bazie, poprzez sprawdzanie przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska, we wskazanych przypadkach, poprawności i zgodności ze stanem faktycznym złożonych przez podmiot informacji. Wyniki sprawdzenia wojewódzki inspektor ochrony środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi i podmiotowi korzystającemu ze środowiska, który dalej ma obowiązek dokonać korekty raportu w terminie 14 dni od otrzymania informacji.

Zrezygnowano z terminu przeprowadzania weryfikacji raportów, tj. 15 marca – termin ten jest zbyt krótki na weryfikację przez Krajowy ośrodek kilkudziesięciu tysięcy danych przekazanych w raportach, z tego też między innymi względu został zmieniony termin składania raportów do końca marca każdego roku, dlatego też w wielu przypadkach niemożliwe byłoby przeprowadzenie weryfikacji raportów ze względu na ich brak. Zrezygnowano także z przekazywania do weryfikacji wojewódzkim inspektorom ochrony środowiska raportów, w których stwierdzono 10% różnicę w raportowanej emisji czy produkcji w stosunku do roku poprzedniego. Takie kryterium okazało się niewłaściwe, szczególnie przy większej ilości zanieczyszczeń raportowanych przez podmiot, ponieważ spełnienie tej przesłanki przez jeden rodzaj zanieczyszczenia powodował konieczność sprawdzenia raportu przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska. Utrzymanie tego kryterium spowodowałoby niezasadne obciążenie wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska, przy jednoczesnym braku faktycznego uzasadnienia do weryfikacji raportów w takim przypadku.

W art. 9 ust. 1 zmienianej ustawy (art. 122 pkt 8 projektu) wprowadzono zmiany w zakresie nomenklatury poszczególnych sektorów objętych obowiązkiem sporządzania prognoz zmian aktywności lub dodano nowe sektory, które powinny zostać objęte tymi prognozami. W pkt 2 w ust. 1 usunięto wyraz „sieciowe” w celu dostosowania nazwy sektora do zakresu objętego bilansowaniem emisji na potrzeby Konwencji Klimatycznej

oraz Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości, w pkt 3 w ust. 1 z kolei dodano wyrazy „i wydobywania”, co wynika z obecnie funkcjonującego nazewnictwa klasyfikacji PKD (sekcja B). Dodano także pkt 18 w ust. 1 w celu uzupełnienia informacji o istotnym sektorze przemysłu, jakim jest przemysł spożywczy.

W art. 12 w ust. 3 zmienianej ustawy (art. 122 pkt 11 projektu) został wydłużony horyzont czasowy opracowywanych prognoz z 10 do 20 lat, ze względu na nowe rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmian klimatu, oraz uchylającego decyzję 280/2004/WE (Dz. Urz. UE L 165 z 18.06.2013, str. 13).

Na mocy obowiązującej ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, Krajowy ośrodek, w przypadku gdy uzyskane dane wskazują, że wielkość emisji powoduje lub może powodować przekroczenie krajowego pułapu emisji, opracowuje projekt Krajowego planu redukcji. W przypadku przyjęcia Krajowego planu redukcji emisji przez Radę Ministrów opracowywane są tzw. sektorowe plany redukcji emisji. W art. 16 ust. 2a zmienianej ustawy (art. 122 pkt 14 projektu) uzupełniono zakres informacji, koniecznych do uwzględnienia w sektorowych planach redukcji emisji, o działania prowadzące do ograniczania emisji z sektora transportu, emisji komunalno-bytowej (tzw. niskiej emisji) oraz o działania zmierzające do zmiany rodzaju lub jakości paliw dopuszczonych do obrotu gospodarczego. Uzasadnieniem wprowadzenia tego rozszerzenia jest fakt, iż emisja z wymienionych obszarów ma znaczący, a w niektórych rejonach decydujący, wpływ na wielkość emisji w kraju.

W załączniku do ustawy dokonano zmian polegających na dodaniu 13 nowych pozycji: akrylonitryl, disiarczek węgla, bizmut i jego związki, cer i jego związki, cyna i jej związki, disiarczek węgla, kobalt i jego związki, mangan i jego związki, molibden i jego związki, pierwiastki metaliczne i ich związki z wyjątkiem wymienionych w innych pozycjach, pierwiastki niemetaliczne z wyjątkiem wymienionych w innych pozycjach, substancje organiczne, związki nieorganiczne z wyjątkiem wymienionych w innych pozycjach i związki organiczne z wyjątkiem wymienionych w innych

pozycjach. Suma wpływów z tych pozycji jest niewielka (w 2007 r. stanowiła ok. 1% udziału w kwocie sumarycznej opłat za emisję z kraju). Uzupełnienie listy substancji jest niezbędne w celu ujednoczenia listy substancji z załącznika do ustawy z listą gazów lub pyłów z Tabeli A załącznika 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 2008 r. w sprawie opłat za korzystanie ze środowiska (Dz. U. Nr 196, poz. 1217). Ujednoczenie to pozwoli na wykonywanie obowiązku wskazanego w art. 286 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska przedkładania od 2017 r. przez podmioty korzystające ze środowiska wykazów opłatowych sporządzanych na podstawie danych wprowadzonych do Krajowej bazy.

Ostatnia grupa przepisów wprowadzana niniejszą ustawą dotyczy transpozycji decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych. Decyzja nr 2009/406/WE wprowadza mechanizm corocznego sprawozdawania wielkości emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych ustanowionym na mocy przepisów dyrektywy 2003/87/WE oraz system zbywania nadwyżek rocznych limitów przez państwa członkowskie. Decyzja 2009/406/WE jest aktem prawnym, który ma na celu uzupełnić narzędzia realizacji polityki redukcji emisji gazów cieplarnianych poprzez objęcie monitorowaniem i sprawozdawczością tych wielkości emisji gazów cieplarnianych, które pozostają poza zasięgiem zainteresowania dyrektywy 2003/87/WE. Przyjęty przez Radę Europejską cel redukcyjny w marcu 2007 r. sprowadza się do tego, że Unia do roku 2020 zredukuje emisję gazów cieplarnianych w stosunku do emisji z roku 1990 o 20%. Cel ten ma być osiągnięty poprzez wykorzystanie systemu, skierowanego do prowadzących instalacje oraz operatorów statków powietrznych, oraz systemu rocznych limitów emisji non-ETS połączonego z możliwością zbywania nadwyżek tych limitów ustanowionego na mocy decyzji 2009/406/WE i skierowanego do państw członkowskich.

Pierwszym elementem systemu jest obowiązek monitorowania i bilansowania na poziomie kraju wielkości emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem. Poprzez dodanie nowego art. 11a w zmienianej ustawie (art. 122 pkt 10 projektu) wprowadzono transpozycję przepisu art. 6 decyzji 2009/406/WE, dotyczącego zakresu sprawozdań rocznych składanych przez państwa członkowskie. Sprawozdanie będzie

przygotowywane przez Krajowy ośrodek i przekazywane ministrowi właściwemu do spraw środowiska w celu uzgodnienia go z członkami Rady Ministrów. Sprawozdanie będzie zawierało w szczególności informację o rocznej wielkości emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji, poziomie wykorzystywania jednostek poświadczonej emisji lub jednostek redukcji emisji, przewidywanym postępie w realizacji krajowych polityk i prognoz oraz informację o planowanych dodatkowych krajowych politykach i działaniach mających na celu dalszą redukcję emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem.

W nowo dodanym rozdziale 6a w zmienianej ustawie (art. 122 pkt 17 projektu) zostały zaproponowane regulacje mające za przedmiot określenie zasad zarządzania krajowym limitem emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji. Na podstawie przepisów decyzji 2009/406/WE państwo członkowskie może zarządzać niewykorzystaną w danym roku nadwyżką limitu emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji poprzez podjęcie decyzji o jej przeniesieniu na kolejny rok albo o zbyciu jej innemu państwu. Przepisy decyzji wprowadziły jednocześnie mechanizmy ograniczenia i zabezpieczenia dotrzymania przyjętych decyzją limitów przez państwa członkowskie. W art. 21a został zdefiniowany limit, jakim dysponuje Polska, a ponadto wprowadzono przepisy pozwalające corocznie rozliczać wielkość emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji poprzez pokrycie tej wielkości jednostkami rocznego limitu emisji, jednostkami Kioto oraz poprzez pożyczanie z następnego roku jednostek rocznego limitu do wysokości 5%, jak również poprzez nabycie jednostek limitu od innego państwa członkowskiego. W celu ułatwienia ministrowi właściwemu do spraw środowiska zarządzania krajowym limitem emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji, na podstawie nowego art. 21c, zostanie opracowana strategia, która ma zoptymalizować pod względem kosztowym i społecznym działania pozwalające wypełnić cele redukcyjne nałożone na Rzeczpospolitą Polską decyzją 2009/406/WE. Strategia ma przede wszystkim wypracować mechanizm, który pozwoli zbywać lub nabywać jednostki rocznych limitów w sposób ekonomicznie uzasadniony. W przypadku zagrożenia przekroczenia przez Polskę krajowego limitu emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji, konieczne będzie opracowanie planu korygującego w celu określenia odpowiednich działań redukcyjnych i ich wdrażania, które pozwolą

na wypełnienie w przyszłości przyjętego limitu. Projekt zmiany wprowadza przepisy zabezpieczające środki finansowe na nabycie jednostek rocznych limitów emisji.

Kolejną zmianą wprowadzoną niniejszym projektem ustawy jest dodanie nowego art. 11b w zmienianej ustawie (art. 122 pkt 10 projektu), w którym zostały określone zasady opracowywania projektów raportów rządowych w zakresie wypełniania zobowiązań wynikających z Konwencji Klimatycznej i Protokołu z Kioto zgodnie z wymogami zawartymi w wytycznych określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej lub umowach międzynarodowych. Projekty raportów są sporządzane w oparciu o informacje i dane zawarte w Krajowej bazie dotyczące w szczególności wielkości emisji, informacje zawarte w prognozach zmian aktywności, jak również inne informacje i dane udostępniane w szczególności przez organy administracji publicznej, organizacje samorządu gospodarczego i organizacje pracodawców. Wprowadzenie tego przepisu jest następstwem obowiązków sprawozdawczych określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmian klimatu, oraz uchylającym decyzję 280/2004/WE (Dz. Urz. UE L 165 z 18.06.2013, str. 13), które wprowadza nowe wymagania i uszczegóławia wymogi dotyczące opracowywania raportów rządowych.

Rozdział 16 Przepisy przejściowe i końcowe

Projektowana ustawa przewiduje stosunkowo rozbudowany katalog przepisów intertemporalnych. Przepisy te mają na celu określenie statusu istniejących pod rządami dotychczasowej ustawy instytucji (np. uprawnień do emisji, rachunków), pozostających w obrocie decyzji administracyjnych czy wydanych uprawnień do emisji po wejściu w życie nowych przepisów. Projektowana ustawa ma zastąpić dotychczasowe przepisy, które regulowały problematykę handlu uprawnieniami do emisji, zatem jej przepisy międzyczasowe muszą zapewnić ciągłość regulacji prawnej, która jest szczególnie ważna w sprawach, w których konkretyzowane są prawa i obowiązki określonych podmiotów. Brak jednoznacznych przepisów w tym zakresie może się stać przyczyną trudności w stosowaniu przepisów nowej ustawy wobec stron tych stosunków prawnych, które zostały ukształtowane pod rządami uchylanych przepisów. Dotychczasowa praktyka stosowania przepisów ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r.

doprowadziła do powstania dużych rozbieżności w zakresie orzecznictwa administracyjnego (polegały one m.in. na wydawaniu w oparciu o przepisy rozporządzenia Komisji nr 601/2012 autonomicznych decyzji administracyjnych, które zatwierdzały plany monitorowania wielkości emisji z instalacji), stąd projektowana ustawa przyjmuje założenie, w myśl którego prowadzący instalacje w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy będą obowiązani wystąpić z wnioskiem o wydanie nowego zezwolenia na podstawie niniejszej ustawy, zaś z dniem uprawomocnienia nowych zezwoleń dotychczasowe zezwolenia (wydawane na podstawie ustawy z 2004 r. i 2011 r.), a także odrębne decyzje zatwierdzające plany monitorowania wielkości emisji wygasną z mocy prawa.

Duża grupa przepisów międzyczasowych odnosi się do czynności podejmowanych w czasie obowiązywania „starego prawa”, które jednak w tych przepisach nie znajdowały odpowiedniego uregulowania. Celem przepisów intertemporalnych będzie w tej sytuacji potwierdzenie, że czynności te będą wywoływały skutki prawne, które zostaną określone nowymi przepisami lub posłużą za podstawę rozstrzygnięć wydawanych na podstawie nowych przepisów i nie będą musiały być powtarzane po wejściu w życie ustawy. Wprowadzenie takiego rozwiązania w projektowanej ustawie jest uzasadnione tym, że w niektórych przypadkach uznanie czynności podejmowanej przed wejściem w życie nowej ustawy za nieskuteczną może oznaczać przeterminowanie prawa do nabycia określonych uprawnień do emisji, np. prawo unijne przewiduje 12-miesięczny termin składania wniosków o przydział na okres 2013–2020 uprawnień do emisji dla instalacji nowej, który liczy się od oddania instalacji do eksploatacji.

Z drugiej strony ustawa kończy bez merytorycznego rozstrzygnięcia niektóre postępowania wszczęte na podstawie uchylanej ustawy, które jednak po zakończeniu drugiego okresu rozliczeniowego (2008–2012) nie mogą zostać merytorycznie zakończone. Chodzi o postępowania o przydział uprawnień do emisji z rezerwy na okres rozliczeniowy 2008–2012, które po zakończeniu tego okresu stały się bezprzedmiotowe i z tego względu nie mogą zostać merytorycznie rozpoznane na skutek utraty ważności uprawnień do emisji, które stanowiły wspomnianą rezerwę, a przy tym na skutek wyczerpania tej rezerwy jeszcze przed zakończeniem okresu rozliczeniowego. Brak możliwości kontynuowania tych postępowań, niezależnie od tego, że prawo do ubiegania się o przydział uprawnień do emisji w wielu przypadkach

nie budziło wątpliwości, jest także uzasadniony tym, że od początku 2013 r. obowiązują zasadniczo inne wymagania formalne w zakresie ubiegania się o przydział uprawnień do emisji z rezerwy, które wprowadza prawo unijne, m.in. wnioski o przydział zaspokajane są z ogólnounijnej rezerwy na ujednoliconych zasadach obowiązujących we wszystkich państwach członkowskich.

Nowa ustawa ma zobowiązać prowadzących instalacje do dopełnienia niektórych wymagań formalnych w zakresie wprowadzanych jej postanowieniami obowiązków sprawozdawczych. Chodzi tu o przedłożenie corocznych informacji o planowanych i rzeczywistych zmianach zdolności produkcyjnych, zmianach poziomu działalności oraz zmianach w działaniach w instalacji za lata 2012, 2013 i 2014. Należy zauważyć, że większość podmiotów objętych obowiązkiem sprawozdawczym za 2012 r. zrealizowała go dobrowolnie przed wejściem w życie ustawy, niemniej wciąż kilka podmiotów zalega ze złożeniem informacji za rok 2012, 2013, a 31 grudnia 2014 r. upłynął termin przedłożenia kolejnej informacji dotyczącej roku 2014. Wymóg przedstawiania corocznych sprawozdań dotyczących zmian związanych z działalnością prowadzoną w instalacji wynika z prawa unijnego (decyzja Komisji 2011/278/UE). W oparciu o dane zawarte w informacji organy państwa muszą przeprowadzić ewentualną korektę przydziałów uprawnień do emisji, stąd niezależnie od retroaktywnego charakteru przepisów ustanawiających obowiązek złożenia informacji za rok 2012, 2013 i 2014 istnieje rzeczowe uzasadnienie wprowadzenia takiego obowiązku (zapewnienie skuteczności prawa unijnemu w krajowym porządku prawnym, możliwa skarga do TS o uchybienie obowiązkom państwa członkowskiego, niedopuszczenie do nierównego traktowania podmiotów).

Wprowadza się także przepisy dotyczące egzekwowania zwrotu uprawnień do emisji wydanych „nadmiarowo” tym podmiotom, które nie przedłożyły informacji w terminie i w stosunku do których organy państwa nie miały podstaw do przeprowadzenia korekty przydziałów (z uwagi na brak podstaw prawnych). W przypadku niezwrócenia uprawnień do emisji w naturze minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję o zwrocie równowartości pieniężnej nienależnie wydanych uprawnień do emisji. Egzekucja zwrotu kwoty stanowiącej równowartość uprawnień do emisji odbywać się będzie w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Projekt przyjmuje także, że do opłat za wprowadzanie do powietrza gazów cieplarnianych objętych systemem uiszczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, z tym że podstawą obliczenia wysokości należnej opłaty jest liczba uprawnień do emisji wydanych na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii. Przepis ten ma znaczenie porządkowe i gwarantuje podmiotom obciążonym opłatami stały mechanizm naliczania tych opłat, który związany jest z ilością wydanych, a nie przyznanym uprawnień do emisji. Różnica w podejściu do sposobu naliczania opłat jest konsekwencją korekt przydziałów uprawnień do emisji stosowanych corocznie w związku z rzeczywistymi zmianami zdolności produkcyjnej czy poziomów działalności w instalacji (zmniejszeniem zdolności produkcyjnych, częściowym zaprzestaniem działalności), które powodują zmniejszenie liczby uprawnień do emisji faktycznie wydawanych na rachunek instalacji w rejestrze. Zastosowanie tego sposobu naliczania opłat realizuje przede wszystkim interes prowadzących instalacje, którzy uregulują należności za uprawnienia do emisji, które rzeczywiście otrzymają, a nie takie, które tylko hipotetycznie otrzymałyby, gdyby prowadziły działalność na niezmiennym poziomie. Projekt ustawy przewiduje także mechanizm wyrównywania opłat wniesionych przed wejściem w życie ustawy w wyższej wysokości niż wymagana, wskutek proponowanej zmiany sposobu naliczania opłat za wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza. Powstała w ten sposób nadpłata będzie mogła zostać rozliczona na zasadach określonych w Ordynacji podatkowej. Ustawa wprowadza również obowiązek regulowania opłat za emisję innych gazów cieplarnianych niż dwutlenek węgla, które objęte są systemem handlu od początku 2014 r. – podtlenek azotu i perfluorowęglowodorów (PFCs), na których emisję prowadzącym instalacje także będą przyznawane nieodpłatne uprawnienia do emisji. Obowiązek wnoszenia opłat w sposób uregulowany w ustawie rozpoczyna się od początku 2014 r. i dotyczy uprawnień do emisji wydanych na ten rok. Prowadzący instalację będą zobowiązani do wniesienia opłaty za emisję tych zanieczyszczeń w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy. W tej sytuacji podmioty uczestniczące w systemie będą regulowały opłaty za wprowadzanie podtlenku azotu i perfluorowęglowodorów (PFCs) na dotychczasowych zasadach określonych w ustawie – Prawo ochrony środowiska.

W art. 141 wprowadzono przepis przejściowy, który nakłada obowiązek rozliczenia zaległości w zakresie obowiązku rozliczenia wielkości emisji z instalacji lub operacji

lotniczych powstałych w latach poprzednich, tj. przed dniem wejścia w życie ustawy. Zaległość w zakresie rozliczenia wielkości emisji jest widoczna na rachunku operatora w Rejestrze Unii i oznacza różnicę pomiędzy sumą, umorzonych na rachunku posiadania operatora albo rachunku posiadania operatora statku powietrznego w rejestrze Unii, uprawnień do emisji, a sumą wprowadzonych do rejestru Unii zatwierdzonych wielkości emisji z danej instalacji albo operacji lotniczych. Przepis wprowadza termin na wykonanie obowiązku rozliczenia tych zaległości. Wprowadzenie obowiązku rozliczenia emisji wymuszają przepisy dyrektywy 2003/87/WE, które wskazują, że obowiązku tego nie uchyla nawet zapłacenie kary pieniężnej za niedokonanie rozliczenia emisji we wskazanym terminie. Jednocześnie dotychczasowe przepisy krajowe nie precyzowały tego obowiązku w tak dobitny sposób, wskazując jedynie na obowiązek rozliczenia wielkości emisji wskazanej w raporcie za dany rok i wprowadzając podstawy do wymierzania kar pieniężnych w przypadku, gdy obowiązek ten nie zostanie wykonany. Tym samym prawny obowiązek rozliczenia nierozliczonych emisji nie był w dostateczny sposób zabezpieczony. Nową jakość w kontekście wykonania obowiązku rozliczenia emisji wprowadzają przepisy rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, które spełnienie obowiązku rozliczenia emisji oceniają z perspektywy tzw. liczby statusu zgodności, który oblicza się w sposób określony w art. 37 rozporządzenia. Liczbę statusu zgodności ustala się z uwzględnieniem tzw. czynnika korekty, który wskazuje, czy na rachunku operatora w rejestrze występuje zaległość w zakresie rozliczenia wielkości emisji. Ustawa wykorzystuje model obliczania statusu zgodności przy określaniu, czy prowadzący instalację (operator statków powietrznych) wykonał, czy też nie wykonał obowiązku rozliczenia wielkości emisji. Wynik tej oceny może stać się przesłanką wymierzenia kary pieniężnej. Z tego też względu projektowana ustawa wprowadza termin na dokonanie rozliczenia wspomnianych zaległości. Jego dotrzymanie spowoduje, że po wejściu ustawy podmiot, na którego rachunku obecnie występują przedmiotowe zaległości w zakresie rozliczenia emisji, uniknie wymierzenia kary pieniężnej.

Warto także zwrócić uwagę na przepisy podwyższające wymagania wobec posiadaczy rachunków w rejestrze Unii. Projekt ustawy do obligatoryjnych warunków otwarcia rachunku obrotowego i osobistego rachunku posiadania w rejestrze Unii wpręga warunek domicylu, tj. wymóg posiadania miejsca zamieszkania lub siedziby na terytorium RP lub wpisu do Centralnej Ewidencji i Działalności Gospodarczej albo

Krajowego Rejestru Sądowego oraz bycia podatnikiem podatku od towarów i usług przez potencjalnych posiadaczy rachunków, a także warunek posiadania miejsca zamieszkania w Polsce przez przynajmniej jedną osobę wyznaczoną jako upoważniony przedstawiciel. Krajowy ośrodek zamknie rachunki posiadaczy, którzy otwierając rachunek nie spełniali tych warunków w ciągu 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, chyba że w tym czasie posiadacze ci udokumentują spełnienie tych wymagań.

Załączniki

Zmianie w stosunku do ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. ulega treść załącznika nr 1 do ustawy określającego rodzaje działań prowadzonych w instalacjach wraz z wartościami progowymi odniesionymi do zdolności produkcyjnych tych instalacji oraz gazy cieplarniane przyporządkowane do danego działania. Zmiana sprowadza się do pełniejszego odzwierciedlenia postanowień dyrektywy 2003/87/WE w tym względzie. Prawo unijne nie wyodrębnia wartości progowych jako osobnej przesłanki kwalifikacyjnej odnoszącej się do poszczególnych rodzajów działań prowadzonych w instalacjach, natomiast czyni je parametrem określonych instalacji eksploatowanych w ramach różnych działalności.

Projektowana ustawa w analogiczny sposób porządkuje kwestię przynależności poszczególnych działań do systemu handlu, minimalizując w ten sposób ryzyko różnego sposobu interpretowania jej przepisów.

Załącznik nr 2 do ustawy określa wskaźniki zgodności służące wykazaniu, że zadania inwestycyjne ujęte w Krajowym Planie Inwestycyjnym realizowane są zgodnie z zasadami określonymi w komunikacie Komisji nr 2011/C99/03. Wskaźniki te zostały uporządkowane stosownie do rodzaju zadań inwestycyjnych. Wyboru wskaźnika dokonuje prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną i podlega on zatwierdzeniu w decyzji ministra właściwego do spraw środowiska. Na podstawie zatwierdzonych wskaźników zgodności organy państwa będą dokonywały oceny, czy zadanie inwestycyjne zostało zrealizowane zgodnie z planem.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej oraz nie zawiera norm technicznych, a także przepisów technicznych podlegających procedurze notyfikacji wymaganej zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt był poddany konsultacjom międzyresortowym i społecznym. Treść projektu została podana do publicznej wiadomości poprzez zamieszczenie zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337) w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Zgodnie z § 1 ust. 2 uchwały nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednoczenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205) możliwe jest odstępianie od zasady wprowadzania aktów prawnych zawierających przepisy określające warunki wykonywania działalności gospodarczej w terminach od 1 stycznia albo 1 czerwca z ważnych względów, w szczególności jest to ochrona życia lub zdrowia, ochrona interesu społecznego, ochrona mienia w znacznych rozmiarach, ochrona ważnego interesu publicznego lub ważnych interesów państwa. Projekt ustawy odnosi się do zasad funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji, w szczególności przydziału uprawnień do emisji dla sektorów przemysłu, w tym elektroenergetycznego, chemicznego, rafineryjnego i innych. Brak przedmiotowych przepisów może narazić Skarb Państwa na wielomilionowe roszczenia prowadzących instalacje w przypadku wyczerpania się rezerwy i braku możliwości uzyskania uprawnień do emisji. Skarb Państwa może stracić przychody z aukcji uprawnień do emisji w przypadku nienależnie wydanych uprawnień do emisji prowadzącym instalacje i braku przepisów umożliwiających zwrot tych uprawnień. Ponadto Polsce grożą wielomilionowe kary za niewdrożenie prawa unijnego w wyznaczonym terminie. W związku z powyższym projektowana ustawa powinna wejść w życie w terminie 14 dni od jej ogłoszenia.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projekt ustawy dotyczy:

- 1) przedsiębiorców prowadzących instalacje, których emisja gazów cieplarnianych jest objęta systemem;
- 2) przedsiębiorców będących operatorami statków powietrznych, którzy wykonują operacje lotnicze, z których emisja dwutlenku węgla jest objęta systemem;
- 3) ministra właściwego do spraw środowiska;
- 4) ministra właściwego do spraw gospodarki;
- 5) ministra właściwego do spraw finansów;
- 6) organów administracji publicznej, których zadaniem jest wydawanie decyzji administracyjnych – zezwoleń na emisję gazów cieplarnianych;
- 7) organów przeprowadzających kontrole w zakresie przestrzegania przepisów ochrony środowiska – Głównego Inspektora Ochrony Środowiska (GIOŚ) i wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska;
- 8) regionalnych dyrektorów ochrony środowiska;
- 9) organów nadzoru budowlanego;
- 10) Komisji Nadzoru Finansowego;
- 11) Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki;
- 12) Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami – IOŚ-PIB (KOBiZE);
- 13) Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW);
- 14) weryfikatorów;
- 15) Polskiego Centrum Akredytacji;
- 16) biegłych rewidentów;
- 17) akredytowanych laboratoriów;
- 18) jednostek samorządu terytorialnego.

2. Konsultacje

W ramach przeprowadzonych konsultacji społecznych do projektu założeń uwagi zostały zgłoszone przez następujące podmioty:

- 1) Hutniczą Izbę Przemysłowo-Handlową (pismem z dnia 21 marca 2012 r., sygn. HIPH/0566/2012);

- 2) Związek Pracodawców Forum Energetyki Odnawialnej (pismem z dnia 22 marca 2012 r., sygn. L.dz. 12/2012/GW);
- 3) Koalicję Klimatyczną (pismem z dnia 22 marca 2012 r., sygn. SKK/13/2012);
- 4) Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elekrownie (pismem z dnia 23 marca 2012 r., sygn. TGPE/98/12);
- 5) Wardyński i Wspólnicy sp.k. (pismem z dnia 23 marca 2012 r.);
- 6) Pracodawcy RP (pismem z dnia 26 marca 2012 r., sygn. CMU0159/03.12/PR/AW);
- 7) PKPP Lewiatan (pismem z dnia 26 marca 2012 r., sygn. PKPP/179/47/DK/2012).

Zgłoszone uwagi dotyczyły w szczególności konieczności przeznaczania 100% środków pochodzących z aukcyjnej sprzedaży uprawnień do emisji na cele związane z ochroną klimatu (a ich rozdysponowywanie pozostawione być powinno funduszowi celowemu utworzonemu w celu wspierania inwestycji w odnawialne źródła energii), normatywnego określenia terminu wykorzystania jednostek ERU oraz CER, doprecyzowania zasad przydzielania uprawnień do emisji na podstawie art. 10c dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (dyrektywa 2003/87/WE) zmienionej dyrektywą 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (dyrektywa 2009/29/WE), jak również ujęcia projektowanych zmian w formę zmiany ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych zamiast nowej ustawy o systemie handlu.

W dniu 16 grudnia 2013 r. projekt ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych został skierowany do konsultacji społecznych i uzgodnień międzyresortowych, które zakończyły się dnia 10 stycznia 2014 r. W trakcie konsultacji społecznych uwagi do przedmiotowego projektu ustawy zgłosiło ponad 40 podmiotów: były to indywidualne przedsiębiorstwa, stowarzyszenia branżowe, organy jednostek samorządu terytorialnego; uwagi zgłosił także dyrektor Instytutu Ochrony Środowiska – Państwowego Instytutu Badawczego (IOŚ-PIB).

Zakres poruszanych uwag i wniosków można podzielić na trzy tematyczne grupy. Pierwsza grupa uwag dotyczyła braku przepisów wprowadzających mechanizm

rekompensat dla sektorów lub podsektorów, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu ponoszenia wyższych kosztów zakupu energii elektrycznej, w której cenę wliczone zostały koszty zakupu uprawnień do emisji koniecznych do rozliczenia emisji gazów cieplarnianych w ramach systemu. Drugi pakiet uwag dotyczył regulacji zawartych w rozdziale 6 ustawy, dotyczących zasad przydziału uprawnień do emisji dla instalacji wytwarzających energię elektryczną w okresie 2013–2020. Natomiast trzecia grupa uwag dotyczyła kwestii proceduralnych związanych z wprowadzeniem do projektowanej ustawy nowych wymagań formalnych w zakresie wydawania zezwoleń na emisję gazów cieplarnianych.

Odnosząc się do pierwszej grupy uwag, należy zauważyć, że ustawa nie wprowadza mechanizmu rekompensat, ponieważ w trakcie uzgadniania i przyjmowania przez Radę Ministrów w 2012 r. założeń do projektu ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, resort finansów zakwestionował wprowadzenie tego mechanizmu do krajowego prawa z uwagi na przewidywane skutki budżetowe oraz fakt, że dyrektywa 2003/87/WE pozostawia państwom członkowskim wybór co do zastosowania mechanizmu łagodzenia (rekompensaty) skutków wprowadzenia zaostrzonej polityki klimatycznej Unii Europejskiej dla przedsiębiorstw. W związku z powyższym, w założeniach do ustawy nie zostały uwzględnione stosowne postanowienia, które byłyby wytyczną dla legislatorów opracowujących projektowane przepisy.

W grupie uwag dotyczących przydziału uprawnień do emisji w okresie rozliczeniowym 2013–2020 dla instalacji wytwarzających energię elektryczną, który stanowi transpozycję art. 10c dyrektywy 2003/87/WE, odniesiono się do szeregu kwestii związanych z problematyką derogacji, w tym do przyjętych w projekcie warunków zatwierdzania wskaźników zgodności, zakresu swobody przy wyborze tych wskaźników oraz przesłanek uznania, iż wskaźniki te zostały osiągnięte po zakończeniu realizacji zadania inwestycyjnego objętego Krajowym planem inwestycyjnym. Ponadto zwrócono uwagę na niezbyt precyzyjnie uregulowane w konsultowanym projekcie konsekwencje uznania derogacyjnego przydziału uprawnień do emisji za pomoc publiczną i potrzebę uszczegółowienia tych konsekwencji w sposób spójny z przepisami dotyczącymi warunków zwrotu nienależnej pomocy publicznej. Uwagi te znalazły odzwierciedlenie w projektowanej ustawie.

Uwagi należące do trzeciej grupy były formułowane przez uczestniczące w konsultacjach organy samorządu terytorialnego (organy samorządów województw), które wydają zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych. Uwagi te dotyczyły procedury wydawania zezwoleń, a przede wszystkim zakresu opiniowania przez KOBiZE planów monitorowania wielkości emisji i konsekwencji z tym związanych, które mogą rzutować na terminy załatwiania spraw przez właściwe organy oraz wpływać na ważność wydawanych decyzji administracyjnych.

Stosownie do przepisu art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt założeń został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Środowiska. Nie zgłoszono zainteresowania pracami nad przedmiotowym projektem.

Projekt założeń został ponadto zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Zmiany zasad funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (EU ETS) wprowadzone na mocy dyrektywy 2009/29/WE dotyczą w szczególności sposobu dystrybucji uprawnień do emisji. Dyrektywa 2009/29/WE jako główny sposób dystrybucji uprawnień do emisji wprowadziła aukcyjną sprzedaż tych uprawnień przez poszczególne państwa członkowskie. Wpływy z aukcji uprawnień do emisji sprzedawanych przez Polskę stanowią dochód budżetu państwa. W związku z powyższym skutki finansowe projektowanej ustawy będą miały wpływ na budżet państwa, tworząc dodatkowe źródło dochodów budżetowych. Jednocześnie dyrektywa 2009/29/WE w art. 10 określiła zasady wydatkowania przychodów z aukcji, wskazując, że co najmniej 50% przychodów z aukcji lub ich równowartość będzie skierowana na działania mające na celu redukcję emisji gazów cieplarnianych.

Oszacowanie wpływów do budżetu ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji jest trudne i zależy od wielu zmiennych. Jednym z podstawowych czynników wpływających na wysokość przychodów z aukcji jest liczba uprawnień do emisji, jaką Polska będzie dysponowała w poszczególnych latach okresu rozliczeniowego 2013–2020. Aby określić roczną liczbę uprawnień do emisji, jaką Polska będzie dysponowała, należy przeanalizować zasady określenia całkowitego pułapu uprawnień

do emisji w Unii Europejskiej, a także wpływ na tę liczbę zmian wynikających z faktu przeznaczenia części tej puli na przydział uprawnień do emisji dla wytwórców energii elektrycznej w ramach derogacji z art. 10c dyrektywy 2003/87/WE. Całkowitą liczbę uprawnień do emisji, jaką Polska wniosła do unijnego pułapu, stanowi liczba uprawnień do emisji, jaka została wydana na rachunki prowadzących instalacje w połowie okresu rozliczeniowego 2008–2012 w naszym kraju, następnie jest ona powiększana o wielkość emisji zgłoszoną przez Polskę dla nowych działań objętych systemem od 2013 r. i wynosi sumarycznie ok. 200 mln uprawnień do emisji rocznie.

Pułap dostępnych uprawnień do emisji w całej UE, określony zgodnie z art. 9 i art. 9a dyrektywy 2003/87/WE, w roku 2013 wyniósł 2 039 152 882, z czego 5% stanowi rezerwę unijną dla nowych instalacji. Pułap unijny każdego roku będzie ulegał zmniejszeniu o współczynnik liniowy wynoszący 1,74%, tj. o 37 435 387 uprawnień do emisji. Polska bezpłatnie rozdziela pomiędzy instalacje niewytwarzające energii elektrycznej około 35% ogólnej puli przeznaczonej dla Polski uprawnień do emisji w roku 2013; poziom ten co roku będzie się zmniejszał. Ponadto Polska na zasadzie odstępstwa od obowiązku zakupu uprawnień do emisji na aukcji korzysta z możliwości przydziału uprawnień do emisji dla wytwórców energii elektrycznej, zgodnie z warunkami derogacji określonymi w art. 10c dyrektywy 2003/87/WE. Pula uprawnień do emisji przeznaczona do przydziału dla wytwórców energii elektrycznej pomniejsza pulę uprawnień do emisji, jaką Polska może sprzedać w drodze aukcji. Jednocześnie, jak stanowi projektowana ustawa, wszelkie niewydane uprawnienia do emisji w ramach derogacji z art. 10c dyrektywy 2003/87/WE powiększą w 2020 r. pulę uprawnień do emisji sprzedawanych w tym roku na aukcjach.

Kolejnym elementem wpływającym na liczbę uprawnień do emisji przeznaczoną do sprzedaży na aukcji stanowi polityka unijna i wprowadzenie tzw. backloadingu. Komisja Europejska w dniu 25 lutego 2014 r. wydała rozporządzenie (UE) nr 176/2014 zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1031/2010 w szczególności w celu określenia wolumenów uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, które mają zostać sprzedane na aukcji w latach 2013–2020, na mocy którego w pierwszych latach okresu rozliczeniowego (2014–2016) została wycofana ze sprzedaży aukcyjnej pula 900 mln uprawnień do emisji, a w ostatnich latach tego okresu, tj. 2019–2020 pula ta wróci do sprzedaży. Rozporządzenie weszło w życie 27 lutego 2014 r., w wyniku czego zaplanowane na 2014 r. aukcje realizowane przez Polskę zakończyły się w marcu

2014 r. Drugą zmienną wpływającą bezpośrednio na przychody budżetu państwa ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji jest cena uprawnienia. Ze względu na przeszacowanie przydziałów w okresie 2008–2012, które po przeprowadzeniu bankingu uprawnień do emisji są w dyspozycji uczestników systemu EU ETS w latach 2013–2020 oraz ze względu na kryzys gospodarczy, jaki w różnym nasileniu trwa od 2008 r., podaż uprawnień do emisji znacznie przewyższa popyt na uprawnienia do emisji, co wpływa na niską cenę tych uprawnień. W okresie od początku 2014 r. cena uprawnień do emisji kształtowała się w granicach 4,50–7,00 euro.

Tabela 1. Kalkulacja dochodów do budżetu z tytułu sprzedaży uprawnień w drodze aukcji w latach 2013–2020, uwzględniająca osiągnięte rzeczywiste dochody w latach 2013–2014

	Kategorie	Jedn.	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	Suma
1	Liczba uprawnień do sprzedaży na aukcji (z uwzględnieniem kalendarza aukcyjnego na 2013 i 2014 r.)	mln	51,25	13,33	17,12	40,55	70,88	78,03	123,66	190,38	585,21
2	Prognoza cen uprawnień EUA wg ICE ECX Futures December (z 21.02.2014 r.)	EUR	–	–	7,33	7,68	8,10	8,55	8,99	9,39	nd
3	Przychód ze sprzedaży uprawnień w latach 2013 i 2014 i szacowany przychód w dalszych latach	mln EUR	244,02	78,00	125,52	311,41	574,15	667,15	1111,73	1787,66	4915,06
4	Kurs PLN/EUR wg wytycznych Ministra Finansów z listopada 2013 r.	PLN/ 1 EUR	–	–	3,85	3,70	3,65	3,65	3,65	3,65	nd

5	Przychód ze sprzedaży uprawnień w latach 2013 i 2014 i szacowany przychód w dalszych latach	mln PLN	1012,89	323,02	483,25	1152,23	2095,67	2435,11	4057,81	6524,96	18146,94

Dodatkowym źródłem dochodów budżetu państwa będą środki pochodzące ze zwrotów równowartości nienależnie wydanych uprawnień do emisji, a także ze zwrotu równowartości uprawnień przyznawanych przedsiębiorstwom sektora energetycznego w ramach derogacji z art. 10c dyrektywy 2003/87/WE. Wysokość wpływów budżetowych z tego tytułu jest trudna do oszacowania z uwagi na to, że obowiązek zwrotu zostanie uruchomiony jako mechanizm korekcyjny po spełnieniu określonych w ustawie przesłanek. Podobnie trudno jest określić wysokość spodziewanych wpływów budżetowych z tytułu administracyjnych kar pieniężnych nakładanych projektowaną ustawą. Będą one w całości stanowiły dochód budżetu państwa, co stanowi zmianę w stosunku do regulacji dotychczasowych, kiedy środki z tytułu kar zasilają rachunek NFOŚiGW. Wysokość wpływów z tytułu kar będzie zależała od rodzaju uchybienia obowiązkowi nałożonym ustawą (stawki kar ustalono na poziomie 10 tys. i 50 tys. zł) albo od zakresu przekroczenia obowiązków (kary za niedopełnienie obowiązku rozliczenia emisji). Wymiar kary za nierozliczenie emisji jest bardzo dotkliwy i wynosi równowartość 100 euro za nierozliczenie 1 tony ekwiwalentu CO₂.

Projektowany akt wpływa także na budżety jednostek samorządu terytorialnego (JST). Projekt ustawy wprowadza zwolnienie z opłat za wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza w zakresie emisji gazów cieplarnianych objętych systemem EU ETS w sytuacji, gdy prowadzący instalację lub operator statków powietrznych dokona rozliczenia ich emisji w ramach systemu (umarzając odpowiednią liczbę uprawnień do emisji).

Wprowadzenie zwolnienia podmiotów korzystających ze środowiska z obowiązku ponoszenia opłat za korzystanie ze środowiska w związku z rozliczeniem przez nich emisji uprawnieniami wywrze pewien wpływ na poziom dochodów JST, powodując uszczuplenie ich dochodów gromadzonych na wydzielonych rachunkach w budżecie

gminy i powiatu, z których finansowane są przedsięwzięcia z zakresu ochrony środowiska.

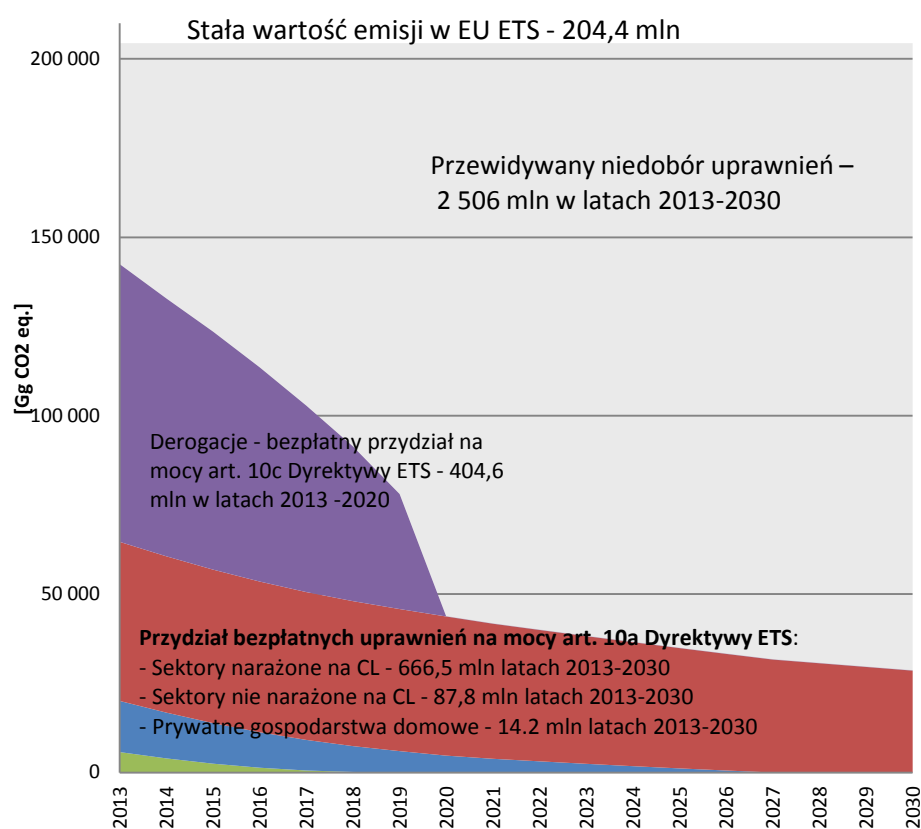
Propozycja ta stanowi próbę dostosowania dotychczasowego systemu opłat do faktu, że w bieżącym okresie rozliczeniowym diametralnie zmienia się system dystrybucji uprawnień do emisji w związku ze stopniowym przechodzeniem do pełnego systemu aukcyjnego jako sposobu dystrybucji uprawnień w ramach systemu EU ETS oraz brakiem możliwości kontynuowania derogacji dla energetyki po 2020 r. Zmiany te sprowadzają się do tego, że znaczna część zapotrzebowania przedsiębiorstw na uprawnienia do emisji jest zaspokajana poprzez zakup tych uprawnień na rynku, w tym na aukcjach organizowanych przez państwo. W Polsce w latach 2014–2020 średnio 50% potrzebnych przedsiębiorstwom uprawnień do emisji w dużej mierze będzie nabywana na organizowanych aukcjach. W kolejnym okresie rozliczeniowym (tj. w latach 2021–2030) proporcje te będą się zmieniały w kierunku zwiększania puli uprawnień do emisji, które podmioty będą zmuszone zakupić. Szacuje się, że w tych latach jedynie 18% zapotrzebowania na uprawnienia polskich przedsiębiorstw będzie pokrywana w ramach nieodpłatnego przydziału, a w 82% będzie zaspokajane na rynku, w tym na aukcjach organizowanych przez państwo.

Projekt ustawy wprowadza także dodatkowe źródło dochodów JST oraz innych beneficjentów systemu opłat za korzystanie ze środowiska polegające na wprowadzeniu obowiązku wnoszenia opłat związanych z przydziałem uprawnień do emisji. Projektowana ustawa zmienia w tym zakresie regulacje ustawy – Prawo ochrony środowiska. Opłaty te będą stanowiły odzwierciedlenie zasady „zanieczyszczający płaci” w związku z przyznaniem podmiotom uczestniczącym w systemie tzw. nieodpłatnych uprawnień do emisji. Rozwiązanie to ma charakter komplementarny w stosunku do wskazanego wcześniej zwolnienia w tym znaczeniu, że emisja gazów cieplarnianych objętych systemem handlu w pełnym zakresie będzie stanowiła obciążenie finansowe po stronie podmiotów korzystających ze środowiska.

W wyniku zmian w zasadach dystrybucji uprawnień do emisji zwiększą się dochody budżetu państwa, który będzie zasilany środkami ze sprzedaży uprawnień na aukcjach. Spodziewane dochody z tego tytułu szacuje się na około 18 miliardów złotych w całym okresie 2013–2020 (wartość ta uwzględnia już pomniejszenie aukcyjnej puli uprawnień do emisji o uprawnienia przeznaczone dla energetyki w ramach derogacji z art. 10c), co

jest nieporównanie większą kwotą niż prognozowane uszczuplenie dochodów JST. Wykres 1 przedstawia strukturę źródeł pochodzenia uprawnień do emisji potrzebnych przedsiębiorstw uczestniczącym w systemie w poszczególnych latach, począwszy od 2013 do 2030 r. Z zestawienia wynika, że potrzeby emisyjne przedsiębiorstw będą zaspokajane przede wszystkim na aukcjach organizowanych przez państwo. Dla ułatwienia obliczeń przyjęto, że wartość emisji w systemie EU ETS do 2030 r. jest stała, co jest zgodne z oficjalnymi prognozami emisyjnymi

Wykres 1.

Źródło: Opracowanie KOBiZE

Zmiany w systemie opłat za korzystanie ze środowiska wpłyną na zmniejszenie obciążeń przedsiębiorstw, zdejmując z nich ciężar ponoszenia dodatkowej opłaty za korzystanie ze środowiska w sytuacji, gdy realizowane przez te podmioty emisje gazów cieplarnianych muszą być rozliczone w ramach systemu EU ETS, przy czym trzeba mieć na uwadze, że podmioty te będą zmuszone do zakupu uprawnień do emisji na aukcjach po cenach stukrotnie wyższych niż wysokość wnoszonych obecnie opłat.

Prowadzący instalację, zakupując uprawnienia do emisji w drodze aukcji, płaci *de facto* za prawo do zanieczyszczania środowiska. Coroczne rozliczanie całej wielkości emisji poprzez umarzenie odpowiedniej liczby uprawnień do emisji będzie stanowiło podstawę do zwolnienia prowadzących instalacje i operatorów statków powietrznych od wnoszenia w tym zakresie opłat za korzystanie ze środowiska na zasadach określonych w ustawie – Prawo ochrony środowiska. Jeżeli jednak podmioty te nie dokonają rozliczenia wielkości emisji lub rozliczą tę emisję w niepełnym zakresie, ponownie zostaną objęte obowiązkiem wnoszenia opłat (niezależnie od faktu, że niedokonanie rozliczenia emisji będzie podstawą do nałożenia na nie administracyjnej kary pieniężnej przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska). Podobnie jeżeli prowadzący instalację nie będzie podlegał projektowanej regulacji (np.: wskutek zmniejszenia zdolności produkcyjnych lub innych parametrów progowych instalacja przestanie spełniać przesłanki objęcia systemem handlu), ponownie obejmie go obowiązek uiszczania opłat za korzystanie ze środowiska za wprowadzone do powietrza gazy cieplarniane, na zasadach ogólnych (ustawa – Prawo ochrony środowiska). Na marginesie warto dodać, że instalacja taka (po wyłączeniu z systemu EU ETS będzie funkcjonowała w tzw. non-ETS, co oznacza, że powodowana przez nią emisja będzie rozliczana w ramach krajowego limitu emisji w ramach non-ETS).

Przyjęcie rozwiązania polegającego na ustanowieniu zwolnienia od obowiązku wnoszenia opłat za korzystanie ze środowiska w związku z rozliczeniem emisji w projektowanej akcie, jak wspomniano, może w pewnym stopniu generować uszczuplenie dochodów JST z tytułu mniejszych opłat za korzystanie ze środowiska w zakresie emisji gazów cieplarnianych objętych systemem. Oszacowanie tego uszczuplenia jest dość trudne, ponieważ nie ma spójnych zasad obliczania wielkości emisji gazów cieplarnianych podlegających opłatom środowiskowym na potrzeby ustalania wysokości opłat i rozliczania wielkości emisji tych samych zanieczyszczeń w ramach systemu EU ETS. Ustalanie opłat za korzystanie ze środowiska zgodnie z art. 284 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska zostało powierzone podmiotom korzystającym ze środowiska, które ustalają te opłaty we własnym zakresie, bez narzucania metodyki określania wielkości emisji. Aby ustalić wysokość należnej opłaty, bierze się pod uwagę rzeczywistą wielkość emisji danego gazu i jednostkową stawkę opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. Przepisy nie określają, w jaki sposób ma być ustalona rzeczywista wielkość emisji. W przypadku gazów

cieplarnianych, których emisja jest objęta systemem (CO₂ i N₂O) została ustalona precyzyjna metodyka monitorowania tej emisji oraz określania jej wielkości. Podmiot korzystający ze środowiska nie ma w tym zakresie żadnej dowolności, brak takiego związania występuje z kolei w związku z ustalaniem wielkości emisji na potrzeby opłat środowiskowych. Mając to na względzie (brak porównywalności wyników związanych z ustalaniem wielkości emisji), trudno jest precyzyjnie ustalić, o ile zmniejszą się wpływy JST w związku z wprowadzeniem przedmiotowego zwolnienia.

W 2013 r. wysokość dochodów w skali kraju wszystkich JST z tytułu wszystkich opłat za korzystanie ze środowiska, o których mowa w art. 273 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska, wyniosła 383 776,297 zł.

Zakładając, że wielkość emisji, która byłaby podstawą określenia wysokości opłaty za korzystanie ze środowiska, opiera się na ustaleniach zweryfikowanych raportów o wielkości emisji opracowywanych przez prowadzących instalacje uczestniczące w systemie EU ETS w 2013 r., wysokość uszczuplenia przychodów wszystkich beneficjentów systemu opłatowego (tj. gmin, powiatów, wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i NFOŚiGW) w skali roku szacunkowo wynosiłaby około 34 mln zł (w ramach tej kwoty uszczuplenie dochodów JST wyniosłoby około 10,37 mln zł).

Zmiana w systemie wnoszenia opłat środowiskowych dotycząca przedmiotowego zwolnienia została zaakceptowana przez Radę Ministrów na etapie założeń do ustawy z uwagi na to, że utrzymanie dotychczasowego systemu wnoszenia opłat za emisję, która i tak musiała być rozliczona uprawnieniami do emisji nabywanymi na rynku po cenach stukrotnie wyższych niż wysokość wnoszonej opłaty, jest wyrazem nadmiernego fiskalizmu i trudno znaleźć dla takiego rozwiązania racjonalne uzasadnienie.

Warto także dodać, że Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego zaakceptowała przedmiotowy projekt w dniu 30 lipca 2014 r. i nie wniosła zastrzeżeń do projektowanych zmian w systemie wnoszenia opłat.

Projektowana ustawa wprowadza także inną zmianę w obszarze systemu opłat, która polega na modyfikacji sposobu lokowania środków z tytułu opłaty związanej z emisją do powietrza dwutlenku siarki i tlenków azotu. Zmiana ta polega na tym, że opłaty wnoszone w związku z emisją tych zanieczyszczeń, przed ich podziałem na

poszczególnych beneficjentów systemu opłatowego (gminy, powiaty, wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i NFOŚiGW), będą pomniejszane o kwotę stanowiącą równowartość 7,5% wpływów i kierowane na rachunek NFOŚiGW. Zmiana ta będzie się wiązała z równoczesnym wzrostem jednostkowych stawek opłat za wprowadzanie do środowiska tych zanieczyszczeń o 4 grosze (planowana zmiana rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie jednostkowych stawek opłat za korzystanie ze środowiska), w związku z czym przychody JST oraz wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej nie doznają uszczerbku. Zmiana ma zapewnić finansowanie na dotychczasowym poziomie zadań realizowanych przez KOBiZE, a także uwzględnić środki na finansowanie nowych zadań KOBiZE przewidzianych projektowaną ustawą. W wyniku tej zmiany zwiększą się przychody Narodowego Funduszu. Szacuje się, że w okresie 2014–2023 przychody te zwiększą się średnio o około 22,35 mln zł rocznie. W rzeczywistości szacunki te mogą zostać zweryfikowane w związku z wejściem w życie nowych przepisów zaostrzających politykę emisyjną w stosunku do dużych emitentów (w szczególności sektora energetycznego) związanych z implementacją dyrektywy dotyczącej emisji przemysłowych (dyrektywa IED), które wymuszą ograniczanie między innymi emisji dwutlenku siarki i tlenków azotu.

Projektowana ustawa może także wpłynąć na wysokość wpływów JST z tytułu opłaty skarbowej, jakkolwiek wpływ ten jest trudny do oszacowania. Można jednak prognozować, że spowoduje on *per saldo* zwiększenie wpływów z tego tytułu z uwagi na większą niż miało to miejsce na gruncie dotychczasowych przepisów liczbę postępowań rozpoczynanych na wniosek zainteresowanego podmiotu, które będzie kończyła decyzja właściwego organu. Zmiany dochodów z tytułu opłaty skarbowej związane będą z wprowadzeniem przepisu o bezterminowym charakterze zezwoleń, nie powinny jednak istotnie wpłynąć na zmniejszenie dochodów z tego tytułu. Ustawa przewiduje obowiązek wystąpienia z wnioskiem o wydanie nowych zezwoleń w ciągu 12 miesięcy od wejścia w życie ustawy (przełoży się to na wygenerowanie jednorazowej opłaty skarbowej z tytułu wydanego zezwolenia ponad 760 podmiotów w skali całego kraju). Dodatkowo projektowana ustawa przewiduje szerszy katalog przesłanek związanych z koniecznością zmiany zezwolenia (zatwierdzanie istotnych zmian w planach monitorowania, zmiany w planach pod wpływem zatwierdzenia raportu z udoskonalania metodyki monitorowania wielkości emisji itd.), co będzie generowało dodatkowe wpływy z tytułu opłaty skarbowej. Jeśli chodzi o zmiany

poziomu wydatków JST, które może spowodować wejście projektowanej ustawy w życie, należy stwierdzić, że projektowany akt wprowadza z jednej strony szereg rozwiązań ułatwiających organom JST (marszałkowie i starostowie) wykonywanie obowiązków nałożonych projektowaną ustawą (opiniowanie wniosków o zatwierdzenie planów monitorowania wielkości emisji przez KOBiZE i istotnych zmian w tych planach). Obszar monitorowania wielkości emisji należy do najbardziej skomplikowanych zagadnień związanych z administrowaniem systemem EU ETS, wymaga przy tym zaawansowanej wiedzy w zakresie procesów i technologii stosowanych w instalacjach objętych systemem, stosowanych norm, systemów zarządzania jakością itd. Z tego też względu oraz z uwagi na wymagania wynikające z nowych przepisów unijnych (ustanowienie jednostki koordynującej zatwierdzanie planów monitorowania w skali kraju) przyjęto, że problematyka ta (wnioski o zatwierdzenie planu monitorowania) będzie przedmiotem opiniowania przez podmiot posiadający odpowiednią wiedzę i doświadczenie (projekt ustawy przyjmuje, że podmiotem tym jest KOBiZE).

Z drugiej strony należy przyznać, że istotnie projekt ustawy wprowadza nowe obowiązki po stronie JST (marszałkowie i starostowie) w związku z rozszerzeniem katalogu spraw, w których organy te mają wydawać decyzje (np. decyzji dotyczących zatwierdzania raportów z udoskonalania metodyki monitorowania). Zmiany dotyczą także obowiązku przeprowadzenia okresowych przeglądów i analiz zezwoleń (przynajmniej raz na pięć lat). Niestety zmiany te są wymuszone nowymi regulacjami unijnymi (rozporządzenie Komisji nr 601/2012), stąd należało je ulokować w strukturze organów administracji publicznej, które już obecnie realizują określone kompetencje w zakresie zatwierdzania planów monitorowania. Praca organów JST w tych nowych obszarach będzie wspierana merytorycznie (opiniowanie wniosków) przez KOBiZE.

Szacowany przychód NFOŚiGW z tytułu opłat uiszczonych w związku z wydaniem uprawnień do emisji dla instalacji niewytwarzających energii elektrycznej oraz dla wytwórców energii elektrycznej korzystających z derogacji może wynieść ok. 220 mln zł w ciągu całego ośmioletniego okresu rozliczeniowego. Należy podkreślić, że powyższy szacunek opiera się na założeniu, że wszystkie instalacje wytwarzające energię elektryczną objęte derogacją i ujęte we wniosku derogacyjnym w pełni zrealizują planowane inwestycje z zakresu modernizacji procesu wytwarzania energii i poniosą w 100% zakładane we wniosku derogacyjnym koszty inwestycyjne.

Wycofanie się wytwórcy energii elektrycznej z realizacji inwestycji ujętej we wniosku albo opóźnienia w jej realizacji spowoduje, że otrzyma on mniejszą niż zakładana ilość uprawnień do emisji, a w konsekwencji zmniejszą się wpływy z opłat. Uprawnienia do emisji niewydane podmiotom objętym derogacją zostaną przekierowane do sprzedaży na aukcji w 2020 r. Szacunek ten opiera się także na założeniu, że podmioty prowadzące instalacje objęte systemem otrzymają wszystkie zaplanowane uprawnienia do emisji, przy czym informacje zebrane od tych podmiotów dotyczące rzeczywistego poziomu działalności, zmian zdolności produkcyjnych instalacji za 2013 r. i 2014 r. dowodzi potrzeby zmniejszenia ilości wydawanych uprawnień do emisji o około 2,65 mln.

Dodatkowym źródłem przychodów NFOŚiGW będą także wpływy z opłat za otwarcie rachunku w rejestrze Unii oraz opłaty roczne za utrzymywanie tych rachunków. Projektowana ustawa przewiduje wzrost stawek tych opłat w stosunku do ustawy z 2011 r. Stawka opłaty za otwarcie rachunku wyniesie 2000 zł, a opłata roczna za utrzymanie rachunku 500 zł. Szacowany roczny przychód NFOŚiGW z tego tytułu szacuje się na około 400 tys. zł rocznie.

Wysokość proponowanych opłat odzwierciedla znacznie bardziej złożony niż dotychczas stopień skomplikowania procedur związanych z wykonywaniem zadań administratora rejestru. Procedury te i dodatkowe czynności były wprowadzane sukcesywnie i ostatecznie zostały sformalizowane w prawie unijnym w nowym rozporządzeniu wydanym w maju 2013 r. (rozporządzenie Komisji nr 389/2013). Obowiązki te przejawiają się m.in. w skrupulatnej weryfikacji dokumentów przedkładanych przez podmioty zamierzające otworzyć rachunki w rejestrze, badania wiarygodności tych podmiotów z punktu widzenia możliwości popełniania przestępstw prania pieniędzy, finansowania terroryzmu czy wykorzystywania rachunku w rejestrze do popełniania oszustw czy innych przestępstw. Szczegółowy zakres obowiązków administratora rejestru wyznacza rozporządzenie Komisji nr 389/2013.

Należy zauważyć, że Polska stosuje najniższe w Europie stawki opłat za otwieranie i prowadzenie rachunków, co powoduje duży napływ wniosków podmiotów prywatnych z państw członkowskich UE i spoza UE o otwarcie rachunku w polskiej części rejestru Unii. To dodatkowo generuje większe obciążenie administratora. Podwyższenie stawek do proponowanego poziomu nadal będzie plasowało je

w kategorii niższych stawek europejskich.

Zadania i obowiązki wynikające z projektowanej regulacji zostały rozdzielone pomiędzy organy, które do tej pory realizowały obowiązki wynikające z ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, z tym że projektowana ustawa niesie szereg zmian, jeżeli chodzi o zakres tych zadań i obowiązków oraz intensywność obciążenia tymi zadaniami poszczególnych instytucji. Niektóre z obowiązków wynikają wprost z przepisów unijnych zawartych w rozporządzeniach Komisji oraz Parlamentu Europejskiego i Rady, inne zostały wprowadzone w celu transpozycji niniejszych przepisów. Ustawa rozszerza katalog dotychczasowych obowiązków ministra właściwego do spraw środowiska, przy realizacji których będzie on wspierany przez KOBiZE. Minister właściwy do spraw środowiska będzie organem przyjmującym wnioski od prowadzących nowe instalacje o przydział uprawnień do emisji z unijnej rezerwy. Do zadań tego organu będzie należało obliczanie i ogłaszanie w Biuletynie Informacji Publicznej informacji o przydzielonej dla danej instalacji liczbie uprawnień do emisji, ogłaszanie informacji o liczbie uprawnień do emisji po przeprowadzeniu korekt (w przypadku całkowitego lub częściowego zaprzestania działalności albo znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej). Ponadto organ ten będzie realizował zadania w zakresie wdrożenia przepisów derogacyjnych dotyczących instalacji wytwarzających energię elektryczną. Projekt ustawy utrzymuje dotychczasowe obowiązki Ministra Środowiska w stosunku do operatorów statków powietrznych. Minister będzie również pełnił rolę organu odwoławczego rozpatrującego sprzeciwy od rozstrzygnięć KOBiZE w sprawie wniosków podmiotów posiadających rachunki w rejestrze Unii lub ubiegających się o otwarcie takiego rachunku.

Jak wspomniano, projekt ustawy rozszerza obowiązki organów wydających zezwolenia na emisje gazów cieplarnianych z instalacji. W realizacji tych zadań organy te jednak otrzymają wsparcie merytoryczne KOBiZE, który będzie formułował w tych sprawach opinie. Przedstawione rozwiązania mają na celu odciążenie, w możliwie dużym stopniu, organów administracji publicznej (ministra, marszałków i starostów) realizujących zadania z zakresu systemu handlu uprawnieniami do emisji oraz wspomaganie ich działań wiedzą i doświadczeniem ekspertów skupionych w KOBiZE. Jednocześnie niektóre obowiązki dotychczas realizowane przez organy zostały przeniesione na poziom ministra (np. ocena wniosków o przydział uprawnień do emisji dla nowych

instalacji). Obowiązki kontrolne, wynikające z projektowanej ustawy, dla wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska w zasadniczej części nie uległy zmianie; niektóre z nich zostały zmodyfikowane i uszczegółowione. Projekt ustawy powierza organom Inspekcji wykonywanie zadań dotyczących kontroli emisji i wymierzania sankcji w postaci kar pieniężnych nakładanych na operatorów statków powietrznych właściwym wojewódzkim inspektorom ochrony środowiska, z tym że obowiązki w tym zakresie w stosunku do operatorów statków powietrznych, których siedziba lub miejsce zamieszkania znajduje się poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zostają powierzone Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska. Dotychczas obowiązek ten spoczywał na Mazowieckim Wojewódzkim Inspektorze Ochrony Środowiska. Dodatkowo organom Inspekcji powierzono zadania związane z „zastępczym” szacowaniem wielkości emisji, w sytuacji gdy podmioty zobowiązane na gruncie ustawy (prowadzący instalacje i operatorzy statków powietrznych) nie dopełnią obowiązku sporządzenia raportu na temat wielkości emisji.

Projektowana ustawa nakłada nowe obowiązki administracyjne na organy nadzoru budowlanego. Związane są one z przeprowadzaniem kontroli realizacji inwestycji ujętych w Krajowym planie inwestycyjnym. Mając na względzie, że Krajowy plan inwestycyjny obejmuje około 340 zadań inwestycyjnych, spośród których faktycznie realizowanych jest obecnie ponad 160, można przyjąć, że nowe zadania powierzane organom nadzoru budowlanego nie będą generowały istotnych kosztów.

Projekt ustawy istotnie rozszerza katalog obowiązków realizowanych przez KOBiZE. Są to m.in.: opiniowanie planów monitorowania, opiniowanie raportów z poprawy metodyki monitorowania, zbieranie informacji od prowadzących instalacje o planowanych i rzeczywistych zmianach w poziomie działalności, a w przypadku zaistnienia takich zmian w instalacji, obliczanie dostosowanej liczby uprawnień do emisji wydawanej w następnym roku okresu rozliczeniowego. Do zadań KOBiZE będzie należała także ocena wniosków o przydział uprawnień do emisji dla nowych instalacji, ocena informacji w przypadku znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, opiniowanie wniosków w sprawie połączenia albo podziału instalacji. KOBiZE będzie sprawdzał przedkładane przez podmioty realizujące zadania inwestycyjne ujęte w Krajowym planie inwestycyjnym sprawozdania rzeczowo-finansowe dokumentujące roczne nakłady inwestycyjne poniesione na realizację tych zadań, czy nie zawierają one braków i uchybień. Ponadto KOBiZE będzie wykonywał

szereg nowych zadań związanych z administrowaniem rachunkami w rejestrze Unii, których katalog istotnie rozszerza przyjęte w tym roku rozporządzenie Komisji (rozporządzenie Komisji nr 389/2013). KOBiZE będzie także pełnił obowiązki krajowego administratora w rozumieniu art. 3 pkt 22 rozporządzenia Komisji nr 389/2013.

Funkcjonowanie platformy aukcyjnej jest finansowane z opłat transakcyjnych dotyczących zakupu uprawnień do emisji. Polska jest zobligowana do współfinansowania monitorującego aukcję wraz z innymi państwami członkowskimi, które to koszty będą jednak pomniejszały bezpośrednio wpływy z aukcji. Jednak wyznaczenie w nowej ustawie KOBiZE do pełnienia funkcji krajowego administratora w trzecim okresie rozliczeniowym będzie generowało szereg nowych zadań i związanych z tym kosztów. Będą to koszty związane z wprowadzeniem odpowiedniej polityki bezpieczeństwa i ubezpieczenia działań prowadzonych przez KOBiZE jako aukcjonera.

Warto także zwrócić uwagę na nowe zadania KOBiZE wprowadzane na mocy projektowanej ustawy w trybie zmiany ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2013 r. poz. 1107, z późn. zm.), w tym w szczególności zadania związane z monitorowaniem działań w zakresie polityki klimatycznej, a także przygotowywaniem analiz, przeglądów i ocen jej funkcjonowania, prognozowaniem skutków realizacji polityki klimatycznej, rozwijaniem narzędzi do modelowania skutków gospodarczych, finansowych i społecznych realizacji polityki klimatycznej. KOBiZE będzie realizował także zadania związane z wprowadzeniem zintegrowanej sprawozdawczości środowiskowej.

Zadania KOBiZE obejmują także nowy zakres obowiązków wynikający z transpozycji w ustawie o systemie zarządzania emisjami przepisów decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, s. 136). Do nowych zadań należą m.in. opracowywanie sprawozdań dotyczących wielkości emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji, opracowanie planu działań korygujących czy opracowywanie projektów raportów

rządowych w zakresie wypełniania zobowiązań wynikających z Konwencji Klimatycznej i Protokołu z Kioto zgodnie z wymogami zawartymi w wytycznych określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych.

Oszacowanie kosztów realizacji nowych zadań, w szczególności opracowania projektów raportów rządowych, jak również rocznych sprawozdań dotyczących wielkości emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji, następuje z pewnymi trudnościami. Z dotychczasowych doświadczeń resortu środowiska w zakresie opracowywania projektów raportów rządowych, w tym zakupu informacji, danych i ekspertyz zewnętrznych wynika, że średni koszt przygotowania projektu raportu kształtował się na poziomie od 0,8–1,2 mln zł rocznie. Należy jednak zaznaczyć, że opracowanie projektu raportu nie kończy pracy nad tym dokumentem, ponieważ podlega on przeglądowi zarówno przez służby unijne, jak i instytucje międzynarodowe działające pod egidą ONZ, w systemie której przyjęto Konwencję Klimatyczną i Protokół z Kioto. W przeglądach tych państwa-strony są zobowiązane aktywnie uczestniczyć, a następnie wdrażać zarekomendowane zalecenia.

W przypadku rocznych sprawozdań dotyczących wielkości emisji gazów cieplarnianych nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji trudność w oszacowaniu kosztów polega na braku doświadczeń w realizacji tego specyficznego zadania. Można jednak założyć, iż konieczny będzie m.in. zakup dodatkowych danych, informacji i analiz, których KOBiZE nie gromadzi w związku z realizacją swoich zadań ustawowych. Zgodnie z przepisami międzynarodowymi od 2015 r. rozszerzona zostanie lista gazów cieplarnianych objętych obowiązkami sprawozdawczymi (gazy te dotychczas nie były raportowane np. trifluorek azotu – NF_3 , nowe gazy z grupy HFC i PFC). Konieczne będzie zatem określenie wielkości ich emisji i ustalenie źródeł jej występowania.

Realizacja tych zadań generuje istotne koszty związane z pozyskiwaniem danych źródłowych oraz zewnętrznymi analizami i ekspertyzami; jednak na tym etapie są one trudne do oszacowania. Zadania powierzone niniejszym projektem ustawy, jak i zmienianą ustawą o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji realizowane przez KOBiZE, będą, podobnie jak dotychczas, finansowane ze środków NFOŚiGW pochodzących z opłat cieplarnianych związanych z wydaniem nieodpłatnych uprawnień

do emisji oraz wpływów z opłat rocznych i jednorazowych związanych utrzymaniem lub otwarciem rachunków w rejestrze Unii.

Mechanizm wydatkowania środków na realizację zadań powierzonych KOBiZE jest precyzyjnie określony w trójstronnym porozumieniu zawierającym pomiędzy IOŚ-PIB, NFOŚiGW i Ministrem Środowiska. W ramach określonego preliminarza kosztów i wydatków przeznaczonych na realizację zadań ustawowych, Minister Środowiska dokonuje merytorycznej akceptacji poniesionych wydatków, a dodatkowo NFOŚiGW co kwartał prowadzi kontrolę rozliczeniową tych wydatków. Corocznie Radzie Ministrów jest przedstawiana informacja o realizacji zadań dotyczących wykonywania zadań KOBiZE wraz z wykazem środków wydatkowanych na ich realizację. Organy państwa sprawują wszechstronny nadzór nad realizacją zadań KOBiZE ponoszonymi w związku z tym wydatkami.

Skutki finansowe wynikające z przyjęcia nowych regulacji, a będące następstwem powierzenia KOBiZE nowych zadań związanych ze wsparciem merytorycznym innych organów i instytucji publicznych oraz nadzorowaniem wypełniania obowiązków przez uczestników systemu nie będą stanowiły obciążenia budżetu państwa.

Realizacja wszystkich zadań KOBiZE nakładanych ustawą będzie generowała następujące koszty, podane w układzie rocznym (tabela 2).

Tabela 2. Wydatki związane z realizacją zadań KOBiZE (w złotych)

Razem wydatki na realizację zadań KOBiZE	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	RAZEM 2015–2024
Koszty bieżące	18 223 140	24 863 034	25 768 502	24 269 281	24 487 479	24 558 556	21 224 663	21 224 663	21 734 055	22 233 939	228 587 312
koszty bezpośrednie	14 017 800	19 125 411	19 821 924	18 668 677	18 836 522	18 891 197	16 326 664	16 326 664	16 718 504	17 103 030	175 836 393
wynagrodzenia osobowe	10 415 000	11 675 000	11 675 000	11 675 000	11 675 000	11 675 000	11 675 000	11 675 000	11 955 200	12 230 170	116 325 370
wynagrodzenia bezosobowe	279 000	197 050	201 976	207 025	211 994	217 083	222 292	222 292	227 627	232 862	2 219 201
materiały	412 000	202 600	207 666	212 857	217 965	223 198	228 554	228 554	234 039	239 422	2 406 855
usługi obce	1 433 000	5 525 361	6 173 745	4 971 171	5 090 477	5 095 446	2 480 015	2 480 015	2 539 536	2 597 945	38 386 711
podróże służbowe	850 800	800 500	820 514	841 025	861 210	881 878	903 044	903 044	924 717	945 986	8 732 718
pozostałe koszty	628 000	724 900	743 023	761 599	779 876	798 592	817 759	817 759	837 385	856 645	7 765 538
koszty pośrednie	4 205 340	5 737 623	5 946 578	5 600 604	5 650 957	5 667 359	4 897 999	4 897 999	5 015 551	5 130 909	52 750 919
zakupy inwestycyjne	528 000	923 000	3 741 076	759 603	10 780 249	10 986 334	10 812 806	812 806	832 313	851 456	41 027 643

RAZEM	18 751 140	25 786 034	29 509 578	25 028 884	35 267 728	35 544 890	32 037 469	22 037 469	22 566 368	23 085 395	269 614 955
-------	------------	------------	------------	------------	------------	------------	------------	------------	------------	------------	-------------

Zródło: dane KOBiZE

Projektowana ustawa nakłada na KNF m.in. obowiązek wydawania zezwoleń dla spółki prowadzącej giełdę i spółek prowadzących rynek pozagiełdowy na prowadzenie platformy aukcyjnej, a także wydawania decyzji administracyjnych w zakresie ich cofnięcia, prowadzenia postępowań administracyjnych w zakresie nakładania kar pieniężnych na podmioty kontrolowane.

W związku z nałożeniem przedmiotową ustawą nowych obowiązków na KNF dotyczących kontroli nad działalnością aukcyjną, zachodzi potrzeba stworzenia 3 nowych etatów w UKNF. Szacuje się, że średnie miesięczne wynagrodzenie w UKNF wynosi 9 431 zł brutto¹²⁾. Sfinansowanie 3 etatów w kwocie 29 293 zł brutto będzie się odbywało w ramach limitu właściwego dysponenta części ustalonego w trakcie prac nad projektem ustawy budżetowej, bez konieczności zapewnienia dodatkowych środków na ten cel z budżetu państwa.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Projektowana regulacja może wywrzeć pewien wpływ na tworzenie nowych miejsc pracy zarówno po stronie podmiotów uczestniczących w systemie, jak i w sferze usługowej. Przewiduje się możliwy rozwój rynku usług finansowych w zakresie zakupu uprawnień do emisji sprzedawanych na aukcji. Rynek ten jest mało rozwinięty w Polsce, zapotrzebowanie na tego rodzaju usługi może spowodować wzrost zatrudnienia w tym sektorze.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na szereg nowych obowiązków związanych z koniecznością weryfikacji różnych dokumentów, o których mowa w ustawie (np. wniosków o przydział uprawnień dla nowych instalacji). Przepisy te mogą także spowodować wzrost zatrudnienia w sektorze usług weryfikacyjnych.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

System EU ETS obejmuje szereg instalacji z sektora elektroenergetycznego oraz z innych sektorów przemysłowych, takich jak przemysł chemiczny, rafineryjny,

¹²⁾ Informacja o wynikach kontroli wykonania budżetu państwa w 2013 r. w części 70 Komisja Nadzoru Finansowego, maj 2014 r., s. 17.

cementowy, wapienniczy, papierniczy, metalurgiczny, koksowniczy, szklarski, ceramiczny i przetwórczy. Systemem EU ETS są też objęte loty realizowane zarówno przez przewoźników komercyjnych, jak i prywatnych.

Obecnie systemem EU ETS w Polsce objętych jest 791 instalacji i 49 operatorów lotniczych przypisanych Polsce (stan na dzień 24 stycznia 2014 r.).

Tabela 3. Zestawienie liczby instalacji w poszczególnych sektorach ustalonych na potrzeby systemu handlu uprawnieniami do emisji

SEKTOR	LICZBA INSTALACJI
Przemysł elektroenergetyczny:	368
Ciepłownie zawodowe	249
Elektrociepłownie przemysłowe	39
Elektrociepłownie zawodowe	55
Elektrownie zawodowe	25
Przemysł metalurgiczny:	47
Hutnictwo żelaza i stali	41
Hutnictwo metali nieżelaznych	6
Przemysł cementowy	10
Przemysł wapienniczy	11
Przemysł szklarski i wełny mineralnej	42
Przemysł ceramiczny	64
Przemysł chemiczny	42
Przemysł koksowniczy	10
Przemysł papierniczy	26
Przemysł rafineryjny	15
Przemysł pozostały	156
SUMA	791

Źródło: dane KOBiZE

Przedsiębiorstwa wchodzące w skład sektora elektroenergetycznego można podzielić, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności, na trzy zasadnicze grupy:

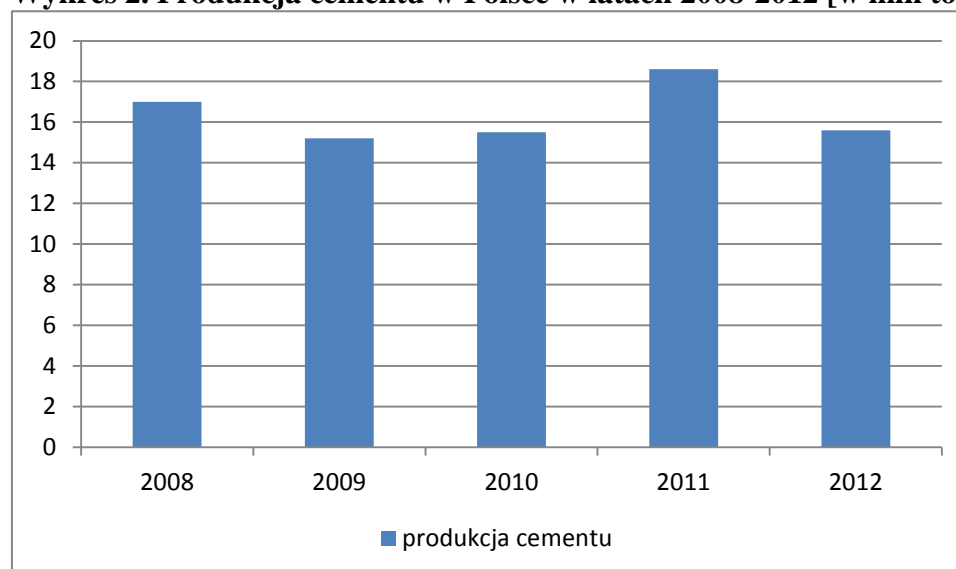
- przedsiębiorstwa elektroenergetyki zawodowej (grupa PKD 35.1), zajmujące się przede wszystkim wytwarzaniem, dystrybucją oraz obrotem energią elektryczną, w których produkcja ciepła jest działalnością dodatkową (są to głównie elektrownie zawodowe),
- przedsiębiorstwa ciepłownictwa zawodowego (grupa 35.3), dla których działalność związana z zaopatrywaniem odbiorców w ciepło jest działalnością podstawową; w skład tej grupy wchodzi ciepłownie i elektrociepłownie zawodowe,
- grupa elektrociepłowni oraz ciepłowni należących do małych, średnich i dużych jednostek przemysłowych oraz usługowych, dla których działalność ciepłownicza to

część, niekiedy nawet poniżej 1% całej wykonywanej przez nie działalności gospodarczej.

W 2012 r. w elektroenergetyce zatrudnionych było 36,1 tys. osób w przeliczeniu na pełne etaty, z czego w przedsiębiorstwach należących do EU ETS zatrudnionych było 31,9 tys.¹³⁾.

Sektor cementowy w Polsce obejmuje 11 cementowni pracujących w pełnym cyklu produkcyjnym, jedną przemiałownię cementu i jeden zakład produkujący cement glinowy, z czego w systemie EU ETS znajduje się 10 cementowni. W 2003 r. została zakończona techniczna modernizacja cementowni, przede wszystkim najbardziej energochłonnego procesu, czyli wypalania klinkieru cementowego. Wyeliminowanie mokrej metody produkcji klinkieru cementowego przyniosło zmniejszenie zużycia energii cieplnej, a tym samym ilości emitowanych gazów odłotowych. Pozwoliło to w dużym stopniu ograniczyć emisję CO₂ – o około 40% na jednostkę wypalanego klinkieru w porównaniu do początku lat dziewięćdziesiątych. Obecnie instalacje wchodzące w skład sektora cementowego w Polsce są jednymi z nowocześniejszych w UE. Przemysł cementowy w Polsce zatrudnia bezpośrednio i pośrednio ponad 24 tys. osób.

Wykres 2. Produkcja cementu w Polsce w latach 2008-2012 [w mln ton]

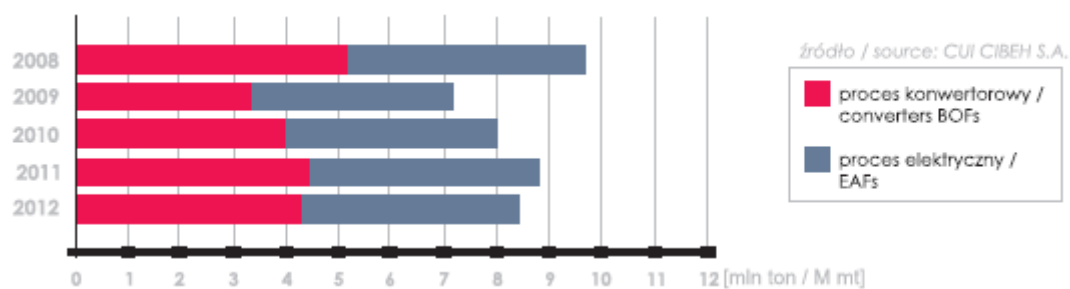
Polski przemysł szklarski i wełny mineralnej obejmuje przeszło 100 przedsiębiorstw. Około jedna trzecia z nich posiada zdolność produkcyjną przekraczającą 20 ton dziennie. Polskie huty produkują około 2 700–3 000 tys. ton szkła rocznie. Wyrobami

¹³⁾ Energetyka ciepła w liczbach – 2012, Raport Prezesa URE, Warszawa 2013.

szklanymi produkowanymi w Polsce na największą skalę są opakowania szklane. Zdecydowanie dominują wśród nich butelki i słoje wykonane ze szkła bezbarwnego (blisko 80% produkcji). Większość polskich hut szkła opakowaniowego przeszła w ostatnich latach gruntowną modernizację. Sektor ten obejmuje również produkującą wełny szklanej i mineralnej, które to materiały izolacyjne pozwalają istotnie zredukować straty ciepła w budynkach.

Przemysł metalurgiczny w ramach systemu EU ETS obejmuje produkcję żelaza i stali, a od 2013 r. również metali nieżelaznych. W skład tego sektora wchodzi głównie duże koncerny metalurgiczne. Sektor stalowy w Polsce obejmuje produkcję stali w procesie konwertorowym i elektrycznym. Zatrudnienie w sektorze stalowym wynosi ok. 25 tys. osób.

Wykres 3. Produkcja stali surowej według procesów w latach 2008–2012 [w mln ton]

Należy tu również wspomnieć o sektorze koksowniczym powiązany z sektorem metalurgicznym. Polska jest w ścisłej czołówce producentów koksu. Większość wyprodukowanego koksu w Polsce przeznaczona jest na eksport. W 2012 r. Polska utrzymała pozycję światowego lidera w eksporcie koksu. Około 73% eksportowanego koksu przeznaczone jest na rynek UE.

Przemysł pozostały w systemie EU ETS obejmuje instalacje z różnych gałęzi przemysłu o zróżnicowanej produkcji, w których wykorzystuje się ciepło i energię elektryczną na cele technologiczne.

Liczba instalacji, które przestały spełniać przesłanki uczestnictwa w systemie EU ETS w latach 2012 i 2013 w Polsce wyniosła łącznie 94 instalacje, jednak tylko 38 całkowicie zaprzestało działalności. Pozostałe instalacje w wyniku modernizacji zmniejszyły nominalną moc cieplną lub zdolność produkcyjną, a co za tym idzie przestały spełniać kryteria objęcia systemem handlu uprawnieniami do emisji.

Perspektywa zmiany w przepisach prawa, szczególnie widoczna jest w sektorze produkcji ciepła. Zanotowano spadek liczby podmiotów o 2,7% w 2012 r. w stosunku do 2011 r. łącznie w Polsce. Jednocześnie w systemie EU ETS w 2012 r. przestało uczestniczyć 41 instalacji, z czego 14 ciepłowni zawodowych, pozostałe instalacje należały do sektora przemysłowego (przemysł pozostały).

Tabela 4. PKB i zatrudnienie w Polsce

Produkt krajowy brutto	
	2012/w mln zł
OGÓŁ EM	1 595 264
w tym	
przemysł ogółem	350 317
przetwórstwo przemysłowe	248 677
wytwarzanie i zaopatrywanie w energię elektryczną, gaz, parę wodną i gorącą wodę	48 574
Sektor	Zatrudnienie w przeliczeniu na pełne etaty
Produkcja energii elektrycznej i ciepła	36 084
Produkcja papieru i wyrobów z papieru	56 100
Produkcja koksu i produktów rafinacji ropy naftowej	13 700
Produkcja chemikaliów i wyrobów chemicznych	76 600
Produkcja wyrobów z pozostałych mineralnych surowców niemetalicznych	138 100
Produkcja metali	64 400

Zródło: Mały Rocznik Statystyczny GUS 2012

Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw, odnosi się przede wszystkim do wynikających z projektu ustawy kosztów obciążających podmioty uczestniczące w systemie i relacje tych kosztów do dochodów przedsiębiorstw.

Nie ulega wątpliwości, że polityka klimatyczna UE, a przede wszystkim system handlu uprawnieniami do emisji, jest instrumentem generującym koszty dla uczestników systemu EU ETS. Przedsiębiorcy, którzy nie podejmą działań mających na celu ograniczenie emisji, narażają się na ponoszenie kosztów zakupu dodatkowych uprawnień do emisji lub obowiązek ponoszenia kar. Koszty zakupu brakujących uprawnień do emisji będą w nowym okresie rozliczeniowym rosły sukcesywnie w związku z przyjętym założeniem stopniowego zmniejszania puli uprawnień do emisji

przyznawanych nieodpłatnie, aż do objęcia uczestników systemu EU ETS obowiązkiem pozyskania w pełnym zakresie uprawnień do emisji na rynku.

Analizy kosztów, jakie ponosić będą w kolejnych latach przedsiębiorstwa objęte systemem EU ETS, dokonano, szacując koszt zakupu uprawnień do emisji niezbędnych do rozliczenia emisji rzeczywistej. Szacunków dokonano, grupując poszczególne instalacje objęte systemem EU ETS na odpowiednie sektory przemysłu. Taka agregacja zapewnia odpowiednie uwzględnienie przepływów ciepła pomiędzy instalacjami, gdyż jedną z głównych zasad przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w latach 2013–2020 jest to, że przydział bezpłatnych uprawnień do emisji w przypadku przepływów ciepła pomiędzy instalacjami otrzymuje odbiorca tego ciepła. Przykładowo, jeżeli elektrociepłownia, powodując emisję CO₂, produkuje ciepło na potrzeby innego zakładu przemysłowego objętego systemem EU ETS (np. huta, rafineria), to przydział uprawnień związany z produkcją tego ciepła otrzymuje zakład przemysłowy, mimo iż emisja CO₂ wystąpiła w elektrociepłowni i to ona musi rozliczyć tę emisję.

W przypadku większości sektorów wystąpi deficyt liczby uprawnień do emisji w stosunku do prognozy emisji i w związku z tym konieczne będzie zakupienie uprawnień do emisji np. na aukcji. Jednakże w przypadku sektorów hutnictwa metali nieżelaznych oraz przemysłu płyt drewnopochodnych w całym okresie występuje nadwyżka przydzielonych uprawnień do emisji w stosunku do prognozowanej emisji. Należy mieć na uwadze, że szacowane wielkości przedstawiono w ujęciu sektorowym, co oznacza, że wewnątrz danego sektora mogą znajdować się zarówno instalacje posiadające znaczny deficyt, jak i znaczną nadwyżkę bezpłatnych uprawnień do emisji.

Tabela 5. Szacowany niedobór uprawnień do emisji w okresie 2013–2020

	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Ciepłownie zawodowe	-2 136 556	-3 162 269	-4 080 731	-4 894 437	-5 596 859	-6 160 691	-6 548 534	-6 884 687
Elektrociepłownie przemysłowe	-616 605	-838 577	-1 058 083	-1 285 394	-1 473 956	-1 615 374	-1 736 442	-1 910 606
Elektrociepłownie zawodowe	-7 509 479	-9 312 078	-9 735 546	-11 950 983	-14 750 582	-16 663 470	-18 481 376	-22 526 678
Elektrownie zawodowe	-48 495 403	-53 789 174	-60 144 128	-65 350 580	-70 981 156	-78 545 797	-88 306 620	-116 369 660
Hutnictwo metali nieżelaznych	738 041	674 033	605 946	530 422	462 090	402 358	343 979	266 692
Hutnictwo żelaza i stali	-234 609	-516 132	-837 172	-1 221 392	-1 563 841	-1 854 093	-2 143 528	-2 593 429
Przemysł	-573 955	-733 105	-894 128	-1 056 830	-1 221 283	-1 387 338	-1 555 462	-1 724 169

cementowy								
Przemysł ceramiczny	23 769	4 774	-14 408	-33 778	-53 303	-72 990	-92 889	-112 839
Przemysł chemiczny	-209 761	-436 375	-692 765	-1 004 097	-1 274 129	-1 503 527	-1 731 887	-2 081 084
Przemysł cukrowniczy	-536 690	-556 430	-580 415	-611 231	-637 475	-657 793	-677 740	-715 560
Przemysł drewnopochodny	602 903	581 779	560 282	538 343	516 350	494 363	472 132	449 222
Przemysł koksowniczy	32 826	-13 102	-61 965	-115 090	-166 337	-215 053	-264 340	-323 437
Przemysł papierniczy	-389 879	-421 941	-456 706	-495 774	-531 095	-561 979	-591 931	-634 271
Przemysł pozostały	-555 168	-714 542	-867 504	-1 014 259	-1 153 074	-1 283 174	-1 404 322	-1 520 394
Przemysł rafineryjny	-1 850 064	-2 020 356	-2 216 828	-2 458 393	-2 669 875	-2 843 382	-3 017 032	-3 313 511
Przemysł szklarski	-139	-28 336	-56 796	-85 490	-114 422	-143 569	-172 977	-202 450
Przemysł wapienniczy	-256 091	-290 502	-324 901	-359 232	-393 510	-427 711	-461 909	-495 852
Razem	-61 966 859	-71 572 332	-80 855 847	-90 868 194	-101 602 456	-113 039 219	-126 370 877	-160 692 712

Źródło: Opracowanie KOBiZE

Koszt zakupu brakujących uprawnień do emisji oszacowano, mnożąc niedobór uprawnień w latach 2013–2020 przez następujące prognozowane ceny uprawnień do emisji:

	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Prognoza cen uprawnień wg ICE/ECX EUA Futures December (z dnia 31 lipca 2014 r.)	4,76*	6,17	6,34	6,52	6,75	6,96	7,17	7,48
Kurs walutowy PLN/EUR wg wytycznych Ministra Finansów z czerwca 2014 r.	4,1976**	4,17	3,98	3,76	3,56	3,56	3,56	3,56

* dla 2013 r. faktyczny średni kurs EUA, po którym PL sprzedała 51,25 mln EUA w 2013 roku

** dla 2013 r. faktyczny średni kurs walutowy PLN/EUR z notowań w dniach, w których odbywały się aukcje PL uprawnień EUA

Wyniki obliczeń w milionach złotych przedstawia tabela poniżej.

Tabela 6. Szacowany koszt zakupu brakujących uprawnień do emisji [mln złotych]

	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Ciepłownie zawodowe	42,69	81,36	102,97	119,99	134,49	152,65	167,15	183,33
Elektrociepłownie przemysłowe	12,32	21,58	26,70	31,51	35,42	40,03	44,32	50,88
Elektrociepłownie zawodowe	150,044	239,59	245,66	292,98	354,46	412,88	471,74	599,86
Elektrownie zawodowe	968,966	1 383,94	1 517,63	1 602,08	1 705,68	1 946,18	2 254,04	3 098,78

Hutnictwo metali nieżelaznych	-	-	-	-	-	-	-	-
Hutnictwo żelaza i stali	4,688	13,28	21,12	29,94	37,58	45,94	54,71	69,06
Przemysł cementowy	11,468	18,86	22,56	25,91	29,35	34,37	39,70	45,91
Przemysł ceramiczny	0	-	0,36	0,83	1,28	1,81	2,37	3,00
Przemysł chemiczny	4,191	11,23	17,48	24,62	30,62	37,25	44,21	55,42
Przemysł cukrowniczy	10,723	14,32	14,65	14,98	15,32	16,30	17,30	19,05
Przemysł drewnopochodny	-	-	-	-	-	-	-	-
Przemysł koksowniczy	-	0,34	1,56	2,82	4,00	5,33	6,75	8,61
Przemysł papierniczy	7,79	10,86	11,52	12,15	12,76	13,92	15,11	16,89
Przemysł pozostały	11,093	18,38	21,89	24,86	27,71	31,79	35,85	40,49
Przemysł rafineryjny	36,965	51,98	55,94	60,27	64,16	70,45	77,01	88,23
Przemysł szklarski	0,003	0,73	1,43	2,10	2,75	3,56	4,42	5,39
Przemysł wapienniczy	5,117	7,47	8,20	8,81	9,46	10,60	11,79	13,20
Razem	1 266,06	1 873,91	2 069,68	2 253,85	2 465,02	2 823,06	3 246,47	4 298,12

Źródło: Opracowanie KOBiZE

Tabela 6.1. Szacowany koszt zakupu brakujących uprawnień do emisji [mln złotych], w przypadku wzrostu/spadku ceny uprawnień o 30% w stosunku do prognozy

	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Szacowany koszt zakupu brakujących uprawnień w latach 2013–2020, w przypadku wzrostu ceny uprawnień o 30% w stosunku do prognozy	1 266,06	2 436,08	2 690,58	2 930,01	3 204,52	3 669,98	4 220,42	5 587,55
Szacowany koszt zakupu brakujących uprawnień w latach 2013–2020, w spadku ceny uprawnień o 30% w stosunku do prognozy	1 266,06	1 311,74	1 448,78	1 577,70	1 725,51	1 976,14	2 272,53	3 008,68

Źródło: Opracowanie KOBiZE

W przypadkach, gdy wystąpiła nadwyżka uprawnień do emisji w stosunku do prognozy emisji, przyjęto koszty na poziomie zerowym.

Sumarycznie w całym okresie rozliczeniowym 2013–2020 koszty zakupu brakujących uprawnień do emisji kształtują się według tabeli powyżej. Dodatkowo obniżono koszty zakupu uprawnień do emisji w okresie 2013–2020, pomniejszono o wartość nadwyżek uprawnień do emisji z okresu 2008–2012. Dodatkowo należy pamiętać, iż szacowane koszty mogą ulec zwiększeniu w związku ze zmianami wielkości derogacji dla energetyki.

Projektowana ustawa nie ma bezpośredniego wpływu na wielkość przydziału uprawnień do emisji dla Polski, które zostaną rozdysponowane pomiędzy prowadzących instalacje oraz operatorów statków powietrznych. Określenie wielkości przydziału uprawnień do emisji dla poszczególnych prowadzących instalacje jest dokonywane na zasadach określonych w projektowanej ustawie i co do zasady podlega ocenie Komisji Europejskiej. Określenie wielkości przydziału uprawnień do emisji operatorom statków powietrznych następuje na podstawie ogólnospółnotowego wzorca porównawczego określanego przez Komisję Europejską oraz zweryfikowaną liczbę tonokilometrów pochodzących z operacji lotniczych w danym okresie. Warto jednak pamiętać, że ustawa wprowadza rozwiązania mające na celu weryfikację wielkości indywidualnych przydziałów uprawnień do emisji w przypadku całkowitego lub częściowego zaprzestania działalności albo znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, które będą wpływały na wielkość nieodpłatnego przydziału uprawnień do emisji począwszy od następnego roku. Mechanizm ten może generować po stronie przedsiębiorstw dodatkowe koszty związane z zakupem brakujących uprawnień do emisji, jednak trudno oszacować choćby przybliżoną skalę tych kosztów z uwagi na złożony mechanizm korekt i konieczność ich przeprowadzania w oparciu o zweryfikowane roczne sprawozdania.

Trudno jest oszacować wielkość obciążeń wynikających z tytułu sankcji finansowych przewidzianych w projektowanej ustawie. Ustawa modyfikuje nieco katalog czynów zagrożonych administracyjną karą pieniężną, w stosunku do obowiązujących regulacji, stąd można się spodziewać, że wystąpią obciążenia przedsiębiorców z tego tytułu.

Projektowana ustawa nakłada na przedsiębiorstwa będące uczestnikami systemu EU ETS szereg dodatkowych obowiązków administracyjnych. Dotyczą one dwóch grup podmiotów – prowadzących instalacje oraz operatorów statków powietrznych, chociaż obciążenia administracyjne nie rozkładają się w obu przypadkach równomiernie.

Wprawdzie ustawa nie indukuje konieczności uzyskania przez podmioty dotychczas uczestniczące w systemie EU ETS żadnych nowych decyzji administracyjnych, ale projekt ustawy przewiduje uporządkowanie kwestii zezwoleń na emisję gazów cieplarnianych z instalacji. Przewiduje się, że prowadzący instalacje w okresie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie nowej ustawy wystąpią o wydanie nowych zezwoleń, na podstawie projektowanej ustawy. Będzie się to wiązało z dodatkowym obciążeniem podmiotów uczestniczących w systemie EU ETS. Przyjęcie tego rozwiązania ma uporządkować kwestię zezwoleń na emisję gazów cieplarnianych w ten sposób, aby wszystkie decyzje odzwierciedlały zmianę siatki pojęciowej wprowadzonej projektowaną ustawą oraz aby wyeliminować w ten sposób różne nieprawidłowe rozstrzygnięcia administracyjne, które pozostają obecnie w obrocie prawnym (jak np. decyzje wydawane bez podstawy w przepisach ustawy).

Z drugiej jednak strony, co należy podkreślić, rozwiązanie to powinno wyeliminować także rozbieżności w zakresie orzecznictwa administracyjnego w sprawach, które istotnie wpływają na sytuację prawną podmiotów – uczestników systemu EU ETS, jeśli chodzi o różne traktowanie wymagań rozporządzenia Komisji nr 601/2012 w zakresie metodyki monitorowania wielkości emisji. Nowa ustawa wprowadza tu wymóg opiniowania procesu zatwierdzania planów monitorowania przez KOBiZE, zatem nowe zezwolenia powinny zawierać już spójne z rozporządzeniem Komisji wymagania w zakresie monitorowania emisji.

W odniesieniu do operatorów statków powietrznych uczestniczących w systemie EU ETS ustawa nie nakłada obowiązku występowania o wydanie nowych decyzji zatwierdzających plany monitorowania, z uwagi na to, że decyzje w tej materii nie są w tym obszarze problematyczne. Od początku wydawał je jeden organ właściwy – Minister Środowiska, a ustalanie metodyki monitorowania wielkości emisji było opiniowane przez KOBiZE. Zatem w tym zakresie projektowana ustawa nie będzie implikowała konieczności zaangażowania dodatkowych środków technicznych i organizacyjnych po stronie operatorów statków powietrznych.

Warto także zwrócić uwagę na bardziej restrykcyjne wymagania w zakresie aktualizowania planów monitorowania wielkości emisji, które w projektowanej ustawie dotkną zarówno operatorów statków powietrznych, jak i prowadzących instalacje. Nowe przepisy przewidują notyfikowanie właściwym organom zmian w zakresie

monitorowania emisji i występowanie do tych organów z wnioskami o zatwierdzanie zmian o charakterze istotnym. Do tych nowych obowiązków dochodzi także wymóg zatwierdzania raportu z udoskonaleń w zakresie monitorowania wielkości emisji.

Zmiany te nie są jednak inicjatywą twórców projektu, a wynikają z konieczności stworzenia stosownych procedur krajowych, które umożliwią podmiotom regulowanym odniesienie się do bezwzględnie i bezpośrednio obowiązujących norm prawa unijnego (rozporządzenie Komisji nr 601/2012).

Analizując obciążenia administracyjne po stronie podmiotów regulowanych, projektowana ustawa zawiera szereg nowych obowiązków o charakterze sprawozdawczym, które będą przez określone kategorie podmiotów realizowane cyklicznie – każdego roku. Uwagę zwraca w szczególności obowiązek sporządzania przez prowadzących instalacje corocznych informacji o rzeczywistych lub planowanych zmianach zdolności produkcyjnej, zmianach poziomu działalności oraz zmianach w działaniach w instalacji w danym roku, w podziale na podinstalacje.

Podobnie podmioty realizujące inwestycje ujęte w Krajowym planie inwestycyjnym w ramach derogacji z art. 10c dyrektywy 2003/87/WE mają realizować co roku obowiązki sprawozdawcze (sprawozdania rzeczowo-finansowe), jeśli będą one ponosiły koszty inwestycyjne, dzięki którym uzyskają tytuł prawny do ubiegania się o darmowe uprawnienia do emisji. Uczestnicy derogacji będą także musieli przeprowadzać coroczne kontrole realizowanych inwestycji, a sprawozdania rzeczowo-finansowe poddawać niezależnej weryfikacji – przez biegłych rewidentów.

Tak jak miało to miejsce już na gruncie ustawy z 2004 r. oraz obecnie obowiązującej ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji (ustawa z 2011 r.), uczestnicy systemu mają co roku składać zweryfikowany raport o wielkości emisji, który jest podstawą rozliczenia wielkości emisji. Jest to zatem kontynuacja dotychczasowych obowiązków sprawozdawczych, a nie nowy jakościowo obowiązek wprowadzany projektowaną ustawą.

Należy dodać, że wszystkie obowiązki sprawozdawcze wprowadzane projektowaną ustawą mają swoje źródło w normach prawa unijnego, które również silnie determinują ich treść. Nie można zatem zrezygnować z ich wprowadzania lub nawet ograniczać na gruncie prawa krajowego treści tych obowiązków.

Wspomnieć także należy o mniej dotkliwych obowiązkach administracyjnych, które będą realizowane w sposób incydentalny (np. notyfikowanie zaprzestania realizacji inwestycji ujętej w Krajowym planie inwestycyjnym, składanie wniosków o przydział uprawnień do emisji z unijnej rezerwy, sporządzanie i notyfikowanie właściwym organom informacji o instalacji, w przypadkach znaczącego zwiększenia bądź zmniejszenia zdolności produkcyjnej itd.). W przypadku tych obowiązków także należy stwierdzić, że ich wprowadzenie jest zdeterminowane przepisami prawa unijnego (m.in. dyrektywa 2003/87/WE, rozporządzenie Komisji nr 389/2013, decyzji Komisji 2011/287/UE i inne).

Projektowana ustawa ma znaczący wpływ na konkurencyjność polskiej gospodarki, jak również na sytuację społeczną i rozwój regionów. Z uwagi na wysokie nawęglenie produkcji energii elektrycznej, akt może wpływać na poziom cen energii elektrycznej, a te wpłyną zarówno na przemysł, jak i na sektor MŚP, a także gospodarstwa domowe.

Należy także wspomnieć o pozytywnym wpływie projektowanej regulacji na unowocześnienie gospodarki. Dzięki tworzeniu zachęt do oszczędzania energii i paliw zmusza ona do inwestowania w nowe technologie. Podjęte działania w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych przez przedsiębiorstwa będą wpływały pozytywnie na konkurencyjność tych przedsiębiorstw na arenie międzynarodowej. Należy również pamiętać, że projekt ustawy wprowadza regulacje dotyczące dalszej redukcji emisji gazów cieplarnianych także poza działaniami objętymi systemem EU ETS.

Projektowana regulacja może wpłynąć na środowisko naturalne bowiem ma być instrumentem pomagającym zmniejszyć emisję gazów cieplarnianych takich jak CO₂, N₂O oraz PFCs do atmosfery. Regulacja ta ma swój początek we wcześniejszych zobowiązaniach przyjętych przez Polskę i UE. Zapobieganie zmianom klimatu i podjęcie działań ograniczających wzrost emisji gazów cieplarnianych uzyskało akceptację na forum międzynarodowym Organizacji Narodów Zjednoczonych, która w 1992 r. na szczycie Ziemi w Rio de Janeiro powołała do życia Ramową Konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, podpisaną wówczas przez ponad 150 krajów, w tym również Polskę. Konwencja weszła w życie w marcu 1994 r. Zarówno Polska, jak i UE są stroną Konwencji, co oznacza obowiązek podjęcia działań na rzecz stabilizacji zawartości gazów cieplarnianych w atmosferze na poziomie zabezpieczającym przed trwałymi zmianami klimatu globalnego. W drugiej połowie lat

dziewięćdziesiątych kraje będące Stronami Konwencji uznały za konieczne podjęcie kroków prowadzących do zredukowania emisji antropogenicznych także po roku 2000. W trakcie III Konferencji Stron Konwencji w Kioto w 1997 r. podpisano Protokół do Konwencji. Zobowiązuje on Strony do zwiększenia wysiłków na rzecz redukcji emisji gazów cieplarnianych. Przyjęty Protokół z Kioto, zatwierdzony decyzją Rady 2002/358/WE z dnia 25 kwietnia 2002 r. obligował państwa UE (15 państw) do łącznego ograniczenia w latach 2008–2012 emisji gazów cieplarnianych o 8% w porównaniu do poziomu emisji z 1990 r. Do wypełnienia tego zobowiązania miała również przyczynić się dyrektywa 2003/87/WE, która wprowadziła system EU ETS we Wspólnocie. Polska podpisała i ratyfikowała Protokół z Kioto¹⁴⁾ i zobowiązała się do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w okresie 2008–2012 o 6% w porównaniu do poziomu emisji z 1988 r. Zobowiązanie dotyczące redukcji emisji gazów cieplarnianych Polska wypełniła ze znaczącą nadwyżką. W okresie od 1988 r. do 2011 r. emisja gazów cieplarnianych obniżyła się o 29%. Jest to efektem procesów transformacji ustrojowej i gospodarczej, zainicjowanych na początku lat 90. Pozytywne efekty środowiskowe oraz klimatyczne zostały uzyskane ogromnymi kosztami społecznymi w wyniku znaczących przemian w gospodarce narodowej. Emisje gazów cieplarnianych w UE-27 oraz dla Polski przedstawia tabela poniżej.

Tabela 7. Emisja gazów cieplarnianych w UE-27 w latach 1990–2011 [Tg ekw. CO₂]

Emisje gazów cieplarnianych	1990	1995	2000	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
Emisje CO ₂ netto (z LULUCF)	4 143	3 851	3 822	3 963	3 944	3 927	3 790	3 449	3 595	3 445
Emisje CO ₂ (bez LULUCF)	4 407	4 139	4 112	4 246	4 250	4 196	4 101	3 770	3 891	3 743
CH ₄	596	535	480	428	422	415	409	400	397	389
N ₂ O	522	462	417	389	376	376	367	346	336	335
HFCs	28	40	47	61	64	69	72	76	80	81
PFCs	20	14	10	6	5	5	4	3	3	4
SF ₆	11	15	10	8	8	7	7	6	7	6
Łączna emisja (z LULUCF)	5 320	4 918	4 786	4 856	4 819	4 799	4 650	4 280	4 417	4 260
Łączna emisja (bez LULUCF)	5 574	5 205	5 076	5 138	5 126	5 068	4 961	4 602	4 714	4 558

¹⁴⁾ Protokół z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, sporządzony w Kioto dnia 11 grudnia 1997 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 203, poz. 1684). Ratyfikacja przez Polskę Protokołu z Kioto, która zgodnie z procedurą międzynarodową nastąpiła w dniu 13 grudnia 2002 r. Ustawa z dnia 26 lipca 2002 r. o ratyfikacji Protokołu z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz. U. Nr 144, poz. 1207).

Źródło: Annual European Union greenhouse gas inventory 1990–2011 and inventory report 2013, EEA 2013

Tabela 8. Emisja gazów cieplarnianych w Polsce w latach 1990–2011 [Tg ekw. CO₂]

Emisje gazów cieplarnianych	1988	1990	1995	2000	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
Emisje CO ₂ netto (z LULUCF)	461,28	353,75	350,45	305,02	294,15	304,27	308,55	300,31	284,43	305,31	306,14
Emisje CO ₂ (bez LULUCF)	469,07	372,29	358,30	315,54	318,02	331,55	332,61	326,85	311,77	332,57	330,31
CH ₄	52,87	47,17	43,41	39,36	38,33	38,72	38,02	37,13	35,96	36,45	35,54
N ₂ O	40,07	37,44	30,38	29,18	29,27	30,48	31,39	30,95	27,30	26,86	27,24
HFCs			0,19	1,13	4,42	5,05	5,64	5,11	5,45	5,69	6,21
PFCs	0,13	0,12	0,15	0,15	0,16	0,17	0,16	0,14	0,06	0,06	0,05
SF ₆			0,03	0,02	0,03	0,03	0,03	0,03	0,04	0,04	0,04
Łączna emisja (z LULUCF)	556,56	440,69	426,82	377,08	368,60	380,96	386,03	375,91	355,49	376,65	377,48
Łączna emisja (bez LULUCF)	562,15	457,01	432,46	385,38	390,23	406,01	407,86	400,21	380,59	401,67	399,39

Po przystąpieniu do UE w 2004 r. Polska miała dalej indywidualnie wywiązywać się ze swoich zobowiązań w ramach Protokołu z Kioto, ale równocześnie wdrożyła system EU ETS na mocy dyrektywy 2003/87/WE. Głównym założeniem dyrektywy było zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych w efektywny pod względem kosztów oraz skuteczny gospodarczo sposób.

Dość powszechnie uważa się, że nasilenie gwałtownych zjawisk atmosferycznych, jakie występują w ostatnich latach, może być efektem skumulowanych, globalnych zmian klimatu ziemskiego, m.in. wieloletnim wpływem działalności człowieka na ekosystemy. Projektowana regulacja ma się przyczynić do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w Polsce, w szczególności poprzez modernizację istniejących urządzeń lub wprowadzenie nowych niskoemisyjnych technologii. Projekt ustawy jest elementem polityki UE w tzw. walce z globalnym ociepleniem. Należy tu wskazać, iż UE dąży do coraz większego scentralizowania działań w zakresie decyzyjności dotyczącej systemu handlu uprawnieniami do emisji. Dyrektywa 2003/87/WE została transponowana do porządku prawnego ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 281, poz. 2784, z późn. zm.). Następnie zmiany w systemie EU ETS oraz konieczność uwzględnienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej

w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie¹⁵⁾ spowodowała konieczność uchwalenia ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. Nr 122, poz. 695, z późn. zm). Znacząca zmiana dyrektywy 2003/87/WE, która miała miejsca w 2009 r. w wyniku publikacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych¹⁶⁾ w pełni znajduje odzwierciedlenie w projektowanej ustawie. O ile w latach poprzednich podstawowym dokumentem regulującym działanie systemu EU ETS była tylko dyrektywa 2003/87/WE, to obecnie należy również wskazać wiele decyzji i rozporządzeń Komisji Europejskiej.

Wielkość emisji w systemie EU ETS w latach 2005–2012 w całej UE-27 i w Polsce przedstawia poniższa tabela.

Tabela 9. Emisja gazów cieplarnianych w systemie handlu uprawnieniami do emisji w UE i PL

Rok	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Emisja w UE [w Gg ekw. CO ₂]	2 014 076	2 035 696	2 164 766	2 119 672	1 879 608	1 939 017	1 904 275	1 866 909
Emisja w PL [w Gg ekw. CO ₂]	203 150	209 616	209 618	204 107	191 174	199 727	203 027	196 636

Źródło: EEA, KOBiZE

Jak widać, emisje w całej UE uległy zmniejszeniu, jednak zdecydowany wpływ na ograniczenie emisji miał światowy kryzys gospodarczy. Widać to również po emisji gazów cieplarnianych objętych systemem EU ETS w Polsce, gdzie emisja wykazuje pewne wahania. Ostatnia zmiana dyrektywy, która znalazła odzwierciedlenie w projektowanej regulacji, wprowadziła konieczność zakupu uprawnień do emisji na aukcji. Zgodnie z art. 10 ust. 3 zmienionej dyrektywy 2003/87/WE dochody ze sprzedaży uprawnień do emisji w systemie aukcyjnym częściowo mają być przeznaczone na badania, działania i inwestycje przyczyniające się do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych. W projektowanej ustawie wskazano, iż co najmniej 50% środków uzyskanych ze sprzedaży uprawnień do emisji w drodze aukcji, stanowiące dochód budżetu państwa, lub ich równowartość przeznacza się na wskazane cele, które mogą przyczynić się do redukcji emisji gazów cieplarnianych.

¹⁵⁾ Dz. Urz. UE L 8 z 13.01.2009, str. 3.

¹⁶⁾ Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 63, z późn. zm.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Proponowane regulacje prawne mogą mieć wpływ na sytuację gospodarczą i rozwój regionów. Wypełnianie obowiązków określonych projektowaną ustawą przez krajowe przedsiębiorstwa może mieć wpływ na sytuację gospodarczą i rozwój regionalny z uwagi na fakt, iż cena zakupu uprawnień do emisji będzie wpływała na koszty produkcji lub usług wytwarzanych przez przedsiębiorstwa uczestniczące w systemie.

Wpływ projektowanych regulacji na sytuację i rozwój regionalny będzie zdeterminowany poziomem uprzemysłowienia regionu i nasilenia występowania w nim instalacji objętych systemem EU ETS, zatem nie będzie on symetryczny we wszystkich regionach.

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:	USTAWA z dnia..... r.
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH ¹⁾:	<p align="center">o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych</p> <p>- dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631, z późn. zm.) wersja skonsolidowana, uwzględniająca przepisy dyrektywy 2008/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 8 z 13.01.2009, str. 3.) oraz przepisy dyrektywy 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 63.)</p>

PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ ²⁾

Jedn. red.	Treść przepisu UE ³⁾	Koni eczn ość wdro żenia T / N	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
Artykuł 3	<p>Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:</p> <p>a) "pozwolenie" oznacza pozwolenie na emitowanie jednej tony równoważnika ditlenku węgla przez określony okres czasu, które jest ważne jedynie do celów spełniania wymogów niniejszej dyrektywy i może być przenoszone zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy;</p> <p>b) "emisje" oznaczają uwolnienie gazów cieplarnianych do powietrza ze źródła znajdującego się w jakiegokolwiek instalacji lub uwolnienie ze statku powietrznego wykonującego działanie lotnicze wymienione w załączniku I gazów określonych dla tego działania;</p> <p>c) "gazy cieplarniane" oznaczają gazy</p>		Art. 3.	<p>Ilekróć w ustawie jest mowa o:</p> <p>2) emisji – rozumie się przez to gazy cieplarniane wprowadzane do powietrza w wyniku działań człowieka, związanych z eksploatacją instalacji lub z wykonywaną operacją lotniczą;</p> <p>3) gazach cieplarnianych – rozumie się przez to:</p> <p>a) gazy:</p> <ul style="list-style-type: none"> – dwutlenek węgla (CO₂), – metan (CH₄), – podtlenek azotu (N₂O), – fluorowęglowodory (HFCs), – perfluorowęglowodory (PFCs), – sześćiofluorek siarki (SF₆), <p>b) inne niż wymienione w lit. a gazowe składniki atmosfery zarówno naturalne, jak i antropogeniczne, które pochłaniają i reemitują promieniowanie podczerwone;</p> <p>4) grupie kapitałowej – rozumie się przez to grupę kapitałową, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy</p>	

	<p>wymienione w załączniku II oraz inne gazowe składniki atmosfery, zarówno naturalne, jak i antropogeniczne, które pochłaniają i reemitują promieniowanie podczerwone;</p> <p>d) "pozwolenie na emisję gazów cieplarnianych" oznacza pozwolenie wydane zgodnie z art. 5 i 6;</p> <p>e) "urządzenie" oznacza stacjonarną jednostkę techniczną, gdzie przeprowadzana jest jedna lub więcej czynności, wymienionych w załączniku I oraz wszelkie inne czynności bezpośrednio związane, które mają technicznie powiązania z czynnościami prowadzonymi na danym miejscu i które mogą mieć wpływ na emisję;</p> <p>f) "operator" oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która eksploatuje lub kontroluje instalację lub, w przypadku gdy tak jest przewidziane w ustawodawstwie krajowym, na którą została delegowana decyzyjna władza ekonomiczna nad technicznym funkcjonowaniem urządzenia;</p> <p>g) "osoba" oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną;</p> <p>h) "nowa instalacja" oznacza:</p> <ul style="list-style-type: none"> – każdą instalację prowadzącą jedno lub więcej działań wskazanych w załączniku I, która uzyskała zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych po raz pierwszy po dniu 30 czerwca 2011 r., – każdą instalację prowadzącą po raz pierwszy działanie włączone do systemu wspólnotowego na mocy art. 		<p>z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330 i 613);</p> <p>5) instalacji – rozumie się przez to stacjonarne urządzenie techniczne lub zespół takich urządzeń, w których są prowadzone jedno lub więcej działań określonych w załączniku nr 1 do ustawy oraz wszelkie inne czynności posiadające bezpośredni techniczny związek ze wskazanymi działaniami prowadzonymi w danym miejscu, które powodują emisję lub mają wpływ na jej wielkość;</p> <p>6) instalacji nowej – rozumie się przez to instalację:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) która po raz pierwszy uzyskała zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych po dniu 30 czerwca 2011 r., lub b) w której nastąpiło znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej po dniu 30 czerwca 2011 r.; <p>7) instalacji wytwarzającej energię elektryczną – rozumie się przez to instalację, która po dniu 31 grudnia 2004 r. wytwarzała energię elektryczną przeznaczoną do sprzedaży osobom trzecim, i w której nie prowadzi się innych rodzajów działań określonych w załączniku nr 1 do ustawy niż spalanie paliw;</p> <p>8) jednostce poświadczonej redukcji emisji – rozumie się przez to jednostkę poświadczoną redukcji emisji w rozumieniu art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2013 r. poz. 1107, z 2014 r. poz. 1101 oraz z 2015 r. poz. ...);</p> <p>9) jednostce redukcji emisji – rozumie się przez to jednostkę redukcji emisji w rozumieniu art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji;</p> <p>10) okresie rozliczeniowym – rozumie się przez to przedział czasu rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2013 r. i kończący się z dniem 31 grudnia 2020 r. oraz każdy następujący po nim ośmioletni przedział czasu;</p> <p>11) operacji lotniczej – rozumie się przez to lot statku powietrznego, który rozpoczyna się lub kończy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;</p>	
--	--	--	--	--

	<p>24 ust. 1 lub 2, lub</p> <ul style="list-style-type: none"> - każdą instalację prowadzącą jedno lub więcej działań wskazanych w załączniku I lub działanie włączone do systemu wspólnotowego na mocy art. 24 ust. 1 lub 2, która uległa znaczącemu rozszerzeniu po dniu 30 czerwca 2011 r., tylko w zakresie objętym tym rozszerzeniem; <p>i) "społeczeństwo" oznacza jedną lub więcej osób oraz, zgodnie z ustawodawstwem krajowym lub praktyką, stowarzyszenia, organizacje lub grupy osób;</p> <p>j) "tona równoważnika ditlenku węgla" oznacza jedną tonę metryczną ditlenku węgla (CO₂) lub ilość jakiegokolwiek gazu cieplarnianego wymienioną w załączniku II z równoważnym potencjałem powodowania globalnego efektu cieplarnianego;</p> <p>k) "Strona z załącznika I" oznacza stronę wymienioną w załączniku I do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), która ratyfikowała Protokół z Kioto, jak zostało określone w art. 1 ust. 7 Protokołu z Kioto;</p> <p>l) "projekt" oznacza projekt zatwierdzony przez jedną lub kilka stron z załącznika I, zgodnie z art. 6 lub art. 12 Protokołu z Kioto i z decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub Protokołu z Kioto;</p> <p>m) "jednostka redukcji emisji" lub "ERU" oznacza jednostkę wydaną zgodnie z art. 6 Protokołu z Kioto i decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub Protokołu z Kioto;</p> <p>n) "poświadczona redukcja emisji" lub "CER" oznacza jednostkę wydaną zgodnie z art. 12</p>		<p>12) operatorze statku powietrznego – rozumie się przez to podmiot, który użytkuje statek powietrzny w czasie wykonywania operacji lotniczej, a w przypadku gdy podmiot ten nie jest znany lub nie został wskazany przez właściciela statku powietrznego, właściciela statku powietrznego – jeżeli spełnia przynajmniej jeden z następujących warunków:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) Rzeczpospolita Polska została dla tego operatora wskazana jako administrujące państwo członkowskie w rozporządzeniu Komisji Europejskiej wydanym w związku z art. 18a ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631) lub b) posiada koncesję na podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu lotniczego, o której mowa w art. 164 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze, lub c) posiada certyfikat upoważniający operatora statku powietrznego do wykonywania działalności gospodarczej przy użyciu statków powietrznych, o którym mowa w art. 160 ustawy określonej w lit. b, lub d) posiada upoważnienie dla przewoźnika lotniczego będącego przedsiębiorcą zagranicznym z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, o którym mowa w art. 192a ustawy określonej w lit. b, lub e) posiada zezwolenie dla obcych przewoźników lotniczych na wykonywanie przewozów lotniczych do lub z Rzeczypospolitej Polskiej, wydane na podstawie art. 193 ustawy określonej w lit. b; <p>13) podinstalacji – rozumie się przez to oznaczoną część instalacji wraz z produktami i odpowiadającą im emisją albo oznaczoną część instalacji oraz odpowiadającą jej emisję albo poziom emisji; wyodrębnia się podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności dla produktów albo podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym</p>	
--	---	--	--	--

	<p>Protokołu z Kioto i decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub Protokołu z Kioto;</p> <p>o) "operator statków powietrznych" oznacza osobę, która eksploatuje statek powietrzny w czasie wykonywania działania lotniczego wymienionego w załączniku I, lub właściciela statku powietrzego, w przypadku gdy wspomniana osoba nie jest znana lub nie została wskazana przez właściciela statku powietrznego;</p> <p>p) "operator wykonujący zarobkowe przewozy lotnicze" oznacza operatora, który za wynagrodzeniem świadczy regularne i nieregularne usługi transportu lotniczego dla ludności w zakresie przewozu pasażerów, ładunków lub poczty;</p> <p>q) "administrujące państwo członkowskie" oznacza państwo członkowskie odpowiedzialne za administrowanie systemem wspólnotowym w odniesieniu do operatora statków powietrznych zgodnie z art. 18a;</p> <p>r) "przypisane emisje lotnicze" oznaczają emisje pochodzące ze wszystkich lotów wchodzących w zakres działań lotniczych wymienionych w załączniku I, a mianowicie lotów rozpoczynających się na lotnisku znajdującym się na terytorium jednego z państw członkowskich i lotów z państwa trzeciego kończących się na takim lotnisku;</p> <p>s) "historyczne emisje lotnicze" oznaczają średnią rocznych emisji w latach kalendarzowych: 2004, 2005 i 2006,</p>		<p>na ciepłe, albo podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie, albo podinstalację wytwarzającą emisje procesowe, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 21 ust. 4;</p> <p>14) prowadzącym instalację – rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, która posiada tytuł prawny do władania instalacją w celu jej eksploatacji;</p> <p>15) rejestrze Unii – rozumie się przez to rejestr Unii, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 3.05.2013, str. 1);</p> <p>16) spalaniu – rozumie się przez to każde utlenianie paliwa, niezależnie od sposobu wykorzystania uzyskanej w tym procesie energii cieplnej, elektrycznej lub mechanicznej, oraz wszelkie inne bezpośrednio z tym związane czynności, w tym przemywanie gazów odlotowych;</p> <p>17) statku powietrznym – rozumie się przez to statek powietrzny w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze;</p> <p>18) tonokilometrze – rozumie się przez to 1 Mg ładunku handlowego, stanowiącego łączną masę towarów, przesyłek pocztowych i pasażerów, przewiezionego na odległość 1 km;</p> <p>19) tytule prawnym – rozumie się przez to tytuł prawny, o którym mowa w art. 3 pkt 41 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.¹⁾);</p> <p>20) uprawnieniu do emisji – rozumie się przez to uprawnienie do wprowadzania do powietrza ekwiwalentu, w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, dwutlenku węgla (CO₂) utworzone w ramach systemu, które służy do rozliczenia wielkości emisji w ramach tego systemu, i którym można rozporządzać na zasadach określonych w</p>	
--	--	--	--	--

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238, z 2014 r. poz. 40, 47, 457, 882, 1101, 1146, 1322 i 1662 oraz z 2015 r. poz. ...

	<p>pochozących ze statków powietrznych wykonujących działania lotnicze wymienione w załączniku I;</p> <p>t) "spalanie" oznacza każde utlenianie paliwa, niezależnie od sposobu wykorzystania uzyskanej w tym procesie energii cieplnej, elektrycznej lub mechanicznej oraz wszelkie inne bezpośrednio z tym związane czynności, w tym przemywanie gazów odlotowych;</p> <p>u) "wytwórca energii elektrycznej" oznacza instalację, która od dnia 1 stycznia 2005 r. włącznie wytwarzała energię elektryczną przeznaczoną do sprzedaży osobom trzecim i w której nie prowadzi się innych działań wymienionych w załączniku I niż "spalanie paliw".</p>			<p>ustawie;</p> <p>21) weryfikatorze – rozumie się przez to:</p> <p>a) osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, o której mowa w art. 3 pkt 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181 z 12.07.2012, str. 1),</p> <p>b) osobę fizyczną, która uzyskała akredytację w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w lit. a – która przeprowadza weryfikację zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w lit. a lub zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 6;</p> <p>22) zakładzie – rozumie się przez to zakład, o którym mowa w art. 3 pkt 48 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;</p> <p>23) zezwoleniu – rozumie się przez to decyzję zezwalającą na emisję gazów cieplarnianych z instalacji i określającą obowiązki prowadzącego instalację w zakresie monitorowania.</p>	
<p>Artykuł 3a – 3g</p>	<p>Zakres zastosowania</p> <p>Przepisy niniejszego rozdziału mają zastosowanie do rozdzielania i wydawania przydziałów w odniesieniu do działań lotniczych wymienionych w załączniku I.</p> <p>Działania lotnicze</p> <p>Do dnia 2 sierpnia 2009 r. Komisja opracowuje, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2, wytyczne w sprawie szczegółowej interpretacji działań lotniczych wymienionych w załączniku I.</p> <p>Łączna liczba przydziałów emisji dla lotnictwa</p> <p>1. Łączna liczba przydziałów emisji, które zostaną przyznane operatorom statków powietrznych na okres od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r., odpowiada 97%</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1</p> <p>Rozdział 7</p>	<p>Art. 1. 1. Ustawa określa zasady funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.</p> <p>2. System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, zwany dalej „systemem”, obejmuje emisję gazów cieplarnianych z:</p> <p>1) instalacji;</p> <p>2) operacji lotniczej.</p> <p>3. Emisja gazów cieplarnianych z instalacji dotyczy:</p> <p>1) dwutlenku węgla (CO₂);</p> <p>2) podtlenku azotu (N₂O);</p> <p>3) perfluorowęglowodorów (PFCs).</p> <p>4. Emisja gazów cieplarnianych z operacji lotniczej dotyczy dwutlenku węgla (CO₂).</p> <p>Przydział uprawnień do emisji operatorom statków powietrznych</p> <p>Art. 44. Uprawnienia do emisji przydzielane</p>	

<p>historycznych emisji lotniczych.</p> <p>2. ⁽³¹⁾ Łączna liczba przydziałów, które zostaną przyznane operatorom statków powietrznych na okres, o którym mowa w art. 13 ust. 1, rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2013 r. i - w przypadku gdy po przeglądzie, o którym mowa w art. 30 ust. 4, nie zostaną wprowadzone żadne zmiany - na każdy następny okres, odpowiada 95 % historycznych emisji lotniczych pomnożonym przez liczbę lat w danym okresie.</p> <p>Odsetek ten może zostać zmieniony w ramach ogólnego przeglądu niniejszej dyrektywy.</p> <p>3. Zgodnie z art. 30 ust. 4 Komisja dokonuje przeglądu łącznej liczby przydziałów, które mają zostać przyznane operatorom statków powietrznych.</p> <p>4. Do dnia 2 sierpnia 2009 r. Komisja podejmie decyzję w sprawie historycznych emisji lotniczych na podstawie najlepszych dostępnych danych, obejmujących dane szacunkowe oparte na informacjach o rzeczywistym ruchu lotniczym. Decyzja ta jest rozpatrywana przez komitet, o którym mowa w art. 23 ust. 1.</p> <p>Metoda rozdzielania przydziałów dla lotnictwa w drodze sprzedaży aukcyjnej</p> <p>1. W okresie, o którym mowa w art. 3c ust. 1, 15 % przydziałów rozdziela się w drodze sprzedaży aukcyjnej.</p> <p>2. Od dnia 1 stycznia 2013 r. odsetek przydziałów rozdzielany w drodze sprzedaży aukcyjnej wynosi 15%. Ten odsetek może zostać zwiększony w ramach ogólnego przeglądu niniejszej dyrektywy.</p> <p>3. Przyjmuje się rozporządzenie zawierające szczegółowe przepisy regulujące rozdzielanie przez państwa członkowskie w drodze sprzedaży aukcyjnej przydziałów, które nie muszą zostać wydane nieodpłatnie zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu lub art. 3f ust. 8. Liczba przydziałów, które mają zostać rozdzielone w drodze sprzedaży aukcyjnej w każdym okresie przez każde państwo członkowskie, jest proporcjonalna do udziału tego</p>		<p>operatorom statków powietrznych na podstawie przepisów niniejszego rozdziału są uprawnieniami do emisji lotniczych, o których mowa w art. 3 pkt 7 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.</p> <p>Art. 45. 1. Operator statku powietrznego składa do ministra właściwego do spraw środowiska wniosek o przydział uprawnień do emisji, nie później niż na 21 miesięcy przed dniem rozpoczęcia okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.</p> <p>2. Wniosek o przydział uprawnień do emisji podlega opłacie rejestracyjnej w wysokości 500 złotych. Opłata jest wnoszona na rachunek urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska i stanowi dochód budżetu państwa.</p> <p>3. Wniosek o przydział uprawnień do emisji zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwę operatora statku powietrznego oraz oznaczenie jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu; 2) oznaczenie okresu rozliczeniowego, którego dotyczy wniosek. <p>4. Do wniosku o przydział uprawnień do emisji dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dowód uiszczenia opłaty rejestracyjnej; 2) raport dotyczący tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych, o którym mowa w art. 67 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, oraz sprawozdanie z weryfikacji tego raportu. <p>5. Jeżeli wniosek o przydział uprawnień do emisji nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w ust. 3 i 4, minister właściwy do spraw środowiska wzywa operatora statku powietrznego do usunięcia braków w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.</p> <p>6. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje wnioski o przydział uprawnień do emisji do Komisji Europejskiej, nie później niż na 18 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.</p> <p>7. Minister właściwy do spraw środowiska, zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej wydaną na podstawie art. 3e ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, w terminie 3 miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję Europejską tej decyzji, oblicza:</p>	
---	--	---	--

<p>państwa w łącznej ilości przypisanych emisji lotniczych dla wszystkich państw członkowskich na dany rok odniesienia, wykazanych w sprawozdaniu składanym zgodnie z art. 14 ust. 3 i zweryfikowanym zgodnie z art. 15. Dla okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1, rokiem odniesienia jest rok 2010, a dla każdego następnego okresu, o którym mowa w art. 3c, rokiem odniesienia jest rok kalendarzowy kończący się 24 miesiące przed początkiem okresu, do którego odnosi się rozdzielanie w drodze sprzedaży aukcyjnej.</p> <p>Rozporządzenie to, mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.</p> <p>4. Do państw członkowskich należy określić, w jaki sposób wykorzystane zostaną dochody uzyskane z rozdzielania przydziałów w drodze sprzedaży aukcyjnej. Dochody te powinny być wykorzystane do przeciwdziałania zmianom klimatu w UE i w państwach trzecich, między innymi na środki mające na celu ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, do dokonania dostosowań z myślą o skutkach zmian klimatu w UE i w państwach trzecich, zwłaszcza w krajach rozwijających się, do finansowania badań i rozwoju w zakresie łagodzenia i dostosowań, w szczególności w dziedzinie aeronautyki i transportu lotniczego, do ograniczenia emisji poprzez transport niskoemisyjny, i na pokrycie kosztów administrowania systemem wspólnotowym. Wpływy ze sprzedaży aukcyjnej powinny również być przekazywane na rzecz Globalnego Funduszu Efektywności Energetycznej oraz Energii Odnawialnej, a także na finansowanie środków mających na celu zapobieganie wylesianiu.</p> <p>Państwa członkowskie informują Komisję o działaniach podjętych na mocy niniejszego ustępu.</p> <p>5. Dostarczenie Komisji informacji na podstawie niniejszej dyrektywy nie zwalnia państw członkowskich z obowiązku informowania</p>		<ol style="list-style-type: none"> 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przydzielonych na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przydział uprawnień do emisji został przekazany do Komisji Europejskiej, mnożąc liczbę tonokilometrów podanych w tym wniosku przez wartość wzorca porównawczego ustalonego w decyzji; 2) liczbę uprawnień do emisji przydzielonych na każdy rok okresu rozliczeniowego operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przydział uprawnień do emisji został przekazany do Komisji Europejskiej, dzieląc liczbę uprawnień do emisji, obliczoną zgodnie z pkt 1, przez liczbę lat okresu rozliczeniowego. <p>Art. 46. 1. Operator statku powietrznego może wystąpić z wnioskiem o przydział uprawnień do emisji z rezerwy, z której przydziela się uprawnienia do emisji dla operatorów statków powietrznych, zwanej dalej „specjalną rezerwą”.</p> <p>2. Uprawnienia do emisji ze specjalnej rezerwy przydziela się operatorowi statku powietrznego, w przypadku gdy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rozpoczęcie wykonywania operacji lotniczych objętych systemem nastąpiło po zakończeniu roku monitorowania, o którym mowa w art. 80 ust. 2, i ich wykonywanie nie stanowi kontynuacji operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego albo 2) średnioroczny wzrost liczby tonokilometrów między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 80 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego wynosi ponad 18%, pod warunkiem że nie jest on następstwem operacji lotniczych wykonywanych uprzednio przez innego operatora statku powietrznego. <p>3. Liczba uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy przydzielonych operatorowi statku powietrznego, który spełnia przesłankę, o której mowa w ust. 2 pkt 2, nie może przekroczyć 1 000 000 uprawnień do emisji w okresie rozliczeniowym.</p> <p>4. Wniosek o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy składa się do ministra właściwego do spraw środowiska, nie później niż do dnia 30 czerwca w trzecim roku okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.</p> <p>5. Wniosek o przydział uprawnień do emisji ze</p>	
---	--	---	--

<p>określonego w art. 88 ust. 3 Traktatu.</p> <p>Rozdzielanie i wydawanie przydziałów operatorom statków powietrznych</p> <p>1. Na każdy okres, o którym mowa w art. 3c, każdy operator statku powietrznego może ubiegać się o przyznanie przydziałów, które mają być rozdzielane nieodpłatnie. Z wnioskiem można wystąpić do właściwego organu w administrującym państwie członkowskim, przedstawiając zweryfikowane dane dotyczące tonokilometrów odnoszące się do działań lotniczych wymienionych w załączniku I wykonywanych przez tego operatora statku powietrznego w monitorowanym roku. Do celów niniejszego artykułu monitorowany rok to rok kalendarzowy kończący się dwadzieścia cztery miesiące przed początkiem okresu, którego dotyczy wniosek, zgodnie z załącznikami IV i V lub rok 2010 w odniesieniu do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1. Wniosek składa się na co najmniej dwadzieścia jeden miesięcy przed początkiem okresu, którego dotyczy wniosek, lub do dnia 31 marca 2011 r. w odniesieniu do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1.</p> <p>2. Co najmniej osiemnaście miesięcy przed początkiem okresu, którego dotyczy wniosek, lub do dnia 30 czerwca 2011 r. w odniesieniu do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1, państwa członkowskie przedkładają Komisji wnioski otrzymane na mocy ust. 1.</p> <p>3. Co najmniej piętnaście miesięcy przed początkiem każdego okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2, lub do dnia 30 września 2011 r. w odniesieniu do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1, Komisja oblicza i podejmuje decyzję określającą:</p> <ol style="list-style-type: none"> łączną liczbę przydziałów, które mają zostać rozdzielone na ten okres zgodnie z art. 3c; liczbę przydziałów, które mają zostać rozdzielone w tym okresie w drodze sprzedaży aukcyjnej, zgodnie z art. 3d; liczbę przydziałów stanowiących w tym 		<p>specjalnej rezerwy podlega opłacie rejestracyjnej w wysokości 500 złotych. Opłata jest wnoszona na rachunek urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska i stanowi dochód budżetu państwa.</p> <p>6. Do wniosku o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy stosuje się art. 45 ust. 3.</p> <p>7. Do wniosku o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> dowody potwierdzające spełnienie przez operatora statku powietrznego przesłanki, o której mowa w ust. 2 pkt 1 albo pkt 2; dowód wniesienia opłaty rejestracyjnej; raport dotyczący tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych, o którym mowa w art. 67 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 oraz sprawozdanie z weryfikacji tego raportu. <p>8. Wniosek o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy złożony przez operatora statku powietrznego spełniającego przesłankę, o której mowa w ust. 2 pkt 2, zawiera dodatkowo informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> procentowym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 80 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego; całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 80 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego; całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez operatora statku powietrznego między rokiem monitorowania, o którym mowa w art. 80 ust. 2, a drugim rokiem okresu rozliczeniowego, przekraczającym 18%. <p>9. Jeżeli wniosek o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w ust. 6-8, minister właściwy do spraw środowiska wzywa operatora statku powietrznego do usunięcia braków w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.</p> <p>10. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje do Komisji Europejskiej wnioski o przydział uprawnień do</p>	
---	--	---	--

<p>d) okresie specjalną rezerwę dla operatorów statków powietrznych, zgodnie z art. 3f ust. 1; liczbę przydziałów, które mają zostać przyznane w tym okresie nieodpłatnie, przez odjęcie liczby przydziałów, o której mowa w lit. b) i c), od łącznej liczby przydziałów ustalonej zgodnie z lit. a); oraz</p> <p>e) wzorzec porównawczy, który ma być wykorzystywany przy nieodpłatnym przyznawaniu przydziałów operatorom statków powietrznych, których wnioski zostały przedłożone Komisji zgodnie z ust. 2.</p> <p>Wzorzec porównawczy, o którym mowa w lit. e), wyrażony liczbą przydziałów na tonokilometr, wylicza się poprzez podzielenie liczby przydziałów, o których mowa w lit. d), przez sumę tonokilometrów podanych we wnioskach przedłożonych Komisji zgodnie z art. 2.</p> <p>4. W terminie trzech miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję decyzji na mocy ust. 3 każde administrujące państwo członkowskie oblicza i publikuje:</p> <p>a) łączną liczbę przydziałów przyznanych na dany okres każdemu operatorowi statków powietrznych, którego wniosek państwo to przedłożyło Komisji zgodnie z ust. 2, obliczoną przez pomnożenie liczby tonokilometrów podanych we wniosku przez wartość wzorca porównawczego, o której mowa w ust. 3 lit. e); oraz</p> <p>b) liczbę przydziałów przyznanych każdemu operatorowi statków powietrznych na każdy rok, którą określa się przez podzielenie łącznej liczby przyznanych temu operatorowi przydziałów na dany okres, obliczonych zgodnie z lit. a), przez liczbę lat w okresie, w którym ten operator statków powietrznych wykonuje działania lotnicze wymienione w załączniku I.</p> <p>5. Do dnia 28 lutego 2012 r. i do dnia 28 lutego każdego następnego roku właściwy organ administrującego państwa członkowskiego wydaje</p>		<p>emisji ze specjalnej rezerwy, nie później niż do dnia 31 grudnia w trzecim roku okresu rozliczeniowego.</p> <p>11. Minister właściwy do spraw środowiska, zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej wydaną na podstawie art. 3f ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, w terminie 3 miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję Europejską tej decyzji, oblicza:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji przydzielonych ze specjalnej rezerwy na dany okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przydzielenie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy został przekazany do Komisji Europejskiej; 2) liczbę uprawnień do emisji przydzielonych ze specjalnej rezerwy na każdy rok okresu rozliczeniowego operatorowi statku powietrznego, którego wniosek o przydzielenie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy został przekazany do Komisji Europejskiej, dzieląc liczbę uprawnień do emisji, o której mowa w pkt 1, przez liczbę lat do końca okresu rozliczeniowego. <p>12. Obliczenie całkowitej liczby uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 11 pkt 1, następuje przez pomnożenie wartości wzorca porównawczego ustalonego w decyzji Komisji Europejskiej wydanej na podstawie art. 3f ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE przez:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) liczbę tonokilometrów wskazaną we wniosku o przydzielenie uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1; 2) liczbę tonokilometrów przekraczającą procentowy wzrost, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, w przypadku, o którym mowa w tym przepisie. <p>Art. 47. 1. Minister właściwy do spraw środowiska po dokonaniu obliczeń, o których mowa w art. 45 ust. 7 i art. 46 ust. 11, ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra i przekazuje do Krajowego ośrodka, informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) całkowitej liczbie uprawnień do emisji przyznanych na okres rozliczeniowy operatorowi statku powietrznego; 2) liczbie uprawnień do emisji przyznanych operatorowi statku powietrznego na każdy rok okresu rozliczeniowego. <p>2. Uprawnienia do emisji są wydawane operatorowi statku powietrznego, w terminie do dnia 28 lutego każdego roku, w liczbie, jaka została określona w informacji, o której</p>	
--	--	---	--

<p>każdemu operatorowi statków powietrznych taką liczbę przydziałów, jaka została przyznana temu operatorowi statków powietrznych na dany rok zgodnie z niniejszym artykułem lub art. 3f.</p> <p>Specjalna rezerwa dla niektórych operatorów statków powietrznych</p> <p>1. W każdym okresie, o którym mowa w art. 3c ust. 2, 3 % łącznej liczby przydziałów, które mają zostać rozdzielone, przeznaczają się do specjalnej rezerwy przeznaczonej dla operatorów statków powietrznych:</p> <p>a) rozpoczynających wykonywanie działania lotniczego objętego załącznikiem I po roku monitorowania, którego dotyczyła liczba tonokilometrów przedstawiona zgodnie z art. 3e ust. 1 odnosząca się do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2; lub</p> <p>b) w przypadku których liczba tonokilometrów rośnie średnio o ponad 18 % rocznie między rokiem monitorowania, którego dotyczyła liczba tonokilometrów przedstawiona zgodnie z art. 3e ust. 1 odnosząca się do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2, a drugim rokiem kalendarzowym tego okresu; oraz których działanie zgodnie z lit. a) lub dodatkowe działanie zgodnie z lit. b) nie jest w całości ani w części kontynuacją działania lotniczego wykonywanego uprzednio przez innego operatora statków powietrznych.</p> <p>2. Operator statków lotniczych, uprawniony zgodnie z ust. 1, może ubiegać się o nieodpłatne przyznanie przydziałów ze specjalnej rezerwy przez złożenie wniosku do właściwego organu swojego administrującego państwa członkowskiego. Wniosek składa się do dnia 30 czerwca w trzecim roku okresu określonego w art. 3c ust. 2, którego dotyczy wniosek.</p> <p>Operatorowi statków lotniczych przyznaje się zgodnie z ust. 1 lit. b) nie więcej niż 1.000.000 przydziałów.</p> <p>3. Wniosek na mocy ust. 2:</p>	<p>Art. 79</p>	<p>mowa w ust. 1 pkt 2.</p> <p>1. Operator statku powietrznego albo prowadzący instalację jest obowiązany do monitorowania wielkości emisji odpowiednio zgodnie z planem monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonym planem monitorowania emisji z operacji lotniczych albo planem monitorowania wielkości emisji, zatwierdzonymi przez właściwy organ.</p> <p>2. Operator statku powietrznego albo prowadzący instalację jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji za każdy rok okresu rozliczeniowego.</p> <p>3. Operator statku powietrznego albo prowadzący instalację sporządza raport na temat wielkości emisji.</p>	
---	-----------------------	---	--

<p>a) zawiera zweryfikowaną liczbę tonokilometrów zgodnie z załącznikiem IV i V, odnoszącą się do działań lotniczych wymienionych w załączniku I, wykonywanych przez operatora statków powietrznych w drugim roku kalendarzowym okresu określonego w art. 3c ust. 2, którego dotyczy wnioszek;</p> <p>b) zawiera dowody na to, że kryteria kwalifikowalności przewidziane w ust. 1 zostały spełnione; oraz</p> <p>c) w przypadku gdy operatorzy statków powietrznych są objęci ust. 1 lit. b) - zawiera informację o:</p> <ul style="list-style-type: none">(i) wzroście odsetka tonokilometrów wykonanych między rokiem monitorowania, którego dotyczyła liczba tonokilometrów przedstawiona zgodnie z art. 3e ust. 1, odnosząca się do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2, a drugim rokiem kalendarzowym tego okresu;(ii) całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez tego operatora statków powietrznych między rokiem monitorowania, którego dotyczyła liczba tonokilometrów przedstawiona zgodnie z art. 3e ust. 1, odnosząca się do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2, a drugim rokiem kalendarzowym tego okresu; oraz(iii) całkowitym wzroście liczby tonokilometrów wykonanych przez tego operatora statków powietrznych między rokiem, którego dotyczyła liczba tonokilometrów przedstawiona zgodnie z art. 3e ust. 1, odnosząca się do okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 2, a drugim rokiem kalendarzowym tego okresu, który to wzrost przewyższa odsetek określony w ust. 1 lit. b). <p>4. Nie później niż 6 miesięcy od ostatecznej daty składania wniosków określonej w ust. 2 państwa członkowskie przedkładają Komisji</p>			
--	--	--	--

<p>wnioski otrzymane na mocy tego ustępu.</p> <p>5. Nie później niż 12 miesięcy od ostatecznej daty składania wniosków określonej w ust. 2 Komisja decyduje o wzorcu porównawczym, który ma zostać wykorzystany przy nieodpłatnym przyznawaniu przydziałów operatorom statków powietrznych, których wnioski zostały przedłożone Komisji zgodnie z ust. 4.</p> <p>Z zastrzeżeniem ust. 6, wzorec porównawczy jest obliczany poprzez podzielenie liczby przydziałów w specjalnej rezerwie przez:</p> <p>a) liczbę tonokilometrów dla operatorów statków powietrznych objętych ust. 1 lit. a) zawartą we wnioskach przedłożonych Komisji zgodnie z ust. 3 lit. a) i ust. 4; oraz</p> <p>b) całkowity wzrost liczby tonokilometrów przewyższający odsetek określony w ust. 1 lit. b) dla operatorów statków powietrznych objętych ust. 1 lit. b), który wskazano we wnioskach przedłożonych Komisji zgodnie z ust. 3 lit. c) ppkt (iii) i ust. 4.</p> <p>6. Wzorec porównawczy, o którym mowa w ust. 5, nie może powodować, by roczny przydział na tonokilometr był większy niż roczny przydział na tonokilometr dla operatora statków lotniczych przyznany zgodnie z art. 3e ust. 4.</p> <p>7. W terminie trzech miesięcy od dnia podjęcia przez Komisję decyzji na mocy ust. 5 każde administrujące państwo członkowskie oblicza i publikuje:</p> <p>a) liczbę przydziałów przyznanych ze specjalnej rezerwy każdemu operatorowi statków powietrznych, którego wniosek państwo to przedłożyło Komisji zgodnie z ust. 4. Liczba ta zostaje obliczona przez pomnożenie wzorca porównawczego, o którym mowa w ust. 5, przez:</p> <p>(i) w przypadku gdy operator statków powietrznych jest objęty ust. 1 lit. a) - liczbę tonokilometrów wskazaną we wniosku przedłożonym Komisji zgodnie z ust. 3 lit. a) i ust. 4;</p>			
---	--	--	--

	<p>(ii) w przypadku gdy operator statków powietrznych jest objęty ust. 1 lit. b) - całkowity wzrost liczby tonokilometrów przekraczający odsetek, o którym mowa w ust. 1 lit. b), wskazany we wniosku przedłożonym Komisji zgodnie z ust. 3 lit. c) ppkt (iii) i ust. 4; oraz</p> <p>b) liczbę przydziałów dla każdego operatora statków powietrznych na każdy rok, którą określa się poprzez podzielenie liczby przydziałów tego operatora przyznanych zgodnie z lit. a) przez liczbę pełnych lat kalendarzowych pozostających do końca okresu, określonego w art. 3c ust. 2, którego dotyczy liczba przydziałów.</p> <p>8. Państwa członkowskie rozdzielają w drodze sprzedaży aukcyjnej wszystkie nieprzyznane przydziały ze specjalnej rezerwy.</p> <p>9. Komisja może ustanowić szczegółowe zasady działania specjalnej rezerwy na mocy niniejszego artykułu, w tym dotyczące oceny zgodności z kryteriami kwalifikowalności przewidzianymi w ust. 1. Środki te, mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.</p> <p>Plany dotyczące monitorowania i składania sprawozdań</p> <p>Administrujące państwo członkowskie zapewnia, by każdy operator statków powietrznych przedkładał właściwemu organowi w tym państwie członkowskim plan dotyczący monitorowania, określający środki służące monitorowaniu emisji i danych dotyczących tonokilometrów i składaniu sprawozdań na ten temat do celów wniosku przewidzianego w art. 3e, a także by takie plany były zatwierdzane przez właściwy organ zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w art. 14.</p>			
Artykuł	Zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych	Rozdział 9	Eksploatacja instalacji jest dozwolona wyłącznie po uzyskaniu	

4	<p>Państwa członkowskie zapewniają, aby od dnia 1 stycznia 2005 r., żadna instalacja nie prowadziła jakichkolwiek działań wymienionych w załączniku I powodujących emisje określone w odniesieniu do tego działania, chyba że prowadzący instalację posiada zezwolenie wydane przez właściwy organ zgodnie z art. 5 i 6 lub instalacja wyłączona jest z systemu wspólnotowego na mocy art. 27. Ma to zastosowanie również do instalacji włączonych na mocy art. 24.</p>		Art. 50.	zezwolenia.	
Artykuł 5	<p>Wnioski o pozwolenie na emisję gazów cieplarnianych</p> <p>Wniosek skierowany do właściwego organu, o wydanie pozwolenia na emisje gazów cieplarnianych zawiera opis:</p> <ol style="list-style-type: none"> instalacji oraz jej czynności łącznie z wykorzystywanymi technologiami; surowców oraz materiałów pomocniczych, których wykorzystanie może prowadzić do emisji gazów wymienionych w załączniku I; źródła emisji gazów wymienionych w załączniku I z instalacji; oraz ⁽³⁵⁾ planowane środki mające na celu monitorowanie oraz raportowanie emisji zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w art. 14. <p>Wnioski zawierają również podsumowanie danych szczegółowych o charakterze nietechnicznym wskazanych w akapicie pierwszym.</p>	T	Rozdział 9	<p>Art. 51. 1. Zezwolenie jest wydawane na wniosek prowadzącego instalację.</p> <p>2. Zezwolenie wydaje, w drodze decyzji, odpowiednio organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o którym mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, zwany dalej „organem właściwym do wydania zezwolenia”.</p> <p>3. Zezwolenie wydaje się na czas nieoznaczony.</p> <p>4. Na wniosek prowadzącego instalację zezwoleniem można objąć emisję z jednej lub więcej instalacji położonych na terenie jednego zakładu.</p> <p>Art. 52. 1. Wniosek o wydanie zezwolenia zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację oraz oznaczenie jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu; adres zakładu, na terenie którego jest położona instalacja; informację o tytule prawnym do instalacji; informację o instalacji, stosowanych urządzeniach i technologiach oraz charakterystykę techniczną źródeł powstawania emisji i miejsce emisji; informację o rodzaju prowadzonych działań w instalacji; określenie rodzajów gazów cieplarnianych, które mają być objęte zezwoleniem. <p>2. Do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> kopię pozwolenia zintegrowanego albo kopię pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, jeżeli jego uzyskanie jest wymagane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, z tym że kopii tych pozwoleń nie 	

				<p>dołącza się, jeżeli zostały one wydane przez organ właściwy do wydania zezwolenia lub organ ten je posiada;</p> <ol style="list-style-type: none"> 2) streszczenie wniosku sporządzone w języku niespecjalistycznym; 3) plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, zwany dalej „planem monitorowania wielkości emisji”, wraz z dokumentami uzupełniającymi i informacjami, o których mowa w tym przepisie, 4) plan poboru próbek w przypadku, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012. <p>3. W przypadku instalacji o niskim poziomie emisji, o której mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dokumenty, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 2 i 4; 2) dokumenty potwierdzające spełnianie co najmniej jednego z warunków, o których mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012; 3) plan monitorowania wielkości emisji, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, sporządzony w sposób określony w art. 77 ust. 2 ustawy. 	
Artykuł 6	<p>Warunki dotyczące pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych oraz treść pozwoleń</p> <p>1. Właściwy organ wydaje pozwolenie na emisje gazów cieplarnianych przyznając zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych ze wszystkich lub części instalacji jeśli jest przekonany, że operator jest zdolny do monitorowania oraz składania sprawozdań z emisji.</p> <p>Pozwolenie na emisje gazów cieplarnianych może obejmować jedną lub więcej instalacji położonych w tym samym miejscu, którymi kieruje ten sam operator.</p> <p>Przynajmniej raz na pięć lat właściwy organ dokonuje przeglądu zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych i dokonuje w nim wszelkich stosownych zmian.</p> <p>2. Pozwolenia na emisje gazów cieplarnianych zawierają co następuje:</p>	T	Rozdział 9 Art. 53.	<p>1. Zezwolenie zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację oraz oznaczenie jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu; 2) adres zakładu, na terenie którego jest eksploatowana instalacja; 3) określenie instalacji oraz charakterystykę techniczną źródeł powstawania i miejsca emisji; 4) określenie rodzaju działalności prowadzonej w instalacji; 5) określenie rodzajów gazów cieplarnianych objętych zezwoleniem. <p>2. Organ właściwy do wydania zezwolenia, po zasięgnięciu opinii Krajowego ośrodka, w zezwoleniu zatwierdza:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) plan monitorowania wielkości emisji. 2) plan poboru próbek w przypadku, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012. <p>3. Przy zasięgnięciu opinii, o której mowa w ust. 2, nie stosuje się art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks</p>	

	<p>a) nazwisko (nazwę) i adres operatora;</p> <p>b) opis działań oraz emisji z instalacji;</p> <p>c) plan monitorowania spełniający wymogi rozporządzenia, o których mowa w art. 14. Państwa członkowskie zezwalają prowadzącym instalacje na uaktualnianie planów monitorowania bez obowiązku zmiany zezwolenia. Prowadzący instalacje przedstawiają każdy uaktualniony plan monitorowania właściwym organom do zatwierdzenia;</p> <p>d) wymogi sprawozdawczości; oraz</p> <p>e) zobowiązanie do poddania przydziałów, innych niż przydziały wydane na mocy rozdziału II, odpowiadające całkowitej ilości emisji z instalacji w każdym roku kalendarzowym, zweryfikowanej zgodnie z art. 15, w okresie czterech miesięcy po zakończeniu tego roku.</p>			<p>postępowania administracyjnego.</p> <p>4. Krajowy ośrodek wydaje opinię, o której mowa w ust. 2, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o jej wydanie. Opinia jest wydawana w formie pisemnej i zawiera ocenę przedłożonego planu.</p> <p>5. Plan monitorowania wielkości emisji stanowi załącznik do zezwolenia.</p> <p>6. Do zmiany zezwolenia przepisy ust. 2-5 stosuje się odpowiednio.</p>	
Artykuł 7	<p>Zmiany dotyczące instalacji</p> <p>Prowadzący instalacje informują właściwy organ o wszelkich planowanych zmianach w charakterze lub funkcjonowaniu instalacji, lub o każdym rozszerzeniu lub znaczącym zmniejszeniu jej mocy, która może wymagać uaktualnienia zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych. W stosownych przypadkach właściwe organy uaktualniają zezwolenie. W przypadku gdy zmienia się tożsamość prowadzącego instalację, właściwy organ uaktualnia zezwolenie w celu uwzględnienia nazwy (nazwiska) i adresu nowego prowadzącego instalację.</p>	T	Art. 54.	<p>1. Prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę zezwolenia w przypadku:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zmiany w instalacji skutkującej zmianą charakteru lub sposobu funkcjonowania instalacji, która ma wpływ na poziom działalności; 2) zmiany nazwy, pod którą prowadzący instalację prowadzi działalność; 3) zmiany prowadzącego instalację; 4) łączenia albo podziału instalacji; 5) zaistnienia zdarzenia powodującego konieczność zmiany planu monitorowania wielkości emisji, jeżeli zmiana ta ma charakter zmiany istotnej w rozumieniu art. 15 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012. <p>2. Prowadzący instalację jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę zezwolenia w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia wystąpienia zmian lub zdarzenia, o których mowa w ust. 1.</p> <p>3. Do wniosku o zmianę zezwolenia stosuje się odpowiednio przepisy art. 51 i art. 52 stosuje się odpowiednio.</p>	
Artykuł 8	<p>Koordinacja z dyrektywą 96/61/WE</p> <p>Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że w przypadku</p>	T	Art. 51	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zezwolenie jest wydawane na wniosek prowadzącego instalację. 2. Zezwolenie wydaje, w drodze decyzji, odpowiednio 	

	<p>gdy instalacje wykonują działania, które są objęte załącznikiem do dyrektywy 96/61/WE, warunki, oraz procedura wydawania pozwolenia na emisje gazów cieplarnianych są skoordynowane z warunkami oraz procedurami w odniesieniu do pozwolenia, przewidzianymi w tej dyrektywie. Wymogi art. 5, 6 oraz 7 niniejszej dyrektywy mogą zostać połączone z procedurami przewidzianymi w dyrektywie 96/61/WE.</p>		<p>Art. 56.</p>	<p>organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o którym mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, zwany dalej „organem właściwym do wydania zezwolenia”.</p> <p>3. Zezwolenie wydaje się na czas nieoznaczony.</p> <p>4. Na wniosek prowadzącego instalację zezwoleniem można objąć emisję z jednej lub więcej instalacji położonych na terenie jednego zakładu.</p> <p>W przypadku zmiany, cofnięcia albo wygaśnięcia pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, organ właściwy do wydania zezwolenia dokonuje analizy zezwolenia i jeżeli w wyniku dokonanych ustaleń stwierdzi ustanie przesłanek uczestnictwa instalacji w systemie albo potrzebę zmiany tego zezwolenia, wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie odpowiednio wygaśnięcia albo zmiany zezwolenia.</p>	
<p>Artykuł 10</p>	<p>Sprzedaż uprawnień na aukcji</p> <p>1. Począwszy od 2013 r., państwa członkowskie sprzedają na aukcji wszystkie uprawnienia, które nie są przydzielone jako bezpłatne uprawnienia zgodnie z art. 10a i 10c. Do dnia 31 grudnia 2010 r. Komisja ustala i publikuje szacunkową liczbę uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji.</p> <p>2. Całkowita liczba uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji przez państwa członkowskie, składa się z:</p> <p>a) 88 % całkowitej liczby uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji, rozdzielonych między państwa członkowskie w proporcjach odpowiadających udziałowi danego państwa członkowskiego w zweryfikowanych emisjach w ramach systemu wspólnotowego za rok 2005 lub w średnich emisjach w latach 2005-2007, w zależności od tego, która z tych wielkości jest większa;</p> <p>b) 10 % całkowitej liczby uprawnień, które</p>	<p>T</p>	<p>Rozdział 8</p>	<p>Aukcje uprawnień do emisji</p> <p>Art. 48. 1. Liczbę uprawnień do emisji przeznaczoną do sprzedaży w drodze aukcji określa i ogłasza Komisja Europejska, zgodnie z art. 10 oraz art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010.</p> <p>2. Środki uzyskane ze sprzedaży w drodze aukcji uprawnień do emisji stanowią dochód budżetu państwa.</p> <p>3. Zasady sprzedaży uprawnień do emisji w drodze aukcji określa rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010.</p> <p>4. Krajowy ośrodek pełni funkcję prowadzącego aukcję w rozumieniu art. 3 pkt 20 rozporządzenia Komisji (UE) 1031/2010.</p> <p>5. Uprawnienia właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do uprawnień do emisji sprzedawanych w drodze aukcji wykonuje minister właściwy do spraw środowiska.</p> <p>6. Co najmniej połowę środków pieniężnych uzyskanych z aukcji w danym roku kalendarzowym lub ich równowartość przeznacza się przynajmniej na jeden spośród następujących celów:</p>	

<p>mają być sprzedane na aukcji, rozdzielonych między określone państwa członkowskie w interesie solidarności i wzrostu we Wspólnocie, zwiększając w ten sposób liczbę uprawnień, które te państwa członkowskie sprzedają na aukcji na mocy lit. a), o wartości procentowe określone w załączniku IIa; oraz</p> <p>c) 2% całkowitej ilości uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji, rozdzielonych między państwa członkowskie, których emisje gazów cieplarnianych w 2005 r. były przynajmniej 20% niższe od ich emisji w roku bazowym mającym w odniesieniu do nich zastosowanie na mocy protokołu z Kioto. Sposób rozdzielania tej wartości procentowej pomiędzy danymi państwami członkowskimi określony jest w załączniku IIb.</p> <p>Na użytek lit. a), w odniesieniu do państw członkowskich, które nie uczestniczyły w systemie wspólnotowym w 2005 r., ich udziały są obliczane przy wykorzystaniu ich zweryfikowanych emisji w ramach systemu wspólnotowego w roku 2007.</p> <p>Jeśli jest to konieczne, wartości procentowe, o których mowa w lit. b) i c), są proporcjonalnie dostosowywane, tak aby zapewnić rozdzielenie w wysokości odpowiednio 10 % i 2 %.</p> <p>3. Państwa członkowskie określają sposób wykorzystywania dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji. Przynajmniej 50 % dochodów uzyskanych ze sprzedaży na aukcji uprawnień, o których mowa w ust. 2, w tym wszystkie dochody ze sprzedaży na aukcji uprawnień, o których mowa w ust. 2 lit. b) i c), lub równowartość finansowa tych dochodów, powinny zostać wykorzystane na jeden lub większą ilość następujących celów:</p> <p>a) redukcja emisji gazów cieplarnianych, w tym przez wkład na rzecz Globalnego Funduszu Efektywności Energetycznej oraz</p>		<ol style="list-style-type: none"> 1) redukcja emisji gazów cieplarnianych, w tym przez wkład na rzecz Globalnego Funduszu Efektywności Energetycznej oraz Energii Odnawialnej oraz na rzecz Funduszu Adaptacyjnego wprowadzonego w życie na konferencji w sprawie zmian klimatu w Poznaniu (COP 14 i COP/MOP 4), adaptacja do skutków zmian klimatu oraz finansowanie prac badawczo-rozwojowych oraz projektów demonstracyjnych w zakresie zmniejszenia emisji i adaptacji do skutków zmian klimatu, w tym udział w inicjatywach realizowanych w ramach europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych i Europejskich Platform Technologicznych; 2) rozwój energii ze źródeł odnawialnych w celu realizacji zobowiązań Unii Europejskiej, dotyczących wykorzystania w 20% energii ze źródeł odnawialnych do roku 2020, jak również rozwój innych technologii przyczyniających się do przejścia do bezpiecznej i zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej oraz pomoc w realizacji zobowiązań Unii Europejskiej dotyczących zwiększenia efektywności energetycznej o 20% do roku 2020; 3) unikanie wylesiania oraz zwiększenie zalesiania i ponownego zalesiania w krajach rozwijających się, które ratyfikowały Ramową Konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, sporządzoną w Nowym Jorku dnia 9 maja 1992 r. (Dz. U. z 1996 r. Nr 53, poz. 238), transfer technologii i ułatwienie adaptacji do niekorzystnych skutków zmian klimatu w tych krajach; 4) pochłanianie dwutlenku węgla związane z zalesianiem oraz antropogenicznymi działaniami z zakresu gospodarki leśnej w Unii Europejskiej; 5) bezpieczne dla środowiska wychwytywanie i geologiczne składowanie CO₂, w szczególności pochodzącego z elektrowni opalanych stałym paliwem 	
---	--	--	--

	<p>Energii Odnawialnej oraz na rzecz Funduszu Adaptacyjnego wprowadzonego w życie na konferencji w sprawie zmian klimatu w Poznaniu (COP 14 i COP/MOP 4), adaptacja do skutków zmian klimatu oraz finansowanie prac badawczo-rozwojowych oraz projektów demonstracyjnych w zakresie zmniejszania emisji i adaptacji do zmian klimatu, w tym udział w inicjatywach realizowanych w ramach europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych i Europejskich Platform Technologicznych;</p> <p>b) rozwój energii ze źródeł odnawialnych w celu realizacji zobowiązania Wspólnoty dotyczącego wykorzystywania w 20 % energii ze źródeł odnawialnych do roku 2020, jak również rozwój innych technologii przyczyniających się do przejścia do bezpiecznej i zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej oraz pomoc w realizacji zobowiązania Wspólnoty dotyczącego zwiększenia efektywności energetycznej o 20 % do 2020 r.;</p> <p>c) środki mające na celu unikanie wylesiania oraz zwiększenie zalesiania i ponownego zalesiania w krajach rozwijających się, które ratyfikowały międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu; środki mające na celu transfer technologii i ułatwienie adaptacji do niekorzystnych skutków zmian klimatu w tych krajach;</p> <p>d) pochłanianie dwutlenku węgla przez lasy we Wspólnocie;</p> <p>e) bezpieczne dla środowiska wychwytywanie i geologiczne składowanie CO₂, w szczególności pochodzącego z elektrowni opalanych stałym paliwem kopalnym oraz z szeregu sektorów i podsektorów przemysłu, również w krajach trzecich;</p> <p>f) zachęty do przestawiania się na niskie emisje i publiczne środki transportu;</p>		<p>kopalnym oraz z sektorów i podsektorów przemysłu, również w krajach trzecich;</p> <p>6) rozwiązania zachęcające do wprowadzania niskoemisyjnych publicznych środków transportu;</p> <p>7) finansowanie badań i rozwoju w zakresie efektywności energetycznej oraz czystych technologii w sektorach objętych systemem;</p> <p>8) zwiększenie efektywności energetycznej i termomodernizację budynków, w tym poprzez dostarczanie wsparcia finansowego w celu uwzględnienia aspektów społecznych w przypadku gospodarstw domowych o niskich i średnich dochodach;</p> <p>9) finansowanie badań i rozwoju w zakresie łagodzenia i dostosowania adaptacji do skutków zmian klimatu w dziedzinie aeronautyki i transportu lotniczego;</p> <p>10) pokrycie wydatków administracyjnych związanych z administrowaniem systemem przez Krajowy ośrodek.</p> <p>7. Jako realizację zasady wyrażonej w ust. 6 uznaje się również stosowanie polityk wsparcia podatkowego lub finansowego oraz polityk regulacyjnych wywierających wpływ na wsparcie finansowe działań wymienionych w ust. 6.</p> <p>Art. 49. 1. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych przygotowuje corocznie sprawozdanie dotyczące wykorzystania w poprzedzającym roku kalendarzowym środków, o których mowa w art. 48 ust. 6, z zachowaniem wymagań art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmian klimatu, oraz uchylającego decyzję 280/2004/WE (Dz. Urz. UE L 165 z 18.06.2013, str. 13).</p> <p>2. Minister właściwy do spraw środowiska uzgadnia sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, z członkami Rady Ministrów i przedstawia je do akceptacji Rady Ministrów. Po</p>	
--	---	--	---	--

<p>g) finansowanie badań i rozwoju w zakresie efektywności energetycznej oraz czystych technologii w sektorach objętych niniejszą dyrektywą;</p> <p>h) środki służące zwiększeniu efektywności energetycznej i termomodernizacji budynków lub dostarczeniu wsparcia finansowego w celu uwzględnienia aspektów społecznych w przypadku gospodarstw domowych o niższych i średnich dochodach;</p> <p>i) pokrycie wydatków administracyjnych związanych z zarządzaniem systemem wspólnotowym.</p> <p>Uważa się, że państwa członkowskie spełniają wymogi przepisów niniejszego ustępu, jeżeli przyjmują i wprowadzają w życie politykę wsparcia podatkowego lub finansowego, w tym w szczególności w krajach rozwijających się, lub krajowe polityki regulacyjne wywierające wpływ na wsparcie finansowe, ustanowione dla celów określonych w akapicie pierwszym i które mają wartość odpowiadającą przynajmniej 50 % dochodów uzyskanych ze sprzedaży na aukcji uprawnień, o których mowa w ust. 2, w tym wszystkich dochodów ze sprzedaży na aukcji, o których mowa w ust. 2 lit. b) i c).</p> <p>W swoich sprawozdaniach przedkładanych na mocy decyzji nr 280/2004/WE państwa członkowskie informują Komisję o wykorzystywaniu dochodów i o działaniach podjętych zgodnie z niniejszym ustępem.</p> <p>4. ⁽⁴³⁾ Do dnia 30 czerwca 2010 r. Komisja przyjmuje rozporządzenie w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji, aby zapewnić przeprowadzanie tej sprzedaży w sposób otwarty, przejrzysty, zharmonizowany i niedyskryminujący. W tym celu proces ten powinien być przewidywalny, w szczególności w odniesieniu do harmonogramu oraz przebiegu aukcji oraz szacunkowego wolumenu uprawnień,</p>		<p>zaakceptowaniu sprawozdania przez Radę Ministrów, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje sprawozdanie, w terminie do dnia 31 lipca każdego roku, Komisji Europejskiej</p> <p>3. W przypadku gdy wysokość wydatkowanych środków pieniężnych za dany rok kalendarzowy nie osiągnęła minimalnego poziomu wynikającego z art. 48 ust. 6 i 7 Rada Ministrów wskaże, w drodze uchwały, cele spośród wymienionych w art. 48 ust. 6, na które w kolejnych latach zostaną wydatkowane środki konieczne do osiągnięcia tego poziomu, biorąc pod uwagę potrzeby związane z redukcją gazów cieplarnianych i ochroną środowiska.</p> <p>4. Rada Ministrów podejmie uchwałę, o której mowa w ust. 3, nie później niż przed rozpoczęciem prac nad projektem ustawy budżetowej na rok kolejny.</p>	
---	--	---	--

<p>które mają być udostępnione. Jeżeli ocena skutków dla poszczególnych sektorów przemysłu wskazuje, że nie należy spodziewać się znaczącego wpływu na sektory lub podsektory narażone na wysokie ryzyko ucieczki emisji, Komisja może, w wyjątkowych przypadkach, dostosować harmonogram okresu, o którym mowa w art. 13 ust. 1, rozpoczynającego się 1 stycznia 2013 r. w taki sposób, aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie rynku. Komisja dokonuje tylko jednego dostosowania tego typu na maksymalną liczbę 900 milionów uprawnień.</p> <p>Aukcje są zaprojektowane w celu zapewnienia, aby:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) prowadzący instalacje, a w szczególności wszystkie małe i średnie przedsiębiorstwa objęte systemem wspólnotowym, miały pełny, uczciwy i sprawiedliwy dostęp do aukcji; b) wszyscy uczestnicy mieli dostęp do tych samych informacji w tym samym czasie oraz, aby uczestnicy nie zakłócali przebiegu aukcji; c) organizacja aukcji i uczestnictwo w nich były kosztowo efektywne, unikając nieuzasadnionych kosztów administracyjnych; oraz d) przyznać małym podmiotom uczestniczącym w systemie dostęp do uprawnień. <p>Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.</p> <p>Państwa członkowskie składają sprawozdania dotyczące właściwego wdrażania zasad aukcji w odniesieniu do każdej aukcji, w szczególności w zakresie uczciwego i otwartego dostępu, przejrzystości, kształtowania cen oraz aspektów technicznych i operacyjnych. Sprawozdania te są przedkładane w ciągu miesiąca od danej aukcji i publikowane na stronie</p>			
--	--	--	--

	<p>internetowej Komisji.</p> <p>5. Komisja monitoruje funkcjonowanie europejskiego rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla. Co roku przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące funkcjonowania rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla, w tym wdrażania aukcji, płynności i wolumenu obrotu. W razie konieczności państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie odpowiednie informacje były przedkładane Komisji przynajmniej na dwa miesiące przed przyjęciem przez nią sprawozdania.</p>				
<p>Artykuł 10a</p>	<p>Przejściowe zasady dotyczące zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień w całej Wspólnocie</p> <p>1. Do dnia 31 grudnia 2010 r. Komisja przyjmuje w pełni zharmonizowane w całej Wspólnocie przepisy wykonawcze dotyczące przydziału uprawnień, o którym mowa w ust. 4, 5, 7 i 12, w tym wszelkie niezbędne przepisy dotyczące zharmonizowanego stosowania ust. 19.</p> <p>Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.</p> <p>Przepisy, o których mowa w akapicie pierwszym, określają w stopniu, w jakim jest to możliwe, wspólnotowe wskaźniki ex ante tak, aby zapewnić przydział uprawnień w sposób, który dostarcza zachęt do redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz do stosowania energooszczędnych technologii, uwzględniając najbardziej wydajne technologie, substytuty, alternatywne procesy produkcyjne, kogenerację o wysokiej sprawności, skuteczne odzyskiwanie energii gazów odlotowych, wykorzystanie biomasy oraz wychwytywanie i składowanie CO₂, jeśli takie instalacje są dostępne, oraz w</p>	<p>T</p>	<p>Rozdział 5</p>	<p>Przydział uprawnień do emisji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej</p> <p>Art. 20. 1. Uprawnienia do emisji dla instalacji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej są przydzielane na podstawie wniosku o przydział uprawnień do emisji na okres rozliczeniowy.</p> <p>2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, jest składany do Krajowego ośrodka na formularzu dostępnym na stronie internetowej Krajowego ośrodka w postaci papierowej i postaci elektronicznej umożliwiającej edytowanie.</p> <p>Art. 21. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 20 ust. 1, zawiera informacje o instalacji, w szczególności dotyczące:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przynależności instalacji do sektora lub podsektora narażonego na znaczące ryzyko ucieczki emisji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 10a ust. 13 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631), zwanej dalej „dyrektywą 2003/87/WE”; 2) wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji; 3) początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej dla każdej podinstalacji; 4) historycznego poziomu działalności w instalacji; 5) wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji. 	

<p>sposób, który nie dostarcza zachęt do zwiększenia emisji. Nie dokonuje się żadnych przydziałów bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do jakiegokolwiek formy wytwarzania energii elektrycznej, z wyjątkiem przypadków objętych art. 10c oraz energii wytwarzanej z gazów odlotowych.</p> <p>Dla każdego sektora i podsektora wskaźnik co do zasady obliczany jest dla produktów raczej niż dla czynników produkcji, aby w jak największym stopniu zmniejszyć emisje i zwiększyć oszczędności wynikające z poprawy efektywności energetycznej w każdym z procesów produkcyjnych danego sektora i podsektora.</p> <p>Podczas określania zasad dotyczących ustanawiania wskaźników ex ante w poszczególnych sektorach i podsektorach, Komisja konsultuje się z zainteresowanymi stronami, w tym z danymi sektorami i podsektorami.</p> <p>Po zatwierdzeniu przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, prowadzącego do obowiązkowej redukcji emisji gazów cieplarnianych w stopniu porównywalnym z redukcją emisji we Wspólnocie, Komisja dokonuje przeglądu tych środków w celu zapewnienia, aby przydział bezpłatnych uprawnień miał miejsce jedynie w przypadkach, które są w pełni uzasadnione w świetle tego porozumienia.</p> <p>2. Punktem wyjścia podczas określania zasad dotyczących ustanawiania wskaźników ex ante w poszczególnych sektorach lub podsektorach są średnie parametry 10 % najbardziej wydajnych instalacji w danym sektorze lub podsektorze we Wspólnocie w latach 2007-2008. Komisja konsultuje się z zainteresowanymi stronami, w tym z danymi sektorami i podsektorami.</p> <p>Rozporządzenia przyjęte na mocy art. 14 i 15 przewidują zharmonizowane zasady dotyczące</p>		<p>2. Początkowa zainstalowana zdolność produkcyjna, o której mowa w ust. 1 pkt 3, oznacza średnią z dwóch największych miesięcznych wielkości produkcji w podinstalacji w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. albo w okresie od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. – jeżeli instalacja w pierwszym okresie nie działała albo działała krócej niż dwa miesiące, przyjmując, że podinstalacja działała przy tym obciążeniu 720 godzin na miesiąc przez 12 miesięcy w roku.</p> <p>3. Historyczny poziom działalności w instalacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, określa się dla okresu odniesienia od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. albo dla okresu odniesienia od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. jeżeli poziom działalności w drugim okresie odniesienia jest wyższy.</p> <p>4. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wymagania dotyczące wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji do celów przydziału uprawnień do emisji, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i art. 67 ust. 2 pkt 1, oraz w art. 70 ust. 3 pkt 1, 2) zakres i sposób gromadzenia danych do określania zdolności produkcyjnej, o której mowa w ust. 1 pkt 3, art. 67 ust. 2 pkt 2 i art. 70 ust. 3 pkt 2, w instalacji i podinstalacji w celu określenia okresów odniesienia będących podstawą do wyliczania przydziału uprawnień do emisji, 3) sposób określania historycznego poziomu działalności, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, oraz poziomów działalności, o których w art. 67 ust. 2 pkt 3 i art. 70 ust. 3 pkt 3, 4) sposób obliczania wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji <p>– biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia jednolitych wymagań dotyczących gromadzenia i weryfikacji danych wykorzystywanych na potrzeby przydziału uprawnień do emisji.</p> <p>5. Informacje o instalacji, o których mowa w ust. 1, podlegają weryfikacji przez weryfikatora w zakresie wiarygodności oraz dokładności, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ust. 6. Z przeprowadzonej weryfikacji sporządza się protokół.</p>	
---	--	--	--

<p>monitorowania, sprawozdawczości i weryfikacji emisji gazów cieplarnianych związanych z produkcją, w celu ustanowienia wskaźników ex ante.</p> <p>3. Z zastrzeżeniem ust. 4 oraz 8 i niezależnie od przepisów art. 10c, nie przydziela się żadnych bezpłatnych uprawnień wytwórcom energii elektrycznej, instalacjom służącym do wychwytywania CO₂, rurociągom służącym do transportu CO₂ ani składowiskom CO₂.</p> <p>4. Bezpłatne uprawnienia przydziela się sieciom ciepłowniczym, jak również kogeneracji o wysokiej sprawności, określonej w dyrektywie 2004/8/WE, w celu zaspokojenia ekonomicznie uzasadnionego popytu, w odniesieniu do wytwarzania energii cieplnej lub chłodu. W każdym roku następującym po roku 2013 całkowity przydział uprawnień dla takich instalacji w odniesieniu do wytwarzania energii cieplnej jest korygowany współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9.</p> <p>5. Maksymalna roczna liczba uprawnień, która stanowi podstawę obliczania liczby uprawnień dla instalacji, które nie są objęte ust. 3 oraz nie są nowymi instalacjami, nie może przekraczać sumy:</p> <p>a) całkowitej rocznej liczby uprawnień w całej Wspólnocie, określonej zgodnie z art. 9, pomnożonej przez udział emisji pochodzących z instalacji, które nie są objęte ust. 3, w całkowitej wielkości średnich zweryfikowanych emisji w latach 2005-2007 pochodzących z instalacji objętych systemem wspólnotowym w latach 2008-2012, oraz</p> <p>b) całkowitej wielkości średnich rocznych zweryfikowanych emisji w latach 2005-2007 z instalacji, które są objęte systemem wspólnotowym począwszy od roku 2013 i nie są objęte ust. 3, skorygowanej współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9.</p>		<p>6. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wymagania w zakresie weryfikacji informacji przekazanych przez prowadzącego instalację, mając na uwadze konieczność zagwarantowania, że przydział uprawnień do emisji powinien następować na podstawie rzetelnych i wiarygodnych danych.</p> <p>7. Koszty weryfikacji informacji o instalacji ponosi prowadzący instalację.</p> <p>8. Prowadzący instalację składa wniosek, o którym mowa w art. 20 ust. 1, nie później niż na 17 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego. Wniosek złożony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.</p> <p>9. Do wniosku, o którym mowa w art. 20 ust. 1, dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) raport o metodyce zbierania danych przekazanych we wniosku; 2) protokół z przeprowadzonej przez weryfikatora weryfikacji informacji o instalacji, o których mowa w ust. 1; 3) opis i schemat strukturalny instalacji z podziałem na podinstalacje. <p>10. Jeżeli wniosek o przydział uprawnień do emisji nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w ust. 1-3, 9, i w przepisach wydanych na podstawie ust. 4 oraz w art. 20 ust. 2, Krajowy ośrodek wzywa prowadzącego instalację do usunięcia braków w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia. Do wniosku składanego w postaci elektronicznej dołącza się skany dokumentów.</p> <p>Art. 22. 1. Krajowy ośrodek sprawdza zweryfikowane informacje o instalacji, o których mowa w art. 21 ust. 5, w zakresie kompletności danych oraz zgodności i poprawności przeprowadzonych obliczeń, zgodnie z ustawą i przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi przydziału uprawnień do emisji.</p> <p>2. Na podstawie zweryfikowanych informacji o instalacji oraz po dokonaniu sprawdzenia, oblicza się dla każdego roku okresu rozliczeniowego dla każdej instalacji, z podziałem na podinstalacje, wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 4 pkt 4.</p> <p>3. Wstępną całkowitą roczną liczbą uprawnień do emisji</p>	
---	--	---	--

<p>Jeśli jest to konieczne, stosuje się jednolity międzysektorowy współczynnik korygujący.</p> <p>6. Państwa członkowskie mogą również przyjąć środki finansowe na rzecz sektorów lub podsektorów, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych w ceny energii, w celu kompensacji tych kosztów i w przypadku gdy takie środki finansowe są zgodne z mającymi zastosowanie zasadami pomocy państwa oraz z tymi, które będą przyjęte w tej dziedzinie.</p> <p>Środki te opierają się na określanych wskaźnikach ex ante pośrednich emisji CO2 przypadających na jednostkę produkcji. Wskaźniki ex ante są obliczane dla danego sektora lub podsektora jako iloczyn zużycia energii przypadającej na jednostkę produkcji odpowiadającej najbardziej wydajnym dostępnym technologiom i emisji CO2 odpowiedniej europejskiej struktury produkcji energii elektrycznej.</p> <p>7. Pięć procent liczby uprawnień w całej Wspólnocie, określonej zgodnie z art. 9 i 9a dla okresu 2013-2020, jest rezerwowanych dla nowych instalacji jako maksymalna liczba uprawnień, która może być im przydzielona zgodnie z zasadami przyjętymi na mocy ust. 1 niniejszego artykułu. Uprawnienia znajdujące się w tej ogólnospółnotowej rezerwie, które nie są przydzielone nowym instalacjom ani wykorzystane zgodnie z ust. 8, 9 lub 10 niniejszego artykułu w latach 2013-2020, zostają sprzedane na aukcji przez państwa członkowskie, z uwzględnieniem poziomu, do którego instalacje w państwach członkowskich wykorzystają tę rezerwę, zgodnie z art. 10 ust. 2, oraz - w odniesieniu do szczegółowych ustaleń i harmonogramu - zgodnie z art. 10 ust. 4, jak również z odpowiednimi przepisami wykonawczymi.</p> <p>Liczba przydzielonych uprawnień jest</p>		<p>dla instalacji stanowi sumę wszystkich wstępnych rocznych liczb uprawnień do emisji z podinstalacji obliczonych zgodnie z ust. 2.</p> <p>Art. 23. 1. Krajowy ośrodek przygotowuje projekt wykazu instalacji wraz z obliczoną wstępną całkowitą roczną liczbą uprawnień do emisji, zgodnie z art. 22 ust. 3.</p> <p>2. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska projekt wykazu, o którym mowa w ust. 1.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw środowiska zapewnia możliwość udziału społeczeństwa przy opracowywaniu projektu wykazu, o którym mowa w ust. 1, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235 z późn. zm.).</p> <p>4. Minister właściwy do spraw środowiska przedstawia projekt wykazu, o którym mowa w ust. 1, do akceptacji Radzie Ministrów.</p> <p>5. Jeżeli Rada Ministrów zaakceptuje wykaz, o którym mowa w ust. 4, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje go Komisji Europejskiej.</p> <p>Art. 24. 1. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje wykazu w części, minister właściwy do spraw środowiska, kierując się koniecznością zapewnienia obowiązku wykonania decyzji Komisji dotyczącej wykazu, sporządza poprawiony w zakresie wskazanym w decyzji Komisji projekt wykazu. Do opracowania projektu poprawionego wykazu przepisy art. 21–23 stosuje się odpowiednio.</p> <p>2. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje wykazu w całości, minister właściwy do spraw środowiska sporządza projekt nowego wykazu. Do opracowania projektu nowego wykazu stosuje się przepisy art. 21–23.</p> <p>Art. 25. 1. Jeżeli Komisja Europejska zaakceptuje wykaz, o którym mowa w art. 23 ust. 5 albo w art. 24 ust. 1 albo 2, Krajowy ośrodek oblicza całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji, która ma być przydzielona instalacji znajdującej się w wykazie.</p> <p>2. Całkowita roczna liczba uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 1, stanowi iloczyn wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji określonej dla instalacji w wykazie, o którym mowa w ust. 1, i międzysektorowego</p>	
--	--	--	--

<p>korygowana współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9.</p> <p>Nie przydziela się żadnych bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do jakiegokolwiek wytwarzania energii elektrycznej przez nowe instalacje.</p> <p>Do 31 grudnia 2010 r. Komisja przyjmuje zharmonizowane zasady dotyczące stosowania definicji "nowej instalacji", w szczególności w związku z definicją "znaczącej rozbudowy" instalacji.</p> <p>Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.</p> <p>8. Do 300 milionów uprawnień z rezerwy dla nowych instalacji jest dostępne do dnia 31 grudnia 2015 r. w celu wsparcia budowy i uruchomienia nie więcej niż 12 komercyjnych projektów demonstracyjnych, których celem jest bezpieczne dla środowiska wychwytywanie i geologiczne składowanie CO₂ (CCS), oraz projektów demonstracyjnych w zakresie innowacyjnych technologii energetyki odnawialnej na terytorium Unii.</p> <p>Uprawnienia zostają udostępnione dla wsparcia projektów demonstracyjnych przewidujących rozwój szeregu technologii CCS oraz innowacyjnych technologii energetyki odnawialnej, które nie są jeszcze ekonomicznie opłacalne, w równomiernie rozmieszczonych pod względem geograficznym lokalizacjach. Przyznanie uprawnień jest uzależnione od zweryfikowanego zapobiegania emisjom CO₂.</p> <p>Projekty wybierane są na podstawie obiektywnych i przejrzystych kryteriów, obejmujących wymogi dzielenia się wiedzą. Takie kryteria i środki przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3, oraz podaje do wiadomości publicznej.</p>		<p>współczynnika korygującego określonego w decyzji Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2013/448/UE) (Dz. Urz. UE L 240 z 07.09.2013, str. 27).</p> <p>3. Całkowita roczna liczba uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 1, w przypadku instalacji wytwarzającej energię elektryczną, której przydziela się uprawnienia do emisji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej, stanowi wstępną całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji określoną dla instalacji w wykazie, o którym mowa w ust. 1 – dostosowaną na każdy rok okresu rozliczeniowego za pomocą współczynnika liniowego, o którym mowa w art. 10 ust. 9 akapit drugi decyzji Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2011/278/UE) (Dz. Urz. UE L 130 z 17.05.2011, str. 1, z późn. zm.), zwaną dalej „decyzją Komisji nr 2011/278/UE”.</p> <p>4. Rada Ministrów przyjmuje, w drodze rozporządzenia, wykaz instalacji wraz z całkowitą roczną liczbą uprawnień do emisji przydzieloną każdej z tych instalacji na okres rozliczeniowy, obliczoną zgodnie z ust. 2 i 3, kierując się stanowiskiem Komisji Europejskiej, a także powszechnym charakterem tego wykazu.</p> <p>Art. 26. 1. Całkowita roczna liczba uprawnień do emisji przydzielona dla danej instalacji w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4, podlega dostosowaniu do zmian w wykazie sektorów lub podsektorów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 10a ust. 13 dyrektywy 2003/87/WE.</p> <p>2. Prowadzący instalację w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie przepisów wprowadzających zmiany w wykazie sektorów lub podsektorów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji, przedkłada do Krajowego ośrodka informację o instalacji, o której mowa w art. 21 ust. 1.</p> <p>3. Przepisy art. 21 - 24 oraz 25 ust. 1-3 stosuje się odpowiednio.</p>	
---	--	--	--

Rezerwuje się uprawnienia dla projektów spełniających kryteria, o których mowa w akapicie trzecim. Wsparcie dla tych projektów jest udzielane za pośrednictwem państw członkowskich i ma charakter uzupełniający w stosunku do podstawowego współfinansowania ze strony prowadzącego instalację. Mogłyby one być również współfinansowane przez dane państwo członkowskie, a także za pomocą innych instrumentów. Żaden projekt nie otrzymuje w ramach mechanizmu określonego w niniejszym ustępie wsparcia przekraczającego 15 % całkowitej liczby uprawnień dostępnych na ten cel. Uprawnienia te uwzględnia się na mocy ust. 7.

9. Litwa, która - zgodnie z art. 1 protokołu nr 4 dotyczącego elektrowni atomowej w Ignalinie na Litwie, załączonego do Aktu przystąpienia z 2003 r. - zobowiązała się do zamknięcia reaktora nr 2 tej elektrowni do dnia 31 grudnia 2009 r., może - jeżeli poziom całkowitych zweryfikowanych emisji Litwy w latach 2013-2015 w systemie wspólnotowym przekroczy sumę bezpłatnych uprawnień wydanych instalacjom na Litwie na emisje związane z wytwarzaniem energii elektrycznej w tym okresie oraz trzy ósme uprawnień, które mają być sprzedane przez Litwę na aukcji w latach 2013-2020 - żądać przyznania uprawnień z rezerwy aukcyjnej dla nowych instalacji zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w art. 10 ust. 4. Maksymalna wielkość takich uprawnień odpowiada zweryfikowanym emisjom przekraczającym dopuszczalny poziom w tym okresie w zakresie, w jakim nadwyżka ta wynika ze zwiększenia emisji z wytwarzania energii elektrycznej, pomniejszonej o ilość, o jaką uprawnienia w tym państwie członkowskim w latach 2008-2012 przekroczyły zweryfikowane emisje w systemie wspólnotowym na Litwie w tym okresie. Wszelkie takie uprawnienia uwzględnia się na mocy ust. 7.

<p>10. Każde państwo członkowskie, którego sieć elektryczna jest wzajemnie połączona z Litwą i którego import z Litwy na własny użytek w roku 2007 przekroczył 15 % krajowego zużycia energii oraz w którym emisje zwiększyły się w związku z inwestycjami w nowy system wytwarzania energii elektrycznej, może odpowiednio stosować ust. 9 na warunkach przewidzianych w tym ustępie.</p> <p>11. Z zastrzeżeniem art. 10b, w roku 2013 liczba bezpłatnych uprawnień przydzielonych na mocy ust. 4 do 7 niniejszego artykułu wynosi 80 % liczby uprawnień określonej zgodnie z przepisami, o których mowa w ust. 1. Następnie liczba bezpłatnych uprawnień jest corocznie zmniejszana o taką samą wielkość aż do osiągnięcia poziomu 30 % w roku 2020, w celu osiągnięcia całkowitej likwidacji przydziałów bezpłatnych uprawnień w roku 2027.</p> <p>12. Z zastrzeżeniem art. 10b, w 2013 r. i w każdym kolejnym roku do 2020 r. instalacjom w sektorach lub w podsektorach narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji przydzielane są na podstawie ust. 1 bezpłatne uprawnienia w wysokości 100 % liczby określonej zgodnie z przepisami, o których mowa w ust. 1.</p> <p>13. Do dnia 31 grudnia 2009 r., a następnie co pięć lat, po omówieniu tej kwestii w ramach Rady Europejskiej, Komisja określa wykaz sektorów lub podsektorów, o których mowa w ust. 12, na podstawie kryteriów, o których mowa w ust. 14-17.</p> <p>Co roku Komisja z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego może dodać sektor lub podsektor do wykazu, o którym mowa w akapicie pierwszym, jeżeli można wykazać w oparciu o sprawozdanie analityczne, że ten sektor lub podsektor spełnia kryteria określone w ust. 14 do 17 w następstwie zmiany, która wywarła znaczny wpływ na działalność tego sektora lub podsektora.</p> <p>Do celów wprowadzenia w życie niniejszego</p>			
---	--	--	--

<p>artykułu Komisja konsultuje się z państwami członkowskimi, z danymi sektorami lub podsektorami i z innymi zainteresowanymi stronami.</p> <p>Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.</p> <p>14. W celu określenia sektorów lub podsektorów, o których mowa w ust. 12, Komisja ocenia na poziomie wspólnotowym możliwości przeniesienia przez dany sektor lub podsektor, na odpowiednim poziomie dezagregacji, kosztów bezpośrednich wymaganych uprawnień oraz kosztów pośrednich powodowanych wyższymi cenami energii wynikających z wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy, w ceny produktów bez znaczącej utraty udziału rynkowego na korzyść instalacji poza Wspólnotą, które cechuje większa emisyjność CO₂. Oceny te opierają się na średniej cenie uprawnienia do emisji CO₂, zgodnie z dokonaną przez Komisję oceną wpływu dołączoną do pakietu środków wdrażających cele UE w zakresie zmian klimatu i energii ze źródeł odnawialnych do roku 2020 oraz, o ile są one dostępne, na danych dotyczących handlu, produkcji i wartości dodanej z trzech ostatnich lat dla każdego sektora lub podsektora.</p> <p>15. Sektor lub podsektor uważany jest za narażony na znaczące ryzyko ucieczki emisji, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) suma dodatkowych kosztów bezpośrednich i pośrednich spowodowanych wprowadzeniem w życie niniejszej dyrektywy prowadziłyby do znacznego wzrostu kosztów produkcji obliczonych jako stosunek do wartości dodanej brutto, w wysokości co najmniej 5 %; oraz b) intensywność handlu z krajami trzecimi określona jako stosunek między całkowitą 			
---	--	--	--

	<p>wartością eksportu do krajów trzecich powiększona o wartość importu z krajów trzecich, a całkowitą wielkością rynku Wspólnoty (roczny obrót i całkowita wartość importu z krajów trzecich) wynosi powyżej 10 %.</p> <p>16. Niezależnie od ust. 15, sektor lub podsektor uważany jest również za narażony na znaczące ryzyko ucieczki emisji, jeżeli:</p> <p>a) suma dodatkowych kosztów bezpośrednich i pośrednich spowodowanych wprowadzeniem w życie niniejszej dyrektywy prowadziłaby do wysokiego wzrostu kosztów produkcji obliczonych jako stosunek do wartości dodanej brutto, w wysokości co najmniej 30 %; lub</p> <p>b) intensywność handlu z krajami trzecimi określona jako stosunek między całkowitą wartością eksportu do krajów trzecich powiększona o wartość importu z krajów trzecich, a całkowitą wielkością rynku Wspólnoty (roczny obrót i całkowita wartość importu z krajów trzecich) wynosi powyżej 30 %.</p> <p>17. Wykaz, o którym mowa w ust. 13, może zostać uzupełniony po dokonaniu oceny jakościowej, z uwzględnieniem - w przypadku gdy dostępne są odpowiednie dane - następujących elementów:</p> <p>a) zakresu, w jakim dla poszczególnych instalacji w danym sektorze lub podsektorze możliwe jest zmniejszenie poziomów emisji lub zużycia energii elektrycznej, w tym, w stosownych przypadkach, zwiększenia kosztów produkcji, jakie może spowodować powiązana inwestycja, na przykład przez zastosowanie najbardziej wydajnych technik;</p> <p>b) obecnej i przewidywanej charakterystyki rynku, w tym w przypadku gdy intensywność handlu lub współczynniki</p>			
--	---	--	--	--

<p>wzrostu kosztów bezpośrednich i pośrednich są bliskie jednej z wartości progowych wspomnianych w ust. 16;</p> <p>c) marży jako potencjalnego wskaźnika inwestycji długoterminowej lub decyzji o przeniesieniu produkcji;</p> <p>18. Wykaz, o którym mowa w ust. 13, jest ustalany z uwzględnieniem - w przypadku gdy dostępne są odpowiednie dane - następujących elementów:</p> <p>a) zakresu, w jakim kraje trzecie reprezentujące decydującą część światowej produkcji w sektorach lub podsektorach uważanych za zagrożone ryzykiem ucieczki emisji, zobowiązują się do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w odpowiednich sektorach i podsektorach w porównywalnym zakresie jak we Wspólnocie oraz w takim samym okresie; oraz</p> <p>b) zakres, w jakim wydajność instalacji znajdujących się w tych krajach w zakresie zmniejszenia emisji jest porównywalna z wydajnością we Wspólnocie.</p> <p>19. Nie przydziela się żadnych bezpłatnych uprawnień instalacjom, które zaprzestały działalności, chyba że prowadzący instalację wykaże właściwemu organowi, że instalacja ta wznowi produkcję w określonym i rozsądnym czasie. Instalacje, których zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych wygasło lub zostało cofnięte oraz instalacje, które z przyczyn technicznych nie mogą funkcjonować lub wznówić działalności, uważa się za instalacje, które zaprzestały działalności.</p> <p>20. Wśród środków przyjętych na mocy ust. 1 Komisja przyjmuje środki określające instalacje, które częściowo zaprzestały działalności lub znacząco zmniejszyły swą moc wytwórczą, oraz w stosownych przypadkach środki dotyczące dostosowania poziomu przydzielonych im bezpłatnych uprawnień.</p>			
---	--	--	--

<p>Artykuł 11</p>	<p style="text-align: center;">Krajowe środki wykonawcze</p> <p>1. Każde z państw członkowskich publikuje i przedkłada Komisji do dnia 30 września 2011 r. wykaz instalacji na jego terytorium objętych zakresem niniejszej dyrektywy oraz wszelkich bezpłatnych uprawnień przydzielonych każdej z instalacji na jego terytorium, obliczonych zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 10a ust. 1 i art. 10c.</p> <p>2. Do dnia 28 lutego każdego roku właściwe organy wydają liczbę uprawnień, które mają być przydzielone w danym roku, obliczonych zgodnie z art. 10, 10a i 10c.</p> <p>3. Państwa członkowskie mogą nie wydać bezpłatnych uprawnień na mocy ust. 2 instalacjom, których Komisja odmówiła wpisania do wykazu, o którym mowa w ust. 1.</p>	<p style="text-align: center;">T</p>	<p>Art. 22-25</p>	<p>Art. 22. 1. Krajowy ośrodek sprawdza zweryfikowane informacje o instalacji, o których mowa w art. 21 ust. 5, w zakresie kompletności danych oraz zgodności i poprawności przeprowadzonych obliczeń, zgodnie z ustawą i przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi przydziału uprawnień do emisji.</p> <p>2. Na podstawie zweryfikowanych informacji o instalacji oraz po dokonaniu sprawdzenia, oblicza się dla każdego roku okresu rozliczeniowego dla każdej instalacji, z podziałem na podinstalacje, wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 21 ust. 4 pkt 4.</p> <p>3. Wstępna całkowita roczna liczba uprawnień do emisji dla instalacji stanowi sumę wszystkich wstępnych rocznych liczb uprawnień do emisji z podinstalacji obliczonych zgodnie z ust. 2.</p> <p>Art. 23. 1. Krajowy ośrodek przygotowuje projekt wykazu instalacji wraz z obliczoną wstępną całkowitą roczną liczbą uprawnień do emisji, zgodnie z art. 22 ust. 3.</p> <p>2. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska projekt wykazu, o którym mowa w ust. 1.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw środowiska zapewnia możliwość udziału społeczeństwa przy opracowywaniu projektu wykazu, o którym mowa w ust. 1, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235 i 1238 oraz z 2014 r. poz.).</p> <p>4. Minister właściwy do spraw środowiska przedstawia projekt wykazu, o którym mowa w ust. 1, do akceptacji Radzie Ministrów.</p> <p>5. Jeżeli Rada Ministrów zaakceptuje wykaz, o którym mowa w ust. 4, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje go Komisji Europejskiej.</p> <p>Art. 24. 1. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje wykazu w części, minister właściwy do spraw środowiska, kierując się koniecznością zapewnienia obowiązku wykonania decyzji Komisji dotyczącej wykazu, sporządza poprawiony w zakresie wskazanym w decyzji Komisji projekt wykazu. Do opracowania projektu poprawionego wykazu stosuje się odpowiednio przepisy art. 21–23.</p>	
--------------------------	--	--------------------------------------	--------------------------	---	--

			<p>2. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje wykazu w całości, minister właściwy do spraw środowiska sporządza projekt nowego wykazu. Do opracowania projektu nowego wykazu stosuje się przepisy art. 21–23.</p> <p>Art. 25. 1. Jeżeli Komisja Europejska zaakceptuje wykaz, o którym mowa w art. 23 ust. 5 albo w art. 24 ust. 1 albo 2, Krajowy ośrodek oblicza całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji, która ma być przydzielona instalacji, znajdującej się w wykazie.</p> <p>2. Całkowita roczna liczba uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 1, stanowi iloczyn wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji określonej dla instalacji w wykazie, o którym mowa w ust. 1, i międzysektorowego współczynnika korygującego określonego w decyzji Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2013/448/UE) (Dz. Urz. UE L 240 z 07.09.2013, str. 27).</p> <p>3. Całkowita roczna liczba uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 1, w przypadku instalacji wytwarzającej energię elektryczną, której przydziela się uprawnienia do emisji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej, stanowi wstępną całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji określoną dla instalacji w wykazie, o którym mowa w ust. 1 – dostosowaną na każdy rok okresu rozliczeniowego za pomocą współczynnika liniowego, o którym mowa w art. 10 ust. 9 akapit drugi decyzji Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (2011/278/UE) (Dz. Urz. UE L 130 z 17.05.2011, str. 1, z późn. zm.), zwaną dalej „decyzją Komisji nr 2011/278/UE”.</p> <p>4. Rada Ministrów przyjmuje, w drodze rozporządzenia, wykaz instalacji wraz z całkowitą roczną liczbą uprawnień do emisji przydzieloną każdej z tych instalacji na okres rozliczeniowy, obliczoną zgodnie z ust. 2 i 3, kierując się stanowiskiem Komisji Europejskiej, a także powszechnym charakterem tego wykazu.</p>
--	--	--	--

<p>Artykuł 10c</p>	<p>Możliwość przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień na modernizację wytwarzania energii elektrycznej</p> <p>1. W drodze odstępstwa od art. 10a ust. 1-5, państwa członkowskie mogą przydzielić przejściowo bezpłatne uprawnienia instalacjom wytwarzającym energię elektryczną, które funkcjonowały przed dniem 31 grudnia 2008 r. lub instalacjom wytwarzającym energię elektryczną, w przypadku których proces inwestycyjny faktycznie wszczęto do tego dnia, pod warunkiem że spełniony jest jeden z następujących warunków:</p> <p>a) w roku 2007 krajowa sieć energii elektrycznej nie była pośrednio lub bezpośrednio połączona z siecią systemu połączeń wzajemnych, którą zarządza Unia ds. Koordynacji Przesyłu Energii Elektrycznej w Europie (UCTE);</p> <p>b) w roku 2007 krajowa sieć energii elektrycznej była jedynie bezpośrednio lub pośrednio połączona z siecią zarządzaną przez Unię ds. Koordynacji Przesyłu Energii Elektrycznej w Europie (UCTE) poprzez jedną linię o mocy przesyłowej mniejszej niż 400 MW; lub</p> <p>c) w roku 2006 ponad 30 % energii elektrycznej było wytwarzane z paliwa kopalnego jednego rodzaju, a PKB na mieszkańca w cenach rynkowych nie przekroczył 50 % średniego PKB na mieszkańca w cenach rynkowych we Wspólnocie.</p> <p>Dane państwo członkowskie przedkłada Komisji krajowy plan przewidujący inwestycje w zakresie modernizacji i poprawy infrastruktury</p>	<p>T</p>	<p>Rozdział 6</p>	<p>Przydział uprawnień do emisji w okresie rozliczeniowym 2013–2020 dla instalacji wytwarzających energię elektryczną</p> <p>Art. 27. 1. W okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r. instalacjom wytwarzającym energię elektryczną, które były eksploatowane najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r., lub instalacjom wytwarzającym energię elektryczną, w przypadku których proces inwestycyjny został faktycznie rozpoczęty najpóźniej w tym dniu, mogą być przydzielone uprawnienia do emisji na zasadach określonych w niniejszym rozdziale.</p> <p>2. Za dzień faktycznego rozpoczęcia procesu inwestycyjnego uznaje się dzień, w którym zostały podjęte prace przygotowawcze związane z tym procesem.</p> <p>3. Uprawnienia do emisji przydzielone instalacji wytwarzającej energię elektryczną, w przypadku której proces inwestycyjny został faktycznie rozpoczęty najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r., mogą zostać wydane tej instalacji od roku, w którym rozpoczęto eksploatację tej instalacji.</p> <p>Art. 28. 1. Wartość uprawnień do emisji wydanych instalacjom wytwarzającym energię elektryczną na zasadach określonych w niniejszym rozdziale stanowi wartość pomocy publicznej w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zwanej dalej „pomocą publiczną”.</p> <p>2. Prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, któremu wydano uprawnienia do emisji na zasadach określonych w niniejszym rozdziale, jest beneficjentem pomocy publicznej.</p> <p>Art. 29. 1. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, wykaz instalacji wytwarzających energię elektryczną, o których mowa w art. 27 ust. 1, wraz z liczbą uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia danej instalacji na każdy rok okresu rozliczeniowego 2013–2020, kierując się decyzją Komisji Europejskiej z dnia 13 lipca 2012 r. C(2012) 4609 dotyczącą wniosku zgłoszonego przez Polskę na podstawie art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na modernizację wytwarzania energii elektrycznej oraz decyzją z dnia 22 stycznia 2014 r. C(2013) 6648 final.– Odstępstwo na</p>	
---------------------------	---	----------	--------------------------	---	--

<p>oraz czystych technologii. Plan ten przewiduje również dywersyfikację struktury energetycznej i źródeł dostaw na wielkość odpowiadającą w możliwym zakresie wartości rynkowej bezpłatnych uprawnień przydzielonych w odniesieniu do zamierzonych inwestycji, przy jednoczesnym uwzględnieniu potrzeby jak największego ograniczenia bezpośrednio z tym związanych podwyżek cen. Dane państwo członkowskie co roku przedkłada Komisji sprawozdanie dotyczące inwestycji w zakresie poprawy infrastruktury i czystych technologii. W tym celu mogą być brane pod uwagę inwestycje podjęte od dnia 25 czerwca 2009.</p> <p>2. Przydzielone przejściowo bezpłatne uprawnienia są odejmowane od liczby uprawnień, jakie dane państwo członkowskie mogłoby w zamian sprzedać na aukcji zgodnie z art. 10 ust. 2. W 2013 r. całkowita liczba przydzielonych przejściowo bezpłatnych uprawnień nie przekroczy 70 % średniej rocznej ilości zweryfikowanych emisji za lata 2005-2007 wytwórców energii elektrycznej dla wielkości odpowiadającej ostatecznej wielkości krajowego zużycia brutto danego państwa członkowskiego, a następnie jest on stopniowo zmniejszany aż do całkowitej likwidacji przydziałów bezpłatnych uprawnień w roku 2020. W przypadku państw członkowskich, które nie uczestniczyły w systemie wspólnotowym w 2005 r., odpowiednie emisje są obliczane na podstawie ich zweryfikowanych emisji systemu wspólnotowego w ramach systemu wspólnotowego w roku 2007.</p> <p>Dane państwo członkowskie może określić,</p>		<p>podstawie art. 10c dyrektywy 2003/87/WE w sprawie handlu emisjami – bezpłatne uprawnienia dla wytwórców energii elektrycznej, w których Komisja Europejska zaakceptowała złożony przez Rzeczpospolitą Polską wniosek dotyczący przydziału uprawnień do emisji instalacjom wytwarzającym energię elektryczną w okresie rozliczeniowym 2013–2020, a także powszechnym charakterem tego wykazu.</p> <p>2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, zawiera listę instalacji wytwarzających energię elektryczną, które kwalifikują się do przydziału uprawnień do emisji, wraz z liczbą uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia danej instalacji na każdy rok okresu rozliczeniowego 2013–2020, ustaloną przez ministra właściwego do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, zgodnie z decyzją Komisji nr K (2011) 1983 z dnia 29 marca 2011 r. w sprawie metodologii przejściowego przydziału instalacjom wytwarzającym energię elektryczną bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, oraz z uwzględnieniem wytycznych zawartych w Komunikacie Komisji Wytyczne w zakresie nieobowiązkowego stosowania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE (2011/C 99/03) (Dz. Urz. UE C 99 z 31.03.2011, str. 9), zwanego dalej "Komunikatem Komisji nr 2011/C 99/03", na podstawie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zweryfikowanych emisji w latach 2005-2007 lub 2) wskaźnika wydajności ex ante. <p>Art. 30. 1. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” krajowy plan inwestycyjny, sporządzony przez ministra właściwego do spraw gospodarki na podstawie informacji przekazanych przez podmioty realizujące zadania inwestycyjne z uwzględnieniem potrzeby modernizacji i poprawy infrastruktury, wspierania czystych technologii, a także dywersyfikacji struktury energetycznej i źródeł dostaw, zatwierdzony przez Komisję Europejską w decyzjach, o których mowa w art. 29 ust. 1, uwzględniając poufność informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu</p>	
--	--	---	--

<p>że uprawnienia przydzielone zgodnie z niniejszym artykułem mogą być wykorzystane przez prowadzącego daną instalację jedynie w celu przedstawienia do rozliczenia uprawnień zgodnie z art. 12 ust. 3 w odniesieniu do emisji pochodzących z tej samej instalacji w roku, w którym uprawnienia zostały przydzielone.</p> <p>3. Przydziały uprawnień dla prowadzących instalacje są dokonywane w oparciu o przydział uprawnień w ramach zweryfikowanych emisji z lat 2005-2007 lub wskaźniki wydajności <i>ex ante</i> oparte na średniej ważonej poziomów emisji gazów cieplarnianych powstających w najmniej emisyjnych technologiach wytwarzania energii elektrycznej we Wspólnocie dla instalacji wykorzystujących różne paliwa. Ważenie może odzwierciedlać udziały przypadające na poszczególne paliwa wykorzystywane do wytwarzania energii elektrycznej w danym państwie członkowskim. Komisja może, zgodnie w procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2, dostarczyć wytycznych w celu zapewnienia, aby metodologia przydziału uprawnień pozwalała uniknąć nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji i minimalizowała negatywny wpływ na zachęty do zmniejszania emisji.</p> <p>4. Każde państwo członkowskie, stosując niniejszy artykuł, wymaga od korzystających z niniejszych zapisów wytwórców energii elektrycznej i operatorów sieci składania co 12 miesięcy sprawozdania z inwestycji, o których mowa w krajowym planie. Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania w tej sprawie i</p>		<p>nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503, z późn. zm.²⁾).</p> <p>2. Krajowy plan inwestycyjny, o którym mowa w ust. 1, zawiera wykaz zadań inwestycyjnych, z podaniem dla każdego zadania inwestycyjnego w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) podmiotów podejmujących poszczególne zadania inwestycyjne; 2) okresu realizacji poszczególnych zadań inwestycyjnych oraz przewidywane terminy zakończenia realizacji tych zadań inwestycyjnych; 3) kwoty kosztów inwestycyjnych planowanych do poniesienia w poszczególnych latach; 4) wyodrębnionej kwoty kosztów inwestycyjnych planowanych do poniesienia na dostosowanie instalacji do przepisów w zakresie emisji przemysłowych, za wyjątkiem kosztów sfinansowanych ze źródeł, stanowiących pomoc publiczną; 5) wyodrębnionej kwoty kosztów inwestycyjnych planowanych do poniesienia na dostosowanie do przepisów w zakresie odnawialnych źródeł energii, za wyjątkiem kosztów sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną; 6) wyodrębnionej kwoty kosztów inwestycyjnych planowanych do sfinansowania ze środków krajowych i Unii Europejskiej, które stanowią pomoc publiczną. <p>Art. 31. 1. Podmiotami realizującymi zadania inwestycyjne mogą być prowadzący instalacje wytwarzającą energię elektryczną, grupa kapitałowa, do której należy prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, lub operator systemu dystrybucyjnego w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z 2013 r. poz. 984 i 1238 oraz z 2014 r. poz. 457 i 490), lub spółka celowa, do której należy prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, operator systemu przesyłowego gazowego albo systemu przesyłowego elektroenergetycznego w rozumieniu tej ustawy.</p> <p>2. W przypadku inwestycji realizowanych przez grupy kapitałowe wyznacza się podmiot odpowiedzialny za realizację obowiązków sprawozdawczych wynikających</p>	
--	--	--	--

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 162, poz. 1693, Nr 172, poz. 1804, z 2005 r. Nr 10, poz. 68, z 2007 r. Nr 171, poz. 1206 oraz z 2009 r. Nr 201, poz. 1540.

<p>podają je do publicznej wiadomości.</p> <p>5. Każde państwo członkowskie zamierzające przydzielić uprawnienia na podstawie niniejszego artykułu przedkłada Komisji do dnia 30 września 2011 r. wniosek zawierający metodologię proponowanego przydziału uprawnień oraz poszczególne ich przydziały. Wniosek ten zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> dowód, że państwo członkowskie spełnia przynajmniej jeden z warunków określonych w ust. 1; wykaz instalacji, które ten wniosek obejmuje oraz liczbę uprawnień, które mają być przydzielone każdej instalacji zgodnie w ust. 3 oraz wytycznymi Komisji; krajowy plan, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi; przepisy dotyczące monitorowania i egzekucji w odniesieniu do zamierzonych inwestycji przewidzianych w krajowym planie; informacje wykazujące, że przydziały uprawnień nie stwarzają nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji. <p>6. Komisja ocenia wniosek uwzględniając elementy określone w ust. 5 i może odrzucić wniosek lub dowolny jego element w okresie sześciu miesięcy po otrzymaniu odpowiednich informacji.</p> <p>7. Dwa lata przed końcem okresu, w którym państwo członkowskie może przydzielić przejściowo bezpłatne uprawnienia instalacjom wytwarzającym energię elektryczną funkcjonującym przed dniem 31 grudnia 2008 r., Komisja ocenia postępy poczynione w zakresie wdrażania krajowego planu. Jeżeli Komisja uzna</p>		<p>z ustawy.</p> <p>3. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym, który w związku z realizacją tego zadania ponosi koszty inwestycyjne w celu ich zbilansowania z wartością uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia instalacji wytwarzającej energię elektryczną podlega obowiązkom wynikającym z przepisów ustawy.</p> <p>Art. 32. 1. Zadania inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym są realizowane zgodnie z zatwierdzonymi wskaźnikami zgodności.</p> <p>2. Wskaźniki zgodności oznaczają parametry służące wykazaniu, że zadanie inwestycyjne jest realizowane zgodnie z zasadami określonymi w Komunikacie Komisji nr 2011/C 99/03.</p> <p>3. Wskaźniki zgodności określa załącznik nr 2 do ustawy.</p> <p>4. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym składa do ministra właściwego do spraw środowiska, nie później niż w terminie 3 miesięcy przed rozpoczęciem realizacji zadania inwestycyjnego, wniosek o zatwierdzenie odpowiednich wskaźników zgodności.</p> <p>5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) charakterystykę zadania inwestycyjnego; 2) proponowany wskaźnik lub wskaźniki zgodności oraz ich wartość: <ol style="list-style-type: none"> a) przed rozpoczęciem realizacji zadania, b) po zakończeniu realizacji zadania. <p>6. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi wniosek, o którym mowa w ust. 4, w celu wydania opinii na temat prawidłowości doboru wskaźników zgodności zawartych w tym wniosku. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska opinię w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku. Przy zasięganiu opinii przepisu art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.</p> <p>7. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, sporządza się w postaci papierowej na formularzu według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 36 ust. 8 pkt 1.</p> <p>8. Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze</p>	
---	--	--	--

<p>- na wniosek danego państwa członkowskiego - że istnieje potrzeba ewentualnego wydłużenia tego okresu, może ona przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie stosowne wnioski zawierające warunki, które należałoby spełnić w przypadku wydłużenia tego okresu.</p>			<p>decyzji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zatwierdza proponowany we wniosku wskaźnik zgodności dla danego zadania inwestycyjnego albo 2) odmawia zatwierdzenia proponowanego wskaźnika zgodności – w przypadku gdy wskaźnik zgodności nie został dobrany prawidłowo dla realizacji danego zadania inwestycyjnego. <p>9. Po zakończeniu realizacji zadania inwestycyjnego, podmiot realizujący to zadanie, przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska poświadczenie osiągnięcia zatwierzonego wskaźnika zgodności, chyba że poświadczenie osiągnięcia zatwierzonego wskaźnika zgodności sporządza minister właściwy do spraw środowiska.</p> <p>10. Poświadczenie osiągnięcia zatwierzonego wskaźnika zgodności, o którym mowa w ust. 9, sporządza:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) minister właściwy do spraw środowiska w zakresie: <ol style="list-style-type: none"> a) sieci przesyłowych i dystrybucyjnych elektroenergetycznych, b) sieci przesyłowej gazowej, c) sieci ciepłowniczych – w formie zaświadczenia; 2) weryfikator w zakresie emisyjności lub redukcji emisyjności produktu oraz w zakresie zastosowanego paliwa – w formie opinii. <p>11. Poświadczenie osiągnięcia każdego z zatwierdzonych wskaźników zgodności sporządza się, z zastrzeżeniem ust. 12, po zakończeniu realizacji zadania inwestycyjnego.</p> <p>12. Poświadczenie osiągnięcia każdego z zatwierdzonych wskaźników zgodności w zakresie emisyjności, redukcji emisyjności oraz zastosowanego paliwa sporządza się po upływie 12 miesięcy od dnia zakończenia realizacji zadania inwestycyjnego.</p> <p>13. Koszty sporządzenia poświadczenia osiągnięcia każdego z zatwierdzonych wskaźników zgodności ponosi podmiot realizujący zadanie inwestycyjne.</p> <p>Art. 33. Realizacja zadań inwestycyjnych ujętych w krajowym planie inwestycyjnym, stanowiących roboty</p>	
---	--	--	--	--

			<p>budowlane w rozumieniu ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409, z późn. zm.³⁾), podlega kontroli przez organy nadzoru budowlanego.</p> <p>2. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne składa wnioski o przeprowadzenie kontroli, o której mowa w ust. 1, nie rzadziej niż raz w okresie sprawozdawczym.</p> <p>3. Kontrola, o której mowa w ust. 1, obejmuje sprawdzenie zgodności wykonywanych robót budowlanych z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane i jest prowadzona na zasadach określonych w przepisach tej ustawy.</p> <p>Art. 34. 1. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym, w terminie do dnia 30 września każdego roku, przedkłada Krajowemu ośrodkowi sprawozdanie rzeczowo-finansowe z realizacji zadania inwestycyjnego za okres sprawozdawczy, zwane dalej „sprawozdaniem rzeczowo-finansowym”, wraz z opinią biegłego rewidenta, o której mowa w art. 36 ust. 2.</p> <p>2. Sprawozdania rzeczowo-finansowego nie składa się, jeżeli w okresie sprawozdawczym nie poniesiono żadnych kosztów inwestycyjnych. W takim przypadku podmiot realizujący zadanie inwestycyjne przedkłada Krajowemu ośrodkowi odpowiednią informację w terminie, o którym mowa w ust. 1. Informacja zawiera również szczegółowe dane o wykorzystaniu nadwyżki kosztów inwestycyjnych, o których mowa w art. 38 ust. 3. Informację składa się na formularzu według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 36 ust. 8 pkt 4.</p> <p>3. Jeżeli przyczyną nieponiesienia kosztów inwestycyjnych jest wstrzymanie realizacji zadania inwestycyjnego, podmiot realizujący to zadanie informuje ministra właściwego do spraw środowiska o przyczynach wstrzymania oraz planowanym terminie wznowienia realizacji zadania inwestycyjnego, w terminie, o którym mowa w ust. 1.</p> <p>4. Jeżeli w okresie sprawozdawczym podmiot realizujący zadanie inwestycyjne nie poniósł żadnych kosztów inwestycyjnych i nie wykorzystano nadwyżki kosztów inwestycyjnych, o których mowa w art. 38 ust. 3, wydanie uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia na kolejny rok okresu rozliczeniowego, zawieszają się, nie dłużej jednak</p>	
--	--	--	--	--

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 40, 768, 822, 1133 i 1200.

			<p>niż na 4 lata okresu rozliczeniowego.</p> <p>5. Niezłożenie sprawozdania rzeczowo-finansowego za pięć kolejnych okresów sprawozdawczych jest równoznaczne z zaprzestaniem realizacji zadania inwestycyjnego. Równowartość wydanych uprawnień do emisji w związku z realizacją zadania inwestycyjnego podlega zwrotowi.</p> <p>6. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji i określa kwotę podlegającą zwrotowi wraz z terminem jej zwrotu.</p> <p>7. Uprawnienia, których wydanie uległo zawieszeniu, podlegają wydaniu, jeżeli podmiot realizujący zadanie inwestycyjne złoży sprawozdanie rzeczowo-finansowe wykazujące poniesienie kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji, określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1.</p> <p>8. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, przepisy art. 39 ust. 3–7 stosuje się odpowiednio.</p> <p>9. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska sprawozdanie rzeczowo-finansowe, o którym mowa w ust. 1, po sprawdzeniu, czy sprawozdanie nie zawiera braków i uchybień, w terminie 30 dni od dnia otrzymania tego sprawozdania.</p> <p>10. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o stwierdzonych uchybieniach i brakach oraz listę podmiotów, które realizują zadania inwestycyjne, i które w terminie nie przedłożyły sprawozdania rzeczowo-finansowego.</p> <p>11. Okresem sprawozdawczym jest okres rozpoczynający się z dniem 1 lipca i kończący się dnia 30 czerwca następnego roku.</p> <p>12. Sprawozdanie rzeczowo-finansowe sporządza się, w postaci papierowej i postaci elektronicznej umożliwiającej elektroniczne przetwarzanie zawartych w nim danych na formularzu według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 36 ust. 8 pkt 2.</p> <p>13. Sprawozdanie rzeczowo-finansowe zawiera w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none">1) charakterystykę zadania inwestycyjnego z podaniem zatwierdzonego wskaźnika zgodności, o którym mowa w art. 32 ust. 8;	
--	--	--	---	--

			<ol style="list-style-type: none"> 2) harmonogram rzeczowo-finansowy realizacji zadania inwestycyjnego; 3) zestawienie planowanych źródeł finansowania zadania inwestycyjnego, w tym źródeł finansowania ze środków krajowych i Unii Europejskiej, stanowiących pomoc publiczną; 4) zestawienie rzeczowych elementów zadania inwestycyjnego zrealizowanych w okresie sprawozdawczym; 5) zestawienie poniesionych kosztów inwestycyjnych netto, tj. kosztów pomniejszonych o wartość podatku od towarów i usług, przed potrąceniem innych podatków i opłat, z wyszczególnieniem kosztów: <ol style="list-style-type: none"> a) związanych ze spełnieniem obowiązków wynikających z przepisów dotyczących emisji przemysłowych, za wyjątkiem kosztów sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną, b) związanych ze spełnieniem obowiązków wynikających z przepisów dotyczących promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, za wyjątkiem kosztów sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną, c) sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną; 6) informacje o wykorzystaniu nadwyżki kosztów inwestycyjnych, o których mowa w art. 38 ust. 3; 7) zestawienie protokołów z kontroli realizacji zadania inwestycyjnego przeprowadzonych przez organy nadzoru budowlanego w okresie sprawozdawczym, z uwzględnieniem uwag i zastrzeżeń organów przeprowadzających kontrolę oraz sposobu realizacji zaleceń pokontrolnych; 8) wartość kosztów inwestycyjnych poniesionych na realizację zadania inwestycyjnego możliwych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji; 9) wykaz instalacji wytwarzających energię elektryczną, którym zostaną wydane uprawnienia do emisji w związku z poniesieniem kosztów inwestycyjnych na realizację danego zadania, wraz z liczbą uprawnień do
--	--	--	---

			<p>emisji dla poszczególnych instalacji.</p> <p>14. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne przechowuje dokumentację związaną z realizacją tego zadania przez okres 10 lat od dnia wydania uprawnień do emisji na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii oraz udostępnia tę dokumentację na wezwanie ministra właściwego do spraw środowiska.</p> <p>15. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne dokonuje aktualizacji harmonogramu rzeczowo-finansowego, w przypadku zmian w realizacji tego zadania, które będą miały wpływ na termin zakończenia jego realizacji.</p> <p>Art. 35. 1. Koszty inwestycyjne na realizację zadań inwestycyjnych związanych ze spełnieniem obowiązków wynikających z przepisów dotyczących promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, za wyjątkiem kosztów sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną, mogą zostać wykorzystane do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji po przekroczeniu przez Rzeczpospolitą Polską 15% krajowego celu ogólnego w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto. Udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto ustala się na podstawie wyników badań statystycznych statystyki publicznej gromadzonych zgodnie z przepisami wydawanymi na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2012 r. poz. 591 oraz z 2013 r. poz. 2 oraz z 2014 poz.1161, 1662).</p> <p>2. Koszty inwestycyjne powinny być wyrażone w złotych w cenach z 2010 r. z uwzględnieniem wskaźników cen nakładów inwestycyjnych ustalanych na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego .</p> <p>3. Koszty inwestycyjne ponoszone w walutach obcych podlegają przeliczeniu na złote zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.</p> <p>Art. 36. 1. Sprawozdanie rzeczowo-finansowe jest weryfikowane przez biegłego rewidenta, o którym mowa w ustawie z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowanych oraz nadzorze publicznym (Dz. U. Nr 77, poz. 649, z późn. zm.⁴⁾).</p>	
--	--	--	---	--

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 182, poz. 1228, z 2012 r. poz. 865 oraz z 2013 r. poz. 1036.

			<p>2. Biegły rewident w ramach weryfikacji sprawozdania rzeczowo-finansowego sporządza opinię, w której poświadcza wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji, z uwzględnieniem realizacji rzeczowych elementów zadania inwestycyjnego.</p> <p>3. Kosztami kwalifikowanymi do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji są koszty inwestycyjne netto poniesione na realizację zadania inwestycyjnego ujętego w krajowym planie inwestycyjnym pomniejszone o wartość kosztów finansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną, a także o wartość finansowanych z innych źródeł kosztów poniesionych w związku ze spełnianiem obowiązków wynikających z przepisów dotyczących emisji przemysłowych oraz przepisów dotyczących promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, z zastrzeżeniem art. 35 ust. 1. Przez koszty inwestycyjne netto należy rozumieć koszty pomniejszone o wartość podatku od towarów i usług, ale przed potrąceniem innych podatków i opłat.</p> <p>4. Opinia biegłego rewidenta jest składana w języku polskim wraz z tłumaczeniem tej opinii przez tłumacza przysięgłego na język angielski. Opinię biegłego rewidenta sporządza się na formularzu według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie ust. 8 pkt 3.</p> <p>5. Koszty weryfikacji sprawozdania rzeczowo-finansowego oraz koszty tłumaczenia opinii biegłego rewidenta przez tłumacza przysięgłego ponosi podmiot realizujący zadanie inwestycyjne.</p> <p>6. W przypadku stwierdzenia braków lub uchybień w zweryfikowanym sprawozdaniu rzeczowo-finansowym, minister właściwy do spraw środowiska wyznacza termin na ich usunięcie.</p> <p>7. Jeżeli mimo upływu terminu braki lub uchybienia w zweryfikowanym sprawozdaniu rzeczowo-finansowym nie zostaną usunięte, nie wydaje się uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia instalacji w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1, na kolejny rok okresu rozliczeniowego.</p> <p>8. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór:</p>	
--	--	--	---	--

			<p>1) formularza wniosku o zatwierdzenie odpowiedniego dla realizacji danego zadania inwestycyjnego wskaźnika zgodności, o którym mowa w art. 32 ust. 4,</p> <p>2) formularza sprawozdania rzeczowo-finansowego,</p> <p>3) formularza opinii biegłego rewidenta, o której mowa w ust. 2,</p> <p>4) formularza informacji, o której mowa w art. 34 ust. 2</p> <p>– z uwzględnieniem potrzeby zapewnienia jednolitego standardu przekazywanych informacji, specyfiki zadań inwestycyjnych ujętych w krajowym planie inwestycyjnym oraz potrzeby prawidłowego monitorowania ich realizacji, a także potrzeby zapewnienia zgodności pomocy publicznej z warunkami jej dopuszczalności.</p> <p>Art. 37. 1. Zadania inwestycyjne realizowane przez operatora systemu przesyłowego gazowego albo systemu przesyłowego elektroenergetycznego mogą być współfinansowane przez prowadzącego instalację wytwarzającą energię elektryczną lub grupę kapitałową, do której należy prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną.</p> <p>2. Prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną lub grupa kapitałowa, do której należy prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną za współfinansowanie, o którym mowa w ust. 1, uzyskuje uprawnienia do emisji wydane w związku z rozliczeniem kosztów inwestycyjnych poniesionych na realizację zadania inwestycyjnego.</p> <p>3. Operator systemu przesyłowego ogłasza na swojej stronie internetowej ogólne warunki współfinansowania zadania inwestycyjnego oraz wzór umowy na współfinansowanie tego zadania.</p> <p>4. Ogólne warunki współfinansowania zadania inwestycyjnego określają w szczególności przedmiot zadania inwestycyjnego ujętego w krajowym planie inwestycyjnym wraz z harmonogramem realizacji tego zadania.</p> <p>Art. 38. 1. Uprawnienia do emisji są wydawane instalacjom wytwarzającym energię elektryczną w liczbie stanowiącej równowartość poświadczoną w sprawozdaniu rzeczowo-finansowym wysokości poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji, jednak nie większej niż liczba uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia tej</p>	
--	--	--	---	--

			<p>instalacji na dany rok w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1.</p> <p>2. Wartość uprawnień do emisji, które mają być wydane na dany rok ustala się na podstawie jednostkowej ceny uprawnienia do emisji określonej w Komunikacie Komisji nr 2011/C 99/03 według kursu euro, który wyniósł cztery złote.</p> <p>3. W przypadku gdy poświadczona w sprawozdaniu rzeczowo-finansowym wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji jest wyższa niż wartość uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia instalacji na dany rok w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1, nadwyżka kosztów inwestycyjnych może zostać wykorzystana do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji w następnych latach okresu rozliczeniowego, jednak nie później niż do dnia 28 lutego 2020 r.</p> <p>4. W przypadku gdy poświadczona w sprawozdaniu rzeczowo-finansowym wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji jest niższa niż wartość uprawnień do emisji planowanych do przydzielenia instalacji na dany rok w przepisach wydanych na podstawie art. 29 ust. 1, uprawnienia do emisji, w liczbie która stanowi różnicę pomiędzy liczbą uprawnień do emisji planowaną do przydzielenia na dany rok i liczbą uprawnień do emisji wydanych w tym roku instalacji, przenosi się na następne lata, nie dłużej jednak niż na 4 lata i nie później niż do dnia 28 lutego 2020 r.</p> <p>5. Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne jest obowiązany poinformować, w formie pisemnej, ministra właściwego do spraw środowiska o terminie zaprzestania realizacji tego zadania, nie później niż po upływie 21 dni od dnia zaprzestania realizacji zadania inwestycyjnego.</p> <p>6. W przypadku zaprzestania realizacji zadania inwestycyjnego beneficjent pomocy publicznej zwraca równowartość uprawnień do emisji wydanych w związku z realizacją tego zadania do dnia zaprzestania jego realizacji na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw środowiska w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji i określającej kwotę podlegającą zwrotowi.</p> <p>7. Do zwrotu równowartości uprawnień do emisji przepisy art. 39 ust. 4 - 7 stosuje się odpowiednio.</p>	
--	--	--	--	--

			<p>Art. 39. 1. Łączna wartość pomocy publicznej udzielonej w formie uprawnień do emisji na dane zadanie inwestycyjne wraz z inną pomocą publiczną i pomocą de minimis nie może przekroczyć 100% wartości kosztów kwalifikowanych.</p> <p>2. Równowartość wydanych uprawnień do emisji, których wartość powoduje przekroczenie intensywności pomocy, o której mowa w ust. 1, podlega zwrotowi na zasadach określonych w ust. 4 - 7.</p> <p>3. Po stwierdzeniu zaprzestania realizacji zadania inwestycyjnego na podstawie informacji, o której mowa w art. 38 ust. 5, minister właściwy do spraw środowiska wydaje decyzję w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji i określa kwotę podlegającą zwrotowi.</p> <p>4. Kwota podlegająca zwrotowi stanowi równowartość uprawnień do emisji podlegających zwrotowi obliczoną przy uwzględnieniu jednostkowej ceny uprawnienia do emisji, która odpowiada średniej cenie uprawnienia do emisji notowanej na giełdzie ICE/ECX i EEX na rynku wtórnym spot w ostatnim dniu, w którym realizowany był obrót uprawnieniami do emisji, poprzedzającym dzień wydania uprawnień do emisji na rachunek prowadzącego instalację, powiększoną o odsetki obliczone z zastosowaniem stopy zwrotu pomocy określonej zgodnie z rozdziałem V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz. Urz. UE L 140 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 8, t. 4, str. 3).</p> <p>5. Należności wnoszone w związku z obowiązkiem zwrotu kwoty, o której mowa w ust. 4, stanowią dochód budżetu państwa.</p> <p>6. Do kwoty, o której mowa w ust. 4, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.</p> <p>7. Kwota, o której mowa w ust. 4, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.</p> <p>Art. 40. 1. W przypadku gdy podmiot realizujący zadanie inwestycyjne ujęte w krajowym planie inwestycyjnym nie osiągnął zatwierdzonego wskaźnika zgodności</p>
--	--	--	--

			<p>określonego w decyzji, o której mowa w art. 32 ust. 8, beneficjent pomocy publicznej zwraca równowartość uprawnień do emisji wydanych w związku z realizacją tego zadania na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw środowiska w sprawie zwrotu równowartości uprawnień do emisji i określającej kwotę podlegającą zwrotowi.</p> <p>2. Do obowiązku zwrotu kwoty, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 39 ust. 3–7.</p> <p>Art. 41. 1. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Komisji Europejskiej w celu akceptacji wykaz instalacji wytwarzających energię elektryczną wraz z liczbą uprawnień planowanych do wydania tym instalacjom w danym roku okresu rozliczeniowego.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw środowiska, po zaakceptowaniu przez Komisję Europejską wykazu, o którym mowa w ust. 1, ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra informację o liczbie uprawnień do emisji, która w danym roku okresu rozliczeniowego zostanie wydana instalacjom wytwarzającym energię elektryczną.</p> <p>3. Uprawnienia do emisji wydaje się na rachunek posiadania operatora w rejestrze Unii w liczbie określonej w informacji, o której mowa w ust. 2.</p> <p>Art. 42. 1. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki sporządza corocznie raport z realizacji zadań inwestycyjnych ujętych w krajowym planie inwestycyjnym.</p> <p>2. Raport, o którym mowa w ust. 1, sporządza się na podstawie danych i informacji zawartych w sprawozdaniach rzeczowo-finansowych.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw środowiska przedkłada raport, o którym mowa w ust. 1, Komisji Europejskiej.</p> <p>4. Raport, o którym mowa w ust. 1, z wyłączeniem informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra.</p> <p>Art. 43. Minister właściwy do spraw środowiska może przedłożyć Komisji Europejskiej na dwa lata przed zakończeniem okresu rozliczeniowego wnioski o wydłużenie okresu, w którym mogą być przedzielone uprawnienia do</p>
--	--	--	--

				emisji na zasadach określonych w niniejszym rozdziale.	
Artykuł 11a	<p>Wykorzystywanie w systemie wspólnotowym jednostek CER i ERU pochodzących z projektów realizowanych przed wejściem w życie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu</p> <p>1. Bez uszczerbku dla stosowania przepisów art. 28 ust. 3 i 4, stosuje się przepisy ust. 2-7 niniejszego artykułu.</p> <p>2. Prowadzący instalacje lub operatorzy statków powietrznych mogą zwrócić się do właściwego organu o wydanie im uprawnień ważnych począwszy od 2013 r., w zakresie, w jakim nie wykorzystali oni jednostek CER i ERU przyznanych im przez państwa członkowskie na lata 2008-2012 lub w zakresie, w jakim udzielono im zezwolenia na wykorzystanie jednostek na mocy ust. 8, w zamian za jednostki CER i ERU wydane w związku z redukcją emisji osiągniętą do 2012 r. w ramach tych rodzajów projektów, które kwalifikowały się do wykorzystania w ramach systemu wspólnotowego w latach 2008-2012.</p> <p>Właściwy organ dokonuje takiej wymiany na wniosek do dnia 31 marca 2015 r.</p> <p>3. Właściwe organy zezwalają prowadzącym instalacje lub operatorom statków powietrznych na wymianę CER i ERU pochodzących z projektów, które zostały zarejestrowane przed rokiem 2013, wydanych w związku z redukcją emisji od 2013 roku, w zamian za uprawnienia ważne, począwszy od roku 2013, w zakresie, w jakim nie wykorzystali oni jednostek CER i ERU przyznanych im przez państwa członkowskie na lata 2008-2012 lub w zakresie, w jakim udzielono im zezwolenia na wykorzystywanie jednostek na mocy ust. 8.</p> <p>Akapit pierwszy stosuje się do CER i ERU dla wszystkich rodzajów projektów, które kwalifikowały się do wykorzystania w ramach systemu wspólnotowego w latach 2008-2012.</p> <p>4. Właściwe organy zezwalają prowadzącym instalacje lub operatorom statków powietrznych na wymianę CER wydanych w związku z redukcją</p>	T	Rozdział 13	<p>Wykorzystanie jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji</p> <p>Art. 97. 1. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego może wykorzystać do wymiany na uprawnienia do emisji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) jednostki redukcji emisji; 2) jednostki poświadczonej redukcji emisji. <p>2. Uznaje się, że jedna jednostka redukcji emisji albo jednostka poświadczonej redukcji emisji odpowiada jednemu uprawnieniu do emisji.</p> <p>3. Wymiana, o której mowa w ust. 1, jest dokonywana w rejestrze Unii, zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.</p> <p>4. Wymianie na uprawnienia do emisji nie podlegają jednostki redukcji emisji i jednostki poświadczonej redukcji emisji, które:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zostały uzyskane w wyniku: <ol style="list-style-type: none"> a) realizacji działań inwestycyjnych polegających na budowie obiektów jądrowych, b) użytkowania i zmian sposobu użytkowania gruntu, c) prowadzenia gospodarki leśnej; 2) nie zostały dopuszczone do wykorzystania na podstawie rozporządzenia Komisji (UE) nr 550/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustalającego, na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, pewne ograniczenia w zakresie wykorzystania międzynarodowych jednostek z tytułu projektów związanych z gazami przemysłowymi (Dz. Urz. UE L 149 z 08.06.2011, str. 1) oraz art. 58 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013. <p>Art. 98. 1. Prowadzący instalację lub operator statku powietrznego mogą wymienić jednostki poświadczonej redukcji emisji lub jednostki redukcji emisji odpowiednio na uprawnienia do emisji ogólnych albo uprawnienia do emisji lotniczych, ważne w okresie rozliczeniowym</p>	

<p>emisji od 2013 r. w zamian za uprawnienia z nowych projektów rozpoczętych od 2013 r. w krajach najslabiej rozwiniętych, w zakresie, w jakim nie wykorzystali oni jednostek CER i ERU przyznanych im przez państwa członkowskie na lata 2008-2012 lub w zakresie, w jakim udzielono im zezwolenia na wykorzystywanie jednostek na mocy ust. 8.</p> <p>Akapit pierwszy stosuje się do jednostek CER dla wszystkich rodzajów projektów, które kwalifikowały się do wykorzystania w ramach systemu wspólnotowego w latach 2008-2012, do chwili ratyfikowania przez te kraje odpowiedniego porozumienia ze Wspólnotą lub do 2020 r., w zależności od tego, który z tych terminów przypada wcześniej.</p> <p>5. Jednostki z tytułu projektów lub innych działań na rzecz redukcji emisji mogą być wykorzystywane w ramach systemu wspólnotowego zgodnie z porozumieniami zawartymi z krajami trzecimi, w których określone są poziomy wykorzystania, w zakresie, w jakim prowadzący instalacje lub operatorzy statków powietrznych nie wykorzystali jednostek CER i ERU przyznanych im przez państwa członkowskie na lata 2008-2012 lub w zakresie, w jakim udzielono im zezwolenia na wykorzystywanie jednostek na mocy ust. 8, oraz w przypadku gdy do dnia 31 grudnia 2009 r. nie zakończono negocjacji w sprawie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu. Zgodnie z tymi porozumieniami, prowadzący instalacje lub operatorzy statków powietrznych mogą wykorzystywać jednostki z tytułu projektów realizowanych w tych krajach trzecich w celu wypełnienia swoich obowiązków w ramach systemu wspólnotowego.</p> <p>6. Każde porozumienie, o którym mowa w ust. 5, przewiduje wykorzystywanie w ramach systemu wspólnotowego jednostek dla rodzajów projektów, które kwalifikowały się do wykorzystania w ramach systemu wspólnotowego w latach 2008-</p>		<p>rozpoczynającym się w dniu 1 stycznia 2013 r. do wysokości limitów określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1123/2013 z dnia 8 listopada 2013 r. w sprawie określania uprawnień do międzynarodowych jednostek emisji zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 299 z 09.11.2013, str. 32), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1123/2013”.</p> <p>2. Wymiana, o której mowa w ust. 1, może zostać dokonana w terminie do dnia 31 marca 2015 r., jeżeli jednostki redukcji emisji lub jednostki poświadczonej redukcji emisji zostały wydane w związku z redukcją emisji osiągniętą do dnia 31 grudnia 2012 r.</p> <p>3. Wymiana, o której mowa w ust. 1, może zostać dokonana do dnia 31 grudnia 2020 r. w przypadku gdy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) jednostki redukcji emisji lub jednostki poświadczonej redukcji emisji zostały wydane w związku z realizacją projektów zarejestrowanych przed rokiem 2013 za redukcje emisji osiągnięte od roku 2013, 2) jednostki poświadczonej redukcji emisji zostały wydane w związku z realizacją projektów w krajach najslabiej rozwiniętych rozpoczętych od roku 2013 za redukcje emisji osiągnięte od roku 2013 <p>4. Kraje najslabiej rozwinięte, o których mowa w ust. 3 pkt 2, oznaczają kraje znajdujące się na liście zatwierdzonej przez Radę Gospodarczą i Społeczną Organizacji Narodów Zjednoczonych.</p> <p>Art. 99. Maksymalny limit jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, które prowadzący instalację lub operator statku powietrznego może wymienić na uprawnienia do emisji ogólnych albo uprawnienia do emisji lotniczych ważne w okresie rozliczeniowym 2013–2020, określa rozporządzenie Komisji (UE) nr 1123/2013.</p> <p>Art. 100. 1. Krajowy ośrodek opracuje i przekaze ministrowi właściwemu do spraw środowiska projekt wykazu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) instalacji, które uczestniczyły w systemie w okresie 2008–2012, wraz z maksymalną liczbą jednostek 	
---	--	--	--

<p>2012, w tym technologii w zakresie energii ze źródeł odnawialnych i technologii energooszczędnych, które wspierają transfer technologii i zrównoważony rozwój. Każde takie porozumienie może również przewidywać wykorzystanie jednostek z projektów w przypadku gdy stosowany poziom bazowy jest poniżej poziomu przydziału bezpłatnych uprawnień w ramach środków, o których mowa w art. 10a, lub poniżej poziomów wymaganych na mocy przepisów wspólnotowych.</p> <p>7. Po zawarciu międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, jedynie jednostki z projektów realizowanych w krajach trzecich, które ratyfikowały to porozumienie przyjmowane są w ramach systemu wspólnotowego od dnia 1 stycznia 2013 r.</p> <p>8. Zezwala się wszystkim istniejącym prowadzącym instalacje na wykorzystywanie jednostek w okresie 2008-2020 do wielkości przydzielonej im na lata 2008-2012 lub do wielkości odpowiadającej wartości procentowej - która nie może być ustalona na poziomie poniżej 11 % - ich przydziału w okresie 2008-2012 r., w zależności od tego, która z tych wielkości jest najwyższa.</p> <p>Prowadzący instalacje mogą wykorzystywać jednostki przekraczające 11 % przewidziane w pierwszym akapicie, do określonej wielkości, tak aby ich łączne przydziały bezpłatnych uprawnień w okresie od 2008 do 2012 r. oraz łączne zezwolenie dotyczące jednostek z tytułu projektów były równe pewnej wartości procentowej zweryfikowanych emisji w okresie od 2005 do 2007 r.</p> <p>Nowe instalacje, w tym nowe instalacje w latach 2008-2012, które nie otrzymały bezpłatnych uprawnień ani zezwolenia na wykorzystywanie jednostek CER i ERU w latach 2008-2012 oraz nowe sektory mogą wykorzystywać jednostki do wielkości odpowiadającej wartości procentowej - ustalonej na poziomie nie niższym niż 4,5 % - swoich zweryfikowanych emisji w okresie od 2013</p>		<p>redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, jaką prowadzący instalację może wymienić na uprawnienia do emisji ogólnych albo uprawnienia do emisji lotniczych ważne w okresie rozliczeniowym 2013-2020;</p> <p>2) pozostałych instalacji oraz operatorów statków powietrznych wraz z maksymalną liczbą jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, wynikającą ze zweryfikowanej emisji w okresie 2013-2020, corocznie aktualizowaną.</p> <p>2. Maksymalną liczbę jednostek redukcji emisji i jednostek poświadczonej redukcji emisji, jaką prowadzący instalację lub operator statku powietrznego może wymienić na uprawnienia do emisji ogólnych albo uprawnienia do emisji lotniczych ważne w okresie rozliczeniowym 2013-2020, oblicza się zgodnie z wymaganiami rozporządzenia Komisji (UE) nr 1123/2013.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje wykaz, o którym mowa w ust. 1, do akceptacji Komisji Europejskiej.</p> <p>4. Jeżeli Komisja Europejska nie zaakceptuje wykazu, o którym mowa w ust. 1, Krajowy ośrodek, kierując się koniecznością zapewnienia obowiązku wykonania decyzji Komisji Europejskiej dotyczącej tego wykazu sporządza poprawiony w zakresie wskazanym w decyzji Komisji Europejskiej projekt wykazu.</p> <p>5. Jeżeli Komisja Europejska zaakceptuje wykaz, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw środowiska ogłasza ten wykaz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra.</p>	
---	--	---	--

do 2020 r. Operatorzy statków powietrznych mogą wykorzystywać jednostki do wielkości odpowiadającej wartości procentowej - ustalonej na poziomie nie niższym niż 1,5 % – swoich zweryfikowanych emisji w okresie od 2013 do 2020 r.

Przyjmuje się środki mające na celu określenie dokładnej wartości procentowej mającej zastosowanie na mocy akapitów pierwszego, drugiego i trzeciego. Przynajmniej jedna trzecia dodatkowej wielkości, która ma być rozdzielona istniejącym prowadzącym instalacje w wysokości ponad pierwszą wartość procentową, o której mowa w pierwszym akapicie, zostaje przyznana prowadzącym instalacje posiadającym najniższy łączny poziom przydzielonych bezpłatnych uprawnień oraz wykorzystania jednostek z tytułu projektów w latach 2008-2012.

Środki te zapewniają, aby ogólne wykorzystanie przydzielonych jednostek nie przekraczało 50 % redukcji emisji w całej Wspólnocie poniżej poziomów z 2005 r. w istniejących sektorach w ramach systemu wspólnotowego w latach 2008-2020, oraz 50 % redukcji emisji w całej Wspólnocie poniżej poziomów z 2005 r. w nowych sektorach i w lotnictwie w okresie od daty ich włączenia do systemu wspólnotowego do 2020 r.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

9. Od dnia 1 stycznia 2013 r. mogą zostać zastosowane środki mające na celu ograniczenie wykorzystywania określonych jednostek z tytułu pewnych rodzajów projektów.

Środki te powinny również określać datę, od której wykorzystywanie jednostek na mocy ust. 1-4 ma być zgodne z tymi środkami. Datę tę ustala się najwcześniej na sześć miesięcy po przyjęciu środków lub najpóźniej na trzy lata od ich przyjęcia.

	Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 2. Na wniosek państwa członkowskiego Komisja rozpatruje możliwość przedłożenia komitetowi projektu środków, które mają być podjęte.				
Artykuł 12	<p>Przenoszenie, przekazywanie oraz anulowanie przydziałów</p> <p>1. Państwa Członkowskie zapewniają, że przydziały mogą być przenoszone między:</p> <ol style="list-style-type: none"> osobami we Wspólnocie; osobami we Wspólnocie oraz osobami w państwach trzecich, w przypadku gdy takie przydziały są uznane zgodnie z procedurą określoną w art. 25 bez ograniczeń innych niż zawarte w niniejszej dyrektywie lub przyjęte na mocy niniejszej dyrektywy. <p>1a. Do dnia 31 grudnia 2010 r. Komisja bada, czy rynek uprawnień do emisji jest wystarczająco chroniony przed wykorzystywaniem poufnych informacji lub manipulacją rynkową, oraz w stosownych przypadkach przedstawia wnioski w celu zapewnienia takiej ochrony. Odpowiednie przepisy dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku)⁽⁵⁵⁾ mogą być po odpowiednim dostosowaniu stosowane do handlu towarami.</p> <p>2. Państwa Członkowskie zapewniają, że przydziały wydane przez właściwy organ innego Państwa Członkowskiego są uznawane do celów wypełnienia zobowiązań operatorów statków powietrznych na podstawie ust. 2a lub spełniania zobowiązań operatorów na podstawie ust. 3.</p> <p>2a. Administrujące państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 30 kwietnia każdego roku każdy operator statków powietrznych zwracał liczbę przydziałów odpowiadającą całkowitej</p>	T	Rozdział 3	<p>Rozporządzanie uprawnieniami do emisji znajdującymi się na rachunkach w rejestrze Unii i przenoszenie tych uprawnień</p> <p>Art. 15. 1. Uprawnieniami do emisji można swobodnie rozporządzać, chyba że ustawa lub przepisy Unii Europejskiej dotyczące handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych stanowią inaczej.</p> <p>2. Czynności rozporządzające uprawnieniami do emisji mogą być dokonywane między osobami fizycznymi, osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi niebędącymi osobami prawnymi, które posiadają rachunek w rejestrze Unii.</p> <p>Art. 16. 1. Uprawnienia do emisji są ważne w okresie rozliczeniowym, na który zostały przydzielone.</p> <p>2. Uprawnienia do emisji niewykorzystane w danym roku okresu rozliczeniowego zachowują ważność w kolejnych latach tego okresu.</p> <p>3. Uprawnienia do emisji znajdujące się na rachunku w rejestrze Unii, z wyłączeniem krajowego rachunku posiadania, niewykorzystane w danym okresie rozliczeniowym są zastępowane równoważną liczbą uprawnień do emisji ważnych w kolejnym okresie rozliczeniowym.</p>	

	<p>ilości emisji wytworzonych w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego, pochodzących z działań lotniczych wymienionych w załączniku I, które wykonuje ten operator statków powietrznych, zweryfikowanej zgodnie z art. 15. Państwa członkowskie zapewniają, aby przydziały zwrócone zgodnie z niniejszym ustępem zostały następnie anulowane.</p> <p>3. Państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 30 kwietnia każdego roku operatorzy każdego urzędu zwracali liczbę przydziałów innych niż przydziały wydane na mocy rozdziału II, odpowiadającą całkowitej ilości emisji z urzędów w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego, zweryfikowanej zgodnie z art. 15, oraz aby były one następnie anulowane.</p> <p>3a. Obowiązek przedstawienia uprawnień do rozliczenia nie powstaje w związku z emisjami CO₂ zweryfikowanym jako wychwycony i przetransportowany do stałego składowania do instalacji, dla której zezwolenie obowiązuje zgodnie z przepisami dyrektywy 2009/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla⁽⁶⁰⁾.</p> <p>4. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia, że przydziały zostaną anulowane w każdym momencie na wniosek posiadających je osób.</p> <p>5. Ust. 1 i 2 stosuje się bez uszczerbku dla art. 10c.</p>				
<p>Artykuł 14</p>	<p>Monitorowanie i raportowanie emisji</p> <p>1. Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja przyjmie rozporządzenie w sprawie monitorowania i raportowania emisji oraz, w stosownych przypadkach, danych dotyczących działań, związanych z rodzajami działań wymienionymi w załączniku I, dla monitorowania i raportowania danych dotyczących tonokilometrów do celów wniosku</p>	<p>T</p>	<p>Rozdział 12</p>	<p>Monitorowanie i rozliczanie wielkości emisji z operacji lotniczych i instalacji</p> <p>Art. 73. 1. Operator statku powietrznego, z wyjątkiem operatora statku powietrznego wymienionego w ust. 2, sporządza plan monitorowania w zakresie emisji z operacji lotniczych, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, zwany dalej „planem monitorowania emisji z operacji lotniczych”, wraz z dokumentami uzupełniającymi i informacjami, o których mowa w tym przepisie.</p> <p>2. Operator statku powietrznego spełniający warunki określone w art. 54 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr</p>	

<p>na mocy art. 3e lub 3f, opierające się na zasadach monitorowania i raportowania określonych w załączniku IV i które w wymogach dotyczących monitorowania i raportowania dotyczących każdego gazu cieplarnianego określa potencjał danego gazu w zakresie powodowania globalnego efektu cieplarnianego.</p> <p>Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.</p> <p>2. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, uwzględnia najbardziej dokładne i aktualne dostępne dowody naukowe, w szczególności zgromadzone przez IPCC, i może również określać wymogi dla prowadzących instalacje w zakresie raportowania emisji związanych z produkcją towarów przez energochłonne sektory przemysłu poddane międzynarodowej konkurencji. Rozporządzenie to może również określać wymogi w zakresie niezależnej weryfikacji tych informacji.</p> <p>Wymogi te mogą obejmować raportowanie poziomów emisji związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej objętych systemem wspólnotowym, na potrzeby produkcji tych towarów.</p> <p>3. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy prowadzący instalację lub operator statku powietrznego monitorował emisje z tej instalacji w każdym roku kalendarzowym, lub, od dnia 1 stycznia 2010 r., ze statku powietrznego, który eksploatuje, oraz składał właściwemu organowi raporty w tym zakresie po zakończeniu tego roku, zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w</p>		<p>601/2012, sporządza plan monitorowania w zakresie emisji z operacji lotniczych w sposób uproszczony określony w art. 54 ust. 3 tego rozporządzenia, bez zachowania wymogu przedkładania dokumentów uzupełniających, o których mowa w art. 12 tego rozporządzenia, zwany dalej „uproszczonym planem monitorowania emisji z operacji lotniczych”.</p> <p>3. W przypadku ubiegania się przez operatora statku powietrznego, o którym mowa w ust. 1 i 2, o przydział uprawnień do emisji, operator statku powietrznego sporządza również plan monitorowania odnoszący się do monitorowania i raportowania w zakresie danych dotyczących tonokilometrów, o którym mowa w art. 51 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, zwany dalej „planem monitorowania tonokilometrów”.</p> <p>Art. 74. 1. Operator statku powietrznego składa wnioszek o zatwierdzenie planów monitorowania, o których mowa w art. 73, do ministra właściwego do spraw środowiska.</p> <p>2. Wniosek o zatwierdzenie planów monitorowania zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko albo nazwę operatora statku powietrznego oraz oznaczenie jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu; 2) wykaz statków powietrznych użytkowanych na dzień składania wniosku o zatwierdzenie planów monitorowania oraz liczbę statków każdego rodzaju, jak również wykaz dodatkowych rodzajów statków powietrznych, które mogą być użytkowane; 3) dane o typie i podtypie każdego statku powietrznego; 4) znaki rejestracyjne każdego statku powietrznego; 5) określenie rodzajów wykorzystywanych paliw. <p>3. Do wniosku o zatwierdzenie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) planu monitorowania emisji z operacji lotniczych – dołącza się: <ol style="list-style-type: none"> a) plan monitorowania emisji z operacji lotniczych, b) dokumenty uzupełniające, o których mowa w art. 12 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012; 2) uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych – dołącza się: <ol style="list-style-type: none"> a) uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych, b) dokumenty potwierdzające, że operator statku powietrznego spełnia przesłanki, o których mowa w art. 54 	
---	--	---	--

<p>ust. 1.</p> <p>4. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, może obejmować wymogi dotyczące stosowania zautomatyzowanych systemów i formatów wymiany danych w celu zharmonizowania komunikacji dotyczącej planu monitorowania, raportów rocznych emisji i działań weryfikacyjnych pomiędzy prowadzącym instalację lub operatorem statku powietrznego, audytorem i właściwymi organami.</p>			<p>ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012;</p> <p>3) planu monitorowania tonokilometrów – dołącza się plan monitorowania tonokilometrów.</p> <p>4. Plany monitorowania, zmiany tych planów oraz dokumenty uzupełniające, o których mowa w ust. 1–3, sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłaszanych przez Komisję Europejską.</p> <p>Art. 75. 1. Operator statku powietrznego zgłasza ministrowi właściwemu do spraw środowiska wszelkie propozycje zmian w planie monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczonym planie monitorowania emisji z operacji lotniczych i planie monitorowania tonokilometrów.</p> <p>2. Jeżeli zmiana planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych i planu monitorowania tonokilometrów ma charakter zmiany istotnej w rozumieniu art. 15 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, operator statku powietrznego składa do ministra właściwego do spraw środowiska wniosek o zatwierdzenie tej zmiany, przy czym art. 74 stosuje się odpowiednio.</p> <p>3. Operator statku powietrznego jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych i planu monitorowania tonokilometrów, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia zaistnienia zdarzenia powodującego konieczność zmiany, o której mowa w ust. 2</p> <p>Art. 76. 1. Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii Krajowego ośrodka, zatwierdza:</p> <p>1) plan monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczony plan monitorowania emisji z operacji lotniczych i plan monitorowania tonokilometrów;</p> <p>2) zmianę planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych i planu monitorowania tonokilometrów - jeżeli zmiana ta ma charakter zmiany istotnej w rozumieniu art. 15 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.</p> <p>2. Przy zasięgnięciu opinii, o której mowa w ust. 1, nie stosuje się art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks</p>	
---	--	--	---	--

			<p>postępowania administracyjnego. Przepis art. 53 ust. 4 stosuje się odpowiednio.</p> <p>3. Kopię decyzji, o której mowa w ust. 1, przekazuje się Krajowemu ośrodkowi, organowi Inspekcji oraz Narodowemu Funduszowi, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.</p> <p>Art. 77. 1. Prowadzący instalację, z wyjątkiem prowadzącego instalację o niskim poziomie emisji, o której mowa w art. 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012, sporządza plan monitorowania wielkości emisji wraz z dokumentami uzupełniającymi i informacjami oraz plan poboru próbek, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.</p> <p>2. Prowadzący instalację o niskim poziomie emisji sporządza plan monitorowania wielkości emisji z uwzględnieniem odstępstw, o których mowa w art. 47 ust. 3–8 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 a także plan poboru próbek, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.</p> <p>3. Plany monitorowania wielkości emisji, zmiany tych planów, dokumenty uzupełniające i informacje, plany poboru próbek sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłaszanych przez Komisję Europejską.</p> <p>4. Prowadzący instalację, o którym mowa w ust. 1 i 2, jest obowiązany do zgłoszenia organowi właściwemu do wydania zezwolenia wszelkich propozycji zmian planu monitorowania wielkości emisji oraz plan poboru próbek, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.</p> <p>Art. 78. 1. Prowadzący instalację i operator statku powietrznego składają odpowiednio do organu właściwego do wydania zezwolenia albo ministra właściwego do spraw środowiska:</p> <p>1) raport w zakresie udoskonaleń w metodyce monitorowania, zgodnie z wymaganiami art. 69 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012,</p> <p>2) raport w zakresie udoskonalania w metodyce monitorowania, zgodnie z wymaganiami art. 69 ust. 4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012,</p> <p>-w celu jego zatwierdzenia.</p>	
--	--	--	---	--

			<p>2. Organ właściwy do wydania zezwolenia albo minister właściwy do spraw środowiska, po zasięgnięciu opinii Krajowego ośrodka, zatwierdza, w drodze decyzji, raport, o którym mowa w ust. 1, odpowiednio prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego. Przy zasięgnięciu opinii Krajowego ośrodka nie stosuje się art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Przepis art. 53 ust. 4 stosuje się odpowiednio.</p> <p>3. Organ właściwy do wydania zezwolenia albo minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi kopię decyzji, o której mowa w ust. 2, wraz z zatwierdzonym raportem, o którym mowa w ust. 1 – w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.</p> <p>Art. 79. 1. Operator statku powietrznego albo prowadzący instalację jest obowiązany do monitorowania wielkości emisji odpowiednio zgodnie z planem monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonym planem monitorowania emisji z operacji lotniczych albo planem monitorowania wielkości emisji, zatwierdzonymi przez właściwy organ.</p> <p>2. Operator statku powietrznego albo prowadzący instalację jest obowiązany do rozliczenia wielkości emisji za każdy rok okresu rozliczeniowego.</p> <p>3. Operator statku powietrznego albo prowadzący instalację sporządza raport na temat wielkości emisji.</p> <p>Art. 80. 1. Operator statku powietrznego ubiegający się o przydział uprawnień do emisji sporządza raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych w roku monitorowania.</p> <p>2. Rokiem monitorowania jest rok kalendarzowy kończący się na 24 miesiące przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.</p> <p>3. W przypadku ubiegania się o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy, raport o liczbie tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych sporządza się za drugi rok okresu rozliczeniowego.</p> <p>4. Zweryfikowany raport, o którym mowa w ust. 1, operator statku powietrznego przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska:</p> <p>1) na co najmniej 21 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego;</p> <p>2) do dnia 30 czerwca w trzecim roku okresu</p>
--	--	--	--

			<p>rozliczeniowego, w przypadku ubiegania się o przydział uprawnień do emisji ze specjalnej rezerwy.</p> <p>Art. 81. Raporty, o których mowa w art. 78 ust. 1, art. 79 ust. 3 oraz art. 80 ust. 1, sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłaszanych przez Komisję Europejską.</p> <p>Art. 82. Sposób monitorowania wielkości emisji pochodzących z instalacji i z operacji lotniczych oraz sposób monitorowania liczby tonokilometrów pochodzących z wykonywanych operacji lotniczych określają przepisy rozporządzenia Komisji (EU) nr 601/2012.</p> <p>Art. 83. 1. Raporty, o których mowa w art. 79 ust. 3 i art. 80 ust. 1, podlegają weryfikacji zgodnie z wymaganiami rozporządzenia Komisji (EU) nr 600/2012, z zastrzeżeniem art. 84. Weryfikator sporządza sprawozdanie z weryfikacji.</p> <p>2. W sprawozdaniu z weryfikacji raportu, o którym mowa w art. 79 ust. 3, weryfikator zamieszcza jedno z ustaleń określonych w art. 27 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EU) nr 600/2012.</p> <p>3. Jeżeli w trakcie weryfikacji weryfikator wykrył uchybienia jest on obowiązany do stwierdzenia, czy mają one charakter istotnych nieprawidłowości w rozumieniu rozporządzenia Komisji (EU) nr 600/2012.</p> <p>4. Sprawozdanie z weryfikacji sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłaszanych przez Komisję Europejską.</p> <p>5. Operator statku powietrznego albo prowadzący instalację ponosi koszt weryfikacji raportu, o którym mowa odpowiednio w art. 79 ust. 3 albo art. 80 ust. 1.</p> <p>Art. 84. 1. Raport na temat wielkości emisji z operacji lotniczych uznaje się za zweryfikowany, jeżeli raport ten został sporządzony na podstawie danych przygotowanych przez Eurocontrol przy użyciu narzędzia dla małych podmiotów uczestniczących w systemie zatwierdzonego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 606/2010 z dnia 9 lipca 2010 r. w sprawie zatwierdzenia uproszczonego narzędzia do szacowania zużycia paliwa przez operatorów statków powietrznych stanowiących niewielkie źródło emisji,</p>	
--	--	--	---	--

			<p>opracowanego przez Europejską Organizację ds. Bezpieczeństwa Żeglugi Powietrznej (Dz. Urz. UE L 175 z 10.07.2010, str. 25), a całkowita roczna emisja z operacji lotniczych wykonywanych przez danego operatora statku powietrznego wyniosła mniej niż 25 000 Mg CO₂ w danym roku kalendarzowym.</p> <p>2. Ustalenia raportu, o którym mowa w ust. 1, są równoważne ustaleniom raportu zweryfikowanego jako zadowalający, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (EU) nr 600/2012.</p> <p>Art. 85. 1. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego jest obowiązany do przedłożenia Krajowemu ośrodkowi raportu na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 79 ust. 3, sporządzonego za poprzedni rok okresu rozliczeniowego oraz sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 83 ust. 1, w terminie do dnia 31 marca każdego roku.</p> <p>2. Raport na temat wielkości emisji oraz sprawozdanie z weryfikacji przedkłada się w postaci papierowej i postaci elektronicznej umożliwiającej przetwarzanie zawartych w nim danych.</p> <p>3. Krajowy ośrodek przeprowadza ocenę raportu na temat wielkości emisji w zakresie kompletności zawartych w nim danych, poprawności przeprowadzonych obliczeń oraz zgodności zawartych w nim ustaleń z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 i z zatwierdzonym odpowiednim planem monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonym planem monitorowania emisji z operacji lotniczych albo planem monitorowania wielkości emisji, z uwzględnieniem sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 83 ust. 1.</p> <p>4. Ocena, o której mowa w ust. 3, dotyczy raportów zweryfikowanych jako zadowalające zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 600/2012.</p> <p>5. W celu przeprowadzenia oceny, o której mowa w ust. 3, Krajowy ośrodek może zażądać od weryfikatora przedłożenia wewnętrznej dokumentacji z weryfikacji, o której mowa w art. 26 rozporządzenia Komisji (EU) nr 600/2012.</p> <p>6. Jeżeli z oceny Krajowego ośrodka wynika, że raport na temat wielkości emisji nie spełnia wymagań, o których mowa w ust. 3, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego</p>	
--	--	--	--	--

			<p>instalację albo operatora statku powietrznego z wnioskiem o udzielenie wyjaśnień.</p> <p>7. Jeżeli z udzielonych wyjaśnień wynika potrzeba dokonania zmian w raporcie na temat wielkości emisji lub w sprawozdaniu z weryfikacji, Krajowy ośrodek występuje do prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego z wnioskiem o dokonanie zmian w tym raporcie lub w sprawozdaniu.</p> <p>8. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego jest obowiązany, w uzgodnieniu z weryfikatorem, który przeprowadził weryfikację raportu na temat wielkości emisji, wprowadzić zmiany do raportu i przedłożyć poprawiony raport w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust.7, a w przypadku potrzeby dokonania zmian w sprawozdaniu z weryfikacji jest obowiązany do przedłożenia w tym terminie poprawionego sprawozdania.</p> <p>Art. 86. 1. Jeżeli Krajowy ośrodek nie uzyska od prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego wystarczających wyjaśnień albo w terminie, o którym mowa w art. 85 ust. 8, nie otrzyma poprawionego raportu lub sprawozdania z weryfikacji, występuje do organu Inspekcji o przeprowadzenie kontroli w celu sprawdzenia, czy raport na temat wielkości emisji jest zgodny ze stanem faktycznym.</p> <p>2. Kontrola jest prowadzona na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, z uwzględnieniem ust. 3.</p> <p>3. W przypadku operatora statku powietrznego niemającego miejsca zamieszkania ani siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, organ Inspekcji może wystąpić do tego operatora o przesłanie uwierzytelnionych, zgodnie z przepisami obowiązującymi w danym państwie, dokumentów stanowiących podstawę oszacowania wielkości emisji z wykonanych operacji lotniczych.</p> <p>4. Jeżeli operator statku powietrznego nie przedłoży dokumentów, o których mowa w ust. 3, na wezwanie, albo – jeżeli na podstawie przedłożonych dokumentów nie można w sposób rzetelny oszacować wielkości emisji – organ Inspekcji dokona oszacowania wielkości emisji na podstawie ustaleń organów sprawujących dozór przestrzeni powietrznej.</p> <p>5. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli organ Inspekcji stwierdzi nieprawidłowości, które miały wpływ na</p>	
--	--	--	--	--

			<p>ustalenie wielkości emisji, wydaje decyzję określającą szacunkową wielkość emisji w roku okresu rozliczeniowego, którego dotyczy raport na temat wielkości emisji. Decyzji nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.</p> <p>6. Organ Inspekcji niezwłocznie przekazuje Krajowemu ośrodkowi kopię decyzji, o której mowa w ust. 5.</p> <p>7. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli, organ Inspekcji stwierdzi zgodność ustaleń zawartych w raporcie na temat wielkości emisji ze stanem faktycznym, przekazuje informacje w tym zakresie odpowiednio prowadzącemu instalację albo operatorowi statku powietrznego, oraz Krajowemu ośrodkowi.</p> <p>Art. 87. 1. Krajowy ośrodek występuje do organu Inspekcji o oszacowanie wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej w przypadku gdy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) prowadzący instalację lub operator statku powietrznego nie złożył raportu na temat wielkości emisji albo sprawozdania z weryfikacji, albo obu tych dokumentów w terminie, którym mowa w art. 85 ust. 1; 2) w sprawozdaniu z weryfikacji, o którym mowa w art. 83 ust. 1, weryfikator zamieścił jedno z ustaleń określonych w art. 27 ust. 1 lit. b-d rozporządzenia Komisji (EU) nr 600/2012. <p>2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, organ Inspekcji wydaje decyzję określającą szacunkową wielkość emisji w danym roku okresu rozliczeniowego. Decyzji nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności. Przepisy art. 86 ust. 2-4 i 6 stosuje się odpowiednio.</p> <p>3. Koszty oszacowania wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej ponosi prowadzący instalację albo operator statku powietrznego na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska.</p> <p>Art. 88. Organ Inspekcji umarza postępowanie w sprawie oszacowania wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 1, jeżeli przed wydaniem decyzji prowadzący instalację albo operator statku powietrznego dopełni obowiązku, o którym mowa w art. 85 ust. 1 i 6.</p> <p>Art. 89. Krajowy ośrodek oraz organ Inspekcji przekazują ministrowi właściwemu do spraw środowiska informacje, o których mowa w art. 72 rozporządzenia Komisji</p>
--	--	--	--

			<p>(EU) nr 600/2012.</p> <p>Art. 90. 1. Krajowy ośrodek wprowadza do rejestru Unii informację o wielkości emisji z instalacji lub operacji lotniczych, na podstawie:</p> <ol style="list-style-type: none">1)raportu, o którym mowa w art. 79 ust. 3, albo2)raportu, o którym mowa w art. 85 ust. 8, – który został zweryfikowany jako zadowalający. <p>2. Krajowy ośrodek zatwierdza w rejestrze Unii informację o wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczych, ustaloną na podstawie raportu zweryfikowanego jako zadowalający, o ile Krajowy ośrodek nie wystąpił do organu Inspekcji z wnioskiem, o którym mowa w art. 86 ust. 1.</p> <p>3. Krajowy ośrodek wprowadza do rejestru Unii informację o szacunkowej wielkości emisji z instalacji lub operacji lotniczych wskazaną w decyzji określającej szacunkową wielkość emisji, o której mowa w art. 86 ust. 5 i art. 87 ust. 2, oraz zatwierdza tę informację na rachunku posiadania operatora w tym rejestrze – w terminie 7 dni roboczych od dnia otrzymania kopii tej decyzji.</p> <p>4. Wprowadzone do rejestru Unii zatwierdzone wielkości emisji z danej instalacji albo operacji lotniczych wykonywanych przez danego operatora statku powietrznego sumuje się oraz powiększa o czynnik korekty, o którym mowa w art. 37 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013. Wartość ta stanowi sumę emisji z instalacji albo operacji lotniczych.</p> <p>Art. 91. 1. W terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku prowadzący instalację albo operator statku powietrznego dokonuje, za pośrednictwem rachunku w rejestrze Unii, umorzenia uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej różnicy pomiędzy sumą umorzonych na tym rachunku uprawnień do emisji w danym okresie rozliczeniowym a sumą emisji z instalacji albo operacji lotniczych, o której mowa w art. 90 ust. 4, z zastrzeżeniem ust. 2. Umorzenie to stanowi rozliczenie wielkości emisji.</p> <p>2. W przypadku gdy toczy się postępowanie, o którym mowa w art. 86 i art. 87, zmierzające do oszacowania wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczych, prowadzący instalację albo operator statku powietrznego w terminie, o którym mowa w ust. 1, dokonuje umorzenia uprawnień do emisji w liczbie określonej zgodnie z art. 90 ust.</p>	
--	--	--	---	--

			<p>1, z uwzględnieniem liczby uprawnień do emisji odpowiadającej jego najlepszej wiedzy na temat rzeczywistej wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczej w poprzednim roku okresu rozliczeniowego, z tym że:</p> <p>1) jeżeli liczba umorzonych uprawnień do emisji jest równa lub większa od oszacowanej wielkości emisji określonej w decyzji, o której mowa w art. 86 ust. 5 albo art. 87 ust. 2, umorzenie to stanowi rozliczenie wielkości emisji;</p> <p>2) jeżeli liczba umorzonych uprawnień do emisji jest mniejsza od oszacowanej wielkości emisji określonej w decyzji, o której mowa w art. 86 ust. 5 albo art. 87 ust. 2, umorzenie to nie stanowi rozliczenia wielkości emisji.</p> <p>3. Umorzone uprawnienia do emisji w liczbie przekraczającej oszacowaną wielkość emisji określoną w decyzji, o której mowa w art. 86 ust. 5 albo art. 87 ust. 3, w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, są zaliczane na poczet rozliczenia wielkości emisji w kolejnych latach okresu rozliczeniowego.</p> <p>4. W przypadku powstania zaległości w zakresie rozliczenia emisji z lat poprzednich umorzenie uprawnień do emisji zalicza się w pierwszej kolejności na poczet rozliczenia tej zaległości.</p> <p>Art. 92. Prowadzący instalację nie może wykorzystywać do rozliczenia wielkości emisji, o której mowa w art. 90, uprawnień do emisji lotniczych, o których mowa w art. 44.</p> <p>Art. 93. 1. Krajowy ośrodek sporządza wykazy prowadzących instalacje albo operatorów statków powietrznych, którzy w terminie:</p> <p>1) nie dostarczyli Krajowemu ośrodkowi raportu, o którym mowa w art. 79 ust. 3, i sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 83 ust. 1;</p> <p>2) nie dokonali rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 90.</p> <p>2. Krajowy ośrodek przekazuje wykazy, o których mowa w ust. 1, organom Inspekcji w terminie do 15 maja każdego roku.</p> <p>3. Wykaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera:</p> <p>1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego, oznaczenie miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu;</p> <p>2) wskazanie roku okresu rozliczeniowego, za który nie</p>
--	--	--	--

			<p>został złożony raport.</p> <p>4. Wykaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego, oznaczenie miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu; 2) sumę wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczych oraz sumę umorzonych uprawnień do emisji na rachunku posiadania operatora lub rachunku posiadania operatora statku powietrznego w rejestrze Unii; 3) wielkość emisji, która nie została rozliczona. <p>Art. 94. Krajowy ośrodek sporządza wykaz operatorów statków powietrznych, którzy nie posiadają zatwierdzonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych, zgodnego z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.</p> <p>2. Krajowy ośrodek przekazuje wykaz, o którym mowa w ust. 1, organom Inspekcji w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku.</p> <p>3. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, zawiera imię i nazwisko albo nazwę operatora statku powietrznego oraz oznaczenie miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu.</p> <p>Art. 95. 1. Krajowy ośrodek przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska wykaz, o którym mowa w art. 93 ust. 1 pkt 2, w terminie do dnia 15 maja każdego roku.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra wykaz, o którym mowa w art. 93 ust. 1 pkt 2.</p> <p>Art. 96. 1. Krajowy ośrodek w terminie do dnia 15 maja każdego roku sporządza i przedstawia marszałkowi województwa wykaz prowadzących instalacje i operatorów statków powietrznych, którzy nie dopełnili obowiązku rozliczenia wielkości emisji.</p> <p>2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, zawiera imię i nazwisko albo nazwę prowadzącego instalację lub operatora statku powietrznego oraz wielkość emisji, która nie została rozliczona zgodnie z art. 91.</p> <p>3. Krajowy ośrodek przekazuje marszałkowi województwa informacje o zmianach wykazu, o którym mowa w ust. 1.</p>	
--	--	--	---	--

<p>Artykuł 15</p>	<p>Weryfikacja i akredytacja</p> <p>Państwa członkowskie zapewniają, by sprawozdania przedłożone przez operatorów i operatorów statków powietrznych na podstawie art. 14 ust. 3 były weryfikowane zgodnie z kryteriami wymienionymi w załączniku V i we wszelkich szczegółowych przepisach przyjętych przez Komisję zgodnie z niniejszym artykułem oraz by był o nich powiadamiany właściwy organ.</p> <p>Państwa członkowskie zapewniają, by operatorzy i operatorzy statków powietrznych, których sprawozdania nie zostały zweryfikowane jako zadowalające zgodnie z kryteriami ustalonymi w załączniku V i we wszelkich szczegółowych przepisach przyjętych przez Komisję zgodnie z niniejszym artykułem do dnia 31 marca każdego roku w odniesieniu do emisji w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego, nie mogli dokonywać dalszych przeniesień przydziałów, do momentu aż sprawozdanie od tego operatora zostanie zweryfikowane jako zadowalające.</p> <p>Komisja może przyjąć szczegółowe przepisy dotyczące weryfikacji sprawozdań składanych przez operatorów statków powietrznych na podstawie art. 14 ust. 3 i wniosków na mocy art. 3e i 3f, w tym weryfikacji procedur stosowanych przez weryfikatorów, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2.</p> <p>Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja przyjmie rozporządzenie w sprawie weryfikacji raportów emisji w oparciu o zasady określone w załączniku V oraz w sprawie akredytacji audytorów i nadzoru nad nimi. Określi ono warunki akredytacji i jej cofnięcia, wzajemnego uznawania i wzajemnej oceny jednostek akredytujących, stosownie do sytuacji.</p> <p>Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 83.</p>	<p>1. Raporty, o których mowa w art. 79 ust. 3 i art. 80 ust. 1, podlegają weryfikacji zgodnie z wymaganiami rozporządzenia Komisji (EU) nr 600/2012, z zastrzeżeniem art. 84. Weryfikator sporządza sprawozdanie z weryfikacji.</p> <p>2. W sprawozdaniu z weryfikacji raportu, o którym mowa w art. 79 ust. 3, weryfikator zamieszcza jedno z ustaleń określonych w art. 27 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EU) nr 600/2012.</p> <p>3. Jeżeli w trakcie weryfikacji weryfikator wykrył uchybienia jest on obowiązany do stwierdzenia, czy mają one charakter istotnych nieprawidłowości w rozumieniu rozporządzenia Komisji (EU) nr 600/2012.</p> <p>4. Sprawozdanie z weryfikacji sporządza się przy użyciu elektronicznego formularza udostępnionego na stronie internetowej Krajowego ośrodka, opracowanego na podstawie formularzy i wytycznych ogłaszanych przez Komisję Europejską.</p> <p>5. Operator statku powietrznego albo prowadzący instalację ponosi koszt weryfikacji raportu, o którym mowa odpowiednio w art. 79 ust. 3 albo art. 80 ust. 1.</p>	
--------------------------	---	----------	------------------------	--	--

<p>Artykuł 16</p>	<p style="text-align: center;">Kary</p> <p>1. ⁽⁶⁷⁾ Państwa Członkowskie ustanawiają reguły dotyczące kar mających zastosowanie do naruszeń przepisów krajowych, przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że takie kary są wykonywane. Przewidziane kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o tych przepisach oraz bezzwłocznie o wszystkich późniejszych zmianach wpływających na nie.</p> <p>2. ⁽⁶⁸⁾ Państwa członkowskie zapewniają opublikowanie nazw (nazwisk) operatorów i operatorów statków powietrznych naruszających wymogi przekazania wystarczającej ilości przydziałów na mocy niniejszej dyrektywy.</p> <p>3. ⁽⁶⁹⁾ Państwa członkowskie zapewniają, by każdy operator lub operator statków powietrznych, który nie przekazuje wystarczających przydziałów do dnia 30 kwietnia każdego roku w celu objęcia jego emisji w trakcie roku poprzedniego, był odpowiedzialny za opłacenie kary za przekroczenie emisji. Kary za przekroczenie emisji wynoszą 100 EUR za każdą wyemitowaną tonę równoważnika ditlenku węgla, w odniesieniu do której operator nie przekazał przydziału. Płatności kary za przekroczenie emisji nie uwalniają operatora od obowiązku przekazania ilości przydziałów równych temu przekroczeniu emisji przy przekazywaniu przydziałów w odniesieniu do następnego roku kalendarzowego.</p> <p>4. ⁽⁷⁰⁾ Sankcje za przekroczenie emisji dotyczące uprawnień wydanych począwszy od dnia 1 stycznia 2013 r. są podwyższane zgodnie z europejskim wskaźnikiem cen konsumpcyjnych</p> <p>5. ⁽⁷¹⁾ W przypadku gdy operator statków powietrznych nie spełnia wymogów niniejszej dyrektywy i gdy zastosowanie innych środków egzekwowania nie doprowadziło do spełnienia tych wymogów, jego administrujące państwo członkowskie może zwrócić się do Komisji o to,</p>	<p style="text-align: center;">T</p>	<p style="text-align: center;">Rozdział 14</p>	<p style="text-align: center;">Administracyjne kary pieniężne</p> <p>Art. 101. 1. Jeżeli prowadzący instalację eksploatuje instalację bez zezwolenia, o którym mowa w art. 50, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 złotych.</p> <p>2. Organ Inspekcji może, na wniosek prowadzącego instalację, w drodze postanowienia, ustalić termin na złożenie wniosku o wydanie zezwolenia, zawieszając na ten czas postępowanie w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Termin nie może być dłuższy niż 30 dni od dnia doręczenia postanowienia.</p> <p>3. W razie niezłożenia wniosku w wyznaczonym terminie organ Inspekcji podejmuje zawieszone postępowanie i wydaje decyzję o wymierzeniu kary.</p> <p>4. W przypadku złożenia wniosku w wyznaczonym terminie, administracyjnej kary pieniężnej nie nakłada się, a postępowanie w sprawie jej nałożenia umarza się.</p> <p>Art. 102. 1. Jeżeli operator statku powietrznego prowadzi operacje lotnicze bez zatwierdzonych planów monitorowania, o których mowa w art. 73, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 złotych.</p> <p>2. Jeżeli operator statku powietrznego nie wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w art. 75 ust. 2, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 10 000 złotych.</p> <p>3. Jeżeli prowadzący instalację nie wystąpił z wnioskiem o zmianę zezwolenia w przypadku, o którym mowa w art. 54 ust. 1 pkt 5, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 10 000 złotych.</p> <p>4. Na wniosek prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego, organ Inspekcji może odstąpić od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, jeżeli toczy się postępowanie odpowiednio w sprawie zmiany zezwolenia w zakresie zatwierdzenia zmiany planu monitorowania wielkości emisji albo zatwierdzenia planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych lub zatwierdzenia istotnych zmian tych planów, a w przypadku planu monitorowania tonokilometrów – zatwierdzenia istotnej zmiany planu monitorowania tonokilometrów.</p> <p>Art. 103. 1. Prowadzący instalację albo operator statku</p>	
-------------------------------------	---	---	---	--	--

<p>by podjęła decyzję o nałożeniu zakazu prowadzenia operacji w odniesieniu do danego operatora statków powietrznych.</p> <p>6. ⁽⁷²⁾ Wszelkie wnioski przedkładane przez administrujące państwo członkowskie zgodnie z ust. 5 zawierają:</p> <ol style="list-style-type: none"> dowody na to, że dany operator statków powietrznych nie wypełnił swoich zobowiązań wynikających z niniejszej dyrektywy; szczegóły podjętych przez dane państwo członkowskie działań mających na celu egzekwowanie prawa; uzasadnienie nałożenia zakazu prowadzenia operacji na szczeblu Wspólnoty oraz zalecenie dotyczące zakresu zastosowania zakazu prowadzenia operacji na szczeblu Wspólnoty i wszelkich warunków, które powinny mieć zastosowanie. <p>7. ⁽⁷³⁾ W przypadku gdy do Komisji zostają skierowane wnioski takie jak te, o których mowa w ust. 5, informuje ona o tym pozostałe państwa członkowskie za pośrednictwem ich przedstawicieli w Komitecie, o którym mowa w art. 23 ust. 1, zgodnie z regulaminem komitetu.</p> <p>8. ⁽⁷⁴⁾ Przyjęcie decyzji na wniosek zgodnie z ust. 5 poprzedzają - jeżeli jest to właściwe i możliwe do wykonania - konsultacje z organami odpowiedzialnymi za nadzór regulacyjny nad danym operatorem statków powietrznych. Jeżeli jest to możliwe, Komisja i państwa członkowskie przeprowadzają konsultacje wspólnie.</p> <p>9. ⁽⁷⁵⁾ W przypadku gdy Komisja rozważa podjęcie decyzji na wniosek zgodnie z ust. 5, ujawnia ona danemu operatorowi statków powietrznych najważniejsze fakty i argumenty stanowiące podstawę takiej decyzji. Danemu operatorowi statków powietrznych przyznaje się możliwość przedstawienia Komisji pisemnych uwag w terminie 10 dni od daty ujawnienia faktów i argumentów.</p> <p>10. ⁽⁷⁶⁾ Na wniosek państwa członkowskiego</p>		<p>powietrzny, który nie dokonał rozliczenia wielkości emisji w terminie, o którym mowa w art. 91 ust. 1, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości równej iloczynowi liczby uprawnień do emisji, która nie została umorzona, i jednostkowej stawki administracyjnej kary pieniężnej.</p> <p>2. Organ Inspekcji zawiesza, na wniosek prowadzącego instalację albo operatora statku powietrzego, postępowanie w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, jeżeli dokonał on umorzenia uprawnień do emisji w terminie, o którym mowa w art. 91 ust. 1, do dnia, w którym decyzja o oszacowaniu wielkości emisji, o której mowa w art. 86 ust. 5 albo art. 87 ust. 3, stała się ostateczna.</p> <p>3. Jeżeli :</p> <ol style="list-style-type: none"> liczba umorzonych uprawnień do emisji jest równa lub większa od oszacowanej wielkości emisji określonej w decyzji, o której mowa w art. 86 ust. 5 albo art. 87 ust. 2, organ Inspekcji umarza postępowanie w sprawie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej; liczba umorzonych uprawnień do emisji jest mniejsza od oszacowanej wielkości emisji określonej w decyzji, o której mowa w art. 86 ust. 5 albo art. 87 ust. 2, organ Inspekcji wymierza administracyjną karę pieniężną równą iloczynowi różnicy pomiędzy liczbą uprawnień do emisji, która została umorzona, a oszacowaną wielkością emisji w tych decyzjach i jednostkowej stawki administracyjnej kary pieniężnej. <p>4. Jednostkowa stawka administracyjnej kary pieniężnej stanowi równowartość 100 euro.</p> <p>5. Wysokość stawki ustala się z uwzględnieniem średniego kursu euro w przeliczeniu na złote ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy następujący po dniu 30 kwietnia roku, w którym powstał obowiązek rozliczenia.</p> <p>6. Jednostkowa stawka administracyjnej kary pieniężnej podlega corocznej waloryzacji o prognozowany europejski Wskaźnik Cen Konsumpcyjnych publikowany na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 2494/95 z dnia 23 października 1995 r. dotyczącego zharmonizowanych wskaźników cen konsumpcyjnych (Dz. Urz. UE L 257 z 27.10.1995, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 10, t. 1, str. 39).</p>	
--	--	---	--

<p>Komisja może zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2, przyjąć decyzję o nałożeniu na danego operatora statków powietrznych zakazu prowadzenia operacji.</p> <p>11.⁽⁷⁷⁾ Każde państwo członkowskie wykonuje na swoim terytorium decyzje przyjęte na podstawie ust. 10. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich środkach podjętych w celu wdrożenia takich decyzji.</p> <p>12.⁽⁷⁸⁾ W odpowiednich przypadkach ustanawia się szczegółowe zasady odnoszące się do procedur, o których mowa w niniejszym artykule. Środki takie, mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy przez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 3.</p>		<p>7. Uiszczenie przez prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, nie zwalnia go od rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 91.</p> <p>Art. 104. 1. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego, który nie dostarczył w terminie określonym w art. 85 ust. 1 Krajowemu ośrodkowi raportu, o którym mowa w art. 79 ust. 3, lub sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 83 ust. 1, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 złotych.</p> <p>2. Jeżeli w terminie do dnia 15 kwietnia prowadzący instalację albo operator statku powietrznego dostarczy Krajowemu ośrodkowi raport, o którym mowa w art. 79 ust. 3, i sprawozdanie z weryfikacji, o którym mowa w art. 83 ust. 1, administracyjną karę pieniężną wymierza się w wysokości 10 % kary, o której mowa w ust. 1.</p> <p>3. Prowadzący instalację, który nie wprowadził w terminie określonym w art. 65 ust. 5 zmian w informacji, o której mowa w art. 65 ust. 5, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 5 000 złotych.</p> <p>Art. 105. 1. Administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 101 ust. 1, art. 102 ust. 1-3, art. 103 ust. 1 i 3 i art. 104, nakłada, w drodze decyzji, organ Inspekcji.</p> <p>2. Organ Inspekcji stwierdza naruszenia, o których mowa w art. 101 ust. 1, art. 102 ust. 1-3, art. 103 ust. 1 i 3 i art. 104, na podstawie wykazów, o których mowa w art. 93 ust. 1 i art. 94 ust. 1, lub ustaleń kontroli.</p> <p>3. Organ Inspekcji stwierdza naruszenie, o którym mowa w art. 104 ust. 3, na podstawie informacji przekazanej przez Krajowy ośrodek.</p> <p>4. Organ Inspekcji przesyła Krajowemu ośrodkowi kopię decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej, a w przypadku nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na operatora statku powietrznego, także ministrowi właściwemu do spraw środowiska.</p> <p>Art. 106. Administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 101 ust. 1, art. 102 ust. 1-3, art. 103 ust. 1 i 3 i art. 104, wnosi się na wyodrębniony rachunek bankowy organu Inspekcji, który nałożył administracyjną karę pieniężną. Wpływy z administracyjnych kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.</p> <p>Art. 107. 1. Do administracyjnych kar pieniężnych,</p>	
--	--	---	--

			<p>o których mowa w art. 101 ust. 1, art. 102 ust. 1–3, art. 103 ust. 1 i 3 i art. 104, stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.</p> <p>2. Uprawnienia organu podatkowego przysługują organowi Inspekcji, zgodnie z art. 5 ust. 1 – w sprawach, o których mowa w art. 101 ust. 1, art. 102 ust. 1–3, art. 103 ust. 1 i 3 i art. 104.</p> <p>3. Egzekucja administracyjnych kar pieniężnych wynikających z decyzji, o których mowa w art. 105 ust. 1, następuje w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.</p> <p>Art. 108. 1. W terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej stała się ostateczna, organ Inspekcji przekazuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska informację o operatorach statków powietrznych, którzy nie dopełnili obowiązku:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) sporządzenia i przedłożenia do zatwierdzenia, zgodnie z art. 73 i art. 74 ust. 1, planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo złożenia wniosku, o którym mowa w art. 75 ust. 2; 2) rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 albo 2. <p>2. Minister właściwy do spraw środowiska po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 1, oraz stwierdzeniu, że operator statku powietrznego:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) pomimo nałożenia kary, o której mowa w art. 102 ust. 1–3, nie dopełnił obowiązku sporządzenia i przedłożenia do zatwierdzenia, zgodnie z art. 73 i art. 74 ust. 1, planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo złożenia wniosku, o którym mowa w art. 75 ust. 2, 2) pomimo nałożenia kary, o której mowa w art. 103 ust. 1 i 3, nie dopełnił obowiązku rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 albo 2 <p>– zawiadamia operatora statku powietrznego o wszczęciu postępowania w sprawie skierowania do Komisji Europejskiej wniosku o nałożenie zakazu prowadzenia przez tego operatora operacji lotniczych.</p> <p>3. Operator statku powietrznego, po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, może złożyć</p>	
--	--	--	---	--

			<p>wyjaśnienia ministrowi właściwemu do spraw środowiska, w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia.</p> <p>4. Minister właściwy do spraw środowiska, po powiadomieniu Rady Ministrów, przesyła do Komisji Europejskiej wnioski o nałożenie zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych.</p> <p>5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dowody potwierdzające naruszenie przez operatora statku powietrznego obowiązku sporządzenia i przedłożenia do zatwierdzenia planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo uproszczonego planu monitorowania emisji z operacji lotniczych albo złożenia wniosku, o którym mowa w art. 75 ust. 2, lub obowiązku dokonania w wymaganym terminie rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 albo 2; 2) informację o podjętych środkach mających na celu wykonanie obowiązków, o których mowa w pkt 1; 3) uzasadnienie celowości nałożenia zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych; 4) propozycje dotyczące czasowego i terytorialnego zakresu obowiązywania zakazu prowadzenia operacji lotniczych oraz dodatkowych warunków lub obowiązków, jakie powinny zostać nałożone na operatora statku powietrznego. <p>6. Postępowanie w sprawie nałożenia zakazu prowadzenia przez operatora statku powietrznego operacji lotniczych jest prowadzone zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi przez Komisję Europejską na podstawie art. 16 ust. 12 dyrektywy 2003/87/WE.</p>	
Artykuł 18	<p>Właściwy organ</p> <p>Państwa Członkowskie podejmują właściwe uzgodnienia administracyjne, w tym wyznaczają właściwy organ lub organy, dla wykonania reguł niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy wyznaczony jest więcej niż jeden organ, pracę tego organu podjęte na mocy niniejszej dyrektywy muszą być koordynowane.</p> <p>Państwa Członkowskie zapewniają w</p>		<p>Art. 4.</p> <p>Minister właściwy do spraw środowiska:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) jest organem właściwym do wykonywania zadań wynikających z: <ol style="list-style-type: none"> a) rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami do emisji gazów 	

	<p>szczegółności koordynację pomiędzy ich interlokutorem wyznaczonym do zatwierdzenia projektów zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a) Protokołu z Kioto i organem krajowym wyznaczonym do wykonania art. 12 Protokołu z Kioto; interlokutora i organ krajowy wyznacza się odpowiednio zgodnie z późniejszymi decyzjami przyjętymi na mocy UNFCCC lub z Protokołu z Kioto.</p>			<p>cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1, z późn. zm.⁵⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1031/2010”,</p> <p>b) rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 600/2012”,</p> <p>c) rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 601/2012”,</p> <p>d) rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011, zwanego dalej „rozporządzeniem Komisji (UE) nr 389/2013”</p> <p>– chyba że przepisy ustawy stanowią inaczej;</p> <p>2) pełni funkcję punktu kontaktowego w rozumieniu art. 69 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 600/2012;</p> <p>3) prowadzi koordynację, o której mowa w art. 10 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012.</p>	
<p>Artykuł 19</p>	<p style="text-align: center;">Rejestry</p> <p>1. Uprawnienia wydawane począwszy od dnia 1 stycznia 2012 r. są rejestrowane w rejestrze wspólnotowym w celu wykonywania działań związanych z prowadzeniem kont rozliczeniowych otwartych w państwach członkowskich oraz przydziałem, przekazywaniem do rozliczenia i umorzeniem</p>		<p style="text-align: center;">Rozdział 2</p>	<p style="text-align: center;">Zarządzanie rachunkami w rejestrze Unii</p> <p>Art. 8. 1. Rejestr Unii działa na zasadach określonych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 389/2013.</p> <p>2. Krajowy ośrodek pełni obowiązki krajowego administratora w rozumieniu art. 3 pkt 22 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 i zarządza zbiorem rachunków w rejestrze Unii podlegających jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>3. Prowadzący instalację jest obowiązany do posiadania</p>	

⁵⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 308 z 24.11.2011, str. 2, Dz. Urz. UE L 234 z 31.08.2012, str. 4, Dz. Urz. UE L 310 z 09.11.2012, str. 19, Dz. Urz. UE L 303 z 14.11.2013, str. 10 oraz Dz. Urz. UE L 56 z 26.02.2014, str. 11.

<p>uprawnień na mocy rozporządzenia, o którym mowa w ust. 3.</p> <p>Każde z państw członkowskich może w pełni wykonywać operacje dozwolone na mocy UNFCCC i protokołu z Kioto.</p> <p>2. Jakakolwiek osoba może posiadać przydziały. Rejestry są dostępne dla społeczeństwa oraz zawierają oddzielną księgowość w celu odnotowania przydziałów znajdujących się w posiadaniu każdej osoby, dla której oraz od której przydziały są wydawane lub przenoszone.</p> <p>3. W celu wykonania niniejszej dyrektywy, Komisja przyjmuje rozporządzenie w sprawie znormalizowanego oraz zabezpieczonego systemu rejestrów w formie elektronicznych baz danych zawierających wspólne elementy danych w celu przesłania wydania, posiadania, przeniesienia oraz anulowania przydziałów, w celu zapewnienia dostępu społeczeństwa oraz poufności we właściwy sposób oraz w celu zapewnienia, że nie istnieją przeniesienia, które są niezgodne z zobowiązaniami wynikającymi z Protokołu z Kioto. Rozporządzenie to przewiduje również przepisy dotyczące wykorzystania i identyfikacji CER i ERU w systemie wspólnotowym oraz monitorowania poziomu takiego wykorzystania. Środki te, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.</p> <p>4. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 3, zawiera odpowiednie warunki dotyczące</p>		<p>w rejestrze Unii rachunku posiadania operatora, o którym mowa w art. 16 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.</p> <p>4. Operator statku powietrznego jest obowiązany do posiadania w rejestrze Unii rachunku posiadania operatora statków powietrznych, o którym mowa w art. 17 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.</p> <p>5. Krajowy ośrodek otwiera w rejestrze Unii rachunki, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 389/2013, i zarządza nimi na zasadach określonych w tym rozporządzeniu i ustawie.</p> <p>6. Uprawnienia do emisji utrzymywane na krajowych rachunkach posiadania stanowią własność Skarbu Państwa.</p> <p>7. Krajowy ośrodek wykonuje prawomocne orzeczenia właściwych sądów lub innych uprawnionych organów ostateczne decyzje administracyjne, których przedmiotem jest rozporządzanie uprawnieniami do emisji znajdującymi się na rachunkach w rejestrze Unii podlegających jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej lub ograniczenie prawa posiadacza rachunku do rozporządzania tymi uprawnieniami.</p> <p>8. Krajowy ośrodek informuje posiadacza rachunku o wykonaniu orzeczenia lub decyzji, o których mowa w ust. 7, oraz wskazuje organ, który je wydał.</p> <p>Art. 9. 1. Wniosek o otwarcie rachunku w rejestrze Unii powinien odpowiadać wymaganiom określonym w art. 15–20 oraz w art. 24 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.</p> <p>2. Wniosek o otwarcie osobistego rachunku posiadania lub rachunku obrotowego w rejestrze Unii może złożyć:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) osoba fizyczna posiadająca miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub wpisana do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, o której mowa w ustawie z dnia 2 kwietnia 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.⁶⁾), 2) osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego, o którym mowa w ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1203 oraz z 2014 r. poz. 1161, 1306 i 1924) <p>– będąca podatnikiem podatku od towarów i usług</p>	
--	--	---	--

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. 675, 983, 1036, 1238, 1304 i 1650 oraz z 2014 r. poz. 822, 1133, 1138, 1146 i 1885.

<p>rejestru wspólnotowego pozwalające na realizowanie transakcji oraz innych operacji służących wdrożeniu porozumień, o których mowa w art. 25 ust. 1 lit. b). Rozporządzenie to zawiera także procedury dotyczące zmiany rejestru wspólnotowego i rozwiązywania problemów z nim związanych w odniesieniu do kwestii wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu. Zawiera ono odpowiednie warunki dotyczące rejestru wspólnotowego w celu zapewniania państwom członkowskim możliwości podejmowania inicjatyw związanych z poprawą wydajności, zarządzaniem kosztami administracyjnymi i kontrolą jakości.</p>		<p>zarejestrowanym jako podatnik zgodnie z art. 96 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, późn. zm.⁷⁾) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>3. Przynajmniej jedna osoba wskazana we wniosku o otwarcie rachunku jako upoważniony przedstawiciel, o którym mowa w art. 23 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, jest obowiązana posiadać stałe miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>4. Do wniosku o otwarcie rachunku w rejestrze Unii, oprócz dokumentów i informacji określonych w załącznikach III – VIII do rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oświadczenie, że: <ol style="list-style-type: none"> a) nie toczy się postępowanie, o którym mowa w art. 22 ust. 2 lit. b rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, wobec osoby fizycznej – w przypadku gdy wniosek dotyczy osoby fizycznej, b) nie toczy się postępowanie, o którym mowa w art. 22 ust. 2 lit. b rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, wobec żadnej osoby fizycznej pełniącej funkcję członka zarządu lub innego organu zarządzającego wnioskodawcy, powołanej do pełnienia tej funkcji, zgodnie z postanowieniami umowy spółki, statutu lub innymi obowiązującymi jednostkę przepisami prawa – w przypadku gdy wniosek dotyczy osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, c) nie toczy się postępowanie, o którym mowa w art. 24 ust. 5 lit. b rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, wobec osób fizycznych wyznaczonych jako upoważniony przedstawiciel lub dodatkowo upoważniony przedstawiciel, o których mowa w art. 24 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013; 2) dowód wniesienia opłaty za otwarcie rachunku. <p>5. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie</p>	
---	--	--	--

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1342, 1448, 1529 i 1530, z 2013 r. poz. 35, 1027 i 1608, z 2014 r. poz. 312, 1171 i 1662.

			<p>falszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy/a odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.)”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.</p> <p>6. Wniosek o otwarcie i zamknięcie rachunku w rejestrze Unii składa się w postaci papierowej na formularzu dostępnym na stronie internetowej Krajowego ośrodka z zachowaniem wymagań, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 389/2013.</p> <p>7. Przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio do wniosków o aktualizację danych dotyczących rachunku w rejestrze Unii.</p> <p>Art. 10. 1. Krajowy ośrodek informuje niezwłocznie, w postaci elektronicznej opatrzonej bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu albo – w postaci papierowej, podmiot ubiegający się o otwarcie rachunku w rejestrze Unii albo posiadacza rachunku w tym rejestrze o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) odmowie dokonania czynności przez Krajowy ośrodek w zakresie otwierania rachunku, aktualizacji danych dotyczących rachunku, zamykania rachunku w rejestrze Unii oraz zatwierdzania upoważnionego przedstawiciela i dodatkowego upoważnionego przedstawiciela, o których mowa w art. 22 ust. 2, art. 24 ust. 5, art. 25 ust. 3 oraz art. 28 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013; 2) zawieszeniu dostępu upoważnionego przedstawiciela lub dodatkowego upoważnionego przedstawiciela do rachunku w rejestrze Unii lub do procesów, do których upoważniony przedstawiciel miałby w przeciwnym wypadku dostęp, o którym mowa w art. 34 ust. 1-4 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013. <p>2. Informacja, o której mowa w ust. 1 pkt 1, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oznaczenie podmiotu ubiegającego się o dokonanie czynności w rejestrze Unii; 2) określenie rodzaju czynności, której dokonania odmówiono ze wskazaniem jej podstawy prawnej, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 389/2013; 	
--	--	--	---	--

			<p>3) uzasadnienie odmowy dokonania czynności, o której mowa w ust. 1 pkt 1;</p> <p>4) pouczenie o prawie i terminie wniesienia sprzeciwu od odmowy dokonania czynności przez Krajowy ośrodek, zgodnie z art. 22 ust. 3, art. 24 ust. 6, art. 25 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013.</p> <p>3. Informacja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, zawiera:</p> <p>1) oznaczenie posiadacza rachunku w rejestrze Unii, którego dotyczy zawieszenie;</p> <p>2) uzasadnienie zawieszenia dostępu;</p> <p>3) pouczenie o prawie i terminie wniesienia sprzeciwu od zawieszenia dostępu, o którym mowa w art. 34 ust. 1 i 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013, zgodnie z art. 34 ust. 6 tego rozporządzenia.</p> <p>4. Sprzeciw, o którym mowa w ust. 2 pkt 4 i w ust. 3 pkt 3, wraz z uzasadnieniem wnosi się za pośrednictwem Krajowego ośrodka do ministra właściwego do spraw środowiska, w terminie 30 dni od dnia doręczenia informacji.</p> <p>5. Termin do wniesienia sprzeciwu podlega przywróceniu, jeżeli podmiot ubiegający się o otwarcie rachunku w rejestrze Unii albo posiadacz rachunku w tym rejestrze uprawdopodobni, że uchybienie terminowi nastąpiło bez jego winy.</p> <p>6. W przypadku gdy Krajowy ośrodek uzna sprzeciw w całości za uzasadniony – w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania, podejmuje czynność, której dokonania odmówił, albo przywraca dostęp upoważnionego przedstawiciela lub dodatkowego upoważnionego przedstawiciela do rachunku w rejestrze Unii lub do procesów z tego rachunku.</p> <p>7. W przypadku gdy Krajowy ośrodek nie uzna sprzeciwu w całości za uzasadniony, w terminie określonym w ust. 6, przekazuje sprzeciw do ministra właściwego do spraw środowiska.</p> <p>8. Minister właściwy do spraw środowiska w terminie 30 dni od dnia otrzymania sprzeciwu wydaje decyzję o uwzględnieniu sprzeciwu w całości lub w części i nakazuje Krajowemu ośrodkowi dokonanie danej czynności albo przywrócenie dostępu, albo wydaje decyzję o odmowie uwzględnienia sprzeciwu.</p> <p>9. Kopię ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 8, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje Krajowemu ośrodkowi.</p>	
--	--	--	---	--

			<p>10. Krajowy ośrodek wykonuje decyzję o uwzględnieniu sprzeciwu w terminie 7 dni od dnia jej otrzymania.</p> <p>Art. 11. 1. Krajowy ośrodek informuje Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwany dalej „Narodowym Funduszem”, o otwarciu oraz zamknięciu rachunku w rejestrze Unii, w terminie 30 dni odpowiednio od jego otwarcia albo zamknięcia.</p> <p>2. Informacja, o której mowa w ust. 1, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko albo nazwę podmiotu, któremu odpowiednio otwarto albo zamknięto rachunek w rejestrze Unii, oraz jego adres zamieszkania albo adres siedziby; 2) numer rachunku w rejestrze Unii, który odpowiednio otwarto albo zamknięto; 3) dzień odpowiednio otwarcia albo zamknięcia rachunku w rejestrze Unii. <p>Art. 12. 1. Krajowy ośrodek określa w regulaminie szczegółowe warunki techniczne otwierania i zarządzania rachunkami w rejestrze Unii.</p> <p>2. Regulamin, o którym mowa w ust. 1, jest udostępniany na stronie internetowej Krajowego ośrodka.</p> <p>Art. 13. 1. Za otwarcie rachunku w rejestrze Unii wnosi się opłatę w wysokości 2 000 złotych.</p> <p>2. Posiadacz rachunku w rejestrze Unii wnosi, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, opłatę roczną w wysokości 500 złotych, wskazując w tytule przelewu bankowego numer rachunku w rejestrze Unii, którego dotyczy wnoszona opłata.</p> <p>3. Nie wnosi się opłaty za otwarcie rachunku i opłaty rocznej w przypadku krajowego rachunku posiadania.</p> <p>4. Opłatę za otwarcie rachunku i opłatę roczną wnosi się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu. Opłaty stanowią przychód Narodowego Funduszu.</p> <p>5. Opłaty rocznej nie wnosi się za rok, w którym wniesiono opłatę za otwarcie rachunku.</p> <p>Art. 14 1. Narodowy Fundusz przekazuje Krajowemu ośrodkowi, w terminie do dnia 14 kwietnia każdego roku, informację o wniesieniu opłaty rocznej zawierającą następujące dane:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko albo nazwę posiadacza rachunku oraz jego adres zamieszkania albo adres siedziby; 2) numer rachunku w rejestrze Unii; 	
--	--	--	--	--

			<p>3) wysokość wniesionej opłaty;</p> <p>4) datę wpływu opłaty na rachunek bankowy Narodowego Funduszu.</p> <p>2. W przypadku niewniesienia opłaty rocznej, stosuje się art. 34 ust. 2 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013. Przywrócenie dostępu do rachunku w rejestrze Unii następuje niezwłocznie po przekazaniu Krajowemu ośrodkowi dowodu wniesienia tej opłaty.</p>	
--	--	--	---	--

¹⁾ w wypadku projektu usuwającego naruszenie Komisji należy wpisać nr naruszenia, zaś w wypadku wykonywania orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości (czy to w trybie prejudycjalnym czy skargowym) należy podać datę wyroku i sygnaturę sprawy

²⁾ tabelę zbieżności dla przepisów Unii Europejskiej można wygenerować przy pomocy systemu e-step (www.e-step.pl/urzednik). W wypadku konieczności dodania uzasadnienia dla przekroczenia minimum europejskiego należy dodać odpowiednią kolumnę

³⁾ w tej części należy wskazać przepisy dyrektywy, decyzji ramowej, przepisy prawa UE, których naruszenie wskazała Komisja lub których wykładni dokonał Trybunał Sprawiedliwości

⁴⁾ w tej części należy wskazać wszystkie przepisy projektu aktu prawnego, które nie zostały wymienione w pierwszej części tabeli. Ze względu na konieczność ograniczenia projektów implementujących prawo UE do przepisów wyłącznie i ściśle dostosowawczych przepisy wykraczające poza ten zakres powinny mieć charakter wyjątkowy i być opatrzone uzasadnieniem konieczności ich wprowadzenia .

(*) jeżeli do wdrożenia danego przepisu UE potrzebne jest oprócz przepisu przenoszącego treść, także wprowadzenie przepisów zapewniających stosowanie (np. przepisy proceduralne, przepisy karne itp.), w tabeli powinny znaleźć się wszystkie te przepisy wraz z oznaczeniem ich jednostek redakcyjnych

(**) w wypadku wprowadzenia przepisów, które przekraczają minimum ustanowione przepisami UE (o ile jest to dopuszczalne) konieczne jest uzasadnienie zastosowania takiej normy

Warszawa, 12 grudnia 2014 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.27.2014/21/mrz

dot.: RM-10-63-12 z 8.12.2014 r.

Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z up. Ministra Spraw Zagranicznych

Podpis: Artur Nowak-Bar

Do wiadomości:

Pan Maciej Grabowski
Minister Środowiska

16.12-2014

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA¹⁾

z dnia

**w sprawie wymagań dotyczących wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji,
zakresu i sposobu gromadzenia danych do określania zdolności produkcyjnej, sposobu
określania historycznego poziomu działalności oraz sposobu obliczania wstępnej
całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji**

Na podstawie art. 21 ust. 4 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wymagania dotyczące wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji do celów przydziału uprawnień do emisji, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 2 i art. 67 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą”, oraz w informacji, o której mowa w art. 70 ust. 3 pkt 1 ustawy;
- 2) zakres i sposób gromadzenia danych do określania zdolności produkcyjnej, o której mowa w art. 21 ust. 1 pkt 3, art. 67 ust. 2 pkt 2 ustawy, oraz zdolności produkcyjnej, o której mowa art. 70 ust. 3 pkt 2 ustawy, w instalacji i podinstalacji w celu określenia okresów odniesienia będących podstawą do wyliczania przydziału uprawnień do emisji;
- 3) sposób określania historycznego poziomu działalności, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 4 ustawy, oraz poziomów działalności instalacji, o których w art. 67 ust. 2 pkt 3 i art. 70 ust. 3 pkt 3 ustawy;
- 4) sposób obliczania przez prowadzącą instalację wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji.

§ 2. 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ciepłomierzu – rozumie się przez to miernik ciepła w rozumieniu załącznika MI-004 do dyrektywy 2004/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r.

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko na podstawie rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. poz. 1267).

w sprawie przyrządów pomiarowych (Dz. Urz. UE L 135 z 30.04.2004, s. 1) lub każde inne urządzenie do pomiaru i zapisu ilości energii cieplnej produkowanej w oparciu o objętości i temperatury przepływu;

- 2) mierzalnym ciepłe – rozumie się przez to przepływ netto ciepła transportowanego za pośrednictwem identyfikowalnych rurociągów lub kanałów przy zastosowaniu nośnika ciepła, takiego jak w szczególności para, gorące powietrze, woda, olej, metale ciekłe i sole, dla których zainstalowano lub można zainstalować ciepłomierz;
- 3) niemierzalnym ciepłe – rozumie się przez to każde ciepło inne niż mierzalne ciepło;
- 4) podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów – rozumie się przez to czynniki produkcji, produkty i odpowiadające im emisje, które dotyczą wytwarzania produktu, dla którego w załączniku nr 1 do rozporządzenia określono wskaźnik emisyjności;
- 5) podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe – rozumie się przez to czynniki produkcji, produkty i dopowiadające im emisje, które nie są objęte zakresem podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów, i które odnoszą się do wytwarzania, importu z innej instalacji lub od innego odbiorcy objętego systemem handlu uprawnieniami do emisji, lub do obu tych sytuacji, mierzalnego ciepła, które jest:
 - a) zużywane w granicach instalacji do wytworzenia produktów, uzyskania energii mechanicznej innej niż wykorzystywana do produkcji energii elektrycznej, do ogrzewania lub chłodzenia w obrębie instalacji, z wyjątkiem zużycia do produkcji energii elektrycznej, lub
 - b) eksportowane do innej instalacji lub innego podmiotu nieobjętego systemem handlu uprawnieniami do emisji, z wyjątkiem eksportu w celu produkcji energii elektrycznej;
- 6) podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie – rozumie się przez to czynniki produkcji, produkty i odpowiadające im emisje, które nie są objęte zakresem podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów, i które odnoszą się do wytwarzania niemierzalnego ciepła zużywanego poprzez spalanie paliw do wytwarzania produktów lub uzyskania energii mechanicznej innej niż wykorzystywana do produkcji energii elektrycznej, do ogrzewania lub chłodzenia w obrębie instalacji, z wyjątkiem zużycia tej energii do produkcji energii elektrycznej, w tym spalania na pochodniach dla zapewnienia bezpieczeństwa;
- 7) podinstalacji wytwarzającej emisje procesowe – rozumie się przez to emisję gazów

cieplarnianych wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy, innych niż dwutlenek węgla (CO₂), do której dochodzi poza granicami systemowymi wskaźnika emisyjności dla produktów, określonych w załączniku nr 1 do rozporządzenia, lub emisję dwutlenku węgla, do której dochodzi poza granicami systemowymi wskaźnika emisyjności dla produktów określonych w załączniku nr 1 do rozporządzenia na skutek każdego działania i emisji pochodzących ze spalania niezupełnie utlenionego węgla powstałego w wyniku działań mających na celu produkcję mierzalnego ciepła, niemierzalnego ciepła lub energii elektrycznej, pod warunkiem że odjęte są potencjalne emisje powstałe ze spalania określonej ilości gazu ziemnego, równe technicznie możliwej do wykorzystania zawartości energii spalonego niezupełnie utlenionego węgla w następujących procesach:

- a) chemicznej lub elektrolitycznej redukcji związków metali zawartych w rudach, koncentratkach lub materiałach wtórnych,
 - b) usunięcia zanieczyszczeń z metali i ich związków,
 - c) rozkładu węglanów, z wyjątkiem oczyszczania gazów odlotowych,
 - d) syntez chemicznych, w których materiał zawierający węgiel uczestniczy w reakcjach, których pierwotnym celem nie jest produkcja ciepła,
 - e) zastosowania dodatków lub surowców zawierających węgiel, których pierwotnym celem nie jest produkcja ciepła,
 - f) chemiczna lub elektrolityczna redukcja tlenków metali lub tlenków niemetalu, takich jak tlenki krzemu i fosforany;
- 8) prywatnym gospodarstwie domowym – rozumie się przez to lokal mieszkalny, do którego dostarcza się mierzalne ciepło;
 - 9) spalaniu na pochodniach dla zapewnienia bezpieczeństwa – rozumie się przez to spalanie paliw doświadczalnych lub ulegających znacznym wahaniom ilości gazów technologicznych lub pozostałości gazów w jednostce narażonej na zakłócenia atmosferyczne, którego wyraźnie wymaga się ze względów bezpieczeństwa w ramach odpowiednich pozwoleń dla danej instalacji; jeżeli spalanie tych paliw, gazów lub ich pozostałości w instalacji jest wymagane ze względów bezpieczeństwa;
 - 10) zdolności produkcyjnej dodanej – rozumie się przez to różnicę między początkową zainstalowaną zdolnością produkcyjną podinstalacji a zainstalowaną zdolnością produkcyjną tej samej podinstalacji uzyskaną po przeprowadzeniu znaczącego zwiększenia, określoną na podstawie średniej z dwóch największych miesięcznych

wielkości produkcji w ciągu pierwszych sześciu miesięcy od rozpoczęcia zmienionej działalności w instalacji;

11) znaczącej zmianie zdolności produkcyjnej – rozumie się przez to albo znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnej albo znaczące zmniejszenie zdolności produkcyjnej.

2. Wskaźniki dotyczące produktów określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

3. Historyczny poziom działalności (HAL) w zakresie szczegółowych wskaźników emisyjności produktów, o których mowa w § 5 ust. 7, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

4. Parametry w przypadku gromadzenia danych podstawowych dotyczących instalacji dotychczas działających określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

5. Parametry w przypadku gromadzenia danych dotyczących instalacji nowych określa załącznik nr 4 do rozporządzenia.

6. Współczynnik zapewniający przejściowy system prowadzący do zmniejszenia ilości przydziałów uprawnień do emisji określa załącznik nr 5 do rozporządzenia.

§ 3. 1. Jeżeli w instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych wytwarza się produkty, dla których w załączniku nr 1 określono wskaźnik emisyjności dla produktu, w ramach tej instalacji wyodrębnia się podinstalacje objęte wskaźnikiem emisyjności dla tego produktu.

2. W przypadku, gdy dla danego produktu nie określono wskaźnika emisyjności dla produktu w instalacji wyodrębnia się co najmniej jedną z następujących podinstalacji:

- 1) podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple;
- 2) podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie;
- 3) podinstalację wytwarzającą emisje procesowe.

3. Suma czynników produkcji, produktów i emisji z każdej podinstalacji wydzielonej w ramach instalacji nie może przekroczyć sumy czynników produkcji, produktów i całkowitych wielkości emisji dla całej instalacji.

4. W odniesieniu do każdej podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple, podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie oraz podinstalacji wytwarzającej emisje procesowe oznacza się w oparciu o klasyfikację NACE²⁾ i Prodcom³⁾,

²⁾ W Polsce odpowiednikiem jest Polska Klasyfikacja Działalności (PKD).

³⁾ W Polsce odpowiednikiem jest PRODPOL Nomenklatura do badania produktów przemysłowych do sprawozdawczości bieżącej i rocznej wynikająca z Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU).

przypadki, w których dany proces wykorzystuje się w sektorach lub podsektorach narażonych na znaczące ryzyko ucieczki, o którym mowa w decyzji Komisji z dnia 24 grudnia 2009 r. ustalającej, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji (2010/2/UE) (Dz. Urz. UE L 1 z 05.01.2010, str. 10, z późn. zm.), zwanej dalej „decyzją Komisji nr 2010/2/UE”.

5. W przypadku gdy w podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple produkowane jest mierzalne ciepło, które eksportuje się do instalacji nieuczestniczącej w systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, uznaje się że procesu tego nie wykorzystuje się w sektorach lub podsektorach narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji, chyba że konsument mierzalnego ciepła należy do sektora lub podsektora narażonego na znaczące ryzyko ucieczki emisji, ustalonej w decyzji Komisji nr 2010/2/UE.

6. W celu zagwarantowania, że liczba przydzielanych uprawnień do emisji jest niezależna od struktury dostaw ciepła, uprawnienia do emisji przydzielane są konsumentowi ciepła.

§ 4. 1. W odniesieniu do każdej instalacji kwalifikującej się do przydziału uprawnień do emisji na zasadach określonych w rozdziale 5 ustawy, w tym w odniesieniu do instalacji działających jako rezerwowe albo sezonowe, gromadzone są przez Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami, zwany dalej „Krajowym ośrodkiem”, od prowadzącego instalację wszystkie stosowne informacje i dane dotyczące każdego parametru wymienionego w załączniku nr 3 do rozporządzenia dla wszystkich lat w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r., lub w stosownych przypadkach od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., w trakcie których działała instalacja.

2. Krajowy Ośrodek gromadzi informacje i dane oddzielnie dla każdej podinstalacji. W stosownych przypadkach konieczne może być przedstawienie przez prowadzącego instalację większej ilości informacji i danych.

3. Jeżeli w podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple, podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie lub podinstalacji wytwarzającej emisje procesowe co najmniej 95% czynników produkcji, produktów i odpowiadających im emisji wykorzystuje się w sektorach lub podsektorach:

- 1) narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji, zgodnie z decyzją Komisji nr 2010/2/UE, albo
- 2) nienarażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji

– prowadzący instalację nie przekazuje danych pozwalających na dokonanie rozróżnienia na sektory lub podsektory uważanych za narażenie na znaczące ryzyko ucieczki emisji i na pozostałe sektory lub podsektory.

4. Dla podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną, określa się jako średnią z dwóch największych miesięcznych wielkości produkcji w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r., a jeśli instalacja w tym okresie nie działała – w okresie od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., przy założeniu, że podinstalacja działała przy obciążeniu 720 godzin na miesiąc przez 12 miesięcy w roku.

5. Jeżeli niemożliwe jest określenie początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej zgodnie z ust. 4 przeprowadza się eksperymentalną weryfikację zdolności produkcyjnej podinstalacji pod nadzorem weryfikatora w celu zapewnienia, aby zastosowane parametry były typowe dla danego sektora oraz aby wyniki eksperymentalnej weryfikacji były reprezentatywne.

6. Eksperymentalną weryfikację zdolności produkcyjnej podinstalacji, o której mowa w ust. 5, przeprowadza się w przypadku, gdy największe wielkości miesięcznej produkcji w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. nie były możliwe do obliczenia ze względu na brak danych o funkcjonowaniu instalacji w tym okresie (tj. gdy instalacja pracowała przez mniej niż 2 miesiące w tym okresie odniesienia lub dane zaginęły lub zostały utracone).

7. Jeżeli określenie początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej przeprowadza się w drodze eksperymentalnej weryfikacji zdolności produkcyjnej podinstalacji w raporcie o metodyce zbierania danych wskazuje się okoliczności, które przyczyniły się do wybrania tej metody określenia zdolności produkcyjnej okoliczności te potwierdza weryfikator.

8. Eksperymentalna weryfikacja zdolności produkcyjnej podinstalacji odnosi się do trwającego 48 godzin ciągłego testu, przeprowadzanego zgodnie z normalnym trybem użytkowania instalacji. w trakcie której porównuje się uzyskane w trakcie testu poziomy produkcji i parametry odnoszące się do wyprodukowanych produktów do typowych wartości w sektorze, a także do ewentualnie dostępnych danych, dotyczących trybu użytkowania instalacji. W ramach eksperymentalnej weryfikacji zdolności produkcyjnej podinstalacji bierze się pod uwagę dane odnoszące się do jakości otrzymanego produktu aby zapewnić, że jakość produktu w czasie tego testu jest zgodna z jakością produktu normalnie wytwarzanego w podinstalacji.

9. Początkową miesięczną zdolność produkcyjną instalacji określa się jako średnią wielkości produkcji ustaloną w czasie przeprowadzanej eksperymentalnej weryfikacji zdolności produkcyjnej (48 godz.) przemnożoną przez 30 dni. Początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną instalacji określa się jako wielkość początkowej miesięcznej zdolności produkcyjnej instalacji przemnożoną przez 12 miesięcy.

10. Jeżeli w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 30 czerwca 2011 r. w danej podinstalacji nastąpiła znacząca zmiana zdolności produkcyjnej, poza początkową zainstalowaną zdolnością produkcyjną, określoną zgodnie z ust. 4 do momentu podjęcia działalności po zmianie przedstawia się również zwiększoną lub zmniejszoną zdolność produkcyjną oraz zainstalowaną zdolność produkcyjną podinstalacji po znaczącej zmianie zdolności produkcyjnej określoną na podstawie średniej z dwóch największych miesięcznych wielkości produkcji w ciągu pierwszych sześciu miesięcy po rozpoczęciu działalności po zmianie. Zainstalowaną zdolność produkcyjną podinstalacji po znaczącej zmianie zdolności produkcyjnej traktuje się jako początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną podinstalacji przy ocenie każdej kolejnej znaczącej zmiany zdolności produkcyjnej.

11. Czynniki produkcji, produkty i odpowiadające im emisje, w odniesieniu do których dostępne są jedynie dane dotyczące instalacji jako całości, należy proporcjonalnie przypisać odpowiednim podinstalacjom w następujący sposób:

- a) jeżeli na tej samej linii produkcyjnej produkowane są kolejno jeden po drugim różne produkty, czynniki produkcji, produkty i odpowiadające im emisje przypisane są kolejno w oparciu o czas użytkowania w ciągu roku w odniesieniu do każdej podinstalacji,
- b) jeżeli nie ma możliwości przypisania czynników produkcji, produktów i odpowiadających im emisji zgodnie z pkt 1, przypisuje się je na podstawie masy lub ilości wyprodukowanych indywidualnych produktów lub szacunków opartych na współczynniku entalpii wolnej reakcji w zakresie zaistniałych reakcji chemicznych, lub w oparciu o inny właściwy klucz podziału potwierdzony przez ugruntowaną metodę naukową.

12. Prowadzący instalację przedstawia informacje i dane, o których mowa w ust. 1, w sposób pełny i spójny oraz gwarantujący, że dane dotyczące podinstalacji nie nakładają się i nie zachodzi podwójne liczenie.

13. Raport o metodyce zbierania danych, o którym mowa w art. 21 ust. 9 pkt 1 ustawy, zawiera w szczególności opis instalacji, zastosowaną metodę kompilacji, różne źródła

danych, kroki obliczeniowe oraz, w stosownych przypadkach, przyjęte założenia i metodykę zastosowaną w celu przypisania emisji odpowiednim podinstalacjom zgodnie z ust. 10. Informacje te przedstawia się w sposób dokładny i pełny, a w przypadku wystąpienia braku informacji lub danych przedstawia się wyjaśnienie dotyczące przyczyn jego wystąpienia.

14. Brakujące dane zastępuje się zachowawczymi szacunkami, w szczególności opartymi na najlepszej praktyce w branży przemysłowej, aktualnej wiedzy naukowej i technicznej, przed lub najpóźniej w trakcie weryfikacji dokonywanej przez weryfikatora.

15. Jeżeli dane są dostępne częściowo, ostrożny szacunek oznacza, że wartość ekstrapolowana nie może przekraczać 90% wartości uzyskanej przy wykorzystaniu dostępnych danych.

16. Jeżeli nie są dostępne żadne dane dotyczące przepływów mierzalnego ciepła w odniesieniu do podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple, wyznacza się wartość zastępczą mnożąc odpowiadającą energię wejściową przez zmierzoną sprawność produkcji ciepła zgodnie z weryfikacją weryfikatora. Jeżeli nie są dostępne żadne dane dotyczące sprawności, przyjmuje się sprawność referencyjną wynoszącą 70% w odniesieniu do odpowiadającej energii wejściowej dla produkcji mierzalnego ciepła.

17. Dane przekazane przez prowadzącego instalację są udostępniane Komisji Europejskiej na jej wniosek.

§ 5. 1. Historyczne poziomy działalności każdej instalacji określa się w oparciu o dane zebrane zgodnie z § 4 w okresie odniesienia od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. lub, w okresie odniesienia od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., jeżeli dane te są wyższe.

2. Historyczny poziom działalności dla instalacji, w której wyodrębniono podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności dla produktów, o którym mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia, stanowi medianę rocznej produkcji historycznej danego produktu w danej instalacji w okresie odniesienia z zastrzeżeniem ust. 7. Historyczny poziom działalności ustala się odrębnie dla każdego produktu.

3. Historyczny poziom działalności dla instalacji, w której wyodrębniono podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple stanowi medianę rocznego historycznego importu z instalacji uczestniczącej w systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych mierzalnego ciepła zużywanego w granicach instalacji do wytwarzania produktów, do produkcji energii mechanicznej innej niż wykorzystywanej do produkcji energii elektrycznej, do ogrzewania lub chłodzenia, z wyjątkiem zużycia do produkcji energii

elektrycznej lub eksportu do instalacji lub innego odbiorcy nieuczestniczącego w systemie handlu uprawnieniami do emisji z wyjątkiem eksportu w celu wytwarzania energii elektrycznej, lub do produkcji tego ciepła, lub do jednego i drugiego w okresie odniesienia, i jest wyrażony w teradzulach na rok.

4. Historyczny poziom działalności dla instalacji, w której wyodrębniono podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie stanowi medianę rocznego historycznego zużycia paliw stosowanego do produkcji niemierzalnego ciepła zużywanego do wytwarzania produktów, do produkcji energii mechanicznej innej niż wykorzystywanej do wytwarzania energii elektrycznej, do ogrzewania lub chłodzenia, z wyjątkiem zużycia do wytwarzania energii elektrycznej, w tym spalania na pochodniach w celu zapewnienia bezpieczeństwa, w okresie odniesienia i jest wyrażony w teradzulach na rok.

5. W przypadku emisji procesowych powstających w związku z wytwarzaniem produktów w danej instalacji w okresie odniesienia, o którym mowa w ust. 1, historyczny poziom działalności związanej z procesem odnosi się do mediany rocznych emisji historycznych wyrażonych w megagramach ekwiwalentu dwutlenku węgla (CO₂).

6. W celu określenia wartości mediany, o których mowa w ust. 2–5, uwzględnia się jedynie lata kalendarzowe, w których instalacja działała przez co najmniej jeden dzień. Jeżeli instalacja działała przez mniej niż dwa lata kalendarzowe w odpowiednich okresach odniesienia, historyczne poziomy działalności oblicza się w oparciu o początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną każdej podinstalacji, określoną zgodnie z metodą ustanowioną w § 4 ust. 4, pomnożoną przez współczynnik indywidualnego historycznego wykorzystania zdolności produkcyjnych, w oparciu o metodykę wskazaną w § 12 ust. 2.

7. Historyczny poziom działalności dla instalacji w przypadku produktów, do których mają zastosowanie wskaźniki emisyjności dla produktów, określone w załączniku nr 2 do rozporządzenia, ustala się w oparciu o medianę rocznej produkcji historycznej tego produktu zgodnie ze wzorami określonymi w tym załączniku.

8. Dane dotyczące instalacji, które nie działają przez pełny rok kalendarzowy, w tym w szczególności instalacji, które są utrzymywane w rezerwie albo w gotowości, i instalacji działających sezonowo oraz instalacji, które nie działały przez co najmniej jeden dzień w danym roku kalendarzowym w okresie odniesienia, uwzględnia się podczas określania historycznego poziomu działalności każdej instalacji, o której mowa w ust. 1, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

- 1) prowadzący instalację wykazał, że z instalacji korzysta sporadycznie, w szczególności wykorzystuje się ją regularnie jako moc w rezerwie albo w gotowości, bądź sezonowo;
- 2) instalacja jest objęta zezwoleniem na emisję gazów cieplarnianych i wszystkimi właściwymi pozwoleniami wymaganymi zgodnie z ustawą z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.⁴⁾) do celów eksploatacji instalacji;
- 3) rozpoczęcie działalności w instalacji jest technicznie możliwe bez wprowadzania w niej fizycznych zmian;
- 4) jest przeprowadzana regularna konserwacja instalacji.

9. Jeżeli zdolność produkcyjna instalacji została znacznie zwiększona lub zmniejszona w dniach od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 30 czerwca 2011 r., historyczne poziomy działalności tej instalacji stanowią sumę wartości median określonych zgodnie z ust. 1 bez znacznej zmiany zdolności produkcyjnej i historycznych poziomów działalności w przypadku dodanej lub zmniejszonej zdolności produkcyjnej.

10. Historyczne poziomy działalności w przypadku dodanej lub zmniejszonej zdolności produkcyjnej stanowią różnicę między początkowymi zainstalowanymi zdolnościami produkcyjnymi każdej z podinstalacji, której znacząca zmiana zdolności produkcyjnej została określona zgodnie z § 4 ust. 4, do momentu rozpoczęcia działalności po zmianie, a zdolnością produkcyjną zainstalowaną po znaczącej zmianie zdolności produkcyjnej, określoną zgodnie z § 4 ust. 8, pomnożoną przez średnie historyczne wykorzystanie zdolności produkcyjnej tej instalacji w latach działania przed zmianą.

§ 6. 1. Liczbę uprawnień do emisji przydzielanych począwszy od pierwszego roku okresu rozliczeniowego oblicza się w oparciu o dane o instalacji dla każdego roku, dla każdej instalacji, zgodnie z ust. 2–11.

2. Na potrzeby obliczenia całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji w pierwszej kolejności oblicza się wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielanych odrębnie dla każdej podinstalacji w następujący sposób:

- 1) w przypadku każdej podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielaną na dany rok oblicza się poprzez pomnożenie wartości wskaźnika emisyjności dla produktów, o której mowa

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238, z 2014 r. poz. 40, 457, 882, 1101, 1146, 1322 i 1622 oraz z 2015 r. poz.

w załączniku nr 1 do rozporządzenia, i właściwego historycznego poziom działalności związanego z tym produktem z zastrzeżeniem § 7;

- 2) w przypadku podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielaną na dany rok oblicza się poprzez pomnożenie wartości wskaźnika emisyjności opartego na ciepłe dla mierzalnego ciepła, o której mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia, i właściwego historycznego poziom działalności związanego z ciepłem dla zużycia mierzalnego ciepła;
- 3) w przypadku podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielaną na dany rok oblicza się poprzez pomnożenie wartości wskaźnika emisyjności opartego na paliwie, o której mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia, i właściwego historycznego poziomu działalności tej podinstalacji uwzględniającego poziom zużytego paliwa;
- 4) w przypadku podinstalacji wytwarzającej emisje procesowe wstępną roczną liczbą uprawnień do emisji przydzielaną na dany rok oblicza się poprzez pomnożeniu historycznego poziomowi działalności związanego z emisjami procesowymi i wartości 0,9700.

3. Jeżeli mierzalne ciepło jest eksportowane do prywatnych gospodarstw domowych, a wstępna roczna liczba uprawnień do emisji, określona zgodnie z ust. 2 pkt 2 na rok 2013 jest niższa niż mediana rocznej emisji historycznej związanej z produkcją mierzalnego ciepła eksportowanego do prywatnych gospodarstw domowych przez daną podinstalację w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r., wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji na rok 2013 dostosowuje się w oparciu o tę różnicę. Każdego roku w okresie 2014–2020 wstępna roczna liczba uprawnień do emisji obliczona zgodnie z ust. 2 pkt 2 lit. a jest dostosowywana, o ile wstępna liczba rocznych uprawnień do emisji dla danego roku jest niższa niż wartość procentowa wyżej wymienionych median rocznych emisji historycznych. Ta wartość procentowa w roku 2014 wyniesie 90% i będzie się zmniejszać o 10 punktów procentowych w każdym kolejnym roku.

4. W przypadku gdy w tych podinstalacjach prowadzony jest proces, który nie służy sektorom lub podsektorom uznanym za nienarażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji zgodnie z decyzją Komisji nr 2010/2/UE, ustaloną zgodnie z ust. 2 wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielanych dla każdej podinstalacji na dany rok mnoży się przez współczynnik korygujący określony w załączniku nr 5 do rozporządzenia.

5. W przypadku gdy w tych podinstalacjach prowadzony jest proces, który służy sektorom lub podsektorom uznanym za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji zgodnie z decyzją Komisji nr 2010/2/UE, współczynnik, który należy zastosować dla lat 2013 i 2014, wynosi 1. Sektory lub podsektory, w przypadku których współczynnik wynosi 1 dla lat 2015–2020, określa się zgodnie z art. 10a ust. 13 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631, z późn. zm.).

6. Jeżeli co najmniej 95% historycznego poziomu działalności podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe, podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie lub podinstalacji wytwarzającej emisje procesowe służy sektorom lub podsektorom uznanym za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji zgodnie z decyzją Komisji nr 2010/2/UE, taką podinstalację w całości uważa się za narażoną na znaczące ryzyko ucieczki emisji.

7. Jeżeli co najmniej 95% historycznego poziomu działalności podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe, podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie lub podinstalacji wytwarzającej emisje procesowe służy sektorom lub podsektorom nieuznanym za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji określonym w decyzji Komisji nr 2010/2/UE, taką podinstalację w całości uważa się za nienarażoną na znaczące ryzyko ucieczki emisji.

8. Wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielanych dla podinstalacji, które otrzymały mierzalne ciepło od podinstalacji wytwarzających produkty objęte wskaźnikami emisyjności dla kwasu azotowego, o których mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia, zmniejsza się o roczne historyczne zużycie danego ciepła w okresie odniesienia, o którym mowa § 5 ust. 1, pomnożone przez wartość wskaźnika emisyjności opartego na ciepłe dla tego mierzalnego ciepła zgodnie z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia.

9. Jeżeli instalacja obejmuje podinstalacje produkujące masę celulozową (krótkowłóknistą masę celulozową siarczanową, długowłóknistą masę celulozową siarczanową, masę termomechaniczną i mechaniczną, masę celulozową uzyskaną metodą siarczynową lub inną masę celulozową nieobjętą wskaźnikiem emisyjności dla produktów), które eksportują mierzalne ciepło do innych, technicznie z nimi połączonych podinstalacji, wstępna całkowita roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych – bez uszczerbku dla

wstępnych rocznych liczb uprawnień do emisji przydzielanych innym podinstalacjom danej instalacji – uwzględnia jedynie wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielanych w odniesieniu do produktów z masy celulozowej wyprodukowanych przez tę podinstalację i wprowadzonych do obrotu, z wyłączeniem masy przetworzonej na papier w tej samej instalacji lub w innych instalacjach technicznie z nią połączonych.

10. Wstępna całkowita roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych instalacji nie może stanowić wartości ujemnej.

§ 7. Wstępna roczna liczba uprawnień do emisji przydzielana dla podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów, w ramach której produkuje się chemikalia wielkotonażowe, zwane dalej „HVC”, odpowiada wartości wskaźnika emisyjności dla produktów uzyskanych w procesie krakingu parowego, o którym mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia, pomnożonej przez historyczny poziom działalności określony zgodnie z załącznikiem nr 2 do rozporządzenia i pomnożony przez iloraz całkowitej emisji bezpośredniej, w tym emisji pochodzącej z importowanego ciepła netto w okresie odniesienia, o którym mowa w § 5 ust. 1, wyrażony w megagramach ekwiwalentu dwutlenku węgla oraz sumy tych całkowitych emisji bezpośrednich i odpowiednich emisji pośrednich w okresie odniesienia, o którym mowa w § 5 ust. 1, obliczonych zgodnie z § 10 ust. 2. Do tego wyniku dodaje się medianę produkcji historycznej dodatkowych ilości wodoru wyrażoną w megagramach wodoru pomnożoną przez 1,78 Mg CO₂/Mg wodoru, medianę produkcji historycznej dodatkowych ilości etylenu wyrażoną w megagramach etylenu pomnożoną przez 0,24 Mg CO₂/Mg etylenu i medianę produkcji historycznej dodatkowych ilości chemikaliów wielkotonażowych innych niż wodór i etylen wyrażoną w megagramach HVC pomnożoną przez 0,16 Mg CO₂/Mg HVC.

§ 8. Wstępna roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych dla podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów, w ramach której produkuje się monomer chlorku winylu, zwanego dalej „VCM”, odpowiada wartości wskaźnika emisyjności VCM pomnożonej przez historyczny poziom działalności dla VCM wyrażony w megagramach i pomnożony przez iloraz emisji bezpośredniej dla produkcji VCM włącznie z emisjami z importu ciepła netto w okresie odniesienia, o którym mowa w § 5 ust. 1, obliczony zgodnie z § 10 ust. 2, wyrażony w megagramach ekwiwalentu dwutlenku węgla oraz sumy tej emisji bezpośredniej i emisji związanej z wodorem w przypadku produkcji VCM w okresie odniesienia, o którym mowa w § 5 ust. 1, wyrażoną w megagramach ekwiwalentu dwutlenku

węgla i obliczoną w oparciu o historyczne zużycie ciepła powstałego ze spalania wodoru, wyrażonego w teradzulach, pomnożone przez 56,1 Mg CO₂/TJ.

§ 9. Jeżeli podinstalacja objęta wskaźnikiem emisyjności dla produktów przyjmuje mierzalne ciepło importowane z instalacji lub od innego odbiorcy nieuczestniczącego w systemie handlu uprawnieniami do emisji, wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielanych dla danej podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów, określonej na mocy § 6 ust. 2 pkt 1, pomniejsza się o ilość ciepła historycznie importowanego z instalacji lub od innego odbiorcy nieobjętego systemem handlu uprawnieniami do emisji w danym roku, pomnożonej przez wartość wskaźnika emisyjności opartego na ciepłe dla mierzalnego ciepła, określoną w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

§ 10. 1. W przypadku każdej podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów, z uwzględnieniem zamienności paliw i energii elektrycznej, wstępna roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych odpowiada wartości właściwego wskaźnika emisyjności dla produktów określonej w załączniku nr 1 do rozporządzenia pomnożonej przez historyczny poziom działalności związanej z produktem i pomnożony przez iloraz całkowitej emisji bezpośredniej, w tym emisji pochodzącej z importowanego ciepła netto w okresie odniesienia, o którym mowa w § 5 ust. 1, wyrażony w megagramach ekwiwalentu dwutlenku węgla oraz sumy tych całkowitych emisji bezpośrednich i odpowiednich emisji pośrednich z produkcji danego produktu w okresie odniesienia, o którym mowa w § 5 ust. 1.

2. Na potrzeby obliczeń zgodnie z ust. 1 odpowiednie emisje pośrednie odnoszą się do odpowiedniego zużycia energii elektrycznej określonego w definicji procesów i emisji objętych załącznikiem nr 1 do rozporządzenia w okresie odniesienia, o którym mowa w § 5 ust. 1, wyrażonego w megawatogodzinach dla produkcji danego produktu, pomnożonego przez 0,465 Mg CO₂/MWh i wyrażonego w megagramach dwutlenku węgla.

3. Na potrzeby obliczeń zgodnie z ust. 1 emisje z importu ciepła netto odnoszą się do ilości mierzalnego ciepła wykorzystanego do produkcji danego produktu importowanego z instalacji objętych systemem unijnym w okresie odniesienia, o którym mowa w § 5 ust. 1, pomnożonego przez wartość wskaźnika emisyjności opartego na ciepłe, zgodnie z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia.

§ 11. 1. W ramach instalacji nowej wyodrębnia się podinstalacje zgodnie z zasadami określonymi w § 3 i przedkłada razem z wnioskiem, o którym mowa w art. 67 ust. 1 ustawy,

wszystkie wymagane informacje i dane dotyczące każdego parametru wymienionego w załączniku nr 4 do rozporządzenia dla każdej podinstalacji oddzielnie.

2. Dla każdej z podinstalacji wyodrębnionych w ramach instalacji nowej, z wyjątkiem instalacji, których znacząco zwiększono zdolność produkcyjną po dniu 30 czerwca 2011 r., określa się początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną, zgodnie z metodyką określoną w § 4 ust. 4, stosując jako okres odniesienia ciągły 90-dniowy okres, w oparciu o który określa się początek normalnej działalności.

§ 12. 1. W przypadku instalacji nowych, z wyjątkiem instalacji, w których znacząco zwiększono zdolność produkcyjną po dniu 30 czerwca 2011 r., poziomy działalności każdej instalacji określa się w następujący sposób:

- 1) poziom działalności związanej z produktem, dla którego określono wskaźnik emisyjności dla produktów, o którym mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia, oznacza początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną instalacji nowej w zakresie produktu pomnożoną przez standardowy współczynnik wykorzystania zdolności produkcyjnych, o którym mowa w decyzji Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej standardowego współczynnika wykorzystania zdolności produkcyjnych zgodnie z art. 18 ust. 2 decyzji 2011/278/UE (2013/447/UE) (Dz. Urz. UE L 240 z 07.09.2013, str. 23);
- 2) poziom działalności związany z ciepłem oznacza początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną dla importu mierzalnego ciepła z instalacji uczestniczącej w systemie handlu uprawnieniami do emisji zużywanego w granicach instalacji do wytwarzania produktów, do produkcji energii mechanicznej innej niż do wytwarzania energii elektrycznej, do ogrzewania lub chłodzenia, z wyjątkiem konsumpcji do produkcji energii elektrycznej lub eksportu do instalacji lub innego odbiorcy nieuczestniczącego w systemie handlu uprawnieniami do emisji z wyjątkiem eksportu dla celu produkcji energii elektrycznej, lub jego produkcji, lub jednego i drugiego, pomnożoną przez odpowiedni współczynnik wykorzystania zdolności produkcyjnych;
- 3) poziom działalności związanej z paliwem oznacza początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną danej instalacji do zużycia paliw w produkcji niemierzalnego ciepła zużywanego do wytwarzania produktów, do produkcji energii mechanicznej innej niż do wytwarzania energii elektrycznej, do ogrzewania lub chłodzenia, z wyjątkiem konsumpcji do produkcji energii elektrycznej, włącznie ze spalaniem na pochodniach

w celu zapewnienia bezpieczeństwa, pomnożoną przez odpowiedni współczynnik wykorzystania zdolności produkcyjnych;

- 4) poziom działalności związanej z emisjami procesowymi oznacza początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną jednostki procesowej w zakresie emisji procesowych pomnożoną przez odpowiedni współczynnik wykorzystania zdolności produkcyjnych.

2. Standardowy współczynnik wykorzystania zdolności produkcyjnych, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w odniesieniu do każdego wskaźnika emisyjności dla produktów określonego w załączniku nr 1 do rozporządzenia wynosi 80% średniej rocznej współczynników wykorzystania zdolności produkcyjnych wszystkich instalacji produkujących dany produkt. Średni roczny współczynnik wykorzystania zdolności produkcyjnych każdej instalacji produkującej dany produkt odpowiada średniej rocznej produkcji w latach 2005–2008 podzielonej przez początkową zainstalowaną zdolność produkcyjną.

3. Rzeczywisty współczynnik wykorzystania zdolności produkcyjnych, o którym mowa w ust. 1 pkt 2–4, jest określany przez prowadzącego instalację w oparciu o należycie uzasadnione i zweryfikowane informacje dotyczące zamierzonej normalnej działalności, konserwacji, normalnego cyklu produkcyjnego, energooszczędnych technologii i typowego wykorzystania zdolności produkcyjnych w danym sektorze w porównaniu z informacjami dla danego sektora i jest opiniowany przez Krajowy ośrodek. Przy określaniu odpowiedniego współczynnika wykorzystania zdolności produkcyjnych, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, zgodnie z poprzednim zdaniem uwzględnia się także należycie uzasadnione i zweryfikowane informacje dotyczące natężenia emisji czynników produkcji i wydajnych technologii w zakresie gazów cieplarnianych.

4. W przypadku instalacji nowej, w której nastąpiło znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnych po dniu 30 czerwca 2011 r., prowadzący instalację określa zgodnie z ust. 1 poziomy działalności jedynie w odniesieniu do dodanej zdolności podinstalacji, do których odnosi się znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnych.

5. W przypadku instalacji, których zdolność produkcyjna została znacząco zmniejszona po dniu 30 czerwca 2011 r., prowadzący instalację określa zgodnie z ust. 1 poziomy działalności jedynie w przypadku zmniejszonej zdolności podinstalacji, do których odnosi się znaczące zmniejszenie zdolności produkcyjnych.

§ 13. 1. Na potrzeby przydziału uprawnień do emisji dla instalacji nowych, niebędącej następstwem znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnej instalacji po dniu 30 czerwca

2011 r., oblicza się wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielanych od momentu rozpoczęcia normalnej działalności instalacji odrębnie dla każdej podinstalacji w następujący sposób:

- 1) w przypadku każdej podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów wstępna roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych na dany rok odpowiada wartości tego wskaźnika emisyjności dla produktów pomnożonej przez poziom działalności związanej z tym produktem;
- 2) w przypadku każdej podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple wstępna roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych odpowiada wartości tego wskaźnika emisyjności opartego na cieple dla mierzalnego ciepła, o którym mowa w załączniku nr 1, pomnożonej przez poziom działalności związanej z ciepłem;
- 3) w przypadku każdej podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie wstępna roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych odpowiada wartości tego wskaźnika emisyjności opartego na paliwie, o którym mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia, pomnożonej przez poziom działalności związanej z paliwem;
- 4) w przypadku każdej podinstalacji wytwarzającej emisje procesowe wstępna roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych na dany rok odpowiada poziomowi działalności związanej z emisjami procesowymi pomnożonemu przez 0,9700.

2. Do obliczenia wstępnej rocznej liczby uprawnień do emisji przydzielanych instalacji nowej, przepisu § 6 ust. 4–8 i 10 oraz § 7–10 stosuje się odpowiednio.

3. W przypadku zweryfikowanych emisji, które były wprowadzone przed rozpoczęciem normalnej działalności w instalacji nowej, dodatkową liczbę uprawnień do emisji przydziela się w oparciu o emisję zweryfikowaną przekazaną w raporcie na temat wielkości emisji, o którym mowa w art. 85 ust. 1 ustawy.

4. Wstępna całkowita roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych instalacji nowej stanowi sumę wszystkich wstępnych rocznych liczb uprawnień do emisji przydzielanych dla każdej podinstalacji wyodrębnionej w instalacji nowej, obliczonych zgodnie z ust. 1, i dodatkowej liczbie uprawnień do emisji, o której mowa w ust. 2.

§ 14. 1. W przypadku instalacji nowej będącej następstwem znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnej instalacji po dniu 30 czerwca 2011 r., prowadzący instalację składa wniosek, o którym mowa w art. 67 ust. 1 ustawy, o przydział dodatkowej liczby uprawnień do emisji w zakresie w jakim dotyczy znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnej instalacji. Dodatkową liczbę uprawnień do emisji wynikającą ze znaczącego zwiększenia

zdolności produkcyjnej instalacji oblicza się bez uszczerbku dla przydziału dla instalacji zgodnie z § 6, w oparciu o metodykę wskazaną w § 13.

2. Prowadzący instalację nową będącą następstwem znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnej składa razem z wnioskiem dokumentację, o której mowa w art. 68 ust. 1 ustawy. W szczególności wymaga się od prowadzącego instalację nową przedstawienia informacji dotyczących dodanej zdolności produkcyjnej oraz zainstalowanej zdolności produkcyjnej podinstalacji po dokonaniu znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnej, zweryfikowanych zadawalająco przez weryfikatora zgodnie z wymogami określonymi w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia ... w sprawie wymagań w zakresie weryfikacji danych przekazanych przez prowadzącego informację we wniosku o przydział uprawnień do emisji (Dz. U. poz. ...).

§ 15. 1. Jeżeli w instalacji nastąpiło znaczące zmniejszenie zdolności produkcyjnej po dniu 30 czerwca 2011 r., oblicza się o jaką wartość zmniejszenia liczby uprawnień do emisji, które mają zostać przydzielone w zakresie, w jakim nastąpiło znaczące zmniejszenie zdolności produkcyjnej. W tym celu prowadzący instalację przedstawia informację o zakresie zmniejszonej zdolności produkcyjnej, o której mowa w art. 70 ust. 1 ustawy.

2. W przypadku instalacji, w której nastąpiło znaczące zmniejszenie zdolności produkcyjnej po dniu 30 czerwca 2011 r., zmniejszoną wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji wynikającą ze znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej instalacji oblicza się zgodnie z § 13 ust. 1 w zakresie, w jakim dotyczy to znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej.

3. Prowadzący instalację oblicza wstępną całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielanych dla przedmiotowej instalacji zgodnie z metodyką stosowaną do określania wstępnej całkowitej rocznej liczby przed znaczącym zmniejszeniem zdolności produkcyjnej oraz ostateczną całkowitą roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielanych dla danej instalacji zgodnie z § 6.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

MINISTER ŚRODOWISKA

**Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Środowiska
z dnia ... (poz. ...)**

Załącznik nr 1

WSKAŹNIKI DOTYCZĄCE PRODUKTÓW

**TABELA 1. WSKAŹNIKI EMISYJNOŚCI DLA PRODUKTÓW I GRANICE
SYSTEMOWE BEZ UWZGLĘDNIENIA ZAMIENNOŚCI PALIWA I ENERGII
ELEKTRYCZNEJ**

Nazwa produktu	Charakterystyka objętych produktów	Charakterystyka objętych procesów i emisji (granice systemowe)	Wartość wskaźnika emisyjności (uprawnienia/Mg)
Koks	Koks wytwarzany w bateriach koksowniczych (otrzymywany w wyniku odgazowania węgla koksującego w wysokiej temperaturze) lub koks gazowniczy (produkt uboczny powstający w instalacjach gazowni) wyrażony w megagramach suchego koksu. Koksu z węgla brunatnego nie uwzględniono w tym wskaźniku.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio powiązane z piecami koksowniczymi, spalaniem H ₂ S/NH ₃ , podgrzewaniem węgla (rozmrzaniem), ssawą gazu koksowniczego, instalacją odsiarczania, instalacją destylacji, instalacją wytwornicy pary, regulacją ciśnienia w bateriach, biologicznym oczyszczaniem wody, różnymi systemami ogrzewania produktów ubocznych i separatorem wodoru jednostek produkcyjnych. Oczyszczanie gazu koksowniczego zostało uwzględnione.	0,286
Ruda spiekana	Zaglomerowane produkty żelazonośne zawierające drobnoziarnistą rudę żelaza, topniki i materiały zawierające żelazo nadające się do recyklingu, posiadające właściwości chemiczne i fizyczne, takie jak poziom zasadowości, wytrzymałość mechaniczna i przepuszczalność wymagane dla zapewnienia żelaza	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z taśmą spiekalniczą, zapłonem, zespołami przygotowania materiału wsadowego, zespołem przesiewania na gorąco, zespołem chłodzenia spieku, zespołem przesiewania na zimno i z wytwornicą pary jednostek	0,171

	i niezbędnych topników w procesach redukcji rudy żelaza.	produkcyjnych.	
Ciekły metal	Płynna surówka żelaza do dalszego przerobu.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z wielkimi piecami, zespołami obróbki gorącego metalu, dmuchawami wielkopieczowymi, nagrzewnicami dmuchu wielkopieczowego, zasadowym konwertorem tlenowym, jednostkami obróbki pozapieczowej, kadziami próżniowymi, jednostkami odlewania (łącznie z cięciem), jednostką przerobu żużłu, przygotowaniem wsadu, zespołem oczyszczania gazu wielkopieczowego, odpylaczami, wstępnym podgrzewaniem złomu, suszeniem węgla na potrzeby systemu PCI, stanowisk wstępnego podgrzewania kadzi, stanowisk wstępnego podgrzewania wlewków, wytwarzania powietrza sprężonego, zespołów obróbki pyłu (brykietowanie), zespołów obróbki osadów (brykietowanie), wtrysku pary w zespole wielkiego pieca, wytwornicy pary, chłodzenia gazu z zasadowego konwertora tlenowego i innymi procesami różnych jednostek produkcyjnych.	1,328
Wstępnie spieczona anoda	Anoda do elektrolizy aluminium składająca się z koksu naftowego, smoły i anod z normalnego odzysku, którym nadano kształt przeznaczony specjalnie dla konkretnego pieca do wytapiania i spiekane w piecach do anod w temperaturze ok. 1 150°C.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją wstępnie spiekanych anod.	0,324
Aluminium	Nieobrobione plastycznie płynne aluminium niestopowe z elektrolizy.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z elektrolizą na etapie produkcji.	1,514

Szary klinkier cementowy	Szary klinkier cementowy jako całkowity wyprodukowany klinkier.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją szarego klinkieru cementowego.	0,766
Biały klinkier cementowy	Biały klinkier cementowy stosowany jako najważniejszy składnik wiążący w wytwarzaniu materiałów, takich jak masy do wypełniania spoin, kleje do płytek ceramicznych, izolacja oraz zaprawy kotwiące, zaprawy do podłóg przemysłowych, gotowe tynki, zaprawy do napraw i powłoki wodoszczelne o maksymalnej średniej zawartości 0,4% masy Fe_2O_3 , 0,003% Cr_2O_3 i 0,03% Mn_2O_3 .	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją białego klinkieru cementowego.	0,987
Wapno	Wapno palone: tlenek wapnia (CaO) wytwarzany drogą dekarbonizacji wapienia ($CaCO_3$) w postaci „standardowo czystego” wapna o zawartości wolnego CaO wynoszącej 94,5%. Niniejszy wskaźnik emisyjności dla produktów nie obejmuje wapna wytwarzanego i zużywanego w tej samej instalacji w procesach oczyszczania.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją wapna.	0,954
Dolomit kalcynowany	Dolomit kalcynowany jako mieszanina tlenków wapnia i magnezu produkowana za pomocą dekarbonizacji dolomitu ($CaCO_3$. $MgCO_3$) z pozostałością CO_2 przekraczającą 0,25% i zawartością wolnego MgO wynoszącą 25–40% i o gęstości objętościowej produktu komercyjnego poniżej $3,05g/cm^3$. Dolomit kalcynowany określa się jako „standardowo czysty dolomit kalcynowany”, jeśli zawartość wolnego CaO wynosi 57,4%, a zawartość wolnego MgO 38,0%.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją dolomitu kalcynowanego.	1,072

Dolomit spiekany	Mieszanka tlenków wapnia i magnezu stosowana jedynie do produkcji ogniotrwałych cegieł i innych ogniotrwałych produktów o minimalnej gęstości objętościowej wynoszącej 3,05g/cm ³ .	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją dolomitu spiekanego.	1,449
Szkło typu „float”	Szkło float/szlifowane/polerowane (w megagramach szkła opuszczającego odprężarkę tunelową).	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z etapami produkcji: topieniem, klarowaniem, chłodzeniem do temperatury formowania, kąpielą i odprężaniem.	0,453
Butle i słoiki ze szkła bezbarwnego	Butle ze szkła bezbarwnego o pojemności nominalnej mniejszej niż 2,5 litra do napojów i artykułów spożywczych (z wyłączeniem butelek pokrytych skórą wyprawioną lub wtórną, butelek do karmienia niemowląt), z wyjątkiem wyrobów ze szkła wysokobezbarwnego o zawartości tlenku żelaza wyrażonej jako procent wagowy Fe ₂ O ₃ niższej niż 0,03% i o współrzędnych barw L* w zakresie od 100 do 87, a* w zakresie od 0 do -5 i b* w zakresie od 0 do 3 (przy użyciu przestrzeni CIELab zalecanej przez Międzynarodową Komisję Oświetleniową) w megagramach zapakowanego produktu.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z etapami produkcji: transportu materiałów, topienia, formowania, dalszego przetwarzania, pakowania i dodatkowych procesów.	0,382
Butle i słoiki ze szkła barwnego	Butle ze szkła barwnego o pojemności nominalnej mniejszej niż 2,5 litra do napojów i artykułów spożywczych (z wyłączeniem butelek pokrytych skórą wyprawioną lub wtórną, butelek do karmienia niemowląt) w megagramach zapakowanego produktu.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z etapami produkcji: transportu materiałów, topienia, formowania, dalszego przetwarzania, pakowania i dodatkowych procesów.	0,306
Produkty z włókien ciągłych	Szkło stopione przeznaczone do produkcji produktów z włókien ciągłych szklanych,	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z procesami produkcji:	0,406

szklanych	w szczególności nici cięte, niedoprzędę, przędza, włókno szklane odcinkowe i maty (w megagramach szkła wytopionego opuszczającego zbiornik żeliwiaka). Nie uwzględniono produktów z wełny mineralnej przeznaczonych na izolację termiczną, akustyczną i przeciwpożarową.	topienia szkła w piecach i oczyszczania szkła w zbiornikach żeliwiaka. We wskaźniku emisyjności dla produktów nie uwzględniono dodatkowych procesów mających na celu przetworzenie włókien na produkty przeznaczone do sprzedaży.	
Cegły licówki	Cegły licówki o gęstości > 1 000 kg/m ³ stosowane w murarstwie wg normy EN 771-1, z wyjątkiem kostki brukowej, cegieł klinkierowych i cegły licówki barwionej na niebiesko.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z procesami produkcji: przygotowywanie surowców, mieszanie składników, formowanie wyrobów i nadawanie im kształtu, suszenie wyrobów, wypalanie wyrobów, wykończenie wyrobów i oczyszczanie spalin.	0,139
Kostki brukowe	Cegły ceramiczne stosowane w posadzkach zgodnie z normą EN 1344.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z procesami produkcji: przygotowywanie surowców, mieszanie składników, formowanie wyrobów i nadawanie im kształtu, suszenie wyrobów, wypalanie wyrobów, wykończenie wyrobów i oczyszczanie spalin.	0,192
Dachówki	Dachówki ceramiczne według normy EN 1304:2005, z wyjątkiem dachówek barwionych na niebiesko i akcesoriów.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z procesami produkcji: przygotowywanie surowców, mieszanie składników, formowania wyrobów i nadawanie im kształtu, suszenie wyrobów, wypalanie wyrobów, wykończenie wyrobów i oczyszczanie spalin.	0,144
Proszek uzyskany metodą suszenia rozpryskowego	Proszek uzyskany metodą suszenia rozpryskowego przeznaczony do produkcji płytek ściennych i podłogowych tłoczonych na sucho, w megagramach wyprodukowanego proszku.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją proszku uzyskanego metodą suszenia rozpryskowego.	0,076

Gips	Spoiwa gipsowe gotowe składające się z gipsu kalcynowanego lub siarczanu wapnia (w tym przeznaczone do stosowania w budownictwie, do klejenia tkanin lub wyrównywania powierzchni papieru, do stosowania w stomatologii, do stosowania w rekultywacji terenów), w megagramach tynku szlachetnego. Gipsu alfa nie uwzględniono w tym wskaźniku emisyjności dla produktów.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z etapami produkcji: mielenia, suszenia i kalcynowania.	0,048
Suszony gips wtórny	Suszony gips wtórny (syntetyczny gips produkowany w wyniku recyklingu produktu ubocznego przemysłu energetycznego lub w wyniku recyklingu gruzu budowlanego), w megagramach produktu.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z suszeniem gipsu wtórnego.	0,017
Krótkowłóknista masa celulozowa siarczanowa	Krótkowłóknista masa celulozowa siarczanowa jest masą celulozową drzewną produkowaną w procesie siarczanowym przy użyciu ługu warzelnego, charakteryzującą się długością włókien wynoszącą 1–1,5 mm i stosowaną przede wszystkim w produktach wymagających szczególnej gładkości i objętości właściwej, takich jak bibułka higieniczna i papier drukowy, jednostką handlową jest ADT (megagram powietrznie suchej masy).	Uwzględniono wszystkie procesy stanowiące część procesu produkcji masy celulozowej (w szczególności celulozownia, kocioł regeneracyjny, sekcja suszenia masy celulozowej i piec do wypalania wapna oraz powiązane z nimi jednostki przekształcania energii (kocioł/CHP)). Nie uwzględniono innej działalności w zakładzie, która nie jest częścią tego procesu, takiej jak produkcja wyrobów tartacznych, produkcja wyrobów z drewna, produkcja chemikaliów przeznaczonych do sprzedaży, przerób odpadów (oczyszczenie ścieków na miejscu, a nie poza terenem zakładu (suszenie, peletowanie, spalanie, składowanie)), produkcja PCC (strącanego węgla wapnia), dezodoryzacja gazów i system ciepłowniczy.	0,12
Długowłóknista	Długowłóknista masa siarczanowa	Uwzględniono wszystkie procesy	0,06

<p>masa siarczanowa</p>	<p>jest masą celulozową drzewną produkowaną w procesie siarczanowym przy użyciu ługu warzelnego, charakteryzującą się długością włókien wynoszącą 3–3,5 mm i stosowaną przede wszystkim w produktach, w których istotna jest wytrzymałość, takich jak papier pakowy, jednostką handlową jest ADT (megagram powietrznie suchej masy).</p>	<p>stanowiące część procesu produkcji masy celulozowej (w szczególności celulozownia, kocioł regeneracyjny, sekcja suszenia masy celulozowej i piec do wypalania wapna oraz powiązane z nimi jednostki przekształcania energii (kocioł/CHP)). Nie uwzględniono innej działalności w zakładzie, która nie jest częścią tego procesu, takiej jak produkcja wyrobów tartacznych, produkcja wyrobów z drewna, produkcja chemikaliów przeznaczonych do sprzedaży, przerób odpadów (oczyszczanie ścieków na miejscu, a nie poza terenem zakładu (suszenie, peletowanie, spalanie, składowanie)), produkcja PCC (strącanego węgla wapnia), dezodoryzacja gazów i system ciepłowniczy.</p>	
<p>Masa celulozowa uzyskana metodą siarczynową, ścier drzewny otrzymywany termo-mechanicznie i mechanicznie</p>	<p>Masa celulozowa uzyskana metodą siarczynową produkowana w szczególnym procesie wytwarzania masy celulozowej, np. masa celulozowa produkowana przez warzenie zrębków w zbiorniku ciśnieniowym w obecności siarczynowego roztworu warzelnego, jednostką handlową jest ADT sprzedawanej produkcji netto. Masa celulozowa uzyskana metodą siarczynową może być bielona lub niebielona. Rodzaje mas mechanicznych, takie jak masa termomechaniczna i ścier, jednostką handlową jest ADT sprzedawanej produkcji netto. Masa celulozowa mechaniczna może być bielona lub niebielona. Grupa ta nie obejmuje mniejszych podgrup masy celulozowej półchemicznej otrzymywanej metodami chemiczno- termo-mechanicznymi</p>	<p>Uwzględniono wszystkie procesy stanowiące część procesu produkcji masy celulozowej (w szczególności celulozownia, kocioł regeneracyjny, sekcja suszenia masy celulozowej i piec do wypalania wapna oraz powiązane z nimi jednostki przekształcania energii (kocioł/CHP)). Nie uwzględniono innej działalności w zakładzie, która nie jest częścią tego procesu, takiej jak produkcja wyrobów tartacznych, produkcja wyrobów z drewna, produkcja chemikaliów przeznaczonych do sprzedaży, przerób odpadów (oczyszczanie ścieków na miejscu, a nie poza terenem zakładu (suszenie, peletowanie, spalanie, składowanie)), produkcja PCC (strącanego węgla wapnia), dezodoryzowanie gazów i system ciepłowniczy.</p>	<p>0,02</p>

	i rozpuszczalnymi.		
Masa makulaturowa	Masy z włókien pochodzących z papieru lub tektury z odzysku (z odpadów i skrawków) lub z innych włóknistych materiałów celulozowych, jednostką handlową jest ADT sprzedawanej produkcji netto.	Uwzględniono wszystkie procesy stanowiące część procesu produkcji masy makulaturowej oraz powiązane z nimi jednostki przekształcania energii (kocioł/ CHP). Nie uwzględniono innej działalności w zakładzie, która nie jest częścią tego procesu, takiej jak produkcja wyrobów tartacznych, produkcja wyrobów z drewna, produkcja chemikaliów przeznaczonych do sprzedaży, przerób odpadów (oczyszczanie ścieków na miejscu, a nie poza terenem zakładu (suszenie, peletowanie, spalanie, składowanie)), produkcja PCC (strącanego węgla wapnia), dezodoryzacja gazów i system ciepłowniczy.	0,039
Papier gazetowy	Szczególny rodzaj papieru (w zwojach lub arkuszach), jednostką handlową jest ADT sprzedawanej produkcji netto, wykorzystywany do drukowania gazet, produkowany ze ścieru i/lub masy celulozowej otrzymywanej mechanicznie lub z włókien odzyskanych w wyniku recyklingu (włókna wtórne) lub z połączenia po- wyższych w dowolnej proporcji. Gramatura zazwyczaj mieści się w granicach od 40 do 52 g/m ² , ale może sięgać 65 g/m ² . Papier gazetowy jest wykańczany maszynowo lub lekko kalandrowany, biały lub delikatnie barwiony i stosuje się go w zwojach w przypadku druku typograficznego, offsetowego lub fleksograficznego.	Uwzględniono wszystkie procesy stanowiące część procesu produkcji papieru (w szczególności maszyna papiernicza lub tekturyczna i powiązane z nimi jednostki przekształcania energii (kocioł/ CHP) oraz bezpośrednie zużycie paliwa w tym procesie). Nie uwzględniono innej działalności w zakładzie, która nie jest częścią tego procesu, takiej jak produkcja wyrobów tartacznych, produkcja wyrobów z drewna, produkcja chemikaliów przeznaczonych do sprzedaży, przerób odpadów (oczyszczenie ścieków na miejscu, a nie poza terenem zakładu (suszenie, peletowanie, spalanie, składowanie)), produkcja PCC (strącanego węgla wapnia), dezodoryzacja gazów i system ciepłowniczy.	0,298
Wysoko	Wysokogatunkowy papier	Uwzględniono wszystkie procesy	0,318

<p>gatunkowy papier niepowlekany</p>	<p>niewplekany, obejmujący zarówno papier niepowlekany drzewny, jak i papier niepowlekany bezdrzewny, jednostką handlową jest ADT sprzedawanej produkcji netto: 1. Papier niepowlekany bezdrzewny nadający się do druku lub innych celów graficznych wytwarzany z masy papierniczej zawierającej głównie włókna pierwotne, o różnych poziomach zawartości wypełniacza mineralnego z zastosowaniem różnych procesów wykończeniowych. Ten rodzaj papieru obejmuje większość papierów biurowych, takich jak formularze, papier do powielania na kserokopiarce, komputerowy, papeteryjny i książkowy. 2. Papier niepowlekany drzewny obejmuje różne rodzaje papieru wytwarzane z mas mechanicznych stosowane do pakowania lub celów graficznych/w czasopismach.</p>	<p>stanowiące część procesu produkcji papieru (w szczególności maszyna papiernicza lub tekturyczna i powiązane z nimi jednostki przekształcania energii (kocioł/CHP) oraz bezpośrednie zużycie paliwa w tym procesie). Nie uwzględniono innej działalności w zakładzie, która nie jest częścią tego procesu, takiej jak produkcja wyrobów tartacznych, produkcja wyrobów z drewna, produkcja chemikaliów przeznaczonych do sprzedaży, przerób odpadów (oczyszczenie ścieków na miejscu, a nie poza terenem zakładu (suszenie, peletowanie, spalanie, składowanie)), produkcja PCC (strącanego węgla wapnia), dezodoryzacja gazów i system ciepłowniczy.</p>	
<p>Wysoko gatunkowy papier powlekany</p>	<p>Wysokogatunkowy papier powlekany obejmujący zarówno papier powlekany drzewny, jak i papier powlekany bezdrzewny, jednostką handlową jest ADT sprzedawanej produkcji netto:</p> <p>1. Papier powlekany bezdrzewny produkowany z włókien wytwarzanych głównie w procesie roztwarzania chemicznego powlekany w trakcie procesu i przeznaczony do różnych zastosowań. Grupa ta obejmuje przede wszystkim papier do druku publikacji.</p> <p>2. Papier powlekany drzewny otrzymywany z mas mechanicznych stosowany do celów graficznych/w czasopismach.</p>	<p>Uwzględniono wszystkie procesy stanowiące część procesu produkcji papieru (w szczególności maszyna papiernicza lub tekturyczna i powiązane z nimi jednostki przekształcania energii (kocioł/CHP) oraz bezpośrednie zużycie paliwa w tym procesie). Nie uwzględniono innej działalności w zakładzie, która nie jest częścią tego procesu, takiej jak produkcja wyrobów tartacznych, produkcja wyrobów z drewna, produkcja chemikaliów przeznaczonych do sprzedaży, przerób odpadów (oczyszczenie ścieków na miejscu, a nie poza terenem zakładu (suszenie, peletowanie, spalanie, składowanie)), produkcja PCC (strącanego węgla wapnia), dezodoryzacja gazów i system</p>	<p>0,318</p>

		ciepłowniczy.	
Bibułka higieniczna	Papier bibułkowy według sprzedawanej produkcji netto w przeliczeniu na zwój surowy obejmuje szeroki zakres bibulek i innych papierów higienicznych przeznaczonych do stosowania w gospodarstwach domowych lub w zakładach handlowych lub przemysłowych, takich jak papier toaletowy i chusteczki higieniczne, ręczniki kuchenne, ręczniki do higieny osobistej i czyściwa przemysłowe, wyrób pieluch dla niemowląt, podpasek higienicznych itd. TAD – Through Air Dried Tissue – bibułki suszone przedmuchowo – nie należy do tej grupy.	Uwzględniono wszystkie procesy stanowiące część procesu produkcji papieru (w szczególności maszyna papiernicza lub tekturница i powiązane z nimi jednostki przekształcania energii (kocioł/ CHP) oraz bezpośrednie zużycie paliwa w tym procesie). Nie uwzględniono innej działalności w zakładzie, która nie jest częścią tego procesu, takiej jak produkcja wyrobów tartacznych, produkcja wyrobów z drewna, produkcja chemikaliów przeznaczonych do sprzedaży, przerób odpadów (oczyszczenie ścieków na miejscu, a nie poza terenem zakładu (suszenie, peletowanie, spalanie, składowanie)), produkcja PCC (strącanego węgla wapnia), dezodoryzacja gazów i system ciepłowniczy. Przeliczanie gramatury zwoju surowego na produkty końcowe nie jest częścią tego wskaźnika emisyjności dla produktów.	0,334
„Testliner” i fluting (papier na warstwę pofalowaną)	„Testliner” i fluting, jednostką handlową jest ADT sprzedawanej produkcji netto: 1. „Testliner” obejmuje rodzaje tektury, której testy spełniają określone wymagania przyjęte przez przemysł opakowaniowy w celu zakwalifikowania do użytku jako zewnętrzna warstwa tektury falistej, z której produkuje się opakowania transportowe. „Testliner” produkuje się przede wszystkim z włókien otrzymanywanych w wyniku recyklingu (włókien wtórnych). 2. Termin fluting (papier na warstwę pofalowaną) odnosi się do środkowej warstwy tektury falistej,	Uwzględniono wszystkie procesy stanowiące część procesu produkcji papieru (w szczególności maszyna papiernicza lub tekturница i powiązane z nimi jednostki przekształcania energii (kocioł/ CHP) oraz bezpośrednie zużycie paliwa w tym procesie). Nie uwzględniono innej działalności w zakładzie, która nie jest częścią tego procesu, takiej jak produkcja wyrobów tartacznych, produkcja wyrobów z drewna, produkcja chemikaliów przeznaczonych do sprzedaży, przerób odpadów (oczyszczenie ścieków na miejscu, a nie poza terenem zakładu (suszenie, peletowanie, spalanie,	0,248

	<p>z której wyrabia się opakowania transportowe, sklejony z obu stron z papierem pokryciowym (kraftliner/ testliner). Fluting wytwarzany jest przede wszystkim z włókien wtórnych, ale grupa ta obejmuje również tekturę produkowaną z masy celulozowej lub półchemicznej.</p>	<p>składowanie)), produkcja PCC (strącanego węgla wapnia), dezodoryzacja gazów i system ciepłowniczy.</p>	
<p>Tektura niepowlekana</p>	<p>Ten wskaźnik dotyczy szerokiego asortymentu produktów niepowlekanych (jednostką handlową jest ADT sprzedawanej produkcji netto) jedno- lub wielowarstwowych. Tekturę niepowlekaną stosuje się przede wszystkim w opakowaniach, w których najważniejszą wymaganą cechą jest wytrzymałość i sztywność, i w przypadkach, których aspekty komercyjne jako nośnika informacji mają drugorzędne znaczenie. Tektura produkowana jest z włókien pierwotnych i/lub wtórnych i ma odpowiednie właściwości pod względem zginania, sztywności i podatności do cięcia. Stosowana jest przede wszystkim do produkcji opakowań produktów konsumpcyjnych, takich jak żywność mrożona, kosmetyki, i pojemniki na płyny; znana jest również jako tektura lita, tektura pudełkowa lub na wielopaki lub tektura na tuleje.</p>	<p>Uwzględniono wszystkie procesy stanowiące część procesu produkcji papieru (w szczególności maszyna papiernicza lub tekturnicza i powiązane z nimi jednostki przekształcania energii (kocioł/ CHP) oraz bezpośrednie zużycie paliwa w tym procesie). Nie uwzględniono innej działalności w zakładzie, która nie jest częścią tego procesu, takiej jak produkcja wyrobów tartacznych, produkcja wyrobów z drewna, produkcja chemikaliów przeznaczonych do sprzedaży, przerób odpadów (oczyszczenie ścieków na miejscu, a nie poza terenem zakładu (suszenie, peletowanie, spalanie, składowanie)), produkcja PCC (strącanego węgla wapnia), dezodoryzacja gazów i system ciepłowniczy.</p>	<p>0,237</p>
<p>Tektura powlekana</p>	<p>Ten wskaźnik dotyczy szerokiego asortymentu produktów powlekanych (jednostką handlową jest ADT sprzedawanej produkcji netto) jedno- lub wielowarstwowych. Tektura powlekana jest stosowana głównie w zastosowaniach handlowych, które wymagają drukowania</p>	<p>Uwzględniono wszystkie procesy stanowiące część procesu produkcji papieru (w szczególności maszyna papiernicza lub tekturnicza i powiązane z nimi jednostki przekształcania energii (kocioł/ CHP) oraz bezpośrednie zużycie paliwa w tym procesie). Nie uwzględniono innej działalności</p>	<p>0,273</p>

	<p>informacji marketingowych na opakowaniu, które ma trafić na półkę w sklepie, czyli w takich zastosowaniach, jak żywność, leki, kosmetyki i inne. Tektura ta produkowana jest z włókien pierwotnych i/lub wtórnych i wykazuje odpowiednie właściwości pod względem zginania, sztywności i podatności do cięcia. Stosuje się ją jako opakowania produktów konsumpcyjnych, takich jak żywność mrożona, kosmetyki, i pojemniki na płyny; znana jest również jako tektura lita, tektura przeznaczona na pudełka składane lub na wielopaki lub tektura na tuleje.</p>	<p>w zakładzie, która nie jest częścią tego procesu, takiej jak produkcja wyrobów tartacznych, produkcja wyrobów z drewna, produkcja chemikaliów przeznaczonych do sprzedaży, przerób odpadów (oczyszczenie ścieków na miejscu, a nie poza terenem zakładu (suszenie, peletowanie, spalanie, składowanie)), produkcja PCC (strącanego węgla wapnia), dezodoryzacja gazów i system ciepłowniczy.</p>	
Kwas azotowy	<p>Kwas azotowy (HNO_3) wyrażony w megagramach</p> <p>HNO_3 (100%).</p>	<p>Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją produktu objętego wskaźnikiem emisyjności dla produktów oraz procesu niszczenia N_2O, z wyjątkiem produkcji amoniaku.</p>	0,302
Kwas adypinowy	<p>Kwas adypinowy wyrażany w megagramach suchego oczyszczonego kwasu adypinowego przechowywany w silosach lub pakowany w (duże) worki.</p>	<p>Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją produktu objętego wskaźnikiem emisyjności dla produktów oraz proces niszczenia N_2O.</p>	2,79
Monomer chlorku winylu (VCM)	<p>Chlorek winylu (chloroetylen).</p>	<p>Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z etapami produkcji: bezpośredniego chlorowania, oksychlorowania i wytwarzania monomeru chlorku winylu metodą krakingu dichlorku etylenu.</p>	0,204
Fenol/aceton	<p>Suma fenolu, acetonu i produktu ubocznego jakim jest alfa-metylostyren, jako całkowita produkcja.</p>	<p>Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją fenolu i acetonu, w szczególności ze sprężaniem powietrza,</p>	0,266

		otrzymywaniem wodoronadtlenku, odzyskiwaniem kumenu z zużytego powietrza, zatężaniem i rozszczepianiem, rozbijaniem i oczyszczaniem, krakingiem smoły, odzyskiwaniem i oczyszczaniem acetofenonu, odzyskiwaniem siarczanu amonu przeznaczonego na eksport, uwodornianiem siarczanu amonu w celu utylizacji w obrębie granic systemowych, wstępnym oczyszczaniem ścieków (w pierwszej kolumnie odpędowej ścieków), wytwarzaniem wody chłodzącej (np. w chłodniach kominowych), utylizacją wody chłodzącej (w pompach cyrkulacyjnych), pochodniami i piecami do spopielenia (nawet jeśli fizycznie znajdują się poza obrębem granic systemowych) oraz ze wszelkim zużyciem paliwooszczędnym.	
S-PVC	Chlorek poliwinylu; niezmiśzany z żadną inną substancją, zawierający cząsteczki PVC o średniej wielkości 50–200 µm.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją S-PVC, z wyjątkiem produkcji monomeru chlorku winylu.	0,085
E-PVC	Chlorek poliwinylu; niezmiśzany z żadną inną substancją, zawierający cząsteczki PVC o średniej wielkości 0,1–3 µm.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją E-PVC, z wyjątkiem produkcji monomeru chlorku winylu.	0,238
Soda kalcynowana	Węglan sodu jako produkcja całkowita brutto, z wyjątkiem gęstej sody kalcynowanej uzyskiwanej jako produkt uboczny w sieci produkcji kaprolaktamu.	Uwzględniono wszystkie procesy w jednostkach produkcyjnych bezpośrednio lub pośrednio związane z oczyszczaniem solanki, kalcynacją wapienia, produkcją mleka wapiennego, absorpcją amoniaku, wytrącaniem NaHCO ₃ , filtrowaniem lub oddzielaniem kryształków NaHCO ₃ z roztworu macierzystego, rozkładem NaHCO ₃ na Na ₂ CO ₃ , odzyskiwaniem	0,843

		amoniaku i zagęszczaniem lub produkcją gęstej sody kalcynowanej.	
--	--	--	--

Jeżeli nie podano innego odniesienia, wszystkie wskaźniki emisyjności dla produktów odnoszą się do 1 megagrama wytworzonego produktu wyrażonego jako produkcja sprzedawana (netto) i do 100 % czystości przedmiotowej substancji.

Wszystkie definicje procesów i objętych nimi emisji (granice systemowe) obejmują pochodnie, jeżeli występują.

Narażenie na ucieczkę emisji w przypadku produktów objętych wskaźnikiem emisyjności dla produktów zostało określone na podstawie decyzji 2010/2/UE i obowiązuje na lata 2013–2014. Decyzją Komisji do niniejszego wykazu mogą zostać dodane dodatkowe sektory.

TABELA 2. WSKAŹNIKI EMISYJNOŚCI DLA PRODUKTÓW I GRANICE SYSTEMOWE Z UWZGLĘDNIENIEM ZAMIENNOŚCI PALIWA I ENERGII ELEKTRYCZNEJ

Wskaźnik emisyjności dla produktów	Charakterystyka objętych produktów	Charakterystyka objętych procesów i emisji (granice systemowe)	Wartość wskaźnika emisyjności (uprawnienia/Mg)
Produkty rafineryjne	Mieszanina produktów rafineryjnych o zawartości ponad 40% lekkich produktów (benzyny silnikowej, w tym benzyny lotniczej, paliwa typu benzyny do silników odrzutowych, innych lekkich mieszanin ropy naftowej, nafty, w tym paliwa typu nafta do silników odrzutowych, olejów napędowych) wyrażona w megagramach CWT (Carbon Weighted Tonne).	Uwzględniono wszystkie procesy rafineryjne spełniające definicję jednej z jednostek produkcyjnych CWT oraz pomocniczych jednostek nieprodukcyjnych działających w granicach rafinerii, takich jak zbiorniki, mieszanie, oczyszczanie itd. W celu określenia pośrednich emisji uwzględnia się całkowite zużycie energii elektrycznej w granicach systemowych.	0,0295
Stal węglowa z pieca	Stal zawierająca poniżej 8% metalicznych pierwiastków stopowych i przypadkowych	Uwzględniono wszystkie procesy w jednostkach produkcyjnych bezpośrednio i pośrednio związane	0,283

łukowego	domieszek, przy których poziomie nadaje się do zastosowań, w których nie jest wymagana wysoka jakość powierzchni i przetwarzania.	z piecem łukowym, obróbką pozapiecową, odlewaniem i cięciem, jednostką dopalania gazów, zespołem odpylania, stanowiskami podgrzewania kadzi, stanowiskami podgrzewania wlewków, suszeniem i podgrzewaniem złomu. W celu określenia pośrednich emisji uwzględnia się całkowite zużycie energii elektrycznej w granicach systemowych.	
Stal wysokostopowa z pieca łukowego	Stal zawierająca 8% lub więcej metalicznych pierwiastków stopowych lub od której oczekuje się wysokiej jakości powierzchni i przetworzalności.	Uwzględniono wszystkie procesy w jednostkach produkcyjnych bezpośrednio i pośrednio związane z piecem łukowym, obróbką pozapiecową, odlewaniem i cięciem, jednostką dopalania gazów, jednostką odpylającą, stanowiskami podgrzewania kadzi, stanowiskami podgrzewania wlewków, wolno chłodzącą kadzią, suszeniem i podgrzewaniem złomu. Nie uwzględniono rafinatora żelazochromu i kriogenicznego przechowywania gazów przemysłowych w jednostkach produkcyjnych. W celu określenia pośrednich emisji uwzględnia się całkowite zużycie energii elektrycznej w granicach systemowych.	0,352
Odlew żeliwny	Żeliwo odlewane wyrażone w megagramach ciekłego żelaza, z dodatkami stopowymi, bez naskórka i gotowe do odlewania.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z etapami produkcji: wytapialnią, odlewnią, rdzeniownią i z wykończeniem. W celu określenia pośrednich emisji uwzględnia się jedynie zużycie energii elektrycznej na potrzeby procesów topienia w granicach systemowych.	0,325
Wełna	Produkty izolacyjne z wełny	Uwzględniono wszystkie procesy	0,682

mineralna	mineralnej przeznaczone na izolację termiczną, akustyczną i przeciwpożarową wyprodukowane przy zastosowaniu szkła, kamienia lub żużla.	bezpośrednio lub pośrednio związane z etapami produkcji: topieniem, tworzeniem włókien i wstrzykiwaniem spoiwa, utwardzaniem i formowaniem. W celu określenia pośrednich emisji uwzględnia się całkowite zużycie energii elektrycznej w granicach systemowych.	
Płyta gipsowa	Wskaźnik dotyczy płyt, arkuszy, tafli, płytek, podobnych wyrobów z gipsu/mieszanek na bazie gipsu, (nie)licowanych/wzmocnionych jedynie papierem/tekturą, z wyłączeniem wyrobów zlepionych gipsem, pokrytych ozdobami (w megagramach szlachetnego tynku). Ten wskaźnik emisyjności dla produktów nie uwzględnia płyt gipsowych włóknistych o dużej gęstości.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z etapami produkcji: mielenia, kalcynowania i suszenia płyt. W celu określenia pośrednich emisji uwzględnia się jedynie zużycie energii elektrycznej pomp ciepła stosowanych na etapie suszenia.	0,131
Sadza	Sadza piecowa. Ten wskaźnik nie uwzględnia produktów z sadzy gazowej i lampowej.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją sadzy piecowej oraz wykończeniem, pakowaniem i spalaniem gazu odpadowego. W celu określenia pośrednich emisji uwzględnia się całkowite zużycie energii elektrycznej w granicach systemowych.	1,954
Amoniak	Amoniak (NH ₃) wyrażony w megagramach wytworzonej ilości.	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją amoniaku i produktu pośredniego w postaci wodoru. W celu określenia pośrednich emisji uwzględnia się całkowite zużycie energii elektrycznej w granicach systemowych.	1,619
Kraking parowy	Mieszanina chemikaliów wysokich wartościach (HVC) wyrażona jako całkowita masa acetylenu, etylenu, propylenu, butadienu, benzenu	Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją wysokowartościowych	0,702

	<p>i wodoru, z wyłączeniem HVC z dodatkowych ilości (wodór, etylen, inne HVC) o zawartości co najmniej 30% etylenu w całkowitej mieszaninie produktów i o zawartości HVC, gazu paliwowego, butenów i ciekłych węglowodorów o łącznej masie stanowiącej co najmniej 50% całkowitej mieszaniny produktów.</p>	<p>chemikaliów w postaci oczyszczonego produktu lub produktu pośredniego o skoncentrowanej zawartości odpowiedniej wysokowartościowej substancji chemicznej w najniższej formie nadającej się do sprzedaży (surowe C4, odwodorniona benzyna do pirolizy), z wyłączeniem wyodrębniania C4 (wytwórnia butadienu), uwodornianie C4, hydrowodorniania benzyny do pirolizy i ekstrakcji związków aromatycznych oraz logistyka/przechowywanie na potrzeby codziennej działalności. W celu określenia pośrednich emisji uwzględnia się całkowite zużycie energii elektrycznej w granicach systemowych.</p>	
Związki aromatyczne	<p>Mieszanina związków aromatycznych wyrażona w megagramach CWT.</p>	<p>Uwzględniono wszystkie procesy w instalacjach jednostkowych bezpośrednio lub pośrednio związane z hydrowodornianiem benzyny do pirolizy, ekstrakcją benzenu/toluenu/ksylenu (BTX), TDP, HDA izomeryzacją ksylenu, w zespole P-ksylenu, produkcją kumenu i produkcją cykloheksanu. W celu określenia pośrednich emisji uwzględnia się całkowite zużycie energii elektrycznej w granicach systemowych.</p>	0,0295
Styren	<p>Monomer styrenu (benzen winylu, numer CAS: 100-42-5).</p>	<p>Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją styrenu oraz produktu pośredniego w postaci etylobenzenu (łącznie z ilością wykorzystywaną jako surowiec do produkcji styrenu). W celu określenia pośrednich emisji uwzględnia się całkowite zużycie energii elektrycznej w granicach systemowych.</p>	0,527

<p>Wodór</p>	<p>Czysty wodór i mieszaniny wodoru i tlenku węgla o zawartości wodoru wynoszącej co najmniej 60% ułamka molowego całkowitej zawartości wodoru i tlenku węgla na podstawie zagregowanych wszystkich strumieni produktów eksportowanych z przedmiotowej podinstalacji, zawierających tlenek wodoru i tlenek węgla, wyrażone objętościowo jako 100% wodór.</p>	<p>Uwzględniono wszystkie właściwe elementy procesu bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją wodoru i rozdzielaniem wodoru i tlenku węgla. Elementy te znajdują się między: a) punktem (punktami) wprowadzenia wsadu (wsadów) węglowodoru i, jeżeli są oddzielne, paliwa (paliw); b) punktami wyjścia wszystkich strumieni produktów zawierających wodór lub tlenek węgla; c) punktem (punktami) wprowadzenia lub wyjścia importu lub eksportu ciepła. W celu określenia pośrednich emisji uwzględnia się całkowite zużycie energii elektrycznej w granicach systemowych.</p>	<p>8,85</p>
<p>Gaz syntezowy</p>	<p>Mieszaniny wodoru i tlenku węgla o zawartości wodoru wynoszącej poniżej 60% ułamka molowego całkowitej zawartości wodoru i tlenku węgla na podstawie zagregowanych wszystkich strumieni produktów eksportowanych z przedmiotowej podinstalacji, zawierających tlenek wodoru i tlenek węgla, wyrażone objętościowo jako 47% wodór.</p>	<p>Uwzględniono wszystkie właściwe elementy procesu bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją gazu syntezowego i rozdzielaniem wodoru i tlenku węgla. Elementy te znajdują się między: a) punktem (punktami) wprowadzenia wsadu (wsadów) węglowodoru i, jeżeli są oddzielne, paliwa (paliw); b) punktami wyjścia wszystkich strumieni produktów zawierających wodór¹ lub tlenek węgla¹; c) punktem (punktami) wprowadzenia lub wyjścia importu lub eksportu ciepła. W celu określenia pośrednich emisji uwzględnia się całkowite zużycie energii elektrycznej w granicach systemowych.</p>	<p>0,242</p>
<p>Tlenek etylenu/glikole etylenowe</p>	<p>Wskaźnik dotyczący tlenku etylenu/glikolu etylenu obejmuje tlenek etylenu (o wysokiej czystości), glikol monoetylenowy (standardowy gatunek + gatunek włóknotwórczy (o wysokiej czystości)), glikol dietylenowy i glikol trietylenowy.</p>	<p>Uwzględniono wszystkie procesy bezpośrednio lub pośrednio związane z produkcją tlenku etylenu, sekcją oczyszczania tlenku etylenu i glikolu w jednostkach produkcyjnych. Wskaźnik dotyczący tego produktu</p>	<p>0,512</p>

	Całkowita ilość produktów jest wyrażona w ekwiwalentach tlenku etylenu określonych jako ilość tlenku etylenu (w masie), która jest zawarta w jednej jednostce masy określonego glikolu.	obejmuje całkowite zużycie energii elektrycznej (i związane z nim emisje pośrednie) w granicach systemowych.	
--	---	--	--

Jeżeli nie podano innego odniesienia, wszystkie wskaźniki emisyjności dla produktów odnoszą się do 1 megagrama wytworzonego produktu wyrażonego jako produkcja sprzedawana (netto) i do 100% czystości przedmiotowej substancji.

Wszystkie definicje procesów i objętych nimi emisji (granice systemowe) obejmują pochodnie, jeżeli występują.

Narażenie na ucieczkę emisji w przypadku produktów objętych wskaźnikiem zostało określone na podstawie decyzji 2010/2/UE i obowiązuje na lata 2013 i 2014. Decyzją Komisji do niniejszego wykazu mogą zostać dodane dodatkowe sektory.

TABELA 3. WSKAŹNIKI DOTYCZĄCE CIEPŁA I PALIWA

Wskaźnik	Wartość wskaźnika (uprawnienia/TJ)
Wskaźnik emisyjności oparty na cieple	62,3
Wskaźnik emisyjności oparty na paliwie	56,1

HISTORYCZNY POZIOM DZIAŁALNOŚCI (HAL) W ZAKRESIE SZCZEGÓŁOWYCH WSKAŹNIKÓW EMISYJNOŚCI DLA PRODUKTÓW

1. Historyczny poziom działalności związanej z produktem w okresie odniesienia dla produktów, do których odnosi się wskaźnik dotyczący rafinerii, o którym mowa w załączniku nr 1, określa się na podstawie różnych funkcji CWT, ich definicji, podstawy przepustowości oraz współczynników CWT wymienionych w tabeli 1 i 2, zgodnie ze wzorem:

$$HAL_{CWT} = MEDIAN \left(1,0183 \sum_{i=1}^n (TP_{i,k} * CWT_i) + 298 + 0,315 * TP_{AD,k} \right)$$

gdzie:

HAL CWT – historyczny poziom działalności wyrażony w CWT

TP_{i,k} – wielkość przerobu danej instalacji w funkcji CWT i w roku k okresu odniesienia

CWT_i – współczynnik CWT funkcji CWT i

TPAD,k – wielkość przerobu na instalacji destylacji atmosferycznej w funkcji CWT w roku k okresu odniesienia.

2. Historyczny poziom działalności związanej z produktem w okresie odniesienia dla produktów, do których odnosi się wskaźnik dotyczący wapna, o którym mowa w załączniku nr 1, określa się zgodnie z wzorem:

$$HAL_{lime,standard} = MEDIAN \left(\frac{785 * m_{CaO,k} + 1092 * m_{MgO,k}}{751,7} \right) * HAL_{lime,uncorrected,k}$$

gdzie:

HAL_{lime,standrd} – historyczny poziom działalności w zakresie produkcji wapna wyrażony w megagramach standardowego czystego wapna

mCaO,k – zawartość wolnego CaO w wyprodukowanym wapnie w roku k okresu odniesienia wyrażona jako procent masy

Przy braku danych na temat zawartości wolnego CaO stosuje się zachowawczy szacunek nie niższy niż 85%.

$m_{MgO,k}$ – zawartość wolnego MgO w wyprodukowanym wapnie w roku k okresu odniesienia wyrażona jako procent masy

Przy braku danych na temat zawartości wolnego MgO stosuje się zachowawczy szacunek nie niższy niż 0,5%.

$HAL_{lime,uncorrected,k}$ – nieskorygowany historyczny poziom działalności w zakresie produkcji wapna w roku k okresu odniesienia wyrażony w megagramach wapna.

3. Historyczny poziom działalności związanej z produktem w okresie odniesienia dla produktów, do których odnosi się wskaźnik dotyczący dolomitu kalcynowanego, o którym mowa w załączniku nr 1, określa się zgodnie z wzorem:

$$HAL_{dolime,standard} = \left(\frac{785 * m_{CaO,k} + 1092 * m_{MgO,k}}{865,6} \right) * HAL_{dolime,uncorrected,k}$$

gdzie:

$HAL_{dolime,standard}$ – historyczny poziom działalności w zakresie produkcji dolomitu wyrażony w megagramach standardowego czystego dolomitu

$m_{CaO,k}$ – zawartość wolnego CaO w wyprodukowanym dolomicie kalcynowanym w roku k okresu odniesienia wyrażona jako procent masy

Przy braku danych na temat zawartości wolnego CaO stosuje się zachowawczy szacunek nie niższy niż 52%.

$m_{MgO,k}$ – zawartość wolnego MgO w wyprodukowanym dolomicie kalcynowanym w roku k okresu odniesienia wyrażona jako procent masy

Przy braku danych na temat zawartości wolnego MgO stosuje się zachowawczy szacunek nie niższy niż 33%.

$HAL_{dolime,uncorrected,k}$ – nieskorygowany historyczny poziom działalności w zakresie produkcji dolomitu kalcynowanego w roku k okresu odniesienia wyrażony w megagramach wapna.

4. Historyczny poziom działalności związanej z produktem w okresie odniesienia dla produktów, do których odnosi się wskaźnik dotyczący krakingu parowego, o którym mowa w załączniku nr 1, określa się zgodnie z wzorem:

$$HAL_{HCV,net} = MEDIAN(HAL_{HVC,TOTAL,k} - HSF_{H,k} - HFS_{E,k} - HSF_{O,k})$$

gdzie:

$HAL_{HVC,net}$ – historyczny poziom działalności w zakresie chemikaliów o wysokich wartościach bez chemikaliów o wysokich wartościach wyprodukowanych z dodatkowego surowca zasilającego, wyrażony w megagramach chemikaliów o wysokich wartościach

$HAL_{HVC,total,k}$ – historyczny poziom działalności w zakresie całkowitej produkcji chemikaliów o wysokich wartościach w roku k okresu odniesienia wyrażony w megagramach chemikaliów o wysokich wartościach

$HSF_{H,k}$ – historyczne dodatkowe ilości wodoru w roku k okresu odniesienia wyrażone w megagramach wodoru

$HSF_{E,k}$ – historyczne dodatkowe ilości etylenu w roku k okresu odniesienia wyrażone w megagramach etylenu

$HSF_{O,k}$ – historyczne dodatkowe ilości chemikaliów o wysokich wartościach innych niż wodór i etylen w roku k okresu odniesienia wyrażone w megagramach chemikaliów o wysokich wartościach.

5. Historyczny poziom działalności związanej z produktem w okresie odniesienia dla produktów, do których odnosi się wskaźnik dotyczący związków aromatycznych, o którym mowa w załączniku nr 1, w oparciu o różne funkcje CWT, ich definicje, podstawę przepustowości oraz współczynniki CWT wymienione w tabeli 1 i 2, określa się zgodnie z wzorem:

$$HAL_{CWT} = MEDIAN\left(\sum_{i=1}^n (TP_{i,k} * CWT_i)\right)$$

gdzie:

HAL_{CWT} – historyczny poziom działalności wyrażony w CWT

$TP_{i,k}$ – wielkość przerobu danej instalacji w funkcji CWT i w roku k okresu odniesienia

CWTi – współczynnik CWT funkcji CWT i

6. Historyczny poziom działalności związanej z produktem w okresie odniesienia dla produktów, do których odnosi się wskaźnik dotyczący wodoru, o którym mowa w załączniku nr 1, określa się zgodnie z wzorem:

$$HAL_{H_2} = MEDIAN \left(HAL_{H_2+CO,k} * \left(1 - \frac{1 - VF_{H_2,k}}{0,4027} \right) * 0,00008987 \frac{t}{Nm^3} \right)$$

gdzie:

HAL H2 – historyczny poziom działalności w zakresie produkcji wodoru w stosunku do 100% wodoru

VF H2,k – odsetek historycznej wielkości produkcji czystego wodoru w roku k okresu odniesienia

HAL H2 + CO,k – historyczny poziom działalności w zakresie produkcji wodoru w stosunku do zawartości historycznej wodoru wyrażony w normalnych metrach sześciennych na rok przy 0 °C i 101,325 kPa w roku k okresu odniesienia.

7. Historyczny poziom działalności związanej z produktem w okresie odniesienia dla produktów, do których odnosi się wskaźnik dotyczący gazu syntezowego, o którym mowa w załączniku nr 1, określa się zgodnie z wzorem:

$$HAL_{syngas} = MEDIAN \left(HAL_{H_2+CO,k} * \left(1 - \frac{0,47 - VF_{H_2,k}}{0,0863} \right) * 0,0007047 \frac{t}{Nm^3} \right)$$

gdzie:

HAL syngas – historyczny poziom działalności w zakresie produkcji gazu syntezowego w stosunku do 47% wodoru

VFH2,k – odsetek historycznej wielkości produkcji czystego wodoru w roku k okresu odniesienia

HALH2 + CO,k – historyczny poziom działalności w zakresie produkcji gazu syntezowego w stosunku do zawartości historycznej wodoru wyrażony w normalnych metrach sześciennych na rok przy 0 °C i 101,325 kPa w roku k okresu odniesienia.

8. Historyczny poziom działalności związanej z produktem w okresie odniesienia dla produktów, do których odnosi się wskaźnik dotyczący tlenku etylenu/glikoli etylenu, o którym mowa w załączniku nr 1, określa się zgodnie z wzorem:

$$HAQL_{EO/EG} = MEDIAN \left(\sum_{i=1}^n (HAL_{i,k} * CF_{EOE,i}) \right)$$

gdzie:

HAL EO/EG – historyczny poziom działalności w zakresie produkcji tlenku etylenu/glikoli etylenu wyrażony w megagramach ekwiwalentu tlenku etylenu

HAL i,k – historyczny poziom działalności w zakresie produkcji tlenku etylenu lub glikoli etylenu w roku k okresu odniesienia wyrażony w megagramach

CF EOE,i – współczynnik konwersji dla tlenku etylenu i glikolu względem tlenku etylenu

Stosuje się następujące współczynniki konwersji:

tlenek etylenu: – 1,000

glikol monoetylenowy: – 0,710

glikol dietylenowy: – 0,830

glikol trietylenowy: – 0,880.

SZCZEGÓŁOWE WSKAŹNIKI EMISYJNOŚCI DOTYCZĄCE PRODUKTU

TABELA 1. WSKAŹNIK DOTYCZĄCY RAFINERII: FUNKCJE CWT

Funkcja CWT	Opis	Podstawa (kt/a)	Współczynnik CWT
Atmosferyczna destylacja surowca	Instalacja hydrokrakingu pracująca w łagodniejszych warunkach niż standardowa instalacja, standardowa instalacja hydrokrakingu.	F	1,00
Destylacja próżniowa	Fracjonowanie próżniowe w łagodniejszych warunkach, standardowa wieża próżniowa, wieża frakcjonowania próżniowego	F	0,85

	Współczynnik destylacji próżniowej obejmuje również średnią energię i emisje w przypadku zespołu zasilania w wysokiej próżni (HFV – Heavy Feed Vacuum). W związku z tym, że jest ona zawsze połączona szeregowo z jednostką średniej próżni, zdolności produkcyjnej jednostki wysokiej próżni nie oblicza się oddzielnie.		
Odasfaltowanie rozpuszczalnikiem	Rozpuszczalnik konwencjonalny, rozpuszczalnik superkrytyczny.	F	2,45
Krakovanie wstępne	Osad atmosferyczny (bez bębna grzewczego), osad atmosferyczny (z bębniem grzewczym), surowiec stanowiący pozostałość destylacji próżniowej (bez bębna grzewczego), surowiec stanowiący pozostałość destylacji próżniowej (z bębniem grzewczym) Współczynnik krakowania wstępnego obejmuje również średnią energię i emisje w przypadku impulsowej kolumny próżniowej (VAC VFL), ale zdolności produkcyjnej nie oblicza się oddzielnie.	F	1,40
Kraking termiczny	Współczynnik krakingu termicznego obejmuje również średnią energię i emisje w przypadku impulsowej kolumny próżniowej (VAC VFL), ale mocy nie oblicza się oddzielnie.	F	2,70
Koksowanie opóźnione	Koksowanie opóźnione.	F	2,20
Koksowanie fluidalne	Koksowanie fluidalne.	F	7,60
Flexicoking	Flexicoking.	F	16,60
Kalcynacja koksu	Piec o osi pionowej, piec obrotowy o osi poziomej	P	12,75
Fluidalny kraking katalityczny	Fluidalny kraking katalityczny, łagodny kraking katalityczny pozostałości, kraking katalityczny	F	5,50

	pozostałości.		
Pozostały kraking katalityczny	Kraking katalityczny w procesie Houdry’ego, kraking z katalizatorem ruchomym.	F	4,10
Hydrokraking destylatu/oleju napędowego	Łagodny hydrokraking, ciężki hydrokraking, kraking benzyny ciężkiej.	F	2,85
Hydrokraking pozostałości	H-Oil, LC-Fining™ i Hycon	F	3,75
Hydrorafinacja benzyny ciężkiej/oleju napędowego	Nasycanie benzenu, odsiarczanie surowców C4-C6, konwencjonalna głęboka rafinacja benzyny ciężkiej, nasycanie diolefiny do uzyskania olefin, nasycanie diolefin do uzyskania olefin w surowcu przeznaczonym do alkiłowania, głęboka rafinacja benzyny FCC z minimalną utratą oktanów, alkiłowanie olefinowe grupy tio-S, proces S-Zorb™, wybiórcza głęboka rafinacja benzyny do pirolizy/benzyny ciężkiej, odsiarczanie benzyny do pirolizy/benzyny ciężkiej, wybiórcza rafinacja benzyny do pirolizy/benzyny ciężkiej Współczynnik hydrorafinacji benzyny ciężkiej obejmuje energię i emisje w przypadku reaktora wybiórczej hydrorafinacji (NHYT/RXST), ale mocy nie oblicza się oddzielnie.	F	1,10
Hydrorafinacja nafty/oleju napędowego	Nasycanie związków aromatycznych, głęboka rafinacja konwencjonalna, uwodornianie związków aromatycznych rozpuszczalnikiem, konwencjonalna głęboka rafinacja destylatu, głęboka rafinacja destylatu o wysokiej różnicy liczb oktanowych, głęboka rafinacja destylatu o bardzo wysokiej różnicy liczb oktanowych, średnie odparafinowywanie destylatu, proces S-Zorb™, wybiórcza głęboka	F	0,90

	rafinacja destylatów.		
Głęboka rafinacja pozostałości	Odsiarczanie pozostałości po destylacji atmosferycznej, odsiarczanie pozostałości po destylacji próżniowej.	F	1,55
Hydrorafinacja gazowego oleju próżniowego	Hydroodsiarczanie/denitryfikacja, hydroodsiarczanie.	F	0,90
Produkcja wodoru	Reforming parowy metanu, reforming parowy benzyny ciężkiej, jednostki częściowego utleniania lekkich surowców Współczynnik produkcji wodoru obejmuje energię i emisje w przypadku oczyszczania (H2 PURE), ale mocy nie oblicza się oddzielnie.	P	300,00
Reformowanie katalityczne	Ciągła regeneracja, cykliczna, półregeneracja, AROMAX.	F	4,95
Alkilacja	Alkilacja HF kwasem fluorowodorowym, alkilacja kwasem siarkowym, polimeryzacja surowca olefinu C3, polimeryzacja surowca C3/C4, proces Dimersol Współczynnik alkilacji/polimeryzacji obejmuje energię i emisje w przypadku regenerowania kwasu (ACID), ale mocy nie oblicza się oddzielnie.	P	7,25
Izomeryzacja C4	Izomeryzacja C4 Współczynnik obejmuje również energię i emisje związane ze średnim specjalnym frakcjonowaniem w UE-27 (DIB) skorelowanym z izomeryzacją C4.	R	3,25
Izomeryzacja C5/C6	Izomeryzacja C5/C6 Współczynnik obejmuje również energię i emisje związane ze średnim specjalnym frakcjonowaniem UE-27 (DIH) skorelowanym z izomeryzacją C5.	R	2,85
Wytwarzanie związków tlenowych	Zespoły destylacji eteru metylo-tert-butylowego (EMTB), zespoły ekstrakcji eteru metylo-tert-butylowego (EMTB), produkcja eteru	P	5,60

	etylo-tert-butyłowego (EETB) i EMTB, produkcja izooktylenu.		
Produkcja propylenu	Jakość chemiczna, jakość „polimerowa”.	F	3,45
Produkcja asfaltu	Produkcja asfaltu i bitumu Współczynnik produkcji powinien obejmować asfalt zmodyfikowany polimerami. Współczynnik CWT obejmuje nadmuch.	P	2,10
Mieszanie asfaltu zmodyfikowanego polimerowo	Mieszanie asfaltu zmodyfikowanego polimerowo.	P	0,55
Odzyskiwanie siarki	Odzyskiwanie siarki Współczynnik odzyskiwania siarki obejmuje energię i emisje w przypadku odzyskiwania gazu wydmuchowego (TRU) i zespołu wypłukiwania H ₂ S (U32), ale mocy nie oblicza się oddzielnie.	P	18,60
Ekstrakcja rozpuszczalnikowa związków aromatycznych	ASE: destylacja ekstrakcyjna, ASE: ekstrakcja ciecz-ciecz, ASE: destylacja ekstrakcyjna ciecz-ciecz Współczynnik CWT dotyczy wszystkich surowców, w tym benzyny do pirolizy po głębokiej rafinacji. Benzynę do pirolizy po głębokiej rafinacji należy uwzględnić w głębokiej rafinacji benzyny ciężkiej.	F	5,25
Hydrodealkilowanie	Hydrodealkilowanie.	F	2,45
TDP/TDA	Dysproporcjonowanie/dealkilacja toluenu.	F	1,85
Produkcja cykloheksanu	Produkcja cykloheksanu.	P	3,00
Izomeryzacja ksylenu	Izomeryzacja ksylenu.	F	1,85
Produkcja paraksylenu	Adsorpcja paraksylenu, krystalizacja paraksylenu Współczynnik obejmuje również energię i emisje w przypadku kolumny frakcjonującej ksylen	P	6,40

	i kolumny recykulacyjnej ortoksylenu.		
Produkcja metaksylenu	Produkcja meta ksylenu.	P	11,10
Produkcja bezwodnika ftalowego	Produkcja bezwodnika ftalowego.	P	14,40
Produkcja bezwodnika maleinowego	Produkcja bezwodnika maleinowego.	P	20,80
Produkcja etylobenzenu	Produkcja etylobenzenu. Współczynnik obejmuje również energię i emisje w przypadku destylacji etylobenzenu.	P	1,55
Produkcja kumenu	Produkcja kumenu.	P	5,00
Produkcja fenolu	Produkcja fenolu.	P	1,15
Ekstrakcja rozpuszczalnikowa olejów smarowych	Ekstrakcja rozpuszczalnikowa olejów smarowych: rozpuszczalnikiem jest furfural, rozpuszczalnikiem jest NMP, rozpuszczalnikiem jest fenol, rozpuszczalnikiem jest tlenek siarki.	F	2,10
Odparafinowywanie rozpuszczalnikowe olejów smarowych	Odparafinowywanie rozpuszczalnikowe olejów smarowych: rozpuszczalnikiem jest chlorowęgiel, rozpuszczalnikiem jest MEK/toluen, rozpuszczalnikiem jest MEK/MIBK, rozpuszczalnikiem jest propan.	F	4,55
Katalityczna izomeryzacja parafin	Katalityczna izomeryzacja parafin i odparafinowywanie, wybiórczy kraking parafin.	F	1,60
Hydrokraker olejów smarowych	Hydrokraker olejów smarowych z destylacją multifrakcyjną, hydrokraker z próżniową kolumną odpędową.	F	2,50
Odolejanie	Odolejanie parafin: rozpuszczalnikiem jest chlorowęgiel,	P	12,00

parafin	rozpuszczalnikiem jest MEK/toluen, rozpuszczalnikiem jest MEK/MIBK, rozpuszczalnikiem jest propan.		
Hydrorafinacja olejów smarowych/parafin	Hydrorafinacja olejów smarowych z próżniową kolumną odpędową, głęboka rafinacja olejów smarowych z destylacją multifrakcyjną, głęboka rafinacja olejów smarowych z próżniową kolumną odpędową, głęboka rafinacja parafin z próżniową kolumną odpędową, głęboka rafinacja parafin z destylacją multifrakcyjną, głęboka rafinacja parafin z próżniową kolumną odpędową.	F	1,15
Głęboka rafinacja rozpuszczalnikami	Głęboka rafinacja rozpuszczalnikami.	F	1,25
Fracjonowanie rozpuszczalnikowe	Fracjonowanie rozpuszczalnikowe.	F	0,90
Sito molekularne do wydzielania parafin C10+	Sito molekularne do wydzielania parafin C10+.	P	1,85
Częściowe utlenianie resztkowych surowców zasilających (POX) na paliwo	Częściowe utlenianie gazu syntezowego na paliwo.	SG	8,20
Częściowe utlenianie resztkowych surowców zasilających (POX) do produkcji wodoru lub metanolu	Gaz syntezowy pozyskiwany metodą częściowego utleniania węglowodorów (POX) do produkcji wodoru lub metanolu, Gaz syntezowy pozyskiwany metodą częściowego utleniania węglowodorów (POX) do produkcji metanolu Współczynnik obejmuje energię i emisje w przypadku przekształcenia CO i oczyszczania H ₂ (U71), ale mocy nie oblicza się oddzielnie.	SG	44,00
Metanol z gazu syntezowego	Metanol.	P	-36,20

Rozdział powietrza	Rozdział powietrza.	P(MNm ³)	8,80
Fracjonowanie zakupionego kondensatu gazu ziemnego	Fracjonowanie zakupionego kondensatu gazu ziemnego.	F	1,00
Oczyszczanie gazów odlotowych	Odsiarczanie i odazotowanie.	F(MNm ³)	0,10
Oczyszczanie i sprężanie gazu opałowego przeznaczonego na sprzedaż	Oczyszczanie i sprężanie gazu opałowego przeznaczonego na sprzedaż.	kW	0,15
Odsalanie wody morskiej	Odsalanie wody morskiej.	P	1,15

Podstawa współczynników CWT: świeży surowiec zasilający netto (F), surowiec zasilający do reaktora (R, w tym z odzysku), produkt (P), produkcja gazu syntezowego w przypadku jednostek POX (SG).

**TABELA 2. WSKAŹNIK DOTYCZĄCY ZWIĄZKÓW AROMATYCZNYCH:
FUNKCJE CWT**

Funkcja CWT	Opis	Podstawa (kt/a)	Współczynnik CWT
Hydrorefinacja do głębokiej rafinacji benzyny ciężkiej/oleju napędowego	Nasycanie benzenu, odsiarczanie surowców C4-C6, konwencjonalna głęboka rafinacja benzyny ciężkiej, nasycanie diolefiny do olefin, nasycanie diolefiny do olefin we wsadzie alkilacji, głęboka rafinacja benzyny FCC z minimalną utratą oktanów, alkilowanie olefin grupy tio-S, proces S-Zorb TM , wybiórcza głęboka rafinacja benzyny do pirolizy/benzyny ciężkiej, odsiarczanie benzyny do pirolizy/benzyny ciężkiej, wybiórcza rafinacja benzyny do pirolizy/benzyny ciężkiej Współczynnik głębokiej rafinacji benzyny ciężkiej obejmuje energię i emisje w przypadku reaktora wybiórczej głębokiej rafinacji (NHYT/RXST), ale mocy nie oblicza się oddzielnie.	F	1,10

Ekstrakcja rozpuszczalnikowa związków aromatycznych	ASE: destylacja ekstrakcyjna, ASE: ekstrakcja ciecz-ciecz, ASE: destylacja ekstrakcyjna ciecz-ciecz Współczynnik CWT obejmuje wszystkie surowce zasilające, w tym benzyna do pirolizy po hydrrafinacji. Głęboką rafinację benzyny do pirolizy należy uwzględnić w głębokiej rafinacji benzyny ciężkiej.	F	5,25
TDP/TDA	Dysproporcjonowanie/dealkilacja toluenu.	F	1,85
Hydrodealkilacja	Hydrodealkilacja.	F	2,45
Izomeryzacja ksylenu	Izomeryzacja ksylenu.	F	1,85
Produkcja paraksylenu	Adsorpcja paraksylenu, krystalizacja paraksylenu Współczynnik obejmuje również energię i emisje w przypadku kolumny frakcjonującej ksylen i kolumny recyrkulacji ortoksylenu.	P	6,40
Produkcja cykloheksanu	Produkcja cykloheksanu.	P	3,00
Produkcja kumenu	Produkcja kumenu.	P	5,00

Podstawa współczynników CWT: świeży surowiec netto (F), produkt (P).

**PARAMETRY W PRZYPADKU GROMADZENIA DANYCH PODSTAWOWYCH
DOTYCZĄCYCH INSTALACJI DOTYCHCZAS DZIAŁAJĄCYCH**

Do celów gromadzenia danych podstawowych zgodnie z § 4 wymagane są od prowadzącego instalację przedłożenia co najmniej następujących danych na poziomie instalacji i podinstalacji za wszystkie lata kalendarzowe w okresie odniesienia wybranego zgodnie § 5 (2005–2008 lub 2009–2010). Jeżeli jest to konieczne można zażądać od prowadzącego instalację dodatkowych danych:

Parametr	Uwagi
Początkowa zainstalowana zdolność produkcyjna	Jedynie w odniesieniu do każdej podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów; wyrażona w jednostce określonej dla danego produktu w załączniku nr 1
Dodana lub zmniejszona zdolność produkcyjna oraz zainstalowana zdolność produkcyjna po znaczącej zmianie zdolności produkcyjnej w przypadku zaistnienia takiej zmiany w okresie od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 30 czerwca 2011 r.	Zdolności produkcyjne wyrażone są: 1) w odniesieniu do podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów – w jednostce określonej dla danego produktu w załączniku nr 1; 2) w odniesieniu do podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple – w teradzulach mierzalnego ciepła zużytego do produkcji produktów lub do produkcji energii mechanicznej innej niż do produkcji energii elektrycznej, do ogrzewania lub chłodzenia w granicach instalacji w ciągu jednego roku; 3) w odniesieniu do podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie – w teradzulach zużytego paliwa w ciągu jednego roku; 4) w odniesieniu do emisji procesowych – w megagramach ekwiwalentu dwutlenku węgla emitowanego w ciągu jednego roku.
Nazwa produktu (produktów)	
Kody NACE działania	
Kody PRODCOM produktu (produktów)	

Określenie jako producenta energii elektrycznej	
Historyczny poziomy działalności	Zgodnie z rodzajem podinstalacji; w odniesieniu do podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności dla produktów włącznie z całkowitą roczną produkcją, na podstawie której określono średnie
Parametr	Uwagi
Wielkość przerobu wszystkich odpowiednich funkcji CWT	Jedynie w przypadku wskaźników dotyczących rafinerii i związków aromatycznych
Dane wykorzystywane przy obliczaniu historycznych poziomów działalności	Co najmniej w przypadku wskaźników dotyczących wapna, dolomitu kalcynowanego, krakingu parowego, wodoru i gazu syntezowego
Całkowite emisje gazów cieplarnianych	Jedynie emisje bezpośrednie; tylko wówczas, gdy nie wszystkie emisje w instalacji pochodzą z produktów objętych wskaźnikiem
Emisje gazów cieplarnianych z paliw	Jedynie emisje bezpośrednie; tylko wówczas, gdy nie wszystkie emisje w instalacji pochodzą z produktów objętych wskaźnikiem
Emisje procesowe gazów cieplarnianych	Jedynie jeżeli nie wszystkie emisje w instalacji pochodzą z produktów objętych wskaźnikiem
Całkowita energia wejściowa z paliw wewnątrz instalacji	Jedynie wówczas, gdy nie wszystkie emisje w instalacji pochodzą z produktów objętych wskaźnikiem
Energia wejściowa z paliw wewnątrz instalacji niewykorzystywana do produkcji mierzalnego ciepła	Jedynie wówczas, gdy nie wszystkie emisje w instalacji pochodzą z produktów objętych wskaźnikiem
Energia wejściowa z paliw wewnątrz instalacji wykorzystywana do produkcji mierzalnego ciepła	Jedynie wówczas, gdy nie wszystkie emisje w instalacji pochodzą z produktów objętych wskaźnikiem
Mierzalne ciepło zużyte	Jedynie wówczas, gdy nie wszystkie emisje w instalacji pochodzą z produktów objętych wskaźnikiem
Mierzalne ciepło importowane	
Emisje gazów cieplarnianych związane z produkcją ciepła eksportowanego do prywatnych gospodarstw domowych	
Mierzalne ciepło eksportowane historyczny	Jedynie do konsumentów nieobjętych unijnym

współczynnik klinkieru do cementu	systemem, z wyraźnym wskazaniem, czy konsument jest prywatnym gospodarstwem domowym, czy też nie. Jedynie w przypadku podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności dla produktów, do których odnosi się wskaźnik dotyczącym szarego klinkieru cementowego
Energia elektryczna zużyta zgodnie z odpowiednią definicją granicy systemowej (załącznik nr 1)	Jedynie w przypadku podinstalacji objętych wskaźnikiem, w których ma znaczenie wymiennosc ciepła i energii elektrycznej
Wodór wykorzystywany jako paliwo przy produkcji monomeru chlorku winylu	Jedynie w przypadku podinstalacji objętych wskaźnikiem dotyczącym monomeru chlorku winylu

**PARAMETRY W PRZYPADKU GROMADZENIA DANYCH DOTYCZĄCYCH
NOWYCH INSTALACJI**

Parametry	Uwagi
Nazwa produktu (produktów)	
Kody NACE działania	
Kody PRODCOM produktu (produktów)	
Początkowa zainstalowana zdolność produkcyjna przed znaczącym zwiększeniem zdolności produkcyjnej	Jedynie w przypadku podinstalacji zgłaszających znaczącym zwiększeniem zdolności produkcyjnej
Zdolności produkcyjna dodana (w przypadku znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnej)	Jedynie w przypadku podinstalacji zgłaszających znaczącym zwiększeniem zdolności produkcyjnej
Zdolność produkcyjna zainstalowana po znaczącym zwiększeniu zdolności produkcyjnej	Jedynie w przypadku podinstalacji zgłaszających znaczącym zwiększeniem zdolności produkcyjnej
Początkowa zainstalowana zdolności produkcyjna	<p>Jedynie w przypadku nowych instalacji prowadzących co najmniej jedno działanie wskazane w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE, które otrzymały zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych po raz pierwszy po dniu 30 czerwca 2011 r., lub prowadzących działalność uwzględnioną w systemie wspólnotowym zgodnie z art. 24 ust. 1 lub 2 po raz pierwszy, wyrażona:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w odniesieniu do podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów – w jednostce określonej dla danego produktu w załączniku nr 1; 2) w odniesieniu do podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple – w teradzulach mierzalnego ciepła zużytego do produkcji produktów lub do produkcji energii mechanicznej innej niż do produkcji energii elektrycznej, do ogrzewania lub chłodzenia w granicach instalacji w ciągu jednego roku;

	3) w odniesieniu do podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie – w teradzulach zużytego paliwa w ciągu jednego roku
Współczynnik odpowiedniego wykorzystania zdolności produkcyjnej (RUCF- Relevant Capacity Utilisation Factor)	W przypadku podinstalacji innych niż podinstalacji objętych wskaźnikiem
Przewidywane mierzalne ciepło importowane	
Przewidywana energia elektryczna zużyta zgodnie z odpowiednią definicją granicy systemowej (załącznik nr 1)	Jedynie w przypadku podinstalacji objętych wskaźnikiem, w których istotna jest wymiennosc ciepła i energii elektrycznej
Przewidywane wykorzystanie wodoru jako paliwa przy produkcji monomeru chlorku winylu	Jedynie w przypadku podinstalacji objętych wskaźnikiem dotyczącym monomeru chlorku winylu
Rozpoczęcie normalnej działalności	Wyrażone datą
Data rozruchu	
Emisje gazów cieplarnianych	Przed rozpoczęciem normalnej działalności, wyrażone w megagramach ekwiwalentu dwutlenku węgla (CO ₂ eq)

**WSPÓLCZYNNIK ZAPEWNIAJĄCY PRZEJŚCIOWY SYSTEM PROWADZĄCY
DO ZMNIEJSZENIA ILOŚCI PRZYDZIAŁÓW UPRAWNIENÍ DO EMSIJI**

Rok	Wartość współczynnika
2013	0,8000
2014	0,7286
2015	0,6571
2016	0,5857
2017	0,5143
2018	0,4429
2019	0,3714
2020	0,3000

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 21 ust. 4 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...).

Projekt rozporządzenia określa wymagania dotyczące wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji, zakresu i sposobu gromadzenia danych do określania zdolności produkcyjnej, sposobu określania historycznego poziomu działalności oraz sposobu obliczania wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji, mając na uwadze konieczność zagwarantowania, że przydział uprawnień do emisji powinien następować na podstawie rzetelnych i wiarygodnych danych.

Na podstawie przedmiotowego rozporządzenia możliwe będzie pozyskanie przez Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami odpowiednio określonych i wyliczonych danych od prowadzących instalacje, a następnie wykorzystanie ich na potrzeby obliczenia ostatecznego, należnego przydziału uprawnień do emisji.

W § 1 i 2 projektu określono odpowiednio zakres przedmiotowy rozporządzenia zdefiniowano pojęcia takie jak ciepłomierz, mierzalne i niemierzalne ciepło, zdolność produkcyjna dodana. W § 4 zawarto regulację zgodnie z którą, Krajowy Ośrodek gromadzi wszelkie informacje i dane dotyczące każdego parametru określonego w załączniku nr 3 od prowadzącego instalację, w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do 31 grudnia 2008 r. lub w stosownych przypadkach od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., oddzielnie dla każdej podinstalacji. Zawarto także zasady określania początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej. W § 5 zawarto regulację dotyczącą określenia historycznego poziomu działalności każdej instalacji, zakres danych które mają być brane pod uwagę przy jej określaniu oraz przedział czasowy. W § 6 określono zasady obliczania liczby uprawnień do emisji przydzielanych na okres rozliczeniowy, w oparciu o dane o instalacji dla każdego roku.

W § 7–10 określono zasady przydziału uprawnień do emisji dla instalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów w ramach której produkuje się odpowiednio chemikalia tonażowe, monomer chlorku winylu. W § 11–14 zawarto regulacje dotyczące określania poziomów działalności instalacji nowych, zasady obliczania przydziału uprawnień dla instalacji nowych. Natomiast § 15 zawiera regulację dotyczącą obliczania wstępnej rocznej liczby uprawnień do emisji wynikającej ze zmniejszenia zdolności produkcyjnej instalacji.

W projekcie rozporządzenia przyjęto, iż rozporządzenie wejdzie w życie z dniem

następującym pod dniu ogłoszenia.

Materia zawarta w projekcie rozporządzenia jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji

<p>Nazwa projektu: rozporządzenie Ministra Środowiska w sprawie wymagań dotyczących wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji, zakresu i sposobu gromadzenia danych do określania zdolności produkcyjnej, sposobu określania historycznego poziomu działalności oraz sposobu obliczania wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji.</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Środowiska</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Marcin Korolec, Sekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Paweł Różycki, Naczelnik Wydziału ds. Zarządzania Emisjami Gazów Ciepłarnianych, Departament Ochrony Powietrza e- mail: pawel.rozycki@mos.gov.pl tel.: (22) 57 92 642</p>	<p>Data sporządzenia: 1 lipca 2014 r.</p> <p>Źródło: art. 21 ust. 4 projektu ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.</p> <p>Nr w wykazie prac:</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Przedmiotowe rozporządzenie określa wymagania dotyczące wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji, zakresu i sposobu gromadzenia danych do określania zdolności produkcyjnej, sposobu określania historycznego poziomu działalności oraz sposobu obliczania wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji mając na uwadze konieczność zagwarantowania, że przydział uprawnień do emisji powinien następować na podstawie rzetelnych i wiarygodnych danych.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Na podstawie przedmiotowego rozporządzenia możliwe będzie pozyskanie przez Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami odpowiednio określonych i wyliczonych danych od prowadzących instalacje, a następnie wykorzystanie ich na potrzeby obliczenia ostatecznego, należnego przydziału uprawnień do emisji.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Wszystkie kraje członkowskie UE są zobowiązane do wykonania zapisów Decyzja Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L130 z 17.05.2011, poz. 1).

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
1. Przedsiębiorców prowadzących instalacje, których emisja gazów cieplarnianych jest objęta systemem.	772 instalacje.	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie wykazu instalacji innych niż wytwarzające energię elektryczną, objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia	Bezpośrednio.

		2013 r., wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji.	
2. Organy administracji publicznej.		Art. 27 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.	Pośrednio.
3. Minister właściwy do spraw środowiska.	1	Art. 6 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.	Pośrednio.
4. Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami –Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy.	1	Art. 27 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.	Pośrednio.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projektowane rozporządzenie zostało w dniu ... przekazane w ramach konsultacji publicznych do następujących podmiotów:

- 1) Wojewodowie i Marszałkowie Województw,
- 2) Agencja Rynku Energii,
- 3) CERBUD Krajowe Zrzeszenie Producentów Materiałów Mineralnych,
- 4) Federacja Konsumentów,
- 5) Forum CO₂ Branżowych Organizacji Gospodarczych,
- 6) Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu,
- 7) Górnicza Izba Przemysłowo-Handlowa,
- 8) Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa,
- 9) Instytut Metali Nieżelaznych,
- 10) Instytutu na Rzecz Ekorozwoju,
- 11) Instytut Ochrony Roślin,
- 12) Instytut Chemicznej Przeróbki Węgla,
- 13) Instytut Chemii Przemysłowej,
- 14) Izba Energetyki Przemysłowej i Odbiorców Energii,
- 15) Izba Gospodarcza „Farmacja Polska”,
- 16) Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie,
- 17) Izba Gospodarcza Metali Nieżelaznych,
- 18) Koalicja Klimatyczna,
- 19) Liga Ochrony Przyrody,
- 20) Polska Izba Ekologii,
- 21) Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego,
- 22) Polska Izba Przemysłu Chemicznego,
- 23) Polska Zielona Sieć,
- 24) Polski Klub Ekologiczny,
- 25) Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych,
- 26) Polski Komitet Energii Elektrycznej,
- 27) Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego,

- 28) Stowarzyszenie Papierników Polskich,
- 29) Stowarzyszenie Producentów Płyt Drewnopochodnych w Polsce,
- 30) Stowarzyszenie Przemysłu Wapienniczego,
- 31) Stowarzyszenie Polskich Przedsiębiorców Gospodarki Odpadami,
- 32) Stowarzyszenie Polskiego Przemysłu Lotniczego,
- 33) Stowarzyszenie Producentów Cementu i Wapna,
- 34) Towarzystwo Gospodarcze – Polskie Elektrownie,
- 35) WWF Polska,
- 36) Związek Leśników Polskich w Rzeczypospolitej Polskiej,
- 37) Związek Powiatów Polskich,
- 38) Związek Producentów Cukru,
- 39) Instytut Ochrony Środowiska,
- 40) Instytut Ekologii Terenów Uprzemysłowionych,
- 41) Dyrektor Generalny Lasów Państwowych,
- 42) Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej,
- 43) Państwowa Rada Ochrony Środowiska,
- 44) Państwowa Rada Ochrony Przyrody,
- 45) Business Centre Club,
- 46) Forum Związków Zawodowych,
- 47) Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”,
- 48) Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność 80”,
- 49) Krajowa Izba Gospodarcza,
- 50) Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,
- 51) Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan,
- 52) Związek Rzemiosła Polskiego.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)	
Dochody ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania													

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Przedmiotowe rozporządzenie nie będzie wywierało skutku na sektor finansów publicznych.						
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe								
Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
Niemierzalne								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Proponowane regulacje prawne mogą mieć pośredni wpływ na konkurencyjność sektorów przemysłowych na rynku międzynarodowym, w porównaniu do sektorów z państw nie posiadających tak restrykcyjnych wymagań w zakresie ochrony środowiska. Przydziały bezpłatnych uprawnień do emisji otrzymują wszystkie instalacje z danego sektora, więc nie będzie to miało wpływu na konkurencyjność pomiędzy poszczególnymi instalacjami w danym sektorze.						
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
☒ nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy				
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.				☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy				
Komentarz								
9. Wpływ na rynek pracy								
Projektowane rozporządzenie nie będzie miało bezpośredniego wpływu na rynek pracy, ze względu na jego techniczny charakter.								

10. Wpływ na pozostałe obszary	
☐ środowisko naturalne ☒ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe
	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Proponowane regulacje prawne mogą mieć wpływ na sytuację gospodarczą i rozwój regionów. W przypadku gdy ilość uprawnień do emisji przyznanych projektowanym rozporządzeniem krajowym przedsiębiorstwom okaże się niewystarczająca na zbilansowanie emisji, może mieć to wpływ na sytuację gospodarczą i rozwój regionalny z uwagi na fakt, iż cena zakupu uprawnień do emisji będzie wpływała na koszty produkcji lub usług wytwarzanych przez przedsiębiorstwa uczestniczące w systemie a także wpływać na decyzje inwestycyjne przedsiębiorców oraz może się przełożyć na przenoszenie produkcji poza UE (zjawisko ucieczki emisji).
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
Ze względu na charakter projektowanej regulacji niezasadna jest jego ewaluacja.	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	
Brak.	

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA ¹⁾

z dnia

w sprawie wymagań w zakresie weryfikacji informacji przekazanych przez prowadzącego instalację we wniosku o przydział uprawnień do emisji gazów cieplarnianych

Na podstawie art. 21 ust. 6 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wymagania w zakresie weryfikacji informacji przekazanych przez prowadzącego instalację we wnioskach o przydział uprawnień do emisji gazów cieplarnianych.

§ 2. 1. Weryfikacji podlegają :

- 1) informacja o instalacji, o których mowa w art. 21 ust. 5 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą”;
- 2) informacja o instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia, o której mowa w art. 58 ust. 1 pkt 2 ustawy;
- 3) informacja o instalacji nowej, o której mowa w art. 66 ust. 2 ustawy;
- 4) informacja o zakresie zmniejszenia zdolności produkcyjnej oraz o zainstalowanej zdolności produkcyjnej w instalacji po dokonaniu znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, o której mowa w art. 70 ustawy;
- 5) raport o metodyce zbierania danych dołączony do informacji, o których mowa w pkt 1–4.

2. Weryfikacja prowadzona jest pod kątem pewności, wiarygodności oraz dokładności danych przekazywanych przez prowadzącego instalację.

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. poz. 1267).

§ 3. 1. Weryfikację przeprowadza się na podstawie planu weryfikacji, opracowanego przez weryfikatora, w oparciu o zgromadzone dane, zgodnie ze zdefiniowanymi metodami pobierania prób, testów przeglądowych dokumentów, procedur analitycznych i procedur przeglądu danych, wliczając w to wszelkie odpowiednie dodatkowe dowody, na których opierać się będą wnioski z weryfikacji.

2. Na potrzeby weryfikacji prowadzący instalację jest obowiązany dostarczyć dane lub informacje oraz udzielać niezbędnych wyjaśnień w szczególności dotyczących stwierdzonych przez weryfikatora różnic w parametrach lub danych dotyczących emisji, oraz przeprowadzić weryfikację obliczeń, lub dostosować zgłoszone dane stosownie do wskazań weryfikatora.

§ 4. Weryfikacja informacji, o których mowa w § 2 ust. 1, obejmuje w szczególności:

- 1) analizę strategiczną wszystkich działań wykonywanych w instalacji, które mają wpływ na obliczenie przydziału uprawnień do emisji;
- 2) analizę informacji i danych zawartych w zezwoleniu na emisję gazów cieplarnianych, o którym mowa w ustawie, pozwoleniu zintegrowanym lub pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w ustawie z dnia 21 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.²⁾), na potrzeby oceny poprawności określenia początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej podinstalacji;
- 3) analizę ryzyka nieodłącznego i ryzyka zawodności systemów kontroli wewnętrznej, która uwzględnia zakres i złożony charakter działań prowadzonych w instalacji oraz te parametry, które odnoszą się do przydziału uprawnień do emisji, które mogą być źródłem istotnych nieprawidłowości.

§ 5. 1. Po zakończeniu weryfikacji sporządza się wewnętrzny protokół z weryfikacji.

2. Protokół, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności dowody pełnego wykonania analizy strategicznej, analizy ryzyka oraz wykonanie planu weryfikacji wraz z podaniem informacji wystarczających do uzasadnienia wniosków z weryfikacji.

§ 6. 1. Protokół z weryfikacji adresowany jest do prowadzącego instalację i zawiera opinię odnoszącą się do zgłoszonych danych lub parametrów, w tym uwagi co do tego, czy zgłoszone dane lub parametry zawierają jakiegokolwiek istotne nieprawidłowości, a także czy występują inne istotne zastrzeżenia, do których odnoszą się wnioski weryfikatora.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238, z 2014 r. poz. 40, 47, 457, 882, 1101, 1146, 1322 i 1622 oraz z 2015 r. poz.

2. Protokół, o którym mowa w ust. 1, zawiera ponadto opis zastosowanej przez weryfikatora metodyki weryfikacji.

3. Szczegółowe informacje oraz wnioski z weryfikacji powinny być zawarte w protokole z weryfikacji, którego wzór określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 7. Zakres działania weryfikatora w przypadku określania początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej z wykorzystaniem eksperymentalnej weryfikacji, o której mowa w § 4 ust. 5 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia ... w sprawie wymagań dotyczących wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji, zakresu i sposobu gromadzenia danych do określania zdolności produkcyjnej, sposobu określania historycznego poziomu działalności oraz sposobu obliczania przez prowadzącego instalację wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji (Dz. U. poz. ...), określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER ŚRODOWISKA

**Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Środowiska
z dnia ... (poz. ...)**

Załącznik nr 1

**SZCZEGÓŁOWE INFORMACJE, KTÓRE POWINIEN ZAWIERAĆ PROTOKÓŁ
Z WERYFIKACJI, ORAZ WNIOSKI WERYFIKATORA.**

I. Protokół z weryfikacji:

- 1) nazwa i adres weryfikatora (firma);
- 2) imię i nazwisko, adres weryfikatorów zaangażowanych w weryfikację i ich rola w procesie weryfikacyjnym;
- 3) data i czas trwania czynności weryfikacyjnych;
- 4) nazwa i adres instalacji;
- 5) identyfikator instalacji (numer KPRU);
- 6) dane kontaktowe;
- 7) dane kontaktowe (imię i nazwisko, adres, numer telefonu i adres e-mail) osoby odpowiedzialnej za przygotowanie informacji o:
 - a) instalacji, o których mowa w art. 21 ust. 3 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych,
 - b) instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia, o których mowa w art. 58 ust. 1 pkt 2 ustawy, o której mowa w pkt 1,
 - c) instalacji nowej, o których mowa w art. 66 ust. 2 ustawy, o której mowa w pkt 1,
 - d) zakresie zmniejszenia zdolności produkcyjnej oraz o zainstalowanej zdolności produkcyjnej w instalacji po dokonaniu znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, o których mowa w art. 69 ustawy, o której mowa w pkt 1;
- 8) wykaz dokumentów przedstawionych przez prowadzącego instalację;
- 9) opis działań weryfikatora, zawierający główne wnioski z:
 - a) przeprowadzonej analizy strategicznej,
 - b) przeprowadzonej analizy ryzyka,
 - c) wykonania planu weryfikacji,
 - d) przeprowadzonej oceny:

- informacji o instalacji, o której mowa w art. 21 ust. 3 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych,
 - informacji o instalacji powstałej w wyniku podziału albo łączenia, o której mowa w art. 58 ust. 1 pkt 2 ustawy, o której mowa w pkt 1,
 - informacji o instalacji nowej, o której mowa w art. 66 ust. 2 ustawy, o której mowa w pkt 1,
 - informacji o zakresie zmniejszenia zdolności produkcyjnej oraz o zainstalowanej zdolności produkcyjnej w instalacji po dokonaniu znaczącego zmniejszenia zdolności produkcyjnej, o której mowa w art. 69 ustawy, o której mowa w pkt 1,
 - oraz dołączonego do tych informacji raportu o metodyce zbierania danych,
- e) przeprowadzonego sprawdzenia przepływu danych,
 - f) wniosków innych działań podjętych przez weryfikatora;
- 10) podsumowanie zawierające uzasadnienie będące podstawą wniosków weryfikatora;
 - 11) wnioski weryfikatora;
 - 12) data i podpis weryfikatora.

II. Wnioski weryfikatora:

- 1) nazwa i adres instalacji;
- 2) identyfikator instalacji (nr KPRU);
- 3) ocena weryfikatora dotyczy informacji, o której mowa w § 2 ust. 1 pkt 1–5 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia ... w sprawie wymagań w zakresie weryfikacji danych przekazanych przez prowadzącego instalację we wniosku o przydział uprawnień do emisji gazów cieplarnianych;
- 4) weryfikacja została przeprowadzona by potwierdzić, że:
 - a) informacje, o której mowa w § 2 ust. 1 pkt 1–5 rozporządzenia
- 5) wnioski z weryfikacji. w toku czynności weryfikacyjnych weryfikator może przyjąć następujące wnioski:
 - a) „Zweryfikowano pozytywnie”,
 - b) „Zweryfikowano negatywnie”;
- 6) ocena „zweryfikowano pozytywnie” oznacza, że na podstawie przeprowadzonych działań i procedur, weryfikator stwierdził, że informacja, o której mowa w pkt 4, została oparta na metodyce określania danych, opisanej w raporcie o metodyce zbierania

danych, jest poprawna i rzetelnie przedstawia dane w informacji, o której mowa w pkt 4, oraz raport o metodyce zbierania danych jest zgodny z wymaganiami zawartymi w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia ... w sprawie wymagań dotyczących wyodrębnienia podinstalacji i wytycznymi Komisji Europejskiej;

- 7) ocena „zweryfikowano negatywnie” oznacza, że na podstawie przeprowadzonych działań i procedur, weryfikator stwierdził, że dane zawarte w informacji, o której mowa w pkt 4, nie mogą być zweryfikowane, ponieważ:
- a) prowadzący instalację przekazał niewystarczającą ilość danych,
 - b) w raporcie o metodyce zbierania danych, w sposób niewystarczający została opisana metodyka określania danych zawartych w informacji, o której mowa w pkt 4,
 - c) raport o metodyce zbierania danych zawiera elementy niezgodne z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia ... w sprawie wymagań dotyczących wyodrębnienia podinstalacji lub wytycznymi Komisji Europejskiej,
 - d) informacja, o której mowa w pkt 4, przygotowana na podstawie metodyki określonej w raporcie o metodyce zbierania danych zawiera istotne błędy,
 - e) inne powody (należy podać listę wszystkich zidentyfikowanych nieścisłości).
- 8) w przypadku gdy ocena z weryfikacji jest pozytywna, weryfikator potwierdza następujące dane jako zweryfikowane:

Typ podinstalacji ³⁾	Poziom działalności ⁴⁾	Korelacje ⁵⁾	Uwagi

;

- 9) data i podpis prowadzącego instalację oraz weryfikatora.

³⁾ Należy podać nazwę podinstalacji zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia ... w sprawie wymagań dotyczących wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji, zakresu i sposobu gromadzenia danych do określania zdolności produkcyjnej, sposobu określania historycznego poziomu działalności, sposobu obliczania wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji.

⁴⁾ Odpowiednie całkowite poziomy działalności, zmieniony poziom działalności.

⁵⁾ Wskaźnik biorący pod uwagę wymianę energii elektrycznej i ciepło, import energii cieplnej z instalacji nieuczestniczącej w systemie, HVC i VCM.

**ZAKRES DZIAŁANIA WERYFIKATORA W PRZYPADKU OKREŚLANIA
POCZĄTKOWEJ ZAINSTALOWANEJ ZDOLNOŚCI PRODUKCYJNE
Z WYKORZYSTANIEM METODYKI EKSPERYMENTALNEJ, O KTÓREJ MOWA
W § 4 UST. 5 ROZPORZĄDZENIA MINISTRA ŚRODOWISKA Z DNIA ...
W SPRAWIE WYMAGAŃ DOTYCZĄCYCH WYODRĘBNIENIA PODINSTALACJI
W RAMACH INSTALACJI, ZAKRESU I SPOSOBU GROMADZENIA DANYCH DO
OKREŚLANIA ZDOLNOŚCI PRODUKCYJNEJ, SPOSOBU OKREŚLANIA
HISTORYCZNEGO POZIOMU DZIAŁALNOŚCI, SPOSOBU OBLICZANIA
WSTĘPNEJ CAŁKOWITEJ ROCZNEJ LICZBY UPRAWNIENÍ DO EMISJI**

W przypadku, gdy zajdą przesłanki określone w § 4 ust. 5 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia ... **w sprawie wymagań dotyczących wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji, zakresu i sposobu gromadzenia danych do określania zdolności produkcyjnej, sposobu określania historycznego poziomu działalności, sposobu obliczania wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji.**

Eksperymentalna weryfikacja oznacza przeprowadzenie 48-godzinnego testu pod nadzorem weryfikatora. Przed przystąpieniem do testu prowadzący instalację w porozumieniu z weryfikatorem ustalają parametry, które będą wykorzystane w teście. Wszystkie parametry testu, takie jak czas trwania, dokładny typ produktu i ustawienie poszczególnych zmiennych w procesie powinny być określone i uzgodnione przed przeprowadzeniem testu. W celu zapewnienia, aby zastosowane parametry zmiennych były typowe dla danego sektora doprowadziły do reprezentatywnego rezultatu, weryfikator powinien zasięgnąć w tej sprawie opinii niezależnych i kompetentnych ekspertów z danej branży⁶⁾.

Wszystkie parametry powinny być udokumentowane na takim poziomie szczegółowości by umożliwić personelowi instalacji przeprowadzenia testu, przez co najmniej 48 godzin bez żadnych dodatkowych instrukcji. Uzgodnione parametry muszą zostać udokumentowane w raporcie o metodyce zbierania danych.

⁶⁾ Przyjmuje się założenie, że weryfikator musi zapewnić wszystkie niezbędne kompetencje dla realizacji danego zlecenia.

Informacja o wybranych parametrach jest przekazywana do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami. Wyniki testu 48-godzinnego są następnie przetworzone na wynik w skali roku przy założeniu, że instalacja pracuje 720 godzin miesięcznie 12 miesięcy w roku.

Weryfikator obecny podczas testów zapewnia, aby zostały zastosowane uzgodnione parametry produkcji. Weryfikator zbiera dowody umożliwiające potwierdzenie, że wielkość produkcji jak również typ produktu są zgodne ze specyfikacją granic poszczególnych podinstalacji.

UZASADNIENIE

Projektowany akt normatywny stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 21 ust. 6 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (...), zwanej dalej „ustawą”, przyznającego Ministrowi Środowiska legitymację do określenia, w drodze rozporządzenia, wymagań w zakresie weryfikacji danych przekazanych przez prowadzącego instalację, mając na uwadze konieczność zagwarantowania, że przydział uprawnień do emisji powinien następować na podstawie rzetelnych i wiarygodnych danych.

Upoważnienie zawarte w art. 21 ust. 6 ustawy określa wymagania w zakresie weryfikacji danych przekazywanych przez prowadzącego instalację we wnioskach o przydział uprawnień do emisji. W związku z powyższym należy dołożyć wszelkich starań tak, by dane pozyskane od prowadzących instalacje i wykorzystywane na potrzeby przydziału emisji były pełne, spójne i prezentowały najwyższy możliwy do osiągnięcia poziom dokładności. Wszelkie dane pozyskane od prowadzących instalacje winny zostać zweryfikowane przez niezależnego weryfikatora celem zagwarantowania, że przydział bezpłatnych uprawnień do emisji jest oparty na solidnych i wiarygodnych danych. Projekt rozporządzenia określa szczegółowe wymogi minimalne dotyczące weryfikacji danych, tak aby w zharmonizowany i spójny sposób umożliwić przydział uprawnień.

Przedmiotowe rozporządzenie określa rodzaje informacji o instalacji, które muszą być poddane weryfikacji przez niezależny organ weryfikacyjny lub osobę odpowiedzialną za wykonanie procesu weryfikacji i złożenie sprawozdania zgodnie ze szczegółowymi wymaganiami ustanowionymi na podstawie załącznika V dyrektywy 2003/87/WE⁷⁾. Rozporządzenie zostało przygotowane zgodnie z decyzją Komisji 2011/278/UE⁸⁾ (dalej: CIMs), na podstawie danych o poziomach produkcji instalacji w okresie 2005–2010 zweryfikowanych przez niezależnych, akredytowanych weryfikatorów. Weryfikacji podlega informacja o historycznym poziomie działalności instalacji, o nowopowstałych instalacjach wynikających z podziału bądź łączenia, o instalacji nowej, o której mowa w art. 66 ustawy. Głównym celem weryfikacji ww. typów rodzajów informacji jest sprawdzenie i potwierdzenie wiarygodności oraz dokładności danych przekazywanych przez

⁷⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych na obszarze Wspólnoty i zmieniająca dyrektywę 96/61/WE (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003 r.).

⁸⁾ Community-wide implementing measures – Decyzja Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L130 z 17.05.2011, poz. 1).

prowadzących instalację. Zgodnie z art. 8 ust. 1 decyzji CIMs weryfikator po przeprowadzonej analizie dostarczonych danych zapewnia, iż nie zawierają one żadnych nieprawidłowości.

Projektowany akt normatywny jest techniczną regulacją ułatwiającą weryfikatorom przeprowadzenie procesu oceny wiarygodności i dokładności danych dostarczonych przez prowadzącego instalację. Jednym z uproszczeń proponowanych w przedmiotowym rozporządzeniu jest przeprowadzanie weryfikacji na podstawie stworzonego planu weryfikacji. Powyższy plan opracowuje weryfikator. W planie weryfikacji określa się zdefiniowane metody pobierania prób, testy przeglądowe dokumentacji, procedury analityczne czy procedury przeglądu danych, na podstawie których oparte będą wnioski z weryfikacji.

Weryfikator powinien przeprowadzić weryfikację informacji zgodnie z zapisami dyrektywy 2003/87/WE oraz decyzji CIMs. Przedmiotowe rozporządzenie obejmuje przeprowadzenie oceny informacji a w szczególności przeprowadzenie analizy strategicznej przeprowadzonych wszystkich działań wykonywanych w instalacji oraz wyrobienia poglądu na temat wszystkich działań, analizy informacji zawartych w zezwoleniach na emisję gazów cieplarnianych i innych stosownych decyzjach o środowiskowych uwarunkowaniach np. pozwoleniu zintegrowanym, pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w ustawie z 21 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.), na potrzeby oceny poprawności określenia początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej podinstalacji. Przeprowadza również analizę ryzyka nieodłącznego i ryzyka zawodności systemów kontroli wewnętrznej odnoszącego się do zakresu i stopnia skomplikowania działalności realizowanej przez prowadzącego instalację oraz tych parametrów przydziału uprawnień do emisji, które mogą prowadzić do istotnych nieprawidłowości. Po przeprowadzeniu wysoce skomplikowanego procesu weryfikacji, weryfikator sporządza wewnętrzny protokół z weryfikacji zawierający dowody o pełnym przeprowadzeniu analizy, wykonaniu planu weryfikacji wraz z uzasadnieniem wniosków z weryfikacji.

Załącznik nr 1 pn. „Szczegółowe informacje, które powinien zawierać protokół z weryfikacji oraz wnioski weryfikatora” do przedmiotowego rozporządzenia określa szczegółowe informacje, które powinny być zawarte w protokole z weryfikacji, oraz wnioski weryfikatora.

Zakres działania weryfikatora w przypadku, gdy niezbędne jest określenie początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej z wykorzystaniem eksperymentalnej weryfikacji, o której mowa w art. 4 ust. 5 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia ... w sprawie wymagań dotyczących wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji, zakresu i sposobu gromadzenia danych do określania zdolności produkcyjnej, sposobu określania historycznego poziomu dokładności oraz sposobu obliczania przez prowadzącego instalację wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji, określa załącznik nr 2 do tego rozporządzenia.

Projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Projekt rozporządzenia nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

<p>Nazwa projektu: rozporządzenie Ministra Środowiska w sprawie wymagań w zakresie weryfikacji danych przekazanych przez prowadzącego instalację we wniosku o przydział uprawnień do emisji gazów cieplarnianych.</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwo współpracujące Ministerstwo Środowiska</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Marcin Korolec, Sekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Pan Paweł Różycki, tel. 22 57 92 642, e-mail: pawel.rozycki@mos.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia: grudzień 2014 r.</p> <p>Źródło: ustawa z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...).</p> <p>Nr w wykazie prac:</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projektowane rozporządzenie jest regulacją techniczną określającą wymagania w zakresie weryfikacji danych przekazywanych przez prowadzących instalację we wniosku o przydział uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, w celu zagwarantowania zharmonizowanego i spójnego sposobu rozdziału bezpłatnych uprawnień. Przedmiotowy akt normatywny określa rodzaje informacji o instalacji, które muszą być poddane weryfikacji, szczegółowe wymogi minimalne dotyczące sposobu weryfikacji tych danych, w tym przeprowadzenie weryfikacji na podstawie stworzonego planu weryfikacji, a także szczegółowe informacje, które powinien zawierać protokół z weryfikacji oraz wnioski weryfikatora. Zakres działania weryfikatora w przypadku, gdy niezbędne jest określenie początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej z wykorzystaniem eksperymentalnej weryfikacji, o której mowa w art. 4 ust. 5 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia ... w sprawie wymagań dotyczących wyodrębnienia podinstalacji w ramach instalacji, zakresu i sposobu gromadzenia danych do określania zdolności produkcyjnej, sposobu określania historycznego poziomu dokładności oraz sposobu obliczania przez prowadzącego instalację wstępnej całkowitej rocznej liczby uprawnień do emisji określa załącznik nr 2 do przedmiotowego rozporządzenia.

Wejście w życie rozporządzenia wspomogą weryfikatorów w przeprowadzaniu procesu oceny wiarygodności i dokładności danych dostarczanych przez prowadzącego instalację.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Niniejszy akt normatywny określa rodzaje informacji, które muszą być poddane weryfikacji zgodnie ze szczegółowymi wymaganiami ustanowionymi na podstawie załącznika V dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych na obszarze Wspólnoty i zmieniającej dyrektywę 96/61/WE.

Przedmiotowe rozporządzenie zostało przygotowane zgodnie z decyzją Komisji 2011/278/UE w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak danych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Instalacje inne niż wytwarzające energię elektryczną, objęte systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.	Max 772 instalacje.	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 marca 2014 r. w sprawie wykazu instalacji innych niż wytwarzające energię elektryczną, objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym	Pośrednie. Przepisy rozporządzenia określają wymagania w zakresie weryfikacji danych dostarczanych przez prowadzących instalację we wniosku o przydział uprawnień pod kątem ich wiarygodności i dokładności.

JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania													
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na sektor finansów publicznych, w tym jednostki samorządu terytorialnego i budżet państwa.												
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe													
Skutki													
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)					
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa												
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw												
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe												
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa												
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw												
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe												
Niemierzalne													
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Obowiązki w zakresie składania wniosków o przydział uprawnień do emisji gazów cieplarnianych dla instalacji na produkcję inną niż produkcja energii elektrycznej zawierających informacje o instalacji oraz weryfikacji tych informacji przez weryfikatora w zakresie wiarygodności oraz dokładności, wynikają z przepisów ustawowych.</p> <p>Niniejsze rozporządzenie określa tylko szczegółowo informacje o instalacji, które muszą być poddane weryfikacji, wymogi minimalne dotyczące sposobu weryfikacji tych danych, informacje, które powinien zawierać protokół z weryfikacji oraz wnioski weryfikatora a także zakres działania weryfikatora w przypadku, gdy niezbędne jest określenie początkowej zainstalowanej zdolności produkcyjnej z wykorzystaniem eksperymentalnej weryfikacji.</p> <p>Określenie ww. informacji będzie ułatwieniem dla weryfikatorów w prowadzeniu procesu oceny wiarygodności i dokładności danych dostarczonych przez prowadzących instalacje inne niż wytwarzające energię elektryczną objętych systemem handlu, którzy starają się o przydział uprawnień do emisji gazów cieplarnianych.</p>												
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu													
☐ nie dotyczy													
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy									
☐ zmniejszenie liczby dokumentów				☐ zwiększenie liczby dokumentów									
☐ zmniejszenie liczby procedur				☐ zwiększenie liczby procedur									

☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: Określenie wzorów formularzy	☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Brak.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planowane rozporządzenie powinno wejść w życie w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ze względu na charakter projektowanej regulacji niezasadna jest jego ewaluacja.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA ¹⁾

z dnia

**w sprawie wzoru formularza wniosku o zatwierdzenie wskaźników zgodności
odpowiednich dla realizacji danego zadania inwestycyjnego, wzoru formularza
sprawozdania rzeczowo-finansowego, wzoru formularza opinii biegłego rewidenta,
wzoru formularza informacji o nieponiesieniu w okresie sprawozdawczym kosztów
inwestycyjnych**

Na podstawie art. 36 ust. 8 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór formularza:

- 1) wniosku o zatwierdzenie odpowiednich dla realizacji danego zadania inwestycyjnego wskaźników zgodności, stanowiący załącznik nr 1 do rozporządzenia;
- 2) sprawozdania rzeczowo-finansowego, stanowiący załącznik nr 2 do rozporządzenia;
- 3) opinii biegłego rewidenta, stanowiący załącznik nr 3 do rozporządzenia;
- 4) informacji o nieponiesieniu w okresie sprawozdawczym żadnych kosztów inwestycyjnych, stanowiący załącznik nr 4 do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER ŚRODOWISKA

W porozumieniu:

MINISTER GOSPODARKI

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko na podstawie § 1 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. poz. 1267).

UZASADNIENIE

Rozporządzenie określa następujące wzory formularzy.

WZÓR FORMULARZA WNIOSKU O ZATWIERDZENIE ODPOWIEDNICH WSKAŹNIKÓW ZGODNOŚCI DLA REALIZACJI DANEGO ZADANIA INWESTYCYJNEGO ORAZ (ZAŁĄCZNIK NR 1 DO ROZPORZĄDZENIA)

Przydział uprawnień do emisji dla instalacji wytwarzających energię elektryczną ma charakter warunkowy w tym znaczeniu, że podmiot, którego inwestycja została uwzględniona w KPI, otrzyma przydzielone uprawnienia do emisji, jeżeli faktycznie zrealizuje zadanie inwestycyjne. Zgłoszenie zadania inwestycyjnego do Krajowego Planu Inwestycyjnego (KPI) nie oznacza konieczności bezwarunkowej jego realizacji. Wybór zadań określonych w KPI ma charakter fakultatywny. Zadanie zostanie zrealizowane, o ile jego realizacja będzie opłacalna, zatem podmioty, które zgłosiły dane zadanie inwestycyjne do planu, nie mają obowiązku podjęcia realizacji tego zadania. Zadania inwestycyjne będą realizowane zgodnie z zatwierdzonymi wskaźnikami zgodności. Wskaźniki te oznaczają parametry, których spełnienie gwarantuje spójność realizacji inwestycji z zasadami określonymi w Komunikacie Komisji nr 2011/C 99/03 Wytyczne w zakresie nieobowiązkowego stosowania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE) zwane dalej: „Wytycznymi”. Wskaźniki zgodności dla każdego rodzaju zadań inwestycyjnych zostały określone w załączniku nr 2 do projektu ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. Będą one zatwierdzane w drodze decyzji ministra właściwego do spraw środowiska w stosunku do każdego realizowanego zadania inwestycyjnego na podstawie wniosku składanego przez podmiot realizujący to zadanie.

Formularz wniosku o zatwierdzenie odpowiednich wskaźników zgodności dla realizacji danego zadania inwestycyjnego zawiera m.in.: dane identyfikacyjne podmiotu realizującego zadania inwestycyjne, opis zakresu zadania inwestycyjnego określonego w KPI, dla którego określany jest wskaźnik zgodności, wybrane wskaźniki oraz sposób określenia wskaźnika zgodności.

W przypadku zakończonych zadań inwestycyjnych dla każdego zadania wymagane jest odrębne poświadczenie dotrzymania wskaźnika zgodności wystawione przez weryfikatora CO₂ lub prezesa URE.

WZÓR FORMULARZA SPRAWOZDANIA RZECZOWO-FINANSOWEGO
(ZAŁĄCZNIK NR 2 DO ROZPORZĄDZENIA)

Zgodnie z art. 10c pkt 4 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE każde państwo członkowskie, korzystające z możliwości przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień na modernizację wytwarzania energii elektrycznej, wymaga od korzystających z niniejszych zapisów wytwórców energii elektrycznej i operatorów sieci składania co 12 miesięcy sprawozdania z inwestycji, o których mowa w Krajowym Planie Inwestycyjnym (KPI), stanowiącym integralną część wniosku derogacyjnego przekazanego przez Polskę do Komisji Europejskiej. Motyw 65 Komunikatu Komisji (2011/C 99/03) precyzuje, że sprawozdania roczne państw członkowskich dotyczące inwestycji w modernizację wytwarzania energii elektrycznej, zawierające wyniki procedury monitorowania i egzekwowania wraz z udokumentowanymi dowodami należy składać Komisji Europejskiej do dnia 31 stycznia każdego roku, począwszy od 2014 r.

Zgodnie z Wytycznymi sprawozdania roczne państw członkowskich powinny zawierać przegląd charakteru i ilości inwestycji dokonanych w poprzednim roku okresu rozliczeniowego. Sprawozdania roczne powinny potwierdzać za pomocą udokumentowanych dowodów, że inwestycje są realizowane i spełniają wymogi określone w dyrektywie 2003/87/WE, a w szczególności, że przyczyniają się one do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych. Sprawozdania muszą także wykazywać, że roczna zainwestowana kwota jest spójna z łączną kwotą inwestycji przewidzianych na okres objęty wnioskiem zgodnie z Krajowym Planem Inwestycyjnym, w odniesieniu do wartości rynkowej bezpłatnie przydzielonych uprawnień do emisji.

Sprawozdanie roczne z realizacji zadań inwestycyjnych ujętych w Krajowym Planie Inwestycyjnym sporządza się w oparciu o sprawozdania rzeczowo-finansowe zawierające zweryfikowane informacje przekazane przez podmioty realizujące zadania inwestycyjne.

Podmiotami realizującymi zadania inwestycyjne ujęte w Krajowym Planie Inwestycyjnym mogą być prowadzący instalacje wytwarzającą energię elektryczną, grupa kapitałowa lub spółka celowa, do której należy prowadzący instalacje wytwarzającą energię elektryczną oraz operatorzy systemu przesyłowego gazowego albo systemu przesyłowego elektroenergetycznego w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.).

Udokumentowanie w sprawozdaniach rzeczowo-finansowych poniesionych przez podmioty kosztów kwalifikowanych na realizacja zadań inwestycyjnych ujętych w Krajowym Planie Inwestycyjnym jest warunkiem otrzymania przez podmioty bezpłatnych uprawnień do emisji.

Sprawozdanie rzeczowo-finansowe zawiera m.in.: dane identyfikacyjne podmiotu realizującego zadania inwestycyjne, charakterystykę zadania inwestycyjnego, źródła finansowania całkowitego inwestycji, zestawienie dokumentów potwierdzających realizację elementów rzeczowych w okresie, którego dotyczy sprawozdanie oraz zestawienie poniesionych kosztów sfinansowanych ze środków stanowiących pomoc publiczną.

Sprawozdanie rzeczowo-finansowe należy sporządzić odrębnie dla każdego zadania inwestycyjnego określonego w KPI pod indywidualnym numerem.

WZÓR FORMULARZA OPINII BIEGŁEGO REWIDENTA (ZAŁĄCZNIK NR 3 DO ROZPORZĄDZENIA)

Zgodnie z Wytycznymi należy przewidzieć nadzór w terenie w celu weryfikacji realizacji inwestycji. Nadzór ten powinien obejmować kontrole na miejscu i roczną niezależną weryfikację każdej inwestycji przeprowadzaną przez audytorów zewnętrznych. Audytorzy powinni wydać oficjalny dokument potwierdzający charakter każdej inwestycji oraz dokładną kwotę wydaną każdego roku. Dokumenty powinny również poświadczać prawdziwość zgłaszanych wydatków. W celu ujednolicenia sposobu dokumentacji ustawodawca przewidział stworzenie wzoru formularza opinii biegłego rewidenta.

Wzór formularza opinii biegłego rewidenta zawiera: dane identyfikacyjne biegłego rewidenta oraz podmiotu realizującego zadanie inwestycyjne którego dotyczy opinia, opis działań i zasad wg których przeprowadzono weryfikację sprawozdania rzeczowo-finansowego, koszty inwestycyjne poniesione w okresie sprawozdawczym w związku z realizacją zadania inwestycyjnego, koszty inwestycyjne poniesione w okresie sprawozdawczym w związku ze spełnieniem obowiązków wynikających z przepisów dotyczących emisji przemysłowych, w tym koszty nie stanowiące pomocy publicznej, koszty inwestycyjne poniesione w okresie sprawozdawczym w związku ze spełnieniem przepisów dotyczących promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, koszty inwestycyjne stanowiące finansowanie ze środków krajowych i Unii Europejskiej, które stanowią pomoc publiczną, a także informację o wysokości poniesionych w okresie sprawozdawczym kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania wartości planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji oraz wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych (w cenach

z 2010 r.) kwalifikowanych do zbilansowania wartości planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji. W formularzu znajduje się też poświadczenie poniesienia opisanych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji, z uwzględnieniem realizacji rzeczowych elementów zadania inwestycyjnego.

Zgodnie z pkt 6.2 akapit 64 Komunikatu Komisji pn. Wytyczne w zakresie nieobowiązkowego stosowania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE cała opinia biegłego rewidenta powinna zostać przetłumaczona przez tłumacza przysięgłego na język angielski.

**WZÓR FORMULARZA INFORMACJI O NIEPONIESIENIU W OKRESIE
SPRAWOZDAWCZYM ŻADNYCH KOSZTÓW INWESTYCYJNYCH, (ZAŁĄCZNIK
NR 4 DO ROZPORZĄDZENIA)**

Sprawozdania rzeczowo-finansowego nie składa się, jeżeli w okresie sprawozdawczym nie poniesiono żadnych kosztów inwestycyjnych. W takim przypadku podmiot realizujący zadanie inwestycyjne przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska jedynie odpowiednią informację. Formularz takiej informacji zawiera m.in. dane identyfikacyjne podmiotu realizującego zadanie inwestycyjne oraz uzasadnienie i przyczyny nieponiesienia kosztów inwestycyjnych.

Jeżeli w sprawozdaniu rzeczowo-finansowym złożonym za poprzednie okresy sprawozdawcze poświadczona przez biegłego rewidenta wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji była wyższa niż wartość przydzielonych uprawnień do emisji, podmiot realizujący zadanie inwestycyjne zawiera taką informację w formularzu o nieponiesieniu kosztów.

W przypadku gdy poświadczona w sprawozdaniu rzeczowo-finansowym wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji jest wyższa niż wartość uprawnień do emisji przydzielonych instalacji w danym roku, nadwyżka kosztów inwestycyjnych może zostać wykorzystana do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji w następnych latach okresu rozliczeniowego, jednak nie później niż do dnia 28 lutego 2020 r.

Projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Projekt rozporządzenia nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

<p>Nazwa projektu: rozporządzenie Ministra Środowiska w sprawie wzoru formularza wniosku o zatwierdzenie wskaźników zgodności odpowiednich dla realizacji danego zadania inwestycyjnego, wzoru formularza sprawozdania rzeczowo-finansowego, wzoru formularza opinii biegłego rewidenta, wzoru formularza informacji o nieponiesieniu w okresie sprawozdawczym kosztów inwestycyjnych.</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwo współpracujące Ministerstwo Środowiska, Ministerstwo Gospodarki</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Marcin Korolec, Sekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Pan Paweł Różycki, tel. 22 57 92 642, e-mail: pawel.rozycki@mos.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia: grudzień 2014 r.</p> <p>Źródło: ustawa z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...).</p> <p>Nr w wykazie prac:</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Wejście w życie rozporządzenia stworzy dla przedsiębiorców korzystających z derogacji dla energetyki pewien standard przekazywania informacji na temat zadań inwestycyjnych ujętych w krajowym planie inwestycyjnym oraz umożliwi Ministrowi Środowiska prawidłowe monitorowanie ich realizacji. Udokumentowanie w sprawozdaniach rzeczowo-finansowych poniesionych przez podmioty kosztów kwalifikowanych na realizację zadań inwestycyjnych ujętych w Krajowym Planie Inwestycyjnym jest warunkiem otrzymania przez podmioty bezpłatnych uprawnień do emisji. Określenie wzorów formularzy jest jednym z narzędzi pozwalającym ocenić zgodność pomocy publicznej z warunkami jej dopuszczalności.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projektowane rozporządzenie stanowi wypełnienie delegacji z art. 36 ust. 8 ustawy z dnia ... o handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, zgodnie z minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór:

- 1) formularza wniosku o zatwierdzenie odpowiedniego dla realizacji danego zadania inwestycyjnego wskaźnika zgodności, o którym mowa w art. 32 ust. 4,
- 2) formularza sprawozdania rzeczowo-finansowego,
- 3) formularza opinii biegłego rewidenta, o której mowa w ust. 2,
- 4) formularza informacji, o której mowa w art. 34 ust. 2.

Niniejsze rozporządzenie stanowi wypełnienie postulatów zawartych w Komunikacie Komisji nr 2011/C 99/03 Wytoczne w zakresie nieobowiązkowego stosowania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak danych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Instalacje wytwarzające energię elektryczną.	Max 174 instalacje.	Wykaz instalacji wytwarzających energię elektryczną, objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym	Bezpośrednie. Przepisy rozporządzenia dają narzędzie do wykazania m.in. kosztów kwalifikowanych na realizację zadań inwestycyjnych ujętych

pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													

Źródła finansowania	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na sektor finansów publicznych, w tym jednostki samorządu terytorialnego i budżet państwa.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki

Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
Niemierzalne								

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Obowiązki w zakresie sprawozdawczości, składania wniosków o zatwierdzenie odpowiednich wskaźników zgodności, badania sprawozdania przez biegłego rewidenta, wynikają z przepisów ustawowych. Niniejsze rozporządzenie określa tylko wzór wniosku o zatwierdzenie wskaźników zgodności odpowiednich dla realizacji danego zadania inwestycyjnego, wzoru formularza sprawozdania rzeczowo-finansowego, wzoru formularza opinii biegłego rewidenta, wzoru formularza informacji o nieponiesieniu w okresie sprawozdawczym kosztów inwestycyjnych. Określenie ww. wzorów będzie ułatwieniem dla przedsiębiorców, objętych derogacją dla energetyki, którzy muszą sporządzać sprawozdanie rzeczowo-finansowe odrębnie dla każdego zadania inwestycyjnego określonego w KPI pod indywidualnym numerem.
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy

☐ zmniejszenie liczby dokumentów	☐ zwiększenie liczby dokumentów	
☐ zmniejszenie liczby procedur	☐ zwiększenie liczby procedur	
☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy	☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy	
☒ inne: Określenie wzorów formularzy	☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☒ zdrowie
☐ inne:		
Omówienie wpływu	Brak.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planowane rozporządzenie powinno wejść w życie w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia. W związku z zapisami ustawy, iż sprawozdanie rzeczowe finansowe przedkłada się do dnia 30 września wraz z opinią biegłego rewidenta, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie niezwłocznie po wejściu w życie ustawy.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ze względu na charakter projektowanej regulacji niezasadna jest jego ewaluacja.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

Redukcja emisyjności w wyniku realizacji zadania inwestycyjnego			Mg CO2/MWh
---	--	--	------------

Wybrane wskaźniki	Rodzaj paliwa	Wartość wskaźnika zgodności na dzień 25 czerwca 2009 r. lub na dzień rozpoczęcia realizacji zadania inwestycyjnego	Jednostka
rodzaj zastosowanego paliwa podstawowego (węgiel kamienny, węgiel brunatny, gaz ziemny systemowy, gaz ziemny ze złóż lokalnych, olej ciężki, olej lekki, biomasa, metan z odmetanowania kopalni) w przypadku współspalania oraz średni udział współspalania			%
Moc osiągalna			MWe
Emisyjność, która obowiązuje w chwili uzyskania pozwolenia na budowę			Mg CO2/MWh

Wybrane wskaźniki		Wartość wskaźnika zgodności na dzień 25 czerwca 2009 r. lub na dzień rozpoczęcia realizacji zadania inwestycyjnego	Jednostka	Czy dotyczy?
Długość powstałych bądź zmodernizowanych linii (z uwzględnieniem podziału na sieci WN, SN i NN)	wysokiego napięcia		km	proszę wybrać
	średniego napięcia		km	proszę wybrać
	niskiego napięcia		km	proszę wybrać
Liczba odcinków powstałych bądź zmodernizowanych linii (z uwzględnieniem podziału na sieci WN,SN,NN)	wysokiego napięcia		km	proszę wybrać
	średniego napięcia		km	proszę wybrać
	niskiego napięcia		km	proszę wybrać
Liczba nowych lub zmodernizowanych stacji elektroenergetycznych			szt	proszę wybrać
Liczba nowych lub zmodernizowanych pojedynczych elementów wyposażenia stacji elektroenergetycznych (np.. Jednostek transformatorowych, pól liniowych)			szt	proszę wybrać
redukcja strat na przesyśle			%	proszę wybrać
redukcja strat transformatorów			%	proszę wybrać
wzrost przepustowości istniejących linii			%	proszę wybrać

Wybrane wskaźniki		Wartość wskaźnika zgodności na dzień 25 czerwca 2009 r. lub na dzień rozpoczęcia realizacji zadania inwestycyjnego	Jednostka
wzrost przepustowości dostaw gazu dla odbiorców			tys. m3

Wybrane wskaźniki		Wartość wskaźnika zgodności na dzień 25 czerwca 2009 r. lub na dzień rozpoczęcia realizacji zadania inwestycyjnego	Jednostka	Czy dotyczy?
redukcja strat ciepła			%	proszę wybrać
Ilość ciepła z kogeneracji wprowadzona do sieci ciepłowniczej			GJ/rok	proszę wybrać
Ilość energii elektrycznej z kogeneracji wprowadzona do sieci elektroenergetycznej			MWh/rok	proszę wybrać

Sposób określania wskaźnika zgodności

Miejscowość i Data

Pieczęć i Podpis

Wzór formularza sprawozdania rzeczowo-finansowego

pieczęćka Podmiotu

Należy wypełnić (przez podmiot zgłaszający zadanie inwestycyjne np. Grupę kapitałową) w celu jednoznacznego przypisania rozdziału zbilansowanych uprawnień dla konkretnych instalacji znajdujących się w wykazie instalacji objętych bezpłatnymi uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

SPRAWOZDANIE RZECZOWO - FINANSOWE Z REALIZACJI ZADAŃ UJĘTYCH W KRAJOWYM PLANIE INWESTYCYJNYM

Okres, którego dotyczy sprawozdanie:

1 lipiec 2013 - 30 czerwiec 2014

A. DANE OGÓLNE

25. PODMIOT REALIZUJĄCY ZADANIA INWESTYCYJNE WYMIENIONE W KPI:

Podmiotami realizującymi zadania inwestycyjne ujęte w Krajowym Planie Inwestycyjnym mogą być prowadzący instalacje wytwarzającą energię elektryczną, grupa kapitałowa, do której należy prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną lub operator systemu dystrybucyjnego w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z 2013 r. poz. 984 i 1238 oraz z 2014 r. poz. 457 i 490) lub spółka celowa, do której należy prowadzący instalację wytwarzającą energię elektryczną, operator systemu przesyłowego gazowego albo systemu przesyłowego elektroenergetycznego.

Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne w KPI

Grupa kapitałowa

26. DANE IDENTYFIKACYJNE PODMIOTU REALIZUJĄCEGO ZADANIA INWESTYCYJNE:

Jako upoważnionego przedstawiciela proszę podać imię i nazwisko osoby wymienionej w KRS upoważnionej do reprezentacji podmiotu.

Wielkość podmiotu należy wpisać zgodnie z definicją zawartą w załączniku I rozporządzenia Komisji Europejskiej nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnotowym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (Dz. Urz. UE L 214 z 9.08.2008, s.3)

Nazwa podmiotu realizującego zadanie inwestycyjne
REGON
NIP
Ulica, numer
Kod pocztowy
Miejscowość
Imię i Nazwisko upoważnionego przedstawiciela
Stanowisko
e-mail
Telefon
FAX
Wielkość podmiotu
Forma prawna
Identyfikator terytorialny gminy (siedziba)
Klasa rodzaju działalności (PKD)

Grupa XYZ
2535456575
645-00-00-645
ul. Zielona 15
00-805
Warszawa
Piotr Nowak
sekretariat@xyz.pl
(22) 56 86 16
(22) 56 86 17
duży
Spółka Akcyjna
m. st. Warszawa
3511Z

27. OSOBA WYZNACZONA DO KONTAKTÓW

Imię i Nazwisko
Stanowisko
Telefon
e-mail

Jan Kowalski
Kierownik ds. Środowiska
(22) 56 86 96
jan.kowalski@xyz.pl

28. ZBIORCZE ZESTAWIENIE INSTALACJI OTRZYMUJĄCYCH UPRAWNIENIA W RAMACH GRUPY I REALIZOWANYCH ZADAŃ

Dane instalacji, które otrzymują uprawnienia oraz liczbę uprawnień do emisji ("Liczba uprawnień we Wniosku") za rok, którego dotyczy sprawozdanie, należy wpisać zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 8 kwietnia 2014 r. w sprawie wykazu instalacji wytwarzających energię elektryczną, objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia 1 stycznia 2013 r., wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji (Dz.U. z 2014 r. poz. 472). Lista dostępna jest na stronie internetowej:

<http://isap.sejm.gov.pl/DetailsServlet?id=WDU20140000472>

Prognozowane ceny uprawnień do emisji CO₂ w trzecim okresie rozliczeniowym w cenach EUR 2008 przedstawione w Komunikacie Komisji zostały zweryfikowane o wskaźnik HIPC za lata 2009 oraz 2010, umożliwiając wykorzystanie w pracach nad aplikacją szacowanej ceny uprawnień w EUR 2010. Tym samym, wartość uprawnień przyjęta w obliczeniach wyniosła odpowiednio:

EUR 14,78 dla okresu 2013-2014, oraz

EUR 20,38 w okresie 2015-2020.

Kurs wymiany walutowej EUR/PLN został wyznaczony na podstawie średnioważonego kursu EUR/PLN podawanego codziennie przez Narodowy Bank Polski, który średnio dla roku 2010 wyniósł 3,9945. Tym samym do obliczeń należy przyjąć przybliżoną wartość kursu EUR/PLN na poziomie 4,0000.

W przypadku gdy poświadczona w sprawozdaniu rzeczowo-finansowym wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji, jest wyższa niż wartość uprawnień do emisji planowanych do przydziału instalacji na dany rok, nadwyżka kosztów inwestycyjnych może zostać wykorzystana do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji w następnych latach okresu rozliczeniowego, jednak nie później niż do dnia 28 lutego 2020 r.

W przypadku gdy poświadczona w sprawozdaniu rzeczowo-finansowym wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością uprawnień do emisji, jest niższa niż wartość uprawnień do emisji planowanych do przydziału instalacji na dany rok, uprawnienia do emisji, w liczbie która stanowi różnicę pomiędzy liczbą uprawnień do emisji planowaną do przydziału na dany rok i liczbą uprawnień do emisji wydanych w tym roku instalacji, przenosi się na następne lata, nie dłużej jednak niż na 4 lata i nie później niż do dnia 28 lutego 2020 r.

Instalacja otrzymująca uprawnienia do emisji i zadania inwestycyjne KPI realizowane na tej instalacji powinny być oznaczone tym samym kolorem.

Przykład wypełnienia tabel przez Grupę

Nazwa Grupy:		Grupa XYZ								
Instalacja			Zadanie inwestycyjne			Liczba uprawnień				
Nazwa instalacji	Numer instalacji we Wniosku (np. PL-1)	operator	Numer zadania we Wniosku (np. PL-\$-0100)	Koszty kwalifikowane (euro)	Nadwyżka kosztów kwalifikowanych poniesionych w poprzednim okresie sprawozdawczym niezbilansowanych z wartością przydzielonych uprawnień do emisji (euro)	Liczba uprawnień we wniosku za 2014 rok	Liczba uprawnień do wydania za 2014 rok	które są bilansowane kosztami zadania:		
								realizowanego w tej instalacji	realizowanego w innej instalacji	Numer zadania (np. PL-\$-0100)
ELEKTROCIEPŁOWNIA A	PL-1	A	PL-\$-100	10 000 000,00 €	0,00 €	600 000	600 000	600 000	0	PL-\$-100
ELEKTROCIEPŁOWNIA B	PL-2	B	-	-	0,00 €	80 000	80 000	0	70 000	PL-\$-100
ELEKTROCIEPŁOWNIA C	PL-3	C	PL-\$-200	500 000,00 €	0,00 €	120 000	120 000	33 000	0	PL-\$-200
			PL-\$-300	1 000 000,00 €	0,00 €			67 000	0	PL-\$-300
					0,00 €			0	20 000	PL-\$-500
			PL-\$-400	200 000,00 €	0,00 €	0	0	0,00	0,00	-
			PL-\$-500	300 000,00 €	0,00 €	0	0	0,00	0,00	-
Suma dla Grupy				12 000 000,00 €	0,00 €	800 000	800 000			

Wszystkie zadania inwestycyjne KPI realizowane przez: Grupa XYZ

Numer zadania we Wniosku (np. PL-Ś-0100)	Grupa	Operator	Nazwa instalacji	Koszty kwalifikowane ceny 2010 [euro] (1EUR = 4 PLN)	Liczba uprawnień (1EUA=14,78 EUR)
PL-Ś-0100	XYZ	A	ELEKTROCIEPLOWNIA A	10 000 000,00 €	676 590
PL-Ś-0200	XYZ	C	ELEKTROCIEPLOWNIA C	500 000,00 €	33 829
PL-Ś-0300	XYZ	C	ELEKTROCIEPLOWNIA C	1 000 000,00 €	67 659
PL-Ś-0400	XYZ	OPERATOR SIECI DYSTRYBUCYJNEJ	SIEĆ DYSTRYBUCYJNA	200 000,00 €	13 532
PL-Ś-0500	XYZ	OPERATOR SIECI DYSTRYBUCYJNEJ	SIEĆ DYSTRYBUCYJNA	300 000,00 €	20 298
SUMA				12 000 000,00 €	811 908

Wzór formularza opinii biegłego rewidenta

pieczęćka Podmiotu

OPINIA NIEZALEŻNEGO BIEGŁEGO REWIDENTA
z weryfikacji sprawozdania rzeczowo-finansowego z realizacji zadania inwestycyjnego
ujętego w Krajowym Planie Inwestycyjnym pod nr PL-~~\$\$\$~~
za okres od - proszę wybrać okres sprawozdania -

Sprawozdanie rzeczowo-finansowe jest weryfikowane przez biegłego rewidenta, o którym mowa w ustawie z dnia 7 maja 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz nadzorze publicznym (Dz. U. Nr 77, poz. 649, z późn. zm.13)).

Biegły rewident w ramach weryfikacji sprawozdania rzeczowo-finansowego sporządza opinię, w której poświadcza wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji, z uwzględnieniem realizacji rzeczowych elementów zadania inwestycyjnego.

Opinia biegłego rewidenta jest składana w języku polskim wraz z tłumaczeniem tej opinii przez tłumacza przysięgłego na język angielski. Opinię biegłego rewidenta sporządza się na formularzu.

Koszty weryfikacji sprawozdania rzeczowo-finansowego oraz koszty tłumaczenia opinii biegłego rewidenta przez tłumacza przysięgłego ponosi podmiot realizujący zadanie inwestycyjne.

A. OKRES SPRAWOZDAWCZY

- proszę wybrać okres sprawozdania -

B. DANE IDENTYFIKACYJNE BIEGŁEGO REWIDENTA:

Nazwa rewidenta
 Ulica, numer
 Kod pocztowy
 Miejscowość
 Imię i Nazwisko
 Nr w rejestrze Krajowej Izby Biegłych Rewidentów
 Telefon
 e-mail
 FAX

C. DANE IDENTYFIKACYJNE PODMIOTU REALIZUJĄCEGO ZADANIE INWESTYCYJNE KTÓREGO DOTYCZY OPINIA

Podmiot realizujący zadanie inwestycyjne
 Nazwa podmiotu realizującego zadanie inwestycyjne
 Nazwa prowadzącego instalację
 Nazwa Instalacji
 Nazwa zadania inwestycyjnego
 Numer zadania inwestycyjnego w KPI (np. PL-~~\$\$\$~~):
 Numer KPRU prowadzącego instalację (np. PL-0001-05 lub brak):
 REGON
 NIP
 Ulica, numer
 Kod pocztowy
 Miejscowość
 Imię i Nazwisko upoważnionego przedstawiciela
 Stanowisko
 Telefon
 e-mail
 FAX

- proszę wybrać -
PL- \$\$\$
PL- xxxx-xx

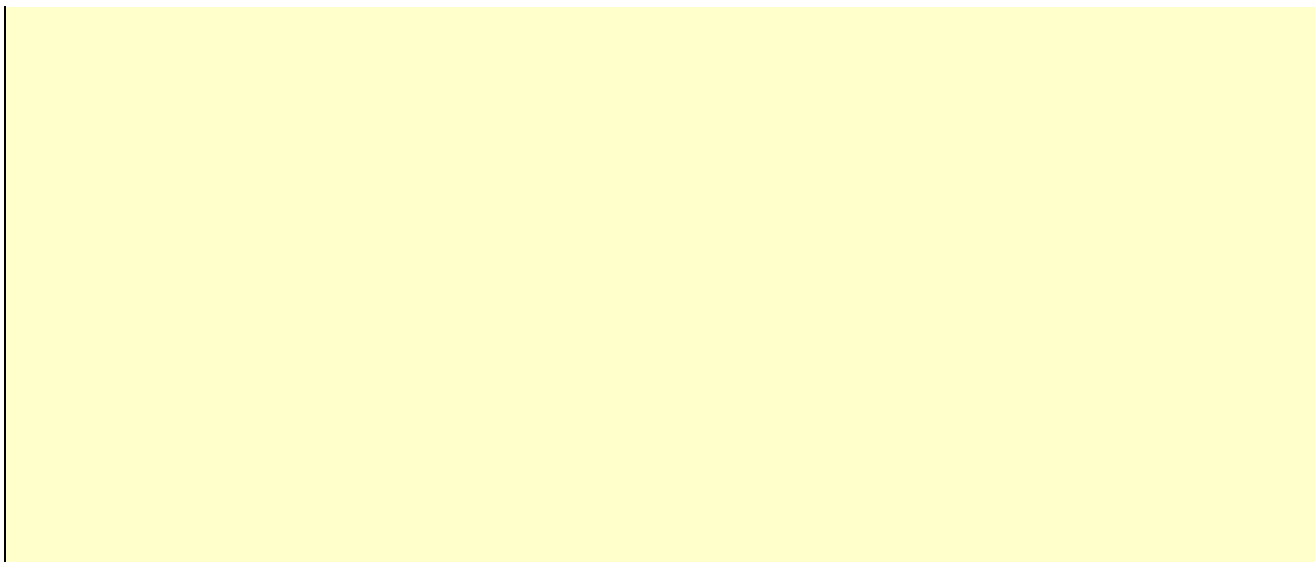
D. OSOBA WYZNACZONA DO KONTAKTÓW

Główna osoba wyznaczona do kontaktów w razie technicznych pytań dotyczących danej inwestycji.

Imię i Nazwisko
 Stanowisko
 Telefon
 e-mail
 FAX

Opis działań i zasad wg których przeprowadzono weryfikację sprawozdania rzeczowo-finansowego.

--

Koszty inwestycyjne poniesione w okresie sprawozdawczym w związku z realizacją zadania inwestycyjnego.

0,00 zł

Koszty inwestycyjne możliwe do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji powinny zostać kwalifikowane jako koszty netto. Koszty netto należy rozumieć jako koszty pomniejszone o wartość podatku VAT, ale przed potrąceniem innych podatków i opłat (np. przed opodatkowaniem podatkiem dochodowym). Zapłacony podatek VAT może być uznany za wydatek kwalifikowalny (możliwy do zbilansowania) tylko wówczas, gdy inwestorowi, zgodnie z obowiązującym prawem, nie przysługuje prawo do odliczenia/zwrotu podatku należnego o podatek naliczony lub ubiegania się o zwrot podatku VAT. Możliwość skorzystania z tego prawa wyklucza uznanie podatku VAT za kwalifikowany nawet wówczas, gdy faktycznie zwrot nie nastąpił, np. inwestor nie podjął czynności zmierzających do realizacji tego prawa. Zastosowanie mają tu – poprzez analogię, szczegółowe wyjaśnienia dotyczące kwalifikowalności podatku VAT określone w „Wytycznych Ministerstwa Rozwoju Regionalnego w zakresie kwalifikowania wydatków w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko” dostępne na stronie MRR:

http://www.pois.gov.pl/Dokumenty/wso/Documents/20110621_Wytyczne_kwalif_POIS_po_akceptacji.pdf
(strona 77 i kolejne).

Koszty inwestycyjne poniesione w okresie sprawozdawczym w związku ze spełnieniem obowiązków wynikających z przepisów dotyczących emisji przemysłowych,
w tym koszty **nie stanowiące** pomocy publicznej.

0,00 zł

0,00 zł

Koszty inwestycyjne poniesione w okresie sprawozdawczym w związku ze spełnieniem przepisów dotyczących promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych,
w tym koszty **nie stanowiące** pomocy publicznej.

0,00 zł

0,00 zł

Koszty inwestycyjne na realizację zadań inwestycyjnych związanych ze spełnieniem obowiązków wynikających z przepisów dotyczących promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, za wyjątkiem kosztów sfinansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną, mogą zostać wykorzystane do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji po przekroczeniu przez Rzeczpospolitą Polską 15% krajowego celu ogólnego w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto. Udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto ustala się na podstawie wyników badań statystycznych statystyki publicznej gromadzonych zgodnie z przepisami wydawanymi na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2012 r. poz. 591 oraz z 2013 r. poz. 2).

Koszty inwestycyjne stanowiące finansowanie ze środków krajowych i Unii Europejskiej, które stanowią pomoc publiczną.

0,00 zł

Wysokość poniesionych w okresie sprawozdawczym kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji:

0,00 zł

Kosztami kwalifikowanymi do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji są koszty inwestycyjne poniesione na realizację zadania inwestycyjnego ujętego w krajowym planie inwestycyjnym pomniejszone o wartość kosztów finansowanych ze źródeł stanowiących pomoc publiczną, a także o wartość finansowanych z innych źródeł kosztów poniesionych w związku ze spełnieniem obowiązków wynikających z przepisów dotyczących emisji przemysłowych oraz przepisów dotyczących promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych.

Wysokość poniesionych kosztów inwestycyjnych (w cenach z 2010 r.) kwalifikowanych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji:

0,00 zł

Koszty inwestycyjne powinny być wyrażone w złotych w cenach z 2010 r. z uwzględnieniem wskaźników cen nakładów inwestycyjnych ustalanych na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

Koszty inwestycyjne ponoszone w walutach obcych podlegają przeliczeniu na złote zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

Wysokość poniesionych w okresie sprawozdawczym kosztów inwestycyjnych w EUR kwalifikowanych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji:

0,00 €

Kurs wymiany walutowej EUR/PLN został wyznaczony na podstawie średnioważonego kursu EUR/PLN podawanego codziennie przez Narodowy Bank Polski, który średnio dla roku 2010 wyniósł 3,9945. Tym samym do obliczeń należy przyjąć przybliżoną wartość kursu EUR/PLN na poziomie 4,0000.

Nadwyżka kosztów kwalifikowanych w poprzednim okresie sprawozdawczym niezbilansowanych z wartością uprawnień do emisji:

0,00 €

Należy podać kwotę kosztów kwalifikowanych z poprzedniego okresu, które nie zostały zbilansowane wartością przydzielonych uprawnień do

Sumaryczna wysokość kwalifikowanych kosztów inwestycyjnych stanowiących podstawę do zbilansowania z wartością uprawnień do

0,00 €

Poświadczam poniesienie wyżej opisanych kosztów inwestycyjnych kwalifikowanych do zbilansowania z wartością planowanych do przydzielenia uprawnień do emisji, z uwzględnieniem realizacji rzeczowych elementów zadania inwestycyjnego.

Miejscowość i data

Podpis i pieczęć Biegłego Rewidenta

Miejscowość i data

Podpis i pieczęć imienna osoby
upoważnionej do reprezentowania podmiotu

Podpis i pieczęć imienna osoby
odpowiedzialnej za finanse podmiotu

Wzór formularza informacji o nieponiesieniu w okresie sprawozdawczym żadnych kosztów

pieczęćka Podmiotu

**INFORMACJA O NIEPONIESIENIU W OKRESIE SPRAWOZDAWCZYM KOSZTÓW INWESTYCYJNYCH
dla zadania inwestycyjnego KPI nr PL- $\$$ -xxxx-ia -****OKRES SPRAWOZDAWCZY**

- proszę wybrać okres sprawozdania -

Rok rozpoczęcia inwestycji

Planowany rok zakończenia inwestycji

A. DANE OGÓLNE**I. PODMIOT REALIZUJĄCY ZADANIA INWESTYCYJNE:**

- proszę wybrać -

II. DANE IDENTYFIKACYJNE PODMIOTU REALIZUJĄCEGO ZADANIA INWESTYCYJNE:

Nazwa podmiotu realizującego zadanie inwestycyjne

Nazwa prowadzącego instalację

Nazwa Instalacji

Nazwa zadania inwestycyjnego

Numer zadania inwestycyjnego w KPI (np. PL- $\$$ -0001):

Numer KPRU prowadzącego instalację (np. PL-0001-05 lub brak)

REGON

NIP

Ulica, numer

PL- $\$$ -xxxx

Kod pocztowy
Miejscowość
Imię i Nazwisko upoważnionego przedstawiciela
Stanowisko
Telefon
e-mail
FAX

III. OSOBA WYZNACZONA DO KONTAKTÓW

Główna osoba wyznaczona do kontaktów w razie technicznych pytań dotyczących danej inwestycji.

Imię i Nazwisko
Stanowisko
Telefon
e-mail
FAX

UZASADNIENIE I PRZYCZYNY NIEPONIESIENIA KOSZTÓW INWESTYCYJNYCH

--

Miejscowość i data

Pieczęć i podpis

7-01-dg

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA¹⁾**

z dnia

w sprawie warunków i sposobu ustalania kosztów kontroli

Na podstawie art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 686 i 888, z 2014 r. poz. 1101 oraz z 2015 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa warunki i sposób ustalania kosztów ponoszonych w związku z prowadzeniem kontroli przestrzegania wymagań ochrony środowiska oraz szacowania wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej, o której mowa w ustawie z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...).

§ 2. 1. Koszty ponoszone w związku z prowadzeniem kontroli przestrzegania wymagań ochrony środowiska ustala się jako sumę kosztów pobierania próbek oraz wykonywania pomiarów i analiz, na podstawie których stwierdzono naruszenie wymagań ochrony środowiska.

2. Podstawę obliczenia kosztów ponoszonych w związku z prowadzeniem kontroli przestrzegania wymagań ochrony środowiska stanowią:

- 1) stawka jednostkowa, będąca równoważnością 2% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego za IV kwartał roku poprzedzającego dzień pobrania próbek lub wykonania pomiarów ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie odrębnych przepisów wydawanych dla celów ustalania rewaloryzacji emerytur i rent;
- 2) współczynnik odpowiadający poszczególnej czynności związanej z pobieraniem próbek, wykonywaniem pomiarów i analiz.

3. Wykaz czynności oraz współczynników odpowiadających poszczególnym czynnościom związanym z pobieraniem próbek, wykonywaniem pomiarów i analiz jest określony w załączniku do rozporządzenia.

4. Koszty przeprowadzenia czynności związanej z pobieraniem próbek, wykonywaniem pomiarów i analiz ustala się jako iloczyn stawki jednostkowej, o której mowa w ust. 2 pkt 1, i współczynnika odpowiadającego tej czynności, o którym mowa w ust. 2 pkt 2.

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. poz. 1267).

5. Koszty ponoszone za pobieranie próbek, wykonywanie pomiarów i analiz niewymienionych w załączniku do rozporządzenia, lub wykonywanych inną, zgodną z obowiązującymi przepisami w tym zakresie metodyką, ustala się w sposób określony w ust. 4, przyjmując współczynniki ustalone dla czynności wykonywanych tą samą lub zbliżoną metodyką.

§ 3. Przy ustalaniu kosztów kontroli przestrzegania wymagań ochrony środowiska stosuje się stawkę jednostkową, o której mowa w § 2 ust. 2 pkt 1, obowiązującą w dniu zakończenia pobierania próbek lub wykonywania pomiarów.

§ 4. 1. Koszty ponoszone w związku z prowadzeniem szacowania wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej, o którym mowa w ustawie z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych ustala się jako sumę kosztów szacowania wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczej.

2. Podstawę obliczenia kosztów ponoszonych w związku z szacowaniem wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczej stanowią:

- 1) stawka jednostkowa, będąca równoważnością 2% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego za IV kwartał roku poprzedzającego dzień szacowania emisji z instalacji lub operacji lotniczej, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie odrębnych przepisów wydawanych dla celów ustalania rewaloryzacji emerytur i rent;
- 2) liczba roboczogodzin przypadającego na jednego inspektora organów Inspekcji, niezbędna na dokonanie szacunkowej wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej.

3. Koszty szacowania wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczej ustala się jako iloczyn stawki jednostkowej, o której mowa w ust. 2 pkt 1, i liczby roboczogodzin, o której mowa w ust. 2 pkt 2.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

MINISTER ŚRODOWISKA

W porozumieniu:

MINISTER FINANSÓW

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 10 kwietnia 2006 r. w sprawie warunków i sposobu ustalania kosztów kontroli (Dz. U. Nr 71, poz. 491), które traci moc na podstawie art. 145 ust. 1 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...) z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

**Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Środowiska
z dnia ... (poz. ...)**

**WYKAZ CZYNNOŚCI ORAZ WSPÓLCZYNNIKÓW ODPOWIADAJĄCYCH
POSZCZEGÓLNYM CZYNNOŚCIOM ZWIĄZANYM Z POBIERANIEM PRÓBEK,
WYKONYWANIEM POMIARÓW I ANALIZ**

1. Pobieranie próbek

Lp.	Wykaz czynności	Wielkość współczynnika
1	2	3
1.1	Pobieranie próbki wody powierzchniowej lub ścieków do badań fizykochemicznych	0,5
1.2	Pobieranie próbki wody powierzchniowej lub ścieków do badań hydrobiologicznych	1,0
1.3	Pobieranie próbki wody powierzchniowej lub ścieków do badań fizykochemicznych w odniesieniu do okresu 24-godzinnego	4,0
1.4	Pobieranie próbki wody powierzchniowej lub ścieków do badań hydrobiologicznych w odniesieniu do okresu 24-godzinnego	8,0
1.5	Pobieranie próbek wody do badań mikroskopowych	1,0
1.6	Pobieranie próbki makrobentosu	2,5
1.7	Pobieranie próbki wody podziemnej	2,0
1.8	Pobieranie próbki gruntu z warstwy powierzchniowej (pobór gleby)	0,5
1.9	Pobieranie próbki gruntu z wybranej warstwy podpowierzchniowej	1,0
1.10	Pobieranie próbki odpadów	3,0
1.11	Pobieranie próbki roślin	0,5
1.12	Pobieranie próbki powietrza atmosferycznego w odniesieniu do okresu 1-godzinnego dla jednego wskaźnika zanieczyszczeń	1,0
1.13	Pobieranie próbki powietrza atmosferycznego w odniesieniu do okresu 24-godzinnego dla jednego wskaźnika zanieczyszczeń	2,0
1.14	Pobieranie próbki powietrza atmosferycznego w odniesieniu do okresu 24-godzinnego dla jednego wskaźnika zanieczyszczeń przez laboratorium mobilne	7,0

1.15	Pobieranie próbek zanieczyszczenia gazowego z jednego przekroju pomiarowego	2,0
1.16	Pobieranie próbek zanieczyszczenia pyłowego z jednego przekroju pomiarowego	2,0
1.17	Transport próbek i aparatury: – do 20 km – za każde następne rozpoczęte 20 km	0,5 0,5

2. Analizy biologiczne i fizykochemiczne

Lp.	Wykaz czynności	Wielkość współczynnika dotyczącego:			
		wody lub ścieków	gruntów, roślin lub odpadów	powietrza	gazów odlotowych i pyłów
1	2	3	4	5	6
2.1	Oznaczenie makrobentosu	3,0			
2.2	Oznaczenie peryfitonu	1,5			
2.3	Oznaczenie fitoplanktonu	1,5			
2.4	Oznaczenie sestonu	1,5			
2.5	Oznaczenie suchej masy sestonu	0,5			
2.6	Oznaczenie zooplanktonu	1,5			
2.7	Oznaczenie miana Clostridium perfringens	1,5	1,5		
2.8	Oznaczenie mikroentosu	1,5			
2.9	Oznaczenie miana Coli	2,0	2,0		
2.10	Określenie biocenozy osadu czynnego	2,0			
2.11	Oznaczenie liczby bakterii w powietrzu atmosferycznym			1,5	
2.12	Oznaczenie bakterii grupy coli lub grupy coli typu fekalnego metodą filtrów membranowych	2,0			
2.13	Oznaczenie bakterii termofilnych	1,5	1,5		
2.14	Oznaczenie biomasy fitoplanktonu	1,5			

2.15	Oznaczenie biomasy zooplanktonu	1,5			
2.16	Oznaczenie biomasy makrobentosu	1,5			
2.17	Oznaczenie chlorofilu „a” i feopigmentów	1,0			
2.18	Oznaczenie indeksów osadu czynnego	1,0			
2.19	Oznaczenie opadu pyłu			0,5	
2.20	Oznaczenie pyłu zawieszonego ogółem			1,5	1,5
2.21	Oznaczenie pyłu zawieszonego PM10			1,5	1,5
2.22	Oznaczenie pyłu całkowitego			2,0	2,0
2.23	Oznaczenie węgla elementarnego (sadzy)			2,0	2,0
2.24	Oznaczenie potencjału redox	0,3	0,3		
2.25	Oznaczanie mętności	0,2			
2.26	Oznaczanie barwy	0,2			
2.27	Oznaczanie gęstości	0,4	0,4		
2.28	Oznaczanie kwasowości- zasadowości	0,3	0,3		
2.29	Oznaczanie twardości ogólnej	0,3	0,3		
2.30	Oznaczanie wilgotności (zawartości suchej masy)		1,0	1,0	1,0
2.31	Oznaczenie substancji rozpuszczonych lub suchej pozostałości	1,0	1,0		
2.32	Oznaczanie substancji rozpuszczonych mineralnych lub suchej pozostałości mineralnej	1,0	1,0		
2.33	Oznaczanie zawiesiny łatwo opadającej	0,2			
2.34	Oznaczenie zawiesiny ogólnej	1,0			
2.35	Oznaczenie zawiesiny ogólnej mineralnej	1,0			

2.36	Oznaczenie zagniwalności	0,5			
2.37	Oznaczenie zapachu	0,2	0,2		
2.38	Oznaczenie zawartości substancji organicznej	1,0	1,0		
2.39	Oznaczenie ekstraktu eterowego	1,0	1,0		
2.40	Oznaczenie detergentów anionowych lub kationowych	1,5	1,5		
2.41	Oznaczenie indeksu fenolowego	1,5	1,5		
2.42	Oznaczenie węgla organicznego lub całkowitego	1,0	2,0		
2.43	Oznaczenie BZT5	1,0			
2.44	Oznaczenie chemicznego zapotrzebowania tlenu – ChZT metodą nadmanganianową	0,5	0,5		
2.45	Oznaczenie chemicznego zapotrzebowania tlenu – ChZT metodą dwuchromianową	1,0	1,0		
2.46	Oznaczenie azotu amonowego	0,5	0,5	0,5	0,5
2.47	Oznaczenie azotu azotanowego	0,5	0,5	0,5	0,5
2.48	Oznaczenie azotu azotynowego	0,5	0,5	0,5	0,5
2.49	Oznaczenie azotu Kjeldahla	1,5	1,5		
2.50	Oznaczenie azotu ogólnego (jako sumy)	2,5	2,5		
2.51	Oznaczenie chlorków	0,3	0,3		
2.52	Oznaczenie chloru wolnego	0,5	0,5		1,0
2.53	Oznaczenie chlorowodoru			2,0	2,0
2.54	Oznaczenie fosforanów	0,5	0,5		
2.55	Oznaczenie fosforu ogólnego	1,5	1,5		
2.56	Oznaczenie fluoru			2,0	2,0
2.57	Oznaczenie fluorków	1,0	1,0		
2.58	Oznaczenie cyjanków	1,5	1,5	1,5	1,5
2.59	Oznaczenie siarczanów metodą turbidymetryczną	0,5	0,5		

2.60	Oznaczenie siarczanów metodą wagową	1,0	1,0		
2.61	Oznaczenie kwasu siarkowego			2,0	2,0
2.62	Oznaczenie siarkowodoru (siarczków)	1,0	1,0	2,0	2,0
2.63	Oznaczenie dwusiarczku węgla			2,0	2,0
2.64	Oznaczenie pojedynczego anionu lub kationu metodą elektroforezy lub chromatografii jonowej	0,30			
2.65	Oznaczenie pojedynczego metalu – spektrometrycznie	0,5	0,5	0,5	0,5
2.66	Oznaczenie aldehydu mrówkowego	1,0	1,0	1,0	1,0
2.67	Oznaczenie pojedynczego węglowodoru metodą chromatograficzną	4,0	4,0	4,0	4,0
2.68	Oznaczenie pojedynczego związku z grupy WWA, PCB lub związków chloroorganicznych z jednego podania próbki do badań	3,0	3,0	3,0	3,0
2.69	Oznaczenie substancji ropopochodnych	2,0	2,0	2,0	2,0
2.70	Oznaczenie pojedynczego związku organicznego innego niż wymienione w lp.2.66 i 2.67 – metodą chromatograficzną	4,0	4,0	4,0	4,0
2.71	Oznaczenie stężenia masowego całkowitego węgla organicznego – metodą ciągłej detekcji płomieniowo-jonizującej				4,0
2.72	Chromatograficzna analiza identyfikacyjna	8,0	8,0	8,0	8,0
2.73	Analiza identyfikacyjna metodą ICP	4,0	4,0	4,0	4,0
2.74	Sporządzenie wyciągu wodnego		1,0		
2.75	Przygotowanie próbki – mineralizacja lub ekstrakcja	1,0	2,0	1,0	1,0

2.76	Oznaczanie dwutlenku siarki – manualnie			0,5	0,5
2.77	Oznaczanie tlenków azotu – manualnie			0,5	0,5
2.78	Oznaczanie dwutlenku węgla – manualnie			1,0	1,0
2.79	Oznaczanie tlenku węgla – manualnie			1,0	1,0
2.80	Oznaczanie tlenu (orsat)			1,0	1,0
2.81	Obliczenie wyników oraz sporządzenie sprawozdania z wykonanych analiz	4,0	4,0	4,0	4,0

3. Pomiary

Lp.	Wykaz czynności	Wielkość współczynnika dotyczącego:					
		wody lub ścieków	gruntów, roślin lub odpadów	powietrza	gazów odlotowych i pyłów	hałasu	pól elektroma- gnetycznych
1	2	3	4	5	6	7	8
3.1	Pomiar ilości odprowadzanych ścieków metodą objętościową	0,5					
3.2	Pomiar ilości odprowadzanych ścieków metodą pływakową	0,5					
3.3	Pomiar ilości odprowadzanych ścieków metodą przelewową	0,5					
3.4	Pomiar objętości zgromadzonych odpadów		4,0				
3.5	Pomiar przepływu wód metodą młynkowania dla każdego pionu	0,5					

3.6	Pomiar przepływu wód metodą pływakową	0,5					
3.7	Pomiar przezroczystości krążkiem Secchiego	0,3					
3.8	Pomiar odczynu	0,3	0,3				
3.9	Pomiar przewodnictwa (zasolenia)	0,3	0,3				
3.10	Pomiar tlenu rozpuszczonego	0,3					
3.11	Pomiar prędkości przepływu gazów odlotowych				1,0*		
3.12	Pomiar stężenia pyłu – automatycznie			3,0	3,0*		
3.13	Pomiar temperatury	0,2	0,2	0,2	0,5*		
3.14	Pomiar parametrów emitora (wymiary kanału)				1,0*		
3.15	Pomiar tlenu			3,0	2,0*		
3.16	Pomiar dwutlenku siarki			3,0	2,0*		
3.17	Pomiar dwutlenku węgla			3,0	2,0*		
3.18	Pomiar tlenku węgla			3,0	2,0*		
3.19	Pomiar tlenków azotu			3,0	2,0*		
3.20	Pomiar automatyczny węglowodorów			3,0			
3.21	Pomiar wilgotności				1,0*		
3.22	Pomiar parametrów meteorologicznych	1,0	1,0	1,0	1,0	1,0	1,0
3.23	Określenie poziomu hałasu, wyrażonego równoważnym poziomem dźwięku A w dB, dla przedziału czasu odniesienia 16 h (dla jednego punktu pomiarowego)					20,0	

3.24	Określenie poziomu hałasu, wyrażonego równoważnym poziomem dźwięku A w dB, dla przedziału czasu odniesienia 8 h (dla jednego punktu pomiarowego)					10,0	
3.25	Określenie poziomu hałasu, wyrażonego równoważnym poziomem dźwięku A w dB, dla przedziału czasu odniesienia 1 h (dla jednego punktu pomiarowego)					5,0	
3.26	Pomiar ekspozycyjnego poziomu dźwięku powodowanego przez starty, lądowania i przeloty statków powietrznych (pomiar pojedynczy)					0,5	
3.27	Pomiar natężenia pola magnetycznego (dla jednego pionu pomiarowego)						3,0
3.28	Pomiar natężenia pola elektrycznego (dla jednego pionu pomiarowego)						3,0
3.29	Pomiar gęstości mocy pola elektromagnetycznego (dla jednego pionu pomiarowego)						3,0
3.30	Obliczenie wyników oraz sporządzenie sprawozdania z przeprowadzonych pomiarów	4,0	4,0	4,0	4,0	4,0	4,0

Objaśnienie:

* Wielkość współczynnika dotycząca gazów odlotowych i pyłów dla przeprowadzenia pomiaru kontrolnego, stanowiącego średnią z 2 lub więcej serii pomiarowych, w jednym przekroju pomiarowym.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 18 ust. 3 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 686 i 888 oraz z 2014 r. poz. 1101), którego treść zmieniono ustawą z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...) zwana dalej „ustawą zmieniającą”.

Projekt rozporządzenia określa szczegółowe warunki i sposób ustalania kosztów ponoszonych w związku z szacowaniem wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej przez organ Inspekcji.

Ustawa zmieniająca rozszerza zakres przedmiotowy delegacji zawartej w art. 18 ustawy o Inspekcji Ochrony Środowiska poprzez rozszerzenie katalogu kosztów, które ma ponosić prowadzący instalację lub operator statku powietrznego w przypadku nie przedłożenia raportu na temat wielkości emisji albo sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w ustawie zmieniającej, oraz w przypadku oszacowania wielkości emisji przez organ Inspekcji.

Mając na uwadze, że ustawa zmieniająca dokonuje zmiany upoważnienia ustawowego zawartego w art. 18 ust. 3 zmienianej ustawy wyłącznie poprzez dodanie w tej delegacji warunków i sposobu ustalania kosztów ponoszonych w związku z prowadzeniem szacowania wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej, o którym mowa w ustawie z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych a także ze względu na fakt, że ustawa zmieniająca nie dokonuje zmian w odniesieniu do warunków i sposobu ustalania kosztów ponoszonych w związku z prowadzeniem kontroli przestrzegania wymagań ochrony środowiska, projektowane rozporządzenie w tej części odzwierciedla przepisy obowiązującego obecnie rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 10 kwietnia 2006 r. w sprawie warunków i sposobu ustalania kosztów kontroli (Dz. U. Nr 71, poz. 491).

W projekcie rozporządzenia przyjęto że podstawą obliczenia kosztów ponoszonych w związku z szacowaniem wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczej będzie:

- 1) stawka jednostkowa, będąca równoważnością 2% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego za IV kwartał roku poprzedzającego dzień szacowania emisji z instalacji lub operacji lotniczej, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie odrębnych przepisów wydawanych dla celów ustalania rewaloryzacji emerytur i rent,

2) liczba roboczogodzin przypadającego na jednego inspektora organów Inspekcji, niezbędna na dokonanie szacunkowej wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej.

Koszty szacowania wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczej ustala się jako iloczyn stawki jednostkowej, o której mowa pkt 1, i liczby roboczogodzin, o której mowa w pkt 2.

W projekcie rozporządzenia przyjęto, iż rozporządzenie wejdzie w życie, podobnie jak ustawa z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Materia zawarta w projekcie rozporządzenia jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

<p>Nazwa projektu: rozporządzenie Ministra Środowiska w sprawie warunków i sposobu ustalania kosztów ponoszonych w związku z prowadzeniem kontroli przestrzegania wymagań ochrony środowiska i szacowania wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej.</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwo współpracujące Ministerstwo Środowiska, Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Marcin Korolec, Sekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Pan Paweł Różycki, tel. 22 57 92 642, e-mail: pawel.rozycki@mos.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia: grudzień 2014 r.</p> <p>Źródło: ustawa z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...).</p> <p>Nr w wykazie prac:</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Wejście w życie rozporządzenia stworzy dla organów Inspekcji Ochrony Środowiska podstawę prawną co do sposobu szacowania kosztów wielkości emisji z instalacji lub operacji lotniczej, w przypadku nie przedłożenia przez prowadzącego instalację lub operatora statku powietrznego raportu na temat wielkości emisji albo sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w ustawie z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...). W przypadku niewykonania ww. obowiązków ustawowych, zgodnie z ustawą koszty oszacowania wielkości emisji przez organy Inspekcji ponosi prowadzący instalację lub operator statku powietrznego, ustalone w drodze decyzji organu Inspekcji.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W projekcie rozporządzenia przyjęto że podstawą obliczenia kosztów ponoszonych w związku z szacowaniem wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczej będzie:

- 1) stawka jednostkowa będąca równoważnością 2% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego za IV kwartał roku poprzedzającego dzień szacowania emisji z instalacji lub operacji lotniczej, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie odrębnych przepisów wydawanych dla celów ustalania rewaloryzacji emerytur i rent,
- 2) liczba roboczogodzin przypadającego na jednego inspektora organów.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak danych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Instalacje i operatorzy statków powietrznych objęci systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.	Ok. 946 instalacji.	Wykaz instalacji innych niż wytwarzające energię elektryczną, objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym rozpoczynającym się od dnia	Bezpośrednie. Koszty oszacowania wielkości emisji przez organy Inspekcji ponosi prowadzący instalację lub operator statku powietrznego, ustalone w drodze decyzji organu Inspekcji w oparciu

		1 stycznia 2013 r. wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji.	i czynniki zawarte w niniejszym rozporządzeniu.
Organy Inspekcji Ochrony Środowiska.	17.		Bezpośrednie. Przepisy rozporządzenia stworzą podstawę prawną co do sposobu szacowania kosztów wielkości emisji z instalacji lub operacji lotniczej.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie poddany procedurze konsultacji z następującymi instytucjami, organizacjami i przedsiębiorstwami:

- 1) Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”,
- 2) Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych,
- 3) Krajowej Izbie Gospodarczej,
- 4) Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych Lewiatan,
- 5) Konfederacji Pracodawców Polskich,
- 6) Business Centre Club,
- 7) Izbie Gospodarczej Ciepłownictwo Polskie,
- 8) Hutniczej Izbie Przemysłowo-Handlowej,
- 9) Instytutowi Chemicznej Przeróbki Węgla,
- 10) Stowarzyszeniu Papierników Polskich,
- 11) Polskiemu Towarzystwu Elektrociepłowni Zawodowych,
- 12) Towarzystwu Gospodarcemu Polskie Elektrownie,
- 13) Stowarzyszeniu Forum Opakowań Szklanych,
- 14) Stowarzyszeniu Producentów Cementu,
- 15) Związkowi Pracodawców Polskie Szkło,
- 16) Związkowi Producentów Cukru,
- 17) Polskiej Organizacji Przemysłu i Handlu Naftowego,
- 18) CERBUD Krajowemu Zrzeszeniu Producentów Materiałów Mineralnych,
- 19) Polskiej Izbie Przemysłu Chemicznego – Związek Pracodawców,
- 20) Stowarzyszeniu Przemysłu Wapienniczego,
- 21) Stowarzyszeniu Producentów Płyt Drewnopodobnych w Polsce,
- 22) Forum CO2 Branżowych Organizacji Gospodarczych,
- 23) Instytutowi Ochrony Środowiska,
- 24) Instytutowi Chemii Przemysłowej,
- 25) Polskiemu Centrum Akredytacji,
- 26) Związkowi Pracodawców Ceramiki Budowlanej i Silikatów,
- 27) Instytutowi na Rzecz Ekorozwoju,
- 28) Koalicji Klimatycznej,
- 29) WWF Polska,
- 30) Polskiemu Klubowi Ekologicznemu,
- 31) Lidze Ochrony Przyrody,
- 32) Izbie Energetyki Przemysłowej i Odbiorców Energii,
- 33) Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego,
- 34) Związkowi Powiatów Polskich,
- 35) Forum Związków Zawodowych,

36) Organy Inspekcji Ochrony Środowiska.												
6. Wpływ na sektor finansów publicznych												
(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na sektor finansów publicznych, w tym jednostki samorządu terytorialnego i budżet państwa, po stronie wydatków. Środki z tytułu oszacowania wielkości emisji przez organy Inspekcji, które będzie ponosił prowadzący instalację lub operator statku powietrznego są dochodem budżetu państwa. W przypadku ustalenia przez organ Inspekcji w drodze decyzji wysokości kosztów z tego tytułu i skutecznej egzekucji ww. środków, będą generowane dodatkowe dochody budżetu państwa z tego tytułu. Jednak w związku z faktem, iż nie jest możliwe ustalenie jak w jakim stopniu podmioty funkcjonujące w systemie będą przestrzegały obowiązków ustawowych (składanie raportów o wielkości emisji lub sprawozdań z weryfikacji), brak jest możliwości oszacowania dochodów z tego tytułu.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa											
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw											
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe											
Niemierzalne												

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>W przypadku nieprzekazania raportu o wielkości emisji lub sprawozdania z weryfikacji, po zakończeniu kontroli przez organy Inspekcji i ustaleniu wielkości emisji danej instalacji lub operatora, organ Inspekcji będzie zobligowany wydać decyzję ustalającą wysokość kosztów z tytułu oszacowania wielkości emisji. Adresatem decyzji będzie podmiot kontrolowany, na którym będzie ciążył poniesienia tych kosztów. W chwili obecnej trudno jest jednoznacznie oszacować wysokość tych kosztów, gdyż zgodnie z projektem rozporządzenia podstawą ustalenia kosztów ponoszonych w związku z szacowaniem wielkości emisji z instalacji albo operacji lotniczej będzie:</p> <p>1) stawka jednostkowa będąca równoważnością 2% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego za IV kwartał roku poprzedzającego dzień szacowania emisji z instalacji lub operacji lotniczej, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie odrębnych przepisów wydawanych dla celów ustalania rewaloryzacji emerytur i rent;</p> <p>2) liczba roboczogodzin przypadającego na jednego inspektora organów Inspekcji, niezbędna na dokonanie szacunkowej wielkości emisji z instalacji albo z operacji lotniczej.</p>
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne: Określenie wzorów formularzy

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.

tak
 nie
 nie dotyczy

Komentarz:

9. Wpływ na rynek pracy

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☐ inne:		

Omówienie wpływu Brak.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planowane rozporządzenie powinno wejść w życie w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ze względu na charakter projektowanej regulacji niezasadna jest jego ewaluacja.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

w sprawie szczegółowych warunków, jakie musi spełniać rynek regulowany oraz platforma aukcyjna²⁾

Na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94 i 586 oraz z 2015 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie – rozumie się przez to ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;
- 2) ustawie o ofercie – rozumie się przez to ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1382);
- 3) rozporządzeniu 1287/06 – rozumie się przez to rozporządzenie Komisji (WE) nr 1287/2006 z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzające środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zobowiązań przedsiębiorstw inwestycyjnych w zakresie prowadzenia rejestrów, sprawozdań z transakcji, przejrzystości rynkowej, dopuszczania instrumentów finansowych do

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 1256).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia postanowień następujących dyrektyw:

- dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/39/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz. Urz. UE L 145 z 30.04.2004, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 6, t. 7, str. 263, z późn. zm.),
- dyrektywy Komisji 2006/73/WE z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzającej środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy (Dz. Urz. UE L 241 z 02.09.2006, str. 26).

obrotu oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy (Dz. Urz. UE L 241 z 02.09.2006, str. 1);

- 4) Komisji – rozumie się przez to Komisję Nadzoru Finansowego;
- 5) sesji – rozumie się przez to sesję giełdową na rynku giełdowym, a także dzień transakcyjny na rynku pozagiełdowym;
- 6) członku – rozumie się przez to podmiot dopuszczony do działalności na danym rynku regulowanym na podstawie umowy zawartej ze spółką prowadzącą rynek regulowany;
- 7) instytucji kredytowej – rozumie się przez to instytucję kredytową w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, z późn. zm.³⁾).

Rozdział 2

Szczegółowe warunki jakie musi spełniać rynek regulowany

§ 2. Spółka prowadząca rynek regulowany zapewnia warunki niezbędne do prowadzenia sprawnego i bezpiecznego obrotu na tym rynku, w tym do skutecznego i niezwłocznego wykonywania zleceń składanych na ten rynek.

§ 3. Spółka prowadząca rynek regulowany jest obowiązana wdrożyć rozwiązania, które zapewniają identyfikację potencjalnie niekorzystnych dla działalności tego rynku regulowanego lub jego członków konsekwencji zdarzeń powodowanych przez konflikty pomiędzy interesami spółki prowadzącej rynek regulowany lub jej akcjonariuszy a stabilnym funkcjonowaniem prowadzonego rynku regulowanego i umożliwią zarządzanie tymi konsekwencjami.

§ 4. 1. Spółka prowadząca rynek regulowany jest obowiązana zarządzać ryzykiem operacyjnym, na które narażony jest prowadzony przez nią rynek regulowany, a w szczególności:

- 1) opracować zasady identyfikacji i szacowania poziomu tego ryzyka;
- 2) zastosować środki skutecznie ograniczające to ryzyko.

2. W celu właściwego zarządzania ryzykiem spółka prowadząca rynek regulowany ustala i wdraża pisemne procedury dotyczące:

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1385 i 1529, z 2013 r. poz. 777, 1036, 1289 i 1567, z 2014 r. poz. 586, 1133 i 1585 oraz z 2015 r. poz. ...

- 1) zarządzania technicznym funkcjonowaniem systemów informatycznych rynku regulowanego;
- 2) bezpieczeństwa dostępu członków rynku regulowanego do systemów informatycznych tego rynku;
- 3) systemu zarządzania ciągłością działania i zasad zachowania ciągłości działania w przypadku wystąpienia sytuacji nadzwyczajnych.

§ 5. W zakresie instrumentów finansowych innych niż akcje spółka prowadząca rynek regulowany zapewnia upowszechnienie informacji dotyczących ofert, transakcji i obrotów na prowadzonym rynku regulowanym, zawierających co najmniej następujące dane:

- 1) pięć najlepszych ofert kupna i ofert sprzedaży w stosunku do ofert zamieszczonych w arkuszu zleceń – z wyszczególnieniem liczby zleceń i łącznego wolumenu zleceń dla każdego z poziomów cenowych;
- 2) wielkość obrotów w ujęciu ilościowym oraz cenę i czas zawarcia transakcji – dla każdej transakcji zawartej na sesji;
- 3) wielkość obrotów w ujęciu ilościowym oraz cenę zawarcia transakcji – dla każdej transakcji zawartej poza sesją (transakcji pakietowej);
- 4) kursy otwarcia i zamknięcia, o ile obowiązek ich ustalenia wynika z regulacji obowiązujących na danym rynku regulowanym, kursy minimalny i maksymalny oraz wielkość obrotów w ujęciu wartościowym i ilościowym – dla instrumentów finansowych notowanych w systemie notowań ciągłych;
- 5) kursy jednolite oraz wielkość obrotów w ujęciu wartościowym i ilościowym – dla instrumentów finansowych notowanych w systemie notowań jednolitych;
- 6) wartość indeksów obliczanych przez spółkę, które są podstawą do określenia ceny (wartości) instrumentów pochodnych;
- 7) ceny rozliczeniowe – dla instrumentów pochodnych.

§ 6. Upowszechnienie informacji, o których mowa w § 5:

- 1) pkt 1 – następuje w czasie rzeczywistym;
- 2) pkt 2 – następuje niezwłocznie po zawarciu transakcji;
- 3) pkt 3 – następuje najpóźniej przed rozpoczęciem następnej sesji;
- 4) pkt 4 i 5 – następuje niezwłocznie po zakończeniu sesji, z zastrzeżeniem, że kurs otwarcia jest upowszechniany niezwłocznie po jego ustaleniu;

- 5) pkt 6 – następuje zgodnie z zasadami konstrukcji danego indeksu; zasady powinny przewidywać upowszechnienie informacji niezwłocznie po zakończeniu sesji oraz nie rzadziej niż raz dziennie;
- 6) pkt 7 – następuje zgodnie z zasadami konstrukcji danego instrumentu pochodnego; zasady powinny przewidywać upowszechnianie informacji niezwłocznie po ustaleniu ceny rozliczeniowej.

§ 7. 1. Informacje, o których mowa w § 5, są upowszechniane w sposób przyjęty przez spółkę dla upowszechniania informacji dotyczących ofert, transakcji i obrotów w zakresie akcji, zgodnie z zasadami przyjętymi w art. 30 rozporządzenia 1287/2006.

2. W odniesieniu do udostępnianych w formie przekazu elektronicznego informacji, o których mowa w § 5 pkt 4, 5 i 7, spółka prowadząca rynek regulowany zapewnia zabezpieczenie ich w sposób uniemożliwiający dokonanie w nich zmian przez osoby nieuprawnione.

3. W przypadku stwierdzenia wprowadzenia przez osoby nieuprawnione zmian do udostępnionych w formie przekazu elektronicznego informacji, o których mowa w § 5 pkt 4, 5 i 7, spółka prowadząca rynek regulowany zapewnia dokonanie ich korekty z jednoczesnym wskazaniem, kiedy taka zmiana została wykryta, a także które informacje zostały zmienione oraz kiedy została zrobiona korekta.

§ 8. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, jeżeli wymaga tego bezpieczeństwo obrotu lub interes jego uczestników, spółka prowadząca rynek regulowany może podjąć decyzję o opóźnieniu bądź zawieszeniu upowszechniania informacji, o których mowa w § 5, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie rynku regulowanego obowiązującym na tym rynku.

§ 9. Przepisy § 7 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio w odniesieniu do upowszechniania informacji dotyczących ofert, transakcji i obrotów w zakresie akcji.

§ 10. 1. Spółka prowadząca rynek regulowany jest obowiązana ustalić kryteria i warunki dopuszczania instrumentów finansowych do obrotu na prowadzonym rynku regulowanym w sposób zapewniający uczciwy, należyty i skuteczny obrót tymi instrumentami finansowymi, a w przypadku papierów wartościowych – swobodną zbywalność, w rozumieniu art. 35 rozporządzenia 1287/2006.

2. W przypadku instrumentów pochodnych kryteria i warunki, o których mowa w ust. 1, ustalane są w sposób zapewniający, że dopuszczane do obrotu na rynku regulowanym są

wyłącznie instrumenty pochodne, których konstrukcja umożliwi ich właściwą wycenę i skuteczne rozliczanie transakcji.

3. Kryteria i warunki, o których mowa w ust. 1 i 2, ustalane są w sposób zgodny z art. 35–37 rozporządzenia 1287/2006.

4. Spółka prowadząca rynek regulowany jest obowiązana nadzorować wypełnianie przez emitentów i wystawców instrumentów finansowych dopuszczonych do obrotu na prowadzonym rynku regulowanym kryteriów i warunków, o których mowa w ust. 1 i 2.

§ 11. 1. Spółka prowadząca rynek regulowany jest obowiązana weryfikować wypełnianie przez emitentów papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na prowadzonym rynku regulowanym wymogów, o których mowa w ustawie o ofercie, w zakresie podawania przez tych emitentów do publicznej wiadomości informacji dotyczących emitenta i papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym.

2. Spółka prowadząca rynek regulowany jest obowiązana wdrożyć rozwiązania ułatwiające członkom tego rynku regulowanego dostęp do informacji podawanych do publicznej wiadomości przez emitentów papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na prowadzonym rynku regulowanym w związku z wypełnianiem wymogów, o których mowa w ustawie o ofercie.

§ 12. 1. Spółka prowadząca rynek regulowany jest obowiązana ustanowić przejrzyste i obiektywne zasady uzyskiwania statusu członka danego rynku regulowanego.

2. Zasady, o których mowa w ust. 1, powinny uwzględniać obowiązki związane z posiadaniem statusu członka rynku regulowanego wynikające z:

- 1) zasad funkcjonowania rynku regulowanego;
- 2) zasad zawierania transakcji na rynku regulowanym;
- 3) wymogów, jakim powinny podlegać osoby zatrudniane przez członka do działania na rynku regulowanym;
- 4) dodatkowych wymogów, jakim powinni podlegać członkowie niebędący firmą inwestycyjną, zagraniczną firmą inwestycyjną lub instytucją kredytową;
- 5) zasad i warunków rozliczania i rozrachunku transakcji zawieranych na rynku regulowanym.

3. Spółka prowadząca rynek regulowany może przyznać status członka rynku regulowanego:

- 1) firmie inwestycyjnej;
- 2) zagranicznej firmie inwestycyjnej;
- 3) instytucji kredytowej;
- 4) podmiotowi, który:
 - a) posiada odpowiednią wiedzę i doświadczenie oraz daje rękojmię prawidłowego i bezpiecznego uczestnictwa w obrocie,
 - b) posiada niezbędny poziom możliwości i kompetencji transakcyjnych,
 - c) wykorzystuje szczególne rozwiązania organizacyjne – o ile wykorzystywanie takich rozwiązań jest niezbędne dla członkostwa na danym rynku regulowanym,
 - d) posiada zasoby finansowe niezbędne dla danego typu członkostwa na rynku regulowanym oraz spełnia wdrożone przez spółkę prowadzącą rynek regulowany rozwiązania finansowe mające na celu zagwarantowanie prawidłowego rozliczania transakcji zawieranych na danym rynku regulowanym.

4. Zasady, o których mowa w ust. 1, powinny przewidywać możliwość uzyskiwania przez zagraniczne firmy inwestycyjne statusu członka danego rynku regulowanego bezpośredniego lub zdalnego bez konieczności otwierania przez tę zagraniczną firmę inwestycyjną oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

5. Spółka prowadząca rynek regulowany przekazuje Komisji, po rozpoczęciu działalności, listę członków tego rynku regulowanego. W przypadku zmiany danych zawartych na liście spółka prowadząca rynek regulowany informuje niezwłocznie o treści tych zmian Komisję.

§ 13. 1. Spółka prowadząca rynek regulowany organizuje i sprawuje, w sposób ciągły i adekwatny do ryzyka, nadzór nad przestrzeganiem przez członków tego rynku regulowanego wdrożonych przez tę spółkę regulacji dotyczących jego funkcjonowania, w tym dokonywanego na nim obrotu.

2. Spółka prowadząca rynek regulowany monitoruje transakcje zawierane na tym rynku przez jego członków w celu identyfikowania wszelkich naruszeń regulacji, o których mowa w ust. 1, przypadków naruszenia zasad uczciwego obrotu oraz przypadków uzasadniających podejrzenie wystąpienia manipulacji lub wykorzystania informacji poufnej.

3. Spółka prowadząca rynek regulowany informuje niezwłocznie Komisję, nie później jednak niż w terminie 24. godzin od powzięcia informacji o wystąpieniu zdarzenia, o każdym przypadku, o którym mowa w ust. 2, z wyłączeniem przypadków nieistotnego naruszenia

regulacji dotyczących obrotu dokonywanego na danym rynku regulowanym. Informacja zawiera szczegółowy opis takiego przypadku.

4. Spółka prowadząca rynek regulowany ustala i wdraża procedury umożliwiające jej sprawowanie nadzoru, o którym mowa ust. 1.

Rozdział 3

Szczegółowe warunki jakie musi spełniać platforma aukcyjna

§ 14. Spółka prowadząca platformę aukcyjną zapewnia warunki niezbędne do prowadzenia w sposób sprawny i bezpieczny aukcji na tej platformie, w tym do skutecznego i niezwłocznego przyjmowania ofert składanych na tą platformę.

§ 15. Spółka prowadząca platformę aukcyjną jest obowiązana wdrożyć rozwiązania, które zapewniają identyfikację potencjalnie niekorzystnych dla działalności tej platformy aukcyjnej lub podmiotów dopuszczonych do składania ofert konsekwencji zdarzeń powodowanych przez konflikty pomiędzy interesami spółki prowadzącej platformę aukcyjną lub jej akcjonariuszy a stabilnym funkcjonowaniem prowadzonej platformy aukcyjnej i umożliwią zarządzanie tymi konsekwencjami.

§ 16. 1. Spółka prowadząca platformę aukcyjną jest obowiązana zarządzać ryzykiem operacyjnym, na które narażona jest prowadzona przez nią platformą aukcyjną, a w szczególności:

- 1) opracować zasady identyfikacji i szacowania poziomu tego ryzyka;
- 2) zastosować środki skutecznie ograniczające to ryzyko.

2. W celu właściwego zarządzania ryzykiem spółka prowadząca platformę aukcyjną ustala i wdraża pisemne procedury dotyczące:

- 1) zarządzania technicznym funkcjonowaniem systemów informatycznych platformy aukcyjnej;
- 2) bezpieczeństwa dostępu podmiotów dopuszczonych do składania ofert do systemów informatycznych tej platformy;
- 3) systemu zarządzania ciągłością działania i zasad zachowania ciągłości działania w przypadku wystąpienia sytuacji nadzwyczajnych.

§ 17. 1. Spółka prowadząca platformę aukcyjną organizuje i sprawuje, w sposób ciągły i adekwatny do ryzyka, nadzór nad przestrzeganiem przez podmioty dopuszczone do

składania ofert wdrożonych przez tę spółkę regulacji dotyczących jej funkcjonowania, w tym dokonywanych na niej aukcji.

2. Spółka prowadząca platformę aukcyjną monitoruje oferty składane na tej platformie przez podmioty dopuszczone do składania ofert w celu identyfikowania wszelkich naruszeń regulacji, o których mowa w ust. 1, przypadków naruszenia zasad uczciwego obrotu oraz przypadków uzasadniających podejrzenie wystąpienia manipulacji, manipulacji na rynku, o której mowa w art. 37 lit. b rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1, z późn. zm.), lub wykorzystania informacji poufnej.

3. Spółka prowadząca platformę aukcyjną informuje niezwłocznie Komisję, nie później jednak niż w terminie 24. godzin od powzięcia informacji o wystąpieniu zdarzenia, o każdym przypadku, o którym mowa w ust. 2, z wyłączeniem przypadków nieistotnego naruszenia regulacji dotyczących dokonywanych na niej aukcji. Informacja zawiera szczegółowy opis takiego przypadku.

4. Spółka prowadząca platformę aukcyjną ustala i wdraża procedury umożliwiające jej sprawowanie nadzoru, o którym mowa ust. 1.

Rozdział 4

Przepisy końcowe

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.⁴⁾

MINISTER FINANSÓW

⁴⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 23 października 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków, jakie musi spełniać rynek regulowany (Dz. U. Nr 187, poz. 1447), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zgodnie z art. 145 ust. 2 ustawy z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 94 i 586), którego treść zmieniono ustawą z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...), zwana dalej „ustawą zmieniającą”.

Projekt rozporządzenia określa szczegółowe warunki, jakie musi spełniać rynek regulowany oraz platforma aukcyjna.

Ustawa zmieniająca rozszerza zakres przedmiotu działalności spółki prowadzącej giełdę o dodatkową działalność, jaką jest prowadzenie platformy aukcyjnej. W myśl ustawy zmieniającej na platformie tej dokonywane będą aukcje uprawnień do emisji w formie dwudniowych kontraktów na rynku kasowym lub pięciodniowych kontraktów terminowych typu future.

Mając na uwadze, iż ustawa zmieniająca dokonuje zmiany upoważnienia ustawowego zawartego w art. 17 ust. 1 pkt 1 zmienianej ustawy wyłącznie poprzez dodanie w tej delegacji platformy aukcyjnej, a także ze względu na fakt, że ustawa zmieniająca nie dokonuje zmian w odniesieniu do rynku regulowanego, projektowane rozporządzenie w części dotyczącego rynku regulowanego odzwierciedla przepisy obowiązującego obecnie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 października 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków, jakie musi spełniać rynek regulowany (Dz. U. Nr 187, poz. 1447). Natomiast mając na uwadze potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa aukcji na prowadzonej platformie aukcyjnej oraz ochrony interesów uczestników aukcji, w projekcie rozporządzenia, wzorując się na rozwiązaniach przyjętych w zastępowanym rozporządzeniu, zobowiązano spółkę prowadzącą platformę aukcyjną w szczególności do:

- zapewnienia warunków niezbędne do prowadzenia w sposób sprawny i bezpieczny aukcji na tej platformie,

- wdrożenia rozwiązań, które zapewnią identyfikację potencjalnie niekorzystnych dla działalności tej platformy aukcyjnej lub podmiotów dopuszczonych do składania ofert konsekwencji zdarzeń powodowanych przez konflikty pomiędzy interesami spółki prowadzącej platformę aukcyjną lub jej akcjonariuszy, a stabilnym funkcjonowaniem prowadzonej platformy aukcyjnej,

- zarządzania ryzykiem operacyjnym, na które narażona jest prowadzona przez nią platformą aukcyjną,

– organizowania i sprawowania, w sposób ciągły i adekwatny do ryzyka, nadzoru nad przestrzeganiem przez podmioty dopuszczone do składania ofert wdrożonych przez tę spółkę regulacji dotyczących jej funkcjonowania,

– informowania Komisji Nadzoru Finansowego o wystąpieniu zdarzenia, o każdym przypadku naruszenia między innymi zasad uczciwego obrotu oraz przypadków uzasadniających podejrzenie wystąpienia manipulacji lub wykorzystania informacji poufnej.

Jednocześnie z uwagi na ustanowienie na poziomie rozporządzenia Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 302 z 18.11.2010, str. 1, z późn. zm.), zasad dotyczących przejrzystości w zakresie dokonywanych transakcji odstąpiono od określania tych wymogów w odniesieniu do spółki prowadzącej platformę aukcyjną na poziomie projektu rozporządzenia.

W projekcie rozporządzenia przyjęto, iż rozporządzenie wejdzie w życie, podobnie jak ustawa z dnia ... o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Materia zawarta w projekcie rozporządzenia jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Projektowane rozporządzenie zostanie zamieszczone w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 2 października 2013 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. poz. 979). Jak dotychczas żaden z podmiotów nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.).

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) należy podnieść, że projektodawca nie przewiduje, aby projektowane przepisy miały wpływ na sektor finansów publicznych, w tym na zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie będzie oddziaływać na spółki prowadzące giełdę, które dodatkowo prowadzić będą również platformy aukcyjne.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie przesłany w ramach konsultacji społecznych do: Izby Zarządzających Funduszami i Aktywami, Izby Domów Maklerskich, Giełdy Papierów Wartościowych w Warszawie S.A., BondSpot S.A., Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A., Związku Maklerów i Doradców, Izby Domów Maklerskich, Stowarzyszenia Emitentów Giełdowych, Związku Banków Polskich, Rady Banków Depozytariuszy, Stowarzyszenia Inwestorów Indywidualnych oraz Polskiego Stowarzyszenia Inwestorów Kapitałowych.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

W opinii projektodawcy wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw. Wynika to z faktu, że odzwierciedla ono, co do zasady, obecnie obowiązujące regulacje.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Wejście w życie rozporządzenia nie pociąga za sobą obciążenia budżetu państwa ani budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA ¹⁾

z dnia

w sprawie szczegółowego zakresu informacji zawartych w raporcie oraz sposobu jego wprowadzania do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji

Na podstawie art. 7 ust. 7 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2013 r. poz. 1107, z 2014 r. poz. 1101 oraz z 2015 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy zakres informacji zawartych w raporcie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, zwanego dalej „raportem”;
- 2) sposób wprowadzania raportu do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji, zwanej dalej „Krajową bazą”.

§ 2. Szczegółowy zakres informacji zawartych w raporcie jest określony w załączniku do rozporządzenia.

§ 3. 1. Raport wprowadza się do Krajowej bazy przez stronę internetową <http://www.krajowabaza.kobize.pl>, za pośrednictwem elektronicznego konta w Krajowej bazie.

2. Konto w Krajowej bazie tworzy się dla podmiotu korzystającego ze środowiska, zwanego dalej „podmiotem”, po przesłaniu formularza rejestracyjnego zamieszczonego na stronie internetowej, o której mowa w ust. 1, zawierającego:

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia r. 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. poz. 1267).

- 1) nazwę podmiotu, oznaczenie jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu, numer telefonu, adres poczty elektronicznej i adres strony internetowej – o ile ją posiada;
- 2) formę prawną podmiotu;
- 3) numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON), numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz numer w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS) – o ile zostały nadane;
- 4) dane osoby upoważnionej, która uzyska dostęp do konta w Krajowej bazie obejmujące imię, nazwisko, serię i numer dowodu tożsamości albo innego dokumentu potwierdzającego tożsamość, numer telefonu komórkowego, a w przypadku jego braku, numer telefonu stacjonarnego i adres poczty elektronicznej;
- 5) dane osoby wypełniającej formularz rejestracyjny obejmujące imię, nazwisko, numer telefonu komórkowego, a w przypadku jego braku, numer telefonu stacjonarnego i adres poczty elektronicznej;
- 6) oświadczenie osoby wypełniającej formularz rejestracyjny o zgodności ze stanem faktycznym informacji podanych w formularzu i prawie do reprezentowania podmiotu w zakresie rejestracji tego podmiotu w Krajowej bazie, składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

3. Zmiany danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1–4, dokonuje się przez przesłanie formularza aktualizacyjnego, zamieszczonego na stronie internetowej, o której mowa w ust. 1, w terminie 21 dni od dnia zaistnienia stanu faktycznego uzasadniającego dokonanie aktualizacji tych danych.

4. Zamknięcie konta w Krajowej bazie zgłasza się przez przesłanie formularza zamknięcia konta w Krajowej bazie, zamieszczonego na stronie internetowej, o której mowa w ust. 1, w terminie 21 dni od dnia zaistnienia stanu faktycznego uzasadniającego zamknięcie konta.

5. Formularze, o których mowa w ust. 3 i 4, wypełnia się w trybie bezpośredniego połączenia z siecią teleinformatyczną, po zalogowaniu się do konta w Krajowej bazie, za pomocą identyfikatora (loginu) i hasła dostępu.

6. W przypadku utraty dostępu do konta w Krajowej bazie, dostęp uzyskuje się po przesłaniu formularza uzyskania dostępu do konta w Krajowej bazie, zamieszczonego na stronie internetowej, o której mowa w ust. 1.

7. Do formularzy, o których mowa w ust. 3, 4 i 6, stosuje się odpowiednio ust. 2.

8. Formularze, o których mowa w ust. 2 i 6, przesyła się do Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami, zwanego dalej „Krajowym ośrodkiem”, w postaci elektronicznej, za pośrednictwem strony internetowej, o której mowa w ust. 1. Formularz, o którym mowa w ust. 6, przesyła się również w postaci papierowej, z wyjątkiem ust. 9.

9. Jeżeli przesłany do Krajowego ośrodka formularz w postaci elektronicznej zostanie opatrzony bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu w rozumieniu art. 3 pkt 12 ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. z 2013 r. poz. 262) albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP w rozumieniu art. 3 pkt 15 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2013 r. poz. 253), nie przesyła się tego formularza w postaci papierowej.

10. W przypadku, gdy umocowanie do reprezentowania podmiotu przesyłającego formularz, o którym mowa w ust. 6, nie wynika z informacji zawartych w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS), Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) albo z Biuletynu Informacji Publicznej (BIP) do formularza tego dołącza się zeskanowaną, potwierdzoną za zgodność z oryginałem kopię pełnomocnictwa w postaci papierowej i podpisanego zgodnie z zasadami reprezentacji lub potwierdzoną za zgodność z oryginałem kopię innego dokumentu będącego podstawą do podejmowania czynności w imieniu lub na rzecz określonego podmiotu.

11. W przypadku podmiotów:

- 1) niezarejestrowanych w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS) albo w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG),
 - 2) zarejestrowanych w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS) albo w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG), dla których aktualne, na dzień przesłania formularza, informacje o podmiocie nie są dostępne w tych rejestrach
- do formularzy, o których mowa w ust. 2 i 6, dołącza się zeskanowane zaświadczenie potwierdzające nadanie numeru identyfikacyjnego (REGON) albo zeskanowane zaświadczenie potwierdzające nadanie numeru identyfikacji podatkowej (NIP), albo zeskanowaną kserokopię dowodu osobistego potwierdzoną za zgodność z oryginałem,

w przypadku podmiotu będącego osobą fizyczną objętą zbiorem danych osobowych PESEL nieprowadzącą działalności gospodarczej lub niebędącą zarejestrowanym podatnikiem podatku od towarów i usług.

12. Dane podmiotu zawarte w zaświadczeniach, o których mowa w ust. 11, powinny być aktualne na dzień przesłania formularza.

13. Krajowy ośrodek może poprawić w przesłanych formularzach, o których mowa w ust. 2–4 i 6, oczywiste omyłki pisarskie polegające na niezgodności informacji w nich zawartych z informacjami zawartymi w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS), w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG), zaświadczeniach lub kserokopii dowodu osobistego, o których mowa w ust. 11.

14. Po weryfikacji danych przesłanych na formularzach, o których mowa w ust. 2, 3 lub 6, Krajowy ośrodek przekazuje drogą elektroniczną na wskazany w formularzu adres poczty elektronicznej osoby upoważnionej, o której mowa w ust. 2 pkt 4, informację o aktywacji konta w Krajowej bazie oraz identyfikator (login) i hasło dostępu.

15. Osoba upoważniona, o której mowa w ust. 2 pkt 4, może dodawać i usuwać dodatkowych użytkowników, którzy uzyskują dostęp do konta w Krajowej bazie oraz określać zakres ich uprawnień na tym koncie, niezbędnych do wprowadzenia raportu do Krajowej bazy.

16. Dodanie lub usunięcie dodatkowych użytkowników, o których mowa w ust. 15, następuje poprzez wypełnienie formularza dodania lub usunięcia dodatkowego użytkownika, w trybie bezpośredniego połączenia z siecią teleinformatyczną, po zalogowaniu się do konta w Krajowej bazie, za pomocą identyfikatora (loginu) i hasła dostępu. W formularzu podaje się imię i nazwisko dodatkowego użytkownika, a w formularzu dodania także numer telefonu komórkowego, a w przypadku jego braku, numer telefonu stacjonarnego i adres poczty elektronicznej dodatkowego użytkownika.

17. Krajowy ośrodek przekazuje drogą elektroniczną, na wskazany w formularzu, o którym mowa w ust. 16, adres poczty elektronicznej dodatkowego użytkownika identyfikator (login) i hasło dostępu.

§ 4. Raport wprowadza się przez wypełnienie formularza raportu, w trybie bezpośredniego połączenia z siecią teleinformatyczną, po zalogowaniu się do konta w Krajowej bazie, za pomocą identyfikatora (loginu) i hasła dostępu.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

MINISTER ŚRODOWISKA

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie wzoru formularza raportu oraz sposobu jego wprowadzania do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2011 r. Nr 3, poz. 4), które traci moc na podstawie art. 145 ust. 1 ustawy z dnia ... o systemie handlu upoważnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. poz. ...) z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

**Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Środowiska
z dnia ... (poz. ...)**

Szczegółowy zakres informacji zawartych w raporcie

Raport zawiera:

- 1) w części dotyczącej podmiotu korzystającego ze środowiska:
 - a) nazwę podmiotu, oznaczenie jego miejsca zamieszkania i adresu albo siedziby i adresu, numer telefonu, adres poczty elektronicznej i adres strony internetowej – o ile ją posiada,
 - b) formę prawną podmiotu,
 - c) numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON), numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz numer w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS) – o ile zostały nadane;
- 2) w części dotyczącej miejsca korzystania ze środowiska:
 - a) oznaczenie miejsca korzystania ze środowiska, jego adres, numer telefonu, adres poczty elektronicznej i adres strony internetowej – o ile ją posiada, jego współrzędne geograficzne, przeważający rodzaj działalności wykonywanej w zakładzie – według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD 2007), numer identyfikacyjny zakładu w Krajowym Rejestrze Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń – o ile posiada,
 - b) informacje o instalacjach dotyczące m.in. ich rodzaju i parametrów technicznych, przeważającego rodzaju działalności wykonywanej w instalacji – według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD 2007) i Krajowego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń, wieku, dokonanych zmian, czasu pracy,
 - c) informacje o źródłach powstania emisji dotyczące m.in. ich rodzaju i parametrów technicznych, wieku, czasu pracy, procesów w nich prowadzonych,
 - d) informacje o emitorach, którymi wprowadzane są gazy cieplarniane i inne substancje do powietrza, m.in. parametry techniczne, współrzędne geograficzne,
 - e) charakterystykę środków technicznych mających na celu zapobieganie lub ograniczanie emisji,

- f) charakterystykę surowców i paliw zużywanych w instalacjach i źródłach oraz odpadów poddawanych procesom unieszkodliwiania lub odzysku w instalacjach lub źródłach, towarzyszących emisjom,
 - g) informacje o rodzajach i wielkości produkcji lub procesach przetwarzania prowadzonych w instalacjach towarzyszących emisjom,
 - h) rodzaje i ilości gazów cieplarnianych i innych substancji wprowadzanych do powietrza z instalacji lub źródeł, metody ustalania wielkości emisji i wskaźniki emisji, którymi określono roczne wielkości emisji,
 - i) rodzaje i ilości gazów cieplarnianych i innych substancji wprowadzanych do powietrza z procesów prowadzonych poza instalacjami lub źródłami oraz rodzaje tych procesów,
 - j) informacje o pozwoleniach zintegrowanych lub pozwoleniach na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w art. 181 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, w tym o rodzajach i ilościach gazów lub pyłów dopuszczonych do wprowadzenia do powietrza, zezwoleniach, o których mowa w przepisach o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, oraz o zgłoszeniach instalacji mogących negatywnie oddziaływać na środowisko z uwagi na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w art. 152 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,
 - k) informacje o odstępstwach od dopuszczalnych wielkości emisji;
- 3) w części dotyczącej eksploatacji urządzeń:
- a) rodzaj silnika spalinowego, rodzaj i ilość spalane go w nim paliw,
 - b) rodzaj innego urządzenia, rodzaje i ilości gazów cieplarnianych i innych substancji wprowadzanych do powietrza w wyniku ich eksploatacji;
- 4) w części dotyczącej przedsięwzięć inwestycyjnych:
- a) rodzaj przedsięwzięcia i określenie jego lokalizacji,
 - b) termin realizacji przedsięwzięcia,
 - c) informacje o prognozowanych wielkościach emisji z tych przedsięwzięć lub sprawnościach redukcji emisji albo stężeniach substancji w gazach odlotowych planowanych do osiągnięcia w wyniku realizacji tych przedsięwzięć,
 - d) datę wysłania.

UZASADNIENIE

Wydanie nowego rozporządzenia wynika ze zmiany delegacji do wydania przedmiotowego aktu wykonawczego wprowadzonej ustawą o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

Nowe rozporządzenie uwzględnia nowelizację ustawy o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji wprowadzoną ustawą o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. Nowelizacja zmieniła treść delegacji zawartej w art. 7 ust. 7 oraz treść art. 6 ust. 2, w którym zawarty jest zakres raportu sporządzanego i wprowadzanego przez podmiot korzystający ze środowiska do Krajowej bazy. Obecnie minister właściwy do spraw środowiska ma określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji jakie mają być zawarte w raporcie do Krajowej bazy, a nie jak dotychczas wzór takiego raportu. Ze względu na doprecyzowanie w art. 6 w ust. 2 zmienianej ustawy zakresu informacji gromadzonych w Krajowym systemie bilansowania i prognozowania emisji zrezygnowano z określania w drodze rozporządzenia wzoru formularza raportu do Krajowej bazy. Specyfika budowy i funkcjonowania Krajowej bazy powoduje, że nie jest możliwe odzwierciedlenie poprzez zestaw tabel określanych w rozporządzeniu, rzeczywistego układu raportu. Stąd w rozporządzeniu przedstawiono szczegółowo zakres danych wprowadzanych do Krajowej bazy, bez określania wzoru formularza raportu.

Krajowa baza stanowi system informatyczny, zawierający zabezpieczoną bazę danych, który umożliwia wprowadzanie i przetwarzanie informacji wskazanych w art. 6 ust. 2 ustawy. Opracowanie szczegółowego zakresu informacji zawartych w raporcie zapewni sprawne funkcjonowanie Krajowej bazy oraz jednolitość i kompletność danych przekazywanych przez zobowiązane podmioty. Doświadczenia związane z funkcjonowaniem tego systemu wskazały na konieczność uzupełnienia zakresu niektórych informacji gromadzonych w Krajowej bazie, niezbędnych do prawidłowej realizacji obowiązków w zakresie bilansowania i prognozowania emisji, m.in. dodano informacje na temat odstępstw od dopuszczalnych wielkości emisji, miejsc korzystania ze środowiska, gdzie prowadzona jest działalność powodująca emisje, pozwoleń zintegrowanych i na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, zezwoleń, o których mowa w przepisach o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

Dotychczasowe rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie wzoru formularza raportu oraz sposobu jego wprowadzania do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2011 r. Nr 3, poz. 4), określa wzór formularza oraz sposób wprowadzania raportu do Krajowej bazy odrębnie dla każdego zakładu. Zakładem w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska jest jedna lub kilka instalacji wraz z terenem, do którego prowadzący instalację posiada tytuł prawny, oraz znajdujące się na nim urządzenia. W projektowanym rozporządzeniu określono sposób wprowadzenia raportu do Krajowej bazy dla każdego podmiotu korzystającego ze środowiska (§ 3), co pozwoli na wypełnienie obowiązku wprowadzania raportów do Krajowej bazy w zakresie emisji do powietrza przez wszystkie podmioty korzystające ze środowiska, a nie tylko przez te, które prowadzą zakłady (np. podmioty posiadające tylko urządzenia, którymi są m.in. samochody). Tym samym została określona jednoznaczna procedura utworzenia konta w Krajowej bazie i złożenia przez podmiot raportu z działalności prowadzonej przy użyciu instalacji (w odniesieniu do miejsca korzystania ze środowiska), czy też urządzeń (bez względu na miejsce ich eksploatacji).

Nowa treść § 3 wynika z doświadczeń zebranych przez Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami (KOBiZE) w trakcie budowy i prowadzenia systemu Krajowej bazy. Zmiany te są przyjazne dla podmiotów korzystających ze środowiska ponieważ uproszczają i ułatwiają podmiotom procedury związane z założeniem i prowadzeniem konta w Krajowej bazie.

Dane osobowe wprowadzane do Krajowej bazy m.in. poprzez formularz rejestracyjny przesyłane są przy użyciu bezpiecznego połączenia internetowego. Poufność przesyłanych informacji zapewnia szyfrowanie SSL, będące obecnie standardem przy zapewnianiu bezpieczeństwa przesyłania danych w Internecie. Serwer Krajowej bazy posiada certyfikat SSL gwarantujący bezpieczeństwo danych przesyłanych drogą elektroniczną. Administratorem danych osobowych jest Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy – KOBiZE. Zbierając dane osobowe, KOBiZE obowiązane jest przestrzegać przepisów ustawy z dnia 26 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.).

Zbiór danych osobowych zawartych w Krajowej bazie został zgłoszony w dniu 13 kwietnia 2012 r. (nr ref. www 8900412) do rejestru zbiorów prowadzonego przez

Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych zgodnie z ustawą o ochronie danych osobowych.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji z dniem przekazania go do konsultacji społecznych i uzgodnień z członkami Rady Ministrów.

Zgodnie z projektem rozporządzenia nowe przepisy powinny wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia aktu.

Projekt rozporządzenia zostanie przekazany do konsultacji społecznych. Wyniki konsultacji społecznych zostaną przedstawione w Ocenie Skutków Regulacji.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych i nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Przedmiotowe rozporządzenie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje regulacja

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na wszystkie podmioty korzystające ze środowiska (w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska) oraz na Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami, którego zadania powierzone są Instytutowi Ochrony Środowiska – Państwowemu Instytutowi Badawczemu.

2. Konsultacje

Projekt zostanie poddany uzgodnieniom międzyresortowym oraz konsultacjom z następującymi jednostkami:

- 1) Krajową Izbą Gospodarczą,
- 2) Polską Konfederacją Pracodawców Prywatnych,
- 3) Konfederacją Pracodawców Polskich,
- 4) Izbą Gospodarczą Ciepłownictwo Polskie,
- 5) Hutniczą Izbą Przemysłowo-Handlową,
- 6) Instytutem Chemicznej Przeróbki Węgla,
- 7) Stowarzyszeniem Papierników Polskich,
- 8) Polskim Towarzystwem Elektrociepłowni Zawodowych,
- 9) Towarzystwem Gospodarczym Polskie Elektrownie,
- 10) Stowarzyszeniem Forum Opakowań Szklanych,
- 11) Stowarzyszeniem Producentów Cementu,
- 12) Związkiem Pracodawców Polskie Szkło,
- 13) Związkiem Producentów Cukru,
- 14) Polską Organizacją Przemysłu i Handlu Naftowego,
- 15) CERBUD Krajowym Zrzeszeniem Producentów Materiałów Mineralnych,
- 16) Polską Izbą Przemysłu Chemicznego – Związek Pracodawców,
- 17) Stowarzyszeniem Przemysłu Wapienniczego,
- 18) Stowarzyszeniem Producentów Płyt Drewnopodobnych w Polsce,
- 19) Instytutem Chemii Przemysłowej,
- 20) Związkiem Pracodawców Ceramiki Budowlanej i Silikatów,
- 21) Izbą Energetyki Przemysłowej i Odbiorców Energii.

Ponadto projekt zostanie zamieszczony na stronie BIP Rządowego Centrum Legislacji oraz Ministerstwa Środowiska.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Brak wpływu.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Brak wpływu.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie ułatwi podmiotom wywiązywanie się z obowiązku raportowania do Krajowej bazy z uwagi na utworzenie jednego konta dla Podmiotu zamiast wielu odrębnych kont dla Zakładów (w ramach jednego Podmiotu), z czym związane jest łatwiejsze zarządzanie sprawozdawczością w ramach Krajowej bazy. Dodatkowo uproszczona została procedura rejestracji do Krajowej bazy (np. rezygnacja z konieczności przesyłania formularza w formie pisemnej i wprowadzenie rejestracji w formie elektronicznej).

6. Wpływ regulacji na rozwój regionalny

Brak wpływu.

7. Źródła finansowania

Nie dotyczy.